

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J. BREE

Vahşı Bağlar

OLIMPOS

Çeviren: Beril T. Uğur

Damarlarımda dolaşan yetenekle Draven Kampüsünde işleri tersine çevirmiştim.

Artık Yeteneksiz, defolu ve istenmeyen biri değildim.
Bağlarımdan kaçmaya cüret ettiğim için diğer öğrencilerin itip kakmayı kendine hak gördüğü, kolay hedef hâline getirilen o kız değildim.

Ama beni bunlardan çok daha büyük problemler bekliyordu.

Kader beni Bağlarımin her birine giderek yaklaştıırken bense onlarla mesafemi korumak için canla başla mücadele ediyordum.

Gelgelelim onlar da beni ellerinde tutmak için büyük bir mücadele içindeydi.

Direnişin içimize kadar sızdığı ortaya çıkmışken kime güvenebileceğimi bilmiyordum.

Yeteneğimi nihayet kontrol altına alabilecek miydim?
Yoksa o mu benim kontrolümü ele geçirecekti?

J. BREE

Vahşı Bağlar

J. BREE

Z
M

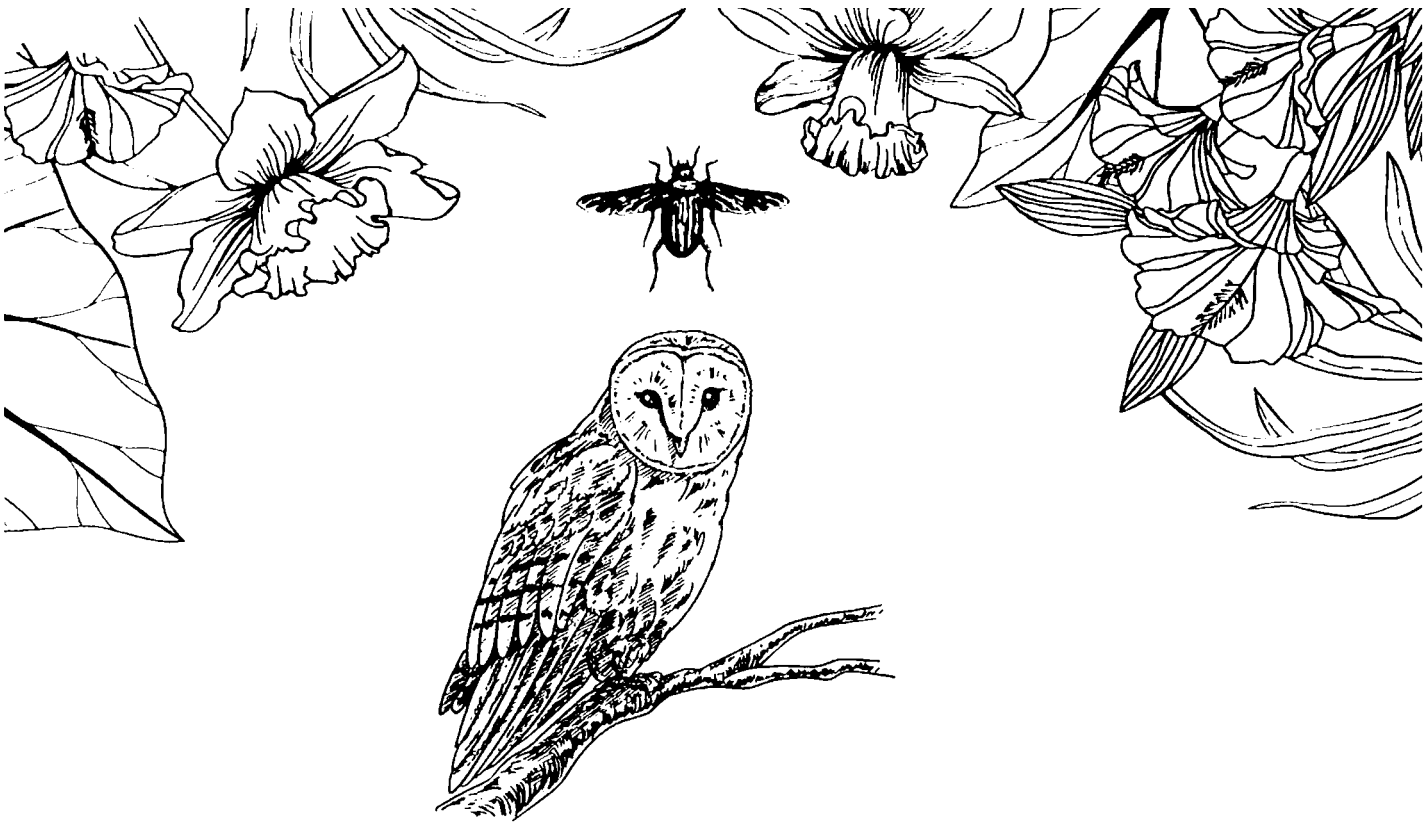
Duzenleme
Ny.ozlem

Vahşı Bağlar

Çeviren: Beril Tüccarbaşioğlu Uğur

Ninova

Önsöz

North

Bassinger, kâbuslarıma karşı savaşırken vücudunun etrafında siyah dumanlar dolaşıyordu. Etini tırmalayan bedensiz uzuvların onu diri diri yemesine engel oldum.

Kendisi tam bir baş belasıydı ve şu ânda onu sakinleştirmek için zamanım yoktu. Kitlesel beceriksizlik ve kötü idare sonucu bu sabah üniversite kampüsünde yaşanan olaylar öyle büyümüştü ki Athena Bassinger'in yeğeni bile dikkatimi dağıtamazdı.

Öndeki binaları temizleyip avluya doğru ilerlerken Black, Gryphon'ı arayıp Oleander'ın kaçırıldığını söylemişti. Gabe ve Bassinger'la buluştuğumuzda, tedbiri elden bıraktıkları ilk anda Oleander'ın ortadan kaybolduğunu öğrendik.

Bir kere kaçan her zaman kaçırdı.

"O benim Bağ'ım, beni ondan uzak tutamazsınız," diye söylendi Bassinger. Ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Diğerleri gittiğinde onu etkisiz hâle getirmek zorunda kaldığımdan beri aynı şeyleri söyleyip duruyordu.

Gabe’i durdurmakta geç kalmıştım. Eğer o kahrolası küçük budalanın başına bir iş gelirse Oleander’ın peşinden gittiği için hayatının geri kalanı boyunca benden çekeceği vardı. Oleander normal bir Bağ olsaydı, hiç olmazsa içimizden herhangi birine azıcık değer verseydi, daha affedici olabilirdim. Ama hepimizi ne kadar küçük gördüğünü uzun zaman önce ispatlamıştı. Hayatım boyunca bana bir sürü isim takılmıştı fakat *kör aptal* bunlardan biri değildi.

Kravatımı çekiştirdim ve ipeğin yavaşça çözülmesini bekledim. “Paylaşmayı bilmiyorsun, değil mi? Bu sana hiç öğretilmemiş. Tipik tek çocuk sendromu. O hepimizin Bağ’ı ve tam da beklediğimiz gibi ilk kargaşada toz oldu. Onun nasıl biri olduğunu hâlâ anlayamadın mı? Bağ’ı aklını başından aldığı için sikiinin ötesini göremiyor musun?”

Dumanlardan kurtulmak ve muhtemelen dişlerimi dökmek için boş yere kendini zorlarken boynundaki dövme gerildi. Ofisimdeydik, binayı boşaltmak için Gryphon’la Nox’tan haber bekliyorduk. Etrafta bir görgü tanığı olmadığından vahşi bir hayvan gibi dişlerimi göstererek sırtmakta sakınca görmedim. Sofistike Meclis üyesi kimliğimden tamamen sıyrılmıştım. Şu anda yalnızca bir *canavardım*.

Ne de olsa huzur ve rahat yüzü görmemiş, lanetli Draven erkeklerinin soyundan geliyordum.

Bana dişlerini gösteren Bassinger’ı izledim. Benden korkmamasına bakılırsa ya neler yapabileceğimi bilmiyordu ya da beni alt edebileceğini sanıyordu. Her hâlükârda aptal ve pervasızdı. Bağ grubumuzdaki başka bir yüktü.

Oleander yetmezmiş gibi.

Kapının çalınmasıyla restleşmemiz yarım kaldı. Kapının ardından gelen tereddütlü tıklama sesi kendini ele vermişti. Son dört saatte yaşananlar yüzünden dehşete düşen asistanımdan başkası olamazdı. Soğukkanlı ve kendimden emin bir ifade

takındım. Geceleri avlanılmadan yaşamak için bu önlemleri almaya mecburdum.

Karanlığın, en rahat ettiğim yer olduğunu bilmiyorlardı.
“Gir.”

Penelope panik hâlinde bana yaklaşıırken derin bir nefes aldı. Bütün vücudu titriyordu ve konuşmadan önce iki kere boğazını temizlemesi gerekti. “Delta Taktik Ekibi saldırı sırasında kampüste olan tüm öğrencilere ulaştı. Kırk iki yaralı var. Neyse ki henüz bir can kaybı bildirilmedi.”

Gözlerini, zorla alıkoyduğum Atlas’a kaydırduğunda yüzünde kalan bir tutam renk de kayboldu. Taze yağan kar gibi bembeyaz kesildi. Yarım adımla Atlas’ın önüne geçerek Penelope’ye güven veren bir gülümsemeyle baktım. “Bay Bassinger mantıklı düşünemiyor. Onu burada tutmak için olağanüstü önlemler almak zorunda kaldım ama kendisinin iyi ve güvende olduğundan emin olabilirsiniz.”

Penelope tekrar yutkundu ve bakışları yeniden benimle buluşurken çenesi birazcık titredi. Burada yeniydi. Varlıklı bir aileden geliyordu ve dolgun maaşlı rahat bir iş hayatı güvencesinin patronuyla yatmak olduğuna kanaat getirmiş gibi peşimden ayrılmıyordu.

Aynı tutumu benimseyen düzinelerce asistanım olmuştu fakat hiçbirisi perde açılıp da gerçekte ne olduğumu görünce daha ileri gidememişti.

Penelope yine boğazını temizledi ve bana bir kâğıt uzatırken eli hafifçe titredi. “Bayan Fallows’un, arkadaşı Sage Benson’ın peşinden gittiğine dair duyumlar aldık. Önceden düşünüldüğü gibi kaçmaya çalışmamış. Gracie Davenport’la konuştuk, Bayan Fallows’un arkadaşını kurtarmak için gittiğini ısrarla belirtti. Bunu bilmek isteyeceğinizi düşündüm.”

Buna inanmak benim için çok zordu.

Göğsümün sıkışması geçmemişti, dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu ve Penelope karşımda güçlkle yutkunduğunda

onu sakinleştirecek enerjiyi kendimde bulamadım. Benden izin istedi ve odadan kaçarcasına çıkarak kapıya çarptı.

Bassinger kapının kapanmasını bekledikten sonra, “Gördün mü?” dedi öfkeyle. “Ondan dilediğin kadar nefret edebilirsin ama Bağlarından kaçtığı filan yok. *Benden* kaçmıyor.”

Cebimdeki telefonum titremeye başladı. Ekrana baktığımda Gryphon’ın adını gördüm. GPS koordinatlarını yollamıştı ve tek cümleyle Oleander’la Gabe’in güvende olduğunu yazmıştı.

“Böyle düşünmeye devam et, Bassinger. Seni doğrudan cehenneme yolladığında gününü göreceksin.”

Birinci Bölüm

Kendimi içinde bulduğum durumun tek iyi yanı North Draven'ın gazabıyla tek başıma yüzleşmemem oldu.

Uçağın toprak piste inişini hep birlikte izledik. Fren yapmaya başladığında motoru homurdandı ve bulunduğumuz noktanın yalnızca altmış metre kadar uzağında durdu. Yeteneğimi kullanmaktan dolayı ellerimin titremesi geçtiği an yanıma gelen Sage'le beraber Gabe'i aramıza alarak ayakta durmasına destek olmaya devam etmiştik. Sage başta tedirgindi ama onun korkusu Gryphon'ın Taktik Ekibi'ninki gibi değildi. O, tehdit altındayken Bağların ne kadar istikrarsız davranabildiğini anlamışa benziyordu.

Yaşanan cinnet ânını saygıyla karşılamıştı çünkü Sage bir kızın isteyebileceği en harika arkadaşı.

Gabe hâlâ kötü görünüyordu. Yüzü yemyeşildi, hafifçe yalpalıyordu ama her zamanki inatçı ifadesini takınmıştı. Onun diğer tarafındaki Sage'e göz attım ve bakışlarından bu karmaşayı en kolay şekilde atlatmam için dua ettiğini anladım.

Yeteneğim diğer Bağlarımla resmî olarak tanıştırmaya can atar gibi göğsümün içinde mırıldanıyordu. Bacaklarım hâlâ biraz kuvvetsizdi ve başım zonkluyordu. Yeteneğimi kullandıktan sonra gücümü yeniden toparlamak için uyumaya ihtiyacım vardı ve gelen uçağın da North'un diğer mülkleri kadar lüks olduğunu umuyordum.

Arkamızdan mırıltılar geliyor, Taktik Ekibi'nden iki adam tartışıyordu ama baş ağrısı yüzünden ne konuştuklarını anlayamadım. Gabe omzumdaki koluyla beni sıkıca tutuyordu ve Gryphon da yanıma gelip durunca yine onurumun çiğnendiğini tahmin ettim.

Çok da sikimdeydi sanki.

"Sana yeni bir ekip lazım," diye söylendi Gabe. Gryphon ona omzunu silkerek sonunda arka kapısı açılmaya başlayan uçağı izlemeye devam etti.

"Kimin sadık olup olmadığına göre yeni düzenlemeler yapacağım."

Tanrım, sesi öfkeli bile değildi. Bu grupta ne kadar uzun süredir çalıştığını merak ettim. Kieran'la Nox, Gryphon'ın yanında duruyordu. *Canavar* kelimesi bir kez daha zihnime sızdığında Kieran usulca küfrederek aralarında tartışan iki ekip üyesini haşlamaya gitti.

Gryphon onlara tepki vermemi bekler gibi bana baktı ama ne düşündükleri umurumda bile değildi.

Ben asıl North'un bana çektireceklerini umursuyordum. Nox'un kendi yeteneğiyle benimkine dokunarak neler yapabildiğini öğrenmeye çalışmasını.

Bir de Gabe'in ne tür bir ilaçla uyuşturulduysa hâlâ ayakta zor durmasını umursuyordum.

"Bize bir açıklama yapmayacak mısın, Fallows? Neler yapabildiğine dair aylardır bize yalan söylemenle ilgili ne diyeceksin?" diye sordu Gryphon. Gabe ateş püsküren gözlerini ona çevirerek beni savundu.

Karın kasları olan bu yakışıklıdan cidden hoşlanmaya başlamıştım.

Gabe ağzını açtığında müdahale ettim çünkü bir köşeye çekilip benim yerime savaşılmamasını izlemek hiç tarzım değildi. “Hayır. Benim Bağlarım olmanız size bir şey borçlu olduğum anlamına gelmez. Bir canavara mahkûm olduğumu bu şekilde öğrenmene *çok* üzüldüm.”

Sesimden alaycılık akıyordu. Ondan bir tepki bekledim fakat beni buz gibi bir bakışla süzmekle yetindi. Göz ucuyla Nox’un bana nefretle baktığını gördüm ama onun da kahrolası huysuzluğunun da canı cehennemeydi.

Gabe öfkeli bakışlarını Gryphon’dan bana kaydırdı. “Böyle şeyler söyleme. Hepimizin hayatını kurtardın. Bir canavar bunu yapmazdı. Bu tür şeyler söyleyenler sırf onlardan güçlü olduğu için kurtarıcılarını bir direğe bağlayıp yakabilecek nankör, omurgasız pisliklerden başka bir şey değiller. Kahrolası kıskanç korkaklar.”

Vay canına.

Varlığından haberdar bile olmadığım bir öfkeyle karşı karşıyaydım. Diğer Bağlarıma baktığımda bunu onların yüzlerinde de gördüm. Hakkımda söylenen bir şey onları öfkelendirmişti ve bunun benim lehime olmadığından emindim çünkü Nox her ne kadar benden nefret etse de ciddi anlamda kana susamış görünüyordu.

Gryphon soğuk bakışlarla etrafı süzerek işin iç yüzünü anlamaya çalıştı. Kieran arkamızdaki adamları paylamaya devam ederken diğerleri nefretle olan biteni seyrediyordu. Dehşet içinde beni izleyen öğrencileri görünce kanım dondu.

Sonra hepsinin benim sayemde hâlâ burada olduğunu, nefes alabildiklerini ve korkunç işkencelerden kurtulduğunu hatırladım. Olduğum kişiden ve yapabildiklerimden nefret etmektense sırtıp kaşlarımı oynatarak onlarla dalga geçtim.

Kızlardan biri az kalsın bayılıyordu.

Direnış’in elinden ve kamplarından asla sağ kurtulamazdı.

Uçağın arka kapısı sonunda tamamen açıldı. Tepeden tırnağa siyahlar içindeki başka bir Taktik Ekibi rampadan inerek bize yaklaştı. Benim için hiçbir anlam ifade etmeyen şifreli kelimelerle bir takım emirler yağdırıldı. Gabe kolumu bir kez daha sıkarak sanki başka bir saldırı bekler gibi gergince yeni gelenlere baktı. Asıl tehlikeyi olabildiğince atlattığımızı düşünürken uçaktan inen iki kişiyi görünce korkuyla yutkundum.

Savaşmaya gücüm kalmamıştı. Tüm kuvvetim yerindeyken bile North'un yanında kendime hâkim olabildiğim söylene-
mezdi. Hele de yapmak zorunda kaldıklarımın sonra North bana yan gözle baksa dahi iç organlarını uçağın gövdesinden kazımak zorunda kalabilirdik çünkü bağımın hiç şakası yoktu.

Yeteneğimi geri kazanmıştım ve kendisi oyun oynamaya can atıyordu.

Derin bir nefes alarak zihnimi boşaltmak için bir anlığına gözlerimi kapadım. Biraz sakinleşerek iç huzurumu yeniden bulmaya çalıştım ve etrafımızdaki herkesi yok etmeden bu işten paçayı kurtarmanın bir yolunu aradım.

“Hasiktir, çok kızgın görünüyor. Bu işte birlikteyiz, Oli.” diye mırıldandı Gabe. Gözlerimi açtığımda Sage'in yüzünü buruşturarak başımıza gelecekleri korkuyla beklediğini gördüm.

North bize doğru yürüdü ama acele etmedi. Çevremizdeki hasarı, beyinleri kafataslarının içinde parçalanırken gözlerinden ve kulaklarından kanlar fışkıran, yerde acıyla kıvranıp seğiren doksan iki kurbanımı dikkatle gözden geçirdi.

Atlas hiç vakit kaybetmeyerek etrafa bakmadan doğruca yanıma geldi. Gabe'i ve yakınlığımızı son anda fark etmiş gibiydi ama yorum yapmadı. Nefesimi kesecek kadar sertçe beni tuttu ve beni Gabe'den koparıp kollarına alarak göğsüne bastırdı.

“Neden yaptın bunu, Oli? Neden bensiz gittin? Seninle Sage'i bulmaya gelirdim,” diye fısıldadı saçlarıma. Sarılışına karşılık vermek için kaldırdığım kollarım bana yüz kilo ağırla-
mış gibi geldi.

Titrek bir nefes vererek kendimi Atlas'ın kollarına bıraktım. Yıllarca sakladıktan sonra yeteneğimi böyle büyük bir çapta kullanmaktan bitap düşmüştüm. Yüzümü boynuna gömüp, "Vakit yoktu," diye mırıldandım. "Sage'i yakalamışlardı ve onu yalnız bırakamazdım. Ben öyle biri değilim, Atlas."

Vücudumu daha da sıkarak beni nefessiz bıraktı. Bunun öyle rahatlatıcı bir yanı vardı ki beni bırakmasını söylemektense ölmeyi yeğleyebilirdim. Eliyle başımın arkasını tuttu. "Bundan ve senden bir an bile şüphelenmedim, tatlım," diye fısıldadı. "Hepsinin canı cehenneme. Birlikte tüm dünyaya kafa tutabileceğimizi söylemiştim sana."

Burada, onun kollarında öleceğimi ve yerin yedi kat altında çürüsem de günahlarım yüzünden cehennem çukurlarında yansam da bundan asla pişman olmayacağımı kabullenmiştim.

"Bassinger bırak onu. Ayaklanma başlamadan onu buradan götürmeliyiz," dedi North sertçe. Sözleri bana hiç mantıklı gelmedi.

Ayaklanma mı?

Bir ayaklanma çıkması için nasıl bir sebep vardı ve bunu kim başlatacaktı? Ama Atlas ellerini yavaşça üzerimden çekmeye başladı ve şu işe bakın ki bacaklarım beni o anda taşımayı bıraktı.

Atlas beni yakalayıp yeniden kucağına alarak North'a çıkıştı. "Bir şifacıya ihtiyacı var. Yanında birini getirmeyi akıl ettin mi? Ardern'i siktir et, o bekleyebilir. Bağ'ımdan önce tedavi olmanız için cesedimi çiğnemeniz gerek."

Ardından ben hâlâ vücuduna sarılıyken yürümeye başladı. Sage'in yanına vardığında elini uzatarak ona yardım teklif etti. Sage başını iki yana sallayınca Atlas bizi izlemesini işaret etti ve uçağa yöneldik. Ben söylemeden arkadaşım ile ilgileniyordu çünkü çok kısa bir süre önce tanışmamıza rağmen buzlu kalbimi nasıl eriteceğini çözmüştü.

Gözlerimi kapadım ve kendimden geçmeden önce *teşekkür ederim* diye mırıldandım.

Atlas bir koltuğa oturup beni kucağına yerleştirmek için kıpırdanırken uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum.

Sage'in elini alnıma koyduğunu hissettim. Atlas'la bana bir şifacı bulmayı konuştuklarını duyunca çatlak sesimle söze karıştım. "Ben iyiyim. Eve döndüğümüzde beni Felix'e götür. Başka kimsenin bana dokunmasını istemiyorum."

Atlas'ın kolları vücudumda gerildiğinde bir an bana kızdığını sandım. Ama sonra bağım Gabe'in yanımıza oturduğunu hissetti. Gabe, bitkinlikle koltuğa yerleşirken beni hafifçe sarstı. Atlas, Gabe'e homurdanınca Gabe öfkeyle karşılık verdi. "Bir rahat ver bana. Daha yeni uyuşturulduğum ve resmen ağzıma sığıldı."

Bağım bundan hiç hoşlanmadı ve ben engel olamadan yeteneğim içimden fışkırdı.

Gabe yeteneğimin etkisini hissettiğinde bağırarak ayaklandı. Zihnini parçalamamdan korkuyormuş gibi panik hâlindeydi. Bununla ilgili kendimi kötü hissetmeye bile hâlim yoktu. Başka neler yapabildiğimi bilmiyorlardı.

Hiçbir şey bildikleri yoktu.

İlk farkedenden Gabe oldu. "Baş ağrım ve sersemliğim geçti."

Ayak sesleri duydum. Bağım yanımıza gelen Gryphon'ı tanıdı. Alçak ve çatallı bir sesle öfkeli öfkeli konuştu. "Neydi bu? Demin ne oldu öyle?"

Draven kardeşlerin bize yaklaştığını hissedince o yarı felç olmuş hâlimle bile gerildim. Gabe tekrar konuştuğunda üslubu daha önce hiç duymadığım kadar sertti. "Bağ'ıma bir adım daha yaklaşırsan dişlerimle boğazını parçalarım."

Uçağın mürettebatından hangisinin bize yaklaşmaya cüret edecek kadar aptal olduğunu merak ettim çünkü Gabe Dravenlardan biriyle bu tarzda konuşmazdı. Ama sonra Nox küstahlık ve küçümseme dolu bir sesle karşılık verdi. “O benim de Bağ’ım.”

Atlas dudak büktü. “Hayır, o senin kum torban, en sevdiğin kurbanın. Tüm hikâyelerinin kötü kahramanı. Bir adım daha atarsan bu uçağı başına yıkarım. Bir daha uyarmayacağım.”

Gözlerimi açmaya ve Nox Draven’in altta kalmayacağını bildiğim için aralarında çıkacak savaşa kendimi hazırlamaya çalıştım. Ama yorgunluktan ölüyordum.

Belki de biraz sonraki kargaşada ölmem en iyisi olurdu.

Ayak sesleri ve hışırtılar duydum. Sonra Nox öfkeyle konuştu. “Onu yatak odasına götür. Konuşmalıyız. Şimdi.”

Yatak odası mı?

Tabii ki Nox’un uçağının kahrolası bir yatak odası vardı.

Atlas tüy kadar hafifmişim gibi beni rahatça kucaklayıp çok kıymetli bir varlık gibi göğsüne bastırduğunda uçağa doluşan insanların seslerini duydum. Kalkışa hazırlanırken herkes birbirine emirler yağıdırıyordu.

Atlas’ın bana neden değer verdiğini bilmiyordum. Dakikalar önce düzinelerce insanı katletmişim. Buna rağmen onun için her zamankinden daha önemliymişim gibi davranıyordu.

Etrafımızdaki kalabalığa aldırmadan sert ve kendinden emin adımlarla yürüyerek başka bir odaya geçti. Beni nazikçe yatağa yatırıp üzerime örttüğü battaniyenin kenarlarını vücudumun altına sıkıştırırken dudaklarını alnıma değdirdi.

Ona teşekkür edememek ve daha fazlasını isteyememek beni biraz sinirlendirdi.

Odada başka ayak sesleri duydum. Sonra sürgülü bir kapı kapandı.

“Oyalanma, Draven, çık odadan. Oli’den uzak duracaksın, anlaşıldı mı?” diye çıkıştı Atlas. Yine gözlerimi açmaya çalışsam da yapamadım.

Nox usulca homurdandı ve ayak sesleri yatağa yaklaştı. “Biraz önce hepimizi iyileştirdi. Sence bunu konuşmamız gerekmiyor mu? Küçük yalancı Bağımızın orada ne yaptığını bilmek istemiyor musunuz?”

Gabe alaycı bir ses çıkardı. “Acil durumlarda Bağlar birbirlerini iyileştirebilir. Bunu biliyorsun. Hadi, bas git. Onunla ilgili yanıldığını kabul etmek istemediğin için neye saracağını şaşırdın. Bir kere de haksız olduğunu kabul et be adam. Direniş’in onunla nasıl ilgilendiğini gördüm Nox. Onu tanıyorlar. Bunca zamandır *kaçıyordu* ve şimdi bunun nedenini biliyoruz. Başka hiçbir Üstün Yeteneklinin yapamadığı bir şeyi yapabildiği için onu istiyorlar ve...”

Nox, Gabe’in sözünü kesti. “Bu kız kahrolası bir Üstün Yetenekliden daha fazlası. Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Bizi hayatta kalabileceğimiz kadar iyileştirmede, her şeyi düzeltti. Her şeyi. Parmaklarım düzeldi, Gabe. Yirmi yıl öncesinden kalma sikik sakatlığımı iyileştirdi.”

Eyvah.

Bu mümkün müydü bilmiyordum ama hayatımın daha da karmaşıklaşacağını hissettim. Ne var ki Nox’un sözlerine nasıl karşılık verdiklerini duyamadım. Beynim sonunda vücuduma ayak uydurdu ve kendimden geçtim.

İkinci Bölüm

Tanımadığım bir yatakta, kesinlikle North'un uçağında olmayan bir odada, hem dinlenmiş olarak hem de mide bulantısıyla uyandım.

Oda, yurttakilerden biri olamayacak kadar lükstü. Başımın altındaki yumuşak yastıklara kadar içerideki eşyaların her biri pahalı parçalardı.

Yüreğim ağzıma geldi.

"Güvendesin, Oleander. Atlas'la Gabe duş alıp bir şeyler atıştırmaya gitti. Sana göz kulak olacağımı söyledim."

Hay ben böyle işin içine... Kimin evinde olduğum belli olmuştu.

North'un yatağın ayak ucundaki rahat bir koltukta oturduğunu gördüm. Ceketini çıkarmıştı, gömleğinin düğmeleri göğsünün yarısına kadar açıktı. Kolları dirseklerine kadar katlanmıştı. Bir keresinde onu üstü çıplak görmem dışında, ki bunu düşününce hâlâ salyalarım akıyordu, ilk kez bu kadar rahat bir kılıkla karşımdaydı.

Bakışları her zamanki kadar yoğundu.

Atlas'ı odadan çıkmaya ikna edebildiğine inanamıyordum. Doğrusu, buraya getirildiğime biraz kızmıştım. İşler sarpa sar-
dığında madem beni rastgele bir yatağa yatıracaklardı o zaman bana bir oda vermelerinin ne anlamı vardı?

North beni izlemeyi sürdürdü. Sessiz kalmaya devam ettiğimde bakışları biraz daha sertleşti. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su ya da tuvalet? Kırk sekiz saattir uyuyorsun, senin için endişelenmeye başlamıştık."

İkisine de ihtiyacım vardı ama bu adama işemekten bahsetmek tuhaf geliyordu. Doğal olarak. Battaniyeyi açmadan önce ellerimin titremesi geçsin diye onları silkeledim. North her hareketimi takip ediyordu. Başımın dönmesi üzerine biraz duraksayınca kalkıp yardıma geldi.

Bana dokunmasıyla baş edemezdim, hele ki kendimi bu kadar berbat hissederken. Dolayısıyla onu başımdan savdım. "Bana yönü göster, gerisini kendim hallederim."

North kaşlarını çattı ama sonra odanın ucundaki bir kapıyı işaret etti. "Çıkınca konuşmalıyız. Ben sana su getireyim."

Kendimi tuttum ve homurdanmadım. Banyo tamamen mermerdi, pahalı dekorasyonlarıyla göz alıyordu. Kendimi kahrolası bir sarayda gibi hissettim. Hayatımın en uzun işemesinden sonra hafif kokulu bir sabunla ellerimi yıkadım. Gözlerimi kapayıp sabunun kokusunu burnuma çektim. İçimde bir şeyler kıpırdandı, bu koku bağımlı memnun etmiş gibiydi. İşte o zaman bunun *North'un* sabunu ve *North'un* kokusu olduğunu fark ettim.

Hasiktir.

Beni kendi odasına getirdiğini tahmin etmeliydim. North elbette böyle bir lüks içinde yaşıyordu ve *elbette* bunların hepsi onundu. Kokunun üzerime sinmemesi için sıcak suyu açtım ve ellerimi musluğun altından çekmemeye çalıştım. Bağımın

Vahşı Bağlar

o kokuya özlem duymasına aldırmadım. Onun gibi kokmanın bana ne kadar *doğru* geldiğini umursamadım.

North sapına kadar benden nefret ediyordu ve ben de ona bayılmıyordum.

Kalbimin daha da kırılmaması için onunla mesafemi korumalıydim.

Saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Bunu beceremeyince elimi ipek pijamalarımın üzerinden aşağı kaydırdım.

Ne hoş bir histi.

Bir dakika, ne?

İpek pijamanın benim üzerimde işi neydi?

Süper lüks görünümlü, boyuna çizgili, uzun kollu ve cildimi harika gösteren lacivert bir pijama takımı giymiştim. Vay canına, saçlarımın gümüşü tonları bile bu renkle olağanüstü bir uyum yakalamıştı ama tüm bunların bir anlamı yoktu. Beni kim soyup giydirmişti? Hemen iç çamaşırlarımı kontrol ettim ama onları da çıkarmışlardı. Biri ben uyurken beni *çırılçıplak* görmüştü. Kahrolası sapıklar.

North'a ağızma geleni söylemek için banyodan fırladım ve dehşetle tüm Bağlarımın orada olduğunu gördüm.

Atlas'la Gabe yataktaydı, Gryphon North'un koltuğunda oturuyordu ve Nox en yakın arkadaşının yanma bir iskemle çekmişti. Her zamanki gibi beni nefretle süzüyordu. North kapının yanındaki küçük sehpanın üzerine eğilmiş kahve dolduruyordu.

Kahve kokusu alınca heyecanlandım.

"Otur, Oleander. Tartışmamız gereken çok şey olduğu konusunda sanırım aynı fikirdeyiz."

Hadi oradan. Şu anda ya da yakın bir gelecekte ona hiçbir şey söylemek zorunda değildim. North güvendiğim biri olsaydı bile ona kendimle ilgili hiçbir şey anlatmazdım. Hele ki bana yaşattıklarından sonra asla ağızımdan laf alamazdı.

Değişkenlik gösteren merak seviyeleriyle beni süzen beş çift gözün bakışları altında tenim karıncalandı. Biraz da nefret vardı tabii ama Nox'a artık alışmıştım.

Yatağa geri dönerken usulca homurdandım ve sütyensiz olduğumu gizlemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Atlas bana sırtarak diğerlerini kendinden aşağı görüyormuş gibi hiç aldırmadan battaniyeyi açtı ve yanına uzandığımda üzerimi örttü. Bu hayattaki yerimin onun kanadının altı olduğunu düşünürcesine hemen kolunu omzuma attı. Yeniden odadakilere baktığımda Atlas'ın bana kene gibi yapışmasına birden memnun oldum. Çevremizdekilerin bakışları fazla yoğundu. Hepsi bana odaklanmıştı.

Bundan nefret ediyordum.

North bana su verdiğinde kaşlarımı çatarak bardağa baktım. "Kahveyi tercih ederim."

"İki gündür kendinde değildin. Suyunu içtikten sonra kahve alabilirsin."

Şu an bu adamı öldürürsem mahkemede haklılığımı kanıtlayabilirmişim gibi geldi. Suyun boğazımdan geçmesi için çenemi zorla gevşetmem gerekse de hepsini bir dikişte bitirdim. Bardağı North'a geri verdiğimde gözlerini kıstı ve Atlas beni biraz daha kendine çekti.

Sonunda North bir adım geri çekilip devasa giyinme odasından aldığı sandalyeyle yüzümü görebileceği bir yere oturdu. Bu adam beni daima emri altında biri gibi görecekti. Bir fırsatını bulsaydım buradan çılgınlık atarak kaçardım. Yemin ederim yapardım bunu.

Bağlarımdan ikisinin benimle aynı yatakta oturmasına rağmen azınlıkta olduğumu yeni yeni fark ediyordum. Gabe'le Atlas'ın da benden bazı cevaplar beklediğinden emindim.

North'un bakışları Gryphon'a kaydı. Gryphon'ın başını sallaması üzerine North beni sorguya çekmeye başladı. "Pekâlâ, sana sormak istediğimiz bir sürü soru var, Oleander..."

Sözünü kestim. “Bunu yapmasak olmaz mı? Eskisi gibi devam edemez miyiz? Sen beni görmezden gelirsin, ben de küçük, uslu bir köle gibi derslerime girip çıkarım. Sage’i kurtarmaya çalışırken enselendiğim için özür dilerim. Bunun tekrarlanmaması için elimden geleni yapacağım. Anlaştık mı?”

Gözleri öfkeyle parladı, kızgın olduğunun ilk işaretiydi bu. İyi, nasıl olsa ben de ona bilenmişim.

“Hayır, *anlaşmadık*. Bize yalan söyledin. Yine. Üstün Yetenekli olduğunu biliyordun ve Bağlarının hepsine yalan söyledin. Buna son vereceksin. Derhâl. Bizden başka ne saklıyorsun?”

Yanımdaki Gabe huzursuzca kıpırdandı ama ona bakamadım. Ona kendimle ilgili gerçeği borçlu değilken yüzündeki kırılgan ifadeyi görmeye hiç ihtiyacım yoktu.

Bu konunun onunla bir ilgisi yoktu.

Atlas’tan uzaklaşarak yataktan kalkıp pijamamı gösterdim. “Kim yaptı bunu? Ben kendimde değilken beni hanginiz kıyafetlerimi çıkardı?”

Atlas yuvarlanıp yataktan kalktı ve yatağın altına sıkıştırılmış bir çantayı aldı. Onu daha önce fark etmemiştim.

Elimi tutup, “North yaptı,” dedi. “Buraya döndüğümüzde seni alıp götürdü. Seni kendi yatağına yatırmak istemedi ve Felix’e seni burada iyileştirmesini söyledi. Kıyafetini neden değiştirdiğini sorduğumda bunun büyütülecek bir tarafı olmadığını söyledi.”

North vahşi bakışlarım karşısında hiç istifini bozmadı. “Rızamı almadan beni çıırılçıplak soymanın *büyütülecek bir tarafı olmadığını* öğrendiğim iyi oldu.”

North çenesini sıktı. “Fallows...”

Fallows’a geri dönmüştük. Harika! “Hayır. Her şeyi bizi korumak için yapmışken karşıma geçip beni yargılayamazsın. Hepsi bu kadar, ağzımdan başka laf alamayacaksın. Daha fazla bilgi edinmek istiyorsan ne yazık ki seni merakta bırakacağımı söylemek zorundayım.”

Atlas'ın elimi tuttuğunu unutarak kapıya doğru yürüdümde mecburen onu çekiştirmiş oldum. Gerçi Atlas bir an bile tereddüt etmeden benimle bu huzursuz mu huzursuz odayı terk etmeye hazırды.

“Bize hiçbir şey söylemeden gidemezsin, Fallows. Tam olarak nasıl bir yeteneğin var ve başka neler yapabiliyorsun? Bunu bizden neden sakladın? Direniş'in yeteğinden nasıl haberi oldu?” North öfkelenidikçe sesi daha derin çıkmaya başladı. Ona doğru döndüğümde az kalsın Atlas'ın duvar gibi göğsüne çarpacaktım.

North'a parmağımı sallayarak ağzıma geleni söylemeye hazırlanıyordum ki Nox araya girdi. “Bırak şunu abi. Zora geldiğinde kaçan zavallı bir çocuktan başka bir şey değil o.”

Ondan nefret ediyordum.

Ondan aşırı derecede nefret ediyordum ve bakışlarını bana kaydırıp konuşmaya başladığında nefretim bir kat daha arttı. “Durma, git bir deliğe saklan. Bir hafta önceki sefil Bağ'ımızdan bir farkın yok. Sadece şimdi bir seçeneğin olduğunu biliyoruz. Gerçek bir şey olabilirdin ama sen bir *hiç* olmayı seçtin.”

Onu öldürebilirdim.

Aramızdaki bağlantıya rağmen bağım bile onu yeryüzünden silmeyi aklından geçirdi. Bunun yerine topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım.

Kendimi daha önce hiç görmediğim bir koridorda, North'un bana tahsis ettiği odaya nasıl gideceğime dair hiçbir fikrim olmadan bulduğum an düşüncesizce dışarı fırladığıma pişman oldum.

Kızardığımı gören Atlas kaşlarını çattı ve önüme geçip sırtarak başını iki yana salladı. “Gerçekten hiç yön duygun yok, değil mi?”

Omuz silkerek düzgün adımlar atmaya odaklandım çünkü hâlâ biraz midem bulanıyordu. Ama aynı zamanda çok açtım, huysuzluğum üzerimdeydi ve... Kahretsin, şu anda bir sürü çelişkili duyguyla boğuşuyordum.

Koridorun sonundaki köşeyi döndüğümüz gibi odamın kapısıyla karşılaştım. Kontrol manyağı North'un beni bir nefes ötesindeki odaya yerleştirmesine tabii ki şaşırmadım. Çıktığımız odanın kapısının açılıp sertçe kapatıldığını duydum.

Peşimizden gelen her kimse şu anda onunla uğraşmak istemiyordum.

North'la bir posta daha atışmak veya şirin kardeşinin hakaretlerine maruz kalmak istemiyordum. Diğer yandan Gryphon gardımı düşürene kadar gözünü dikip bana bakarsa ağlamaya başlayabilirdim. Hatta belki de tüm bunlardan kurtulmak için kendimi bir camdan aşağı atabilirdim.

Atlas bir anahtarı avcuma bastırıp arkamda durdu. Ben kilidi açarken koridora göz attı.

Sonra öfkeli sesini duydum. "Seni istemiyoruz, Ardern. Git kendini oyalayacak kedi otu bul."

Gelenin Gabe olduğunu anladığımda rahat bir nefes aldım. Kapıyı açıp odaya girdim. Burası bana kendi odam gibi gelmiyordu ama kapısı kilitleniyordu ve Bağlarımdan birinin benim iznim olmadan içeri girebileceği bir anahtarı vardı. Beşindense birini tercih ederdim. Bu kişi North olsa bile.

Atlas peşimden geldiğinde kapı boşluğunu tamamen doldurarak Gabe'i görmeme engel oldu. "Beni burada isteyip istemediğini Bağ'ımın ağzından duyacağım," dedi Gabe. "Onun adına konuşamazsın. Hele bana ne yapacağımı hiç söyleyemezsin."

Harika. Uçakta diğerlerine karşı güçlerini birleştirmelerine rağmen barışçıl davranmaya bir adım bile yaklaşmamışlardı.

Ne var ki, ben tartışmalarından yana değildim ve uçakta Gabe'i iyileştirdiğimi hayal meyal hatırlasam da gerçekten iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istiyordum.

“Bırak gelsin, Atlas. Yeteneğimle ilgili beni taciz etmediğiniz sürece yanımda kalabilirsiniz.”

Atlas benimle tartışmadı. Arkasını dönüp odaya girdi. Daha önce buraya gelmişti ve benim yatağında uyumuştı. Dolayısıyla kendi evindeymiş gibi rahat bir tavırla çantasını yatağa atıp karıştırmaya başladı.

Gabe kapıyı kapayıp kilitledi ve etrafa bakınmadan önce kapının koluyla oynayarak kilidin sağlamlığını kontrol etti. Dekorasyonda bir değişiklik yapmamıştım, küçük boy bir spor çantasına sığan kıyafetlerim giyinme odasıındaydı. Bu nedenle oda şık döşenmiş bir misafir odasına benziyordu.

Derin bir nefes aldım. Göğsümdeki kıpırtı bana hâlâ o kahrolası pijamalarla ve sütyensiz olduğumu hatırlatınca banyoya yöneldim. “Acilen duş almaya ihtiyacım var. İşim bittiğinde bir şeyler yaparız. Ne bileyim takılırız işte. Ben yokken mobilyaları ve birbirinizi parçalamamaya çalışın.”

İkisi de beni onaylarcasına homurdanarak uyarımı dikkate alacaklarını açık açık söylemeden, çocuksu bir tavırla bir şeyler mırıldanmakla yetindiler. Onları kendi hâllerine bırakıp yıkanmaya gittim.

North’un beni temizlemeye kalkışmadığını görmek sevindiriciydi. Yalnızca pis antrenman kıyafetlerimi çıkarmıştı. Ben uyurken çıplak vücudumu yıkaması fikri doğrusu bana daha rahatsız edici geliyordu.

Bağımın, North’un yaptığını olağan karşılayıp beni uyan-dırmadığına ya da onu benden uzaklaştırmadığına ayrıca sinirlenmişim. Bu durumda North’un bana karşı saygılı davrandığını varsayıyordum çünkü eğer bunu yapmadıysa kan çıkardı. Öldürürdüm onu. Dünyayı başına yıkardım.

Duştaki sabunun North’unkinden olmadığına sevindim ve bağımın buna bozulmasına aldırmandan onun kokusunu vücudumdan temizledim. Saçlarıma is kokusu sindiği için onları

da yıkadım. Duşa kabinden çıktığımda vücudum pespembe olmuştu ve pırıl pırıl parlıyordu.

Müthiş bir histi bu.

Dişlerimi iki kere fırçalayıp yine büyük bir bardak su içtim. Midem kazınıyordu ama şu anda bu odadan çıkma fikri o kadar korkunç geliyordu ki sanırım yarın sabaha kadar açlık çekmeye devam edecektim.

Banyoya giderken giysilerimi yanıma almayı unuttuğum için bir havluya sarınarak odaya döndüğümde Atlas ve Gabe aynı anda başlarını kaldırdı.

İkisinin de bakışları öyle çok şey anlatıyordu ki ânında onların etkisinde kalarak taş kesildim. Bir süre sonra Gabe yutkunarak büyüğü bozdu.

“Özür dilerim, şeyi unutmuşum... Bana bir dakika izin verin!” diye kekeledim ve giyinme odasına koşup çantamı karıştırmaya koyuldum. Giyinme odasının kapısı yoktu ama bir köşeye saklanıp Gryphon’ın *sweatshirt*lerinden birini ve bir tayt giymeyi başardım. Odamdaki iki ateşli yakışıklıyla bunu yapmak hiç kolay olmadı tabii.

Son yemekleriymişim gibi beni şiddetle arzulayan Gabe ve Atlas’la.

Aslında onları anlıyordum. Yani ben de aylardır her birine son yemeğimmiş gibi ağzımın suyunu akıtarak bakıyordum. Ama hepsinden nefret ederken ve onlar işe yaramayan defolu bir Bağ olduğumu düşünürken bunu yapmak daha kolaydı.

Şimdi işler değişmişti.

Bu ikisi kesinlikle benden nefret etmiyordu fakat onları ne kadar arzuladığımı kabul etmeye istekli değildim.

Gabe peşimden gelmişti.

Atlas da bunu yapmaya niyetlenmişti.

İkisi de beni diğerlerine karşı savunmuştu. Gabe beni bulup eve geri getirmek için Direniş’le çarpışmıştı ve ikisi de işler sertleştiğinde Sage’i korumaya çalışmıştı.

Tüm bunlar onlarla Bağımı tamamlayabileceğim ya da onlara bazı cevaplar verebileceğim anlamına gelmiyordu ama kesinlikle *bir şey* ifade ediyordu.

Giyinme odasından uzaklaştığımda Gabe arkası bana dönmüş pencereden dışarı bakıyordu. Atlas ise elinde telefonuyla yatağa uzanmıştı. Yatağa yürürken üzerimdeki bol giysilere ve saçlarımın sırtımı ıslatmasına aldırış etmemeye çalıştım. Bir spor dergisinden fırlamış mankenler gibi görünen Bağlarımın yanında işim zordu ama elimden geleni yaptım.

İkisi de acayip seksiydi.

“Gel yat, tatlım. Yüzün bembeyaz,” diye mırıldandı Atlas. Yana kayarak yorganı açtı. İki gün uyuduktan sonra yatağa girmekten nefret edeceğimi düşünürdüm ama yorganın altına kıvrılıp orada ölme fikri son derece cazipti.

Gabe kıskançlıkla bizi izliyordu ama oymalı büyük koltuklardan birini çekip yanıma otururken tek kelime söylemedi.

İkisi de konuşmayınca biraz kızmaya başladım. “Tek başıma idare ederim çocuklar. Bana bakıcılık yapmanıza gerek yok. Söz veriyorum kaçmayacağım.”

Gabe homurdanınca iğneleyici yorumuna kendimi hazırladım. Bunun yerine öfkeyle patladı, “Hiçbirimiz kaçmaya meraklı biri olduğumu düşünmüyoruz, Oli. Nox götün teki ve şu anda bütün pisliğini sana yansıtıyor. Seninle bir daha o tarzda konuşursa onu öldüreceğim.”

Atlas ona çattı. “Hadi ya? Sıradan bir şekil değiştiren bir Draven’la ve kâbuslarıyla nasıl boy ölçüşebilir? İkimizden biri onu öldürecekse bu ben olacağım.”

Bir kez daha sidik yarışına tutuşmalarını istemiyordum ama atışmalarına müdahale etmezsem Atlas’ın neler yapabildiğini ona sormak zorunda kalmadan öğrenebilirdim.

Yeteneklerini direkt olarak sormaya neden bu kadar karşı olduğumu bilmiyordum. Sanırım onlar bana yeteneklerim hak-

kında bir şey sorarsa cevap vermeyeceğim için kendimi kahrolası bir sürtük gibi hissetmekten korkuyordum.

Uzun süre beklememe gerek kalmadı.

“Güçlü olman kâbuslarla baş etmeni kolaylaştırmayacak. Ne yaparsan yap sana boyun eğmeyecekler. Seni canlı canlı yiyecekler,” dedi Gabe öfkeyle ve Atlas kıkırdadı.

“Beni yok edemezler. Beni yiyebilirler ama yok edemezler. Canımı yakamazlar, hiçbir şey yapamazlar bana. Ben kurşun-geçirmezim.”

Bak sen.

Bu işe yarayabilirdi.

Yeteneğimin Atlas’ın teorisini derhâl sınamak istemesi ne kadar korkunç ve sorunlu biri olduğumu ispatlıyordu.

Yeteneğimi derinlere iterek ona Bağlarımızı incitmediğimizi, hele bu iki Bağ’ıma asla zarar vermeyeceğimizi hatırlattım.

Gabe, yeni bir laf sokmayla liderlik yarışını sürdürmeden önce kapı çalınca hep birlikte o tarafa döndük.

Bağlarımdan biri değildi. Öyle olsa onları hissederdim ama evde çalışanlardan birini göreceğ hâlde de değildim. North beni yeniden sorguya çekmek için onlardan birini beni almaya yollamış olabilirdi.

Sağ olun, hiç almayayım.

“Açmayın,” diye fısıldadım ama Gabe ayağa kalkıp kalesini korumaya hazırlanır gibi omzunu kapıya dayadı.

Böylelikle benden birkaç puan daha kazandı.

“Kim o?” diye seslendi.

“Bizi mutfaktan yolladılar, efendim,” diye yanıtladı cılız bir ses. “Bay Draven, Bayan Fallows’a yemek servisi yapılmasını istedi.”

Şükürler olsun.

North’a puan vermek istemesem de yemek lafı geçer geçmez karnım guruldamaya başlamıştı. Atlas onları içeri alması için başıyla Gabe’e işaret verdi.

Servis arabalarıyla odaya deniz mahsulleri ve balık yemekleri getirildi. Yemin ederim sırf kokularıyla bile orgazm olabilirdim.

Üç kişiye yetecek kadar yemek yedim.

Ben yemeğimi bitirene kadar Atlas ve Gabe hiçbir şeye el sürmedi.

Üçüncü Bölüm

Akşam saatleri Atlas ve Gabe'in arasında ara bulucuk yapmakta fena hâlde çuvallamamla geçti. Anlaşılan yalnızca ben tehlikedeyken veya diğer Bağlarla tartışırken aynı fikirde olabiliyorlardı.

Üçümüz yalnızken beni delirtene kadar didişmekten başka bir şey yapmıyorlardı. İkisini de öldürmek istiyordum.

Sonunda geceyi sonlandırmaya karar verdiğimde ikisi de odayı terk etmedi. Doğrusu, bunu kabul etmek istemesem de gitmelerini ben de istemedim. Atlas duş aldıktan sonra baksırıyla yatağa girdi.

Gabe tişörtünü çıkarıp yatağın benim yattığım tarafına birkaç yastık ve battaniye yığarak kendine bir yer yatağı yaptı. Bana hiçbir şey söylemedi. Gece boyunca Atlas'a laf yetiştirmişti ama benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Kendini suçladığı için mi konuşmuyordu yoksa yalnız kalmamızı mı bekliyordu bilmiyordum ama bu durum kendimi gergin ve sinirli hissetmeme neden oldu.

Atlas her ne kadar saygılı davranarak yatakta benimle mesafesini korusa da ışığı söndürmeden önce eli yorganın altında benimkini buldu.

Ertesi sabah uyandığımızda üzerimden bir yük treni geçmiş gibi hissediyordum. Yine de bu bilgi kısıntısını kendime sakladım çünkü tüm günü bu korkunç evde geçirmeye hiç niyetim yoktu. Okula giderek elimde kalan son birkaç özgürlük kısıntısının tadını çıkaracaktım. Sage'i görmeliydim. Kaçırılmanın şokunu atlatabildi mi diye merak ediyordum. Felix ricamı kırmayıp beni iyileştirmişti, ona da teşekkür etmeliydim. Bir de Gracie'ye Sage'i kaçırdıklarını bana haber verdiği için teşekkür etmeyi planlıyordum. Onun sayesinde zor zamanında en yakın arkadaşımın yanında olabilmişim. Öğle yemeğimi arkadaşlarımla yiyecektim. Nokta.

"Bu hoşuma gitmiyor," dedi Atlas giyinme odasının önünden. Ben giyinirken arkasını dönmüştü ama yanımdan ayrılmıyordu. Bunun hissettiğim kadar kötü görünmemle değil, Bağ olmakla ilgili bir şey olduğuna inanmayı tercih ettim.

Gabe duş alıp giyinmek için kendi odasına gitmişti. Onun da bu evde bir odası olduğunu o zaman öğrenmiştim. Aslında burada yaşamıyordu ama görünüşe bakılırsa North benden ve kimlerin Esas Bağ'ı olduğumdan haberdar olduğunda burada hepimize oda ayırmıştı.

Kontrol manyağı pislik.

Atlas'ın tişörtlerinden birini giyip üzerine Gryphon'ın *sweat-shirt*ünü geçirdim. Elimde onun gibi kokan sonuncu giysisiydi bu. Gryphon'dan başka kıyafetler almanın bir yolunu bulmalıydım. Ya da belki bunları ona geri verip kokusu üzerlerine sinene kadar giymesini isteyebilirdim.

Gabe'den bununla ilgili yardım istemek çok mu zavallıca olurdu?

Acaba onun tişörtlerinden birkaçını da araklayabilir miydim?
Tanrım, aklını başına topla, Oli!

Boğazımı temizledim ve artık eskimiş ama üzerimde hâlâ yeterince iyi duran bir kot giydim. “Buna ihtiyacım var. Hayatıma geri dönmeliyim.”

Tamamen giyindiğimde dikkatini çekmek için elimi sırtına koydum. Bana döndüğünde gözleri parlayarak sıırttı. “Kıyafetlerim sana çok yakışmış, tatlım.”

Kızardım ki bence bu çok aptalcaydı. Ona yalandan çıkıştım. “Görmediğin şeyin yakıştığını nereden biliyorsun? Senden çaldığım her giysiye iltifat mı edeceksin? Ne yapayım, bağım kokular konusunda aşırı hassas. Sanırım bunu alışkanlık edineceğim.”

Atlas omzunu silkti ve Gabe yürüttüğü anahtarım la odaya girerken kolunu omzuma attı. “Benden her istediğini alabilirsin. Her şeyi. Arabamı ister misin? O biraz canımı acıtabilir ama sadece kötü bir şoförsen.”

Yüzümü buruşturdum. Gabe’e göz attığımda Atlas’a hâlâ boğazını parçalamak istiyormuş gibi baktığını görünce konuşmak daha da zor gelse de kelimeleri bulmayı başardım. “Ehliyetim olmadığı için araban sende kalabilir. Taktik Ekibi sahte kimliğime el koydu. North yüzünden kampüsteki herkes kim olduğumu bildiği için bu sorunumu çözemiyorum.”

Atlas’ın yüzündeki gülümseme kaybolur gibi olsa da eğilip yanağımı öptü. Aslında yalnızca dudaklarını tenime hafifçe değdirmişti ama göğsümdeki bağ bir sürtük gibi heyecanlandı.

“Çözmemiz gereken sorunlar listemize bunu da ekliyorum. GPS çipi ve sana bir iş bulmanın yanına. Eğer hâlâ bir iş istiyorsan tabii.”

İç çektim ve gülümsemeye çalıştım. “North’un kızıp beni bodrumuna zincirlemeyeceği bir iş olursa neden olmasın?”

Atlas gözlerini kıstı ama işleri daha da karıştırmak istemedim. Yanından geçip yatağa giderek son birkaç defterimi de çantama koydum. Ayakkabılarımı bulmalıydım çünkü yalnızca iki çift ayakkabım vardı ve biri eğitim merkezindeki spor salonundaydı.

Diğer çifti de North ayaklarımdan çıkarmıştı.

Kahretsin, bugün o adamı daha fazla düşünmek istemiyordum.

Gabe sessizce bana doğru yürüdü. Biraz tedirgin görünüyordu. Bana bir poşet uzatana kadar bunun nedenini anlayamadım. “Gryphon bunu bu sabah verdi. Şey dedi... Neyse önemli değil. Bunlar seninmiş.”

O kadar huzursuz görünüyordu ki bir an ona bakakaldım. Sonra poşeti alıp içine baktım ve deri botlarımı gördüm. Taktik Ekibi’nin beni yakaladıkları yerde bıraktığını sandığım için günlerce ağladığım benim canım ikinci el deri botlarım şu küçük poşetin içindeydi.

Ağlamaya başladım.

Öyle saçma bir durumdu ki Gabe benden kaçmak ve bu ânı hafızasından silmek istermiş gibi dehşetle yüzüme bakıyordu. Ama kaçmak yerine dirseğimi tuttu ve beni sıkıştırmaktan korkar gibi nazik fakat güven veren bir biçimde bana sarıldı.

Göğsüne yaslanarak ağladım.

Yüzümü biçimli göğsünün sert yüzeyine gömerek, “Bunlar en güzel botlarım ve onları kaybettiğimi sanıyordum. Of çok utanıyorum! İkiniz de gidin ve bunun yaşandığını unutun. Bir daha bu konuyu açmayacağınıza söz verin,” diye geveledim.

Gabe bir şeyler mırıldandı ve yanlış bir şey yaparsa beynini yumurta gibi çırpmandan korkar gibi usul usul sırtımı okşadı. “Botlarını Gryphon’a sorabilirdin. O bir Draven değil, makul davranabiliyor.”

Bu kadar dağılmışken kuyruğu dik tutma çabam sefillik gibi görünebilirdi ama burnumdan güldüm. Sonra Gabe’i bırakarak poşetten çıkardığım botlarımı ayağıma geçirdim. Üç dakika önceki derbeder hâlimden eser kalmadı. Ânında kendimi derli toplu ve güzel hissettim.

Gryphon bana dünyaları vermişti ve bundan haberi yoktu.

Atlas, “Kalbine giden yolun ayakkabılardan geçtiğini anladık,” dediğinde nemli gözlerle ona gülümsedim.

Çantalarımızı alarak çıktık ve arkamızdan kapıyı kilitledik. “Sıkıyorsa güzel görünmediğimi söyleyin!” diye meydan okudum. “Bugün bir adam öldürebilirim. Bu botlarla Nox’un dersine girip o dallamanın derisini yüzebilirim.”

Gabe başını iki yana salladı. “Belki de bunları giymemelisin, bu tehditleri boş yere savurmadığını artık hepimiz biliyoruz.”

İlk kez ikisinden biri yeteneğimden söz etmişti ama Gabe bunun devamını getirmedi. Bana imalı bakışlar atmadı veya baskı yapmadı. Dolayısıyla oradan derhâl kaçma arzusuna kapılmadım.

İkiliyi takip ederek koridorun ucundaki asansöre doğru yürüdüm. Bu tavşan deliği gibi evden çıkmak için onlara güvenmek zorundaydım çünkü nerede olduğuma dair yine hiçbir fikrim yoktu. Biri bana harita getirse hiç fena olmazdı.

Asansörün kapıları kapandığında Gabe hangi katın düğmesine basacağıyla ilgili kısa bir tereddüt yaşadı. “Kahvaltıya inecek miyiz, yoksa yemekhanede mi yiyeceğiz?”

Burnumu kırıştırdım. “Üçüncü bir seçeneğimiz var mı?”

Atlas öne eğilip bodrum katın düğmesine bastı. “Evet, kampüsün oradaki kafenin kahvesi ve kahvaltılık dürümleri bayağı iyi.”

Ağzımı açtığımda konuşmama engel oldu. “Para konusunu açayım deme, Oleander. Yoksa seni zor durumda bıraktığı için North’a yeni bir göt deliği açmak zorunda kalacağım. Kim olduğunu ve nereden geldiğini biliyorum. Hayatını düzene koyana kadar tüm masraflarını karşılamayı dert etmiyorum.”

Atlas’ın bana bir şeyler ısmarlamasından hâlâ rahatsızdım ama bu sabah North’un suratını görmek istemediğim için başımla onayladım ve yine güzeller güzeli deri botlarıma baktım. Onları, çalışarak kazandığım bir avuç parayla ikinci el mağazaları karış karış arayarak satın almıştım.

Atlas'a olan borçlarımı sıkı takip etmeye ve ilk fırsatta ona geri ödemeye karar verdim. Bu ikisi bir iş bulmamı dert etmiyordu ve Gryphon da bana arka çıkacağını söylemişti. North bu konuda biraz gevşemeliydi, değil mi?

Sonuçta hepimizin patronu değildi ya? Tanrım, neden her şey bu kadar karmaşıktı?

Asansörün kapıları garaja açıldığında Atlas'ın Hellcat'ine doğru yürüdük. Gabe yolcu tarafının kapısını açtı ve arkaya geçmeden önce oturup kemerimi bağlamamı bekledi.

Atlas ona kaşını kaldırsa da Gabe omzunu silkmekle yetindi. "Oli'nin yanından ayrılmayacağım. Sanırım sen de benim gibi hissediyorsun. Üçümüz benim motoruma sığmayacağımıza göre senin arabanla gideceğiz."

Kahvaltılık dürüm ömrümde yediğim en lezzetli şeydi ve ilk lokmamda zevkle inlemem Atlas'ı güldürdü.

Gabe tam bir görev adamı gibi dikkatini yemeğine verdi. Kahvesini iki yudumda içip kahvaltısını üç ısırıkta bitirdi. Küçük bir dağ ebatlarında olduğunu biliyordum ama genellikle tavşanlar gibi beslenmesine rağmen bu kadar çok yiyebilmesinden etkilenmiştim doğrusu.

"Bu gidişle dersi kaçıracağız," dedi Atlas. Kampüsteki sabah trafiğine takılmıştık.

Kaşlarımı çattım. "Kimse doğru düzgün park etmediği için geç kalıyoruz."

Trafiğin ne kadar kötü olduğunu daha önce fark etmemiştim çünkü Gabe'le kampüse yürüyerek geliyorduk ve yol boyunca yanında olmayı hiç istemediğimi düşünmekten etrafıma dikkat edemiyordum. Otoparka girmemiz kafede sıra beklememizden daha uzun sürdü.

Ne saçmalık.

Sage'e nerede olduğumuzu mesaj attım ve hemen cevap verdi. Sawyer ve Felix'le birazdan yanımızda olacağını yazmıştı. Şifacının kuyruk gibi peşine takılmasını hiç sorgulamadım. Atlattığı tehlikeden sonra Sage'i yalnız bırakmayacağını tahmin etmiştim.

Riley böyle hissetmediği için iyice gözümünden düştü.

Sonra Gabe'le gerçekten arkadaşsak Riley'nin gebermesini isteyen gruba bir üye daha eklenmesi gerektiğini düşünerek arkamı döndüm. "Riley konusunda ne düşünüyorsun? O pisliğin beynini yumurta gibi çırpmadan ve kıvranarak ölmesini izlemeden önce senin fikrini merak ediyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Eminim ikisi de Bağım olmaktan pişmanlık duyuyordu. Ama sonra Gabe, "Riley götün teki," dedi. "Beraber büyürken sürekli Sage'e yaltaklanıyordu. Bağ olacaklarını biliyordum, bazen bir bakışta anlarsın. Riley sürekli Sage'in tepesindeydi, ona kol kanat geriyeordu. Sonra Giovanna çıkageldi. Riley, Sage'i çöp gibi bir kenara fırlatınca ondan nefret ettim."

Bir zamanlar bana o herifi savunduğunu söylemek istedim ama bu bana kendi ayağıma sıkmak olurmuş gibi geldi. Gabe ikiyüzlülüğünü kendiliğinden fark ederek yüzünü buruşturdu. "Haklısın. Sana ne söylediğimi biliyorum. Buraya gelir gelmez Sage'le arkadaş olmana kızmıştım. Bana hâlâ hayatında gördüğün en iğrenç şeymişim gibi bakıyordun ama ona hemen kanın kaynamıştı."

Tanrım.

Birden vicdan azabına kapıldım ve Atlas'a bakmamak için kendimi zorladım çünkü onu kolayca kabullenmemle ilgili sırttığını tahmin edebiliyordum.

Gabe haklıydı, kaltağın önde gideniydim.

Atlas arabayı park ettiğinde Gabe'le birkaç dakika yalnız kalmak istediğimi söyledim. Elimi tutup sıktıktan sonra tek

kelime etmeden arabadan inerek Sage'le buluşmaya gitti. Gerçekten süper biriydi.

Derin bir nefes aldım. Tırsamak için doğru bir zaman değildi. “Özür dilerim. Senden uzak durmalıyım çünkü hiçbirinizle Bağ kuramam. Ne seninle, ne Atlas’la, ne de ötekilerle. Yapabildiğim şeyler... Daha fazla güçlenemem. Sadece bunu söyleyebiliyorum. Bu korkunç bir şey, Gabe. Şu anda bile yeteneğimin daha güçlü olduğunu hissedebiliyorum. Sizi arzuladığım için bu gücün artmasına göz yumamam. O kadar bencil biri değilim ben. Kendimi herkesin önüne koyamam.”

Bir an gözlerini yüzüme dikti, sonra bakışları ellerime kaydı. Hiç titremiyor, kaya gibi sağlam duruyorlardı. Yeteneğim güvenli bir şekilde vücuduma hapsolmuştu. Bağım, onların kokularıyla mest olmuş, hâinden memnundu.

Gabe alçak ve tekdüze bir sesle konuştu. “Bağlanmak istememenin tek nedeni bu mu yani? Sadece olacaklardan mı korkuyorsun?”

Başımı onaylarcasına salladım ve biraz ötede Sage’in Sawyer’ın söylediği bir şeye güldüğünü gördüm. Dördü de milyon yıldır arkadaşmışız da kafayı kırmış bir grup Üstün Yetenekli asker tarafından kaçırılmamışız gibi davranıyordu.

“İstediğim cevapları almak için seni zorlamayacağım. Kahretsin, gerçeği bilmeyi çok istiyorum ama belki de bizim asıl sorunumuz benim olması gerekenlere takılıp olayları akışına bırakmamamdı,” dedi Gabe alçak bir sesle. Benimle birlikte diğerlerini izlerken çok acınası görünüyordu. Onu bu hâle getirdiğim için kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum.

Gabe’in de götlük ettiğini ve tüm suçun bende olmadığını aklımdan çıkarmamalıyım. Tutumunu değiştirmişti ve bunda istikrarlı davranıyordu ama bu ilk başta bana bok gibi davrandığı gerçeğini değiştirmezdi.

Boğazımı temizleyip çantamı aldım. “Yetenekler ve Bağlardan söz etmeye paydos. Sadece arkadaş olalım ve kimseyi öldürmeden derslerimizi geçelim. Bunu yapabiliriz, değil mi?”

Gabe alayla homurdanıp arabadan indi. O kadar hızlı davrandı ki ben daha elimi kapı koluna atamadan kapımı açtı. Arabadan inerken elini tutsam da ayaklarımı yere sağlam bastığım gibi bıraktım.

Risk almanın anlamı yoktu.

Sage, onlara doğru iki adım yaklaşmamı izledikten sonra üzerime atladı. Dizlerim tutmayınca az kalsın birlikte yere düşüyorduk. Neyse ki Gabe bizi yakaladı.

Sage beni kaburgalarımı çatlatacak kadar sıkıca kucakladı. “İki koca gün uyuduktan sonra hemen okula geldiğine inanmıyorum! Ben en az bir hafta evden çıkamazdım.”

Güldüm ve bir adım uzaklaşıp ona baktım. İyiydi, yarası beresi yoktu. Bunun için Felix’e teşekkür etmemiz gerektiğinden emindim. “Bu ikisi durmadan bana yalakalık yaparken evde oturamazdım. Neler olabileceğini hayal edebiliyor musun? Ya birini öldürürdüm ya da kendimi içkiye vururdum.”

Sage kıkırdadı ve Gabe’e zoraki gülümsedi. “Uçaktayken ailemi aradığın için sana teşekkür etmeyi unuttum. Ömür boyu evden çıkmama cezasına çarptırıldım. Daha doğrusu, kendi arabası, işi ve parası olan bir yetişkin olmasaydım bir daha dışarı adımımı atamazdım. Babam bugün benimle kampüse gelmeye çalıştı. Tüm derslerde sapık gibi sınıfın arkasında oturmayı planlıyordu. Sawyer onunla konuşmak zorunda kaldı.”

Sawyer ikimize sırtıp hafifçe omzuma vurdu. “Sage ve Oli’yi nöbetleşe koruma çizelgemiz hazır. Bu suratlara alışın kızlar. İkinizden birini bir daha yalnız bırakmak yok. Gryphon’da bile bir kopyası var hatta bazı zaman aralıklarını ona ayırdık.”

Aman Tanrım.

Gabe’e baktığımda omzunu silkti. “Dravenlara söylememesi için onu ikna ettim.”

Surat astım ve yanımdan geçen öğrencilerin bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Aralarında fısıldaşarak bizi işaret etmeleri tüyler ürperticinin de ötesindeydi ama bu ilginin uzun sürmeyeceğinden emindim. “Sen de ona inandın mı? O üçünün arasından su sızıyor, küçük planlarınızı Dravenlardan gizleyeceğini hiç sanmam.”

Gabe yine omzunu silkti ve yanımdan geçerken yüksek sesle arkamdan konuşan kızlara kaşlarını çatarak baktı. Söylentiler ilk kez doğru olduğu için kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sage bir bana bir Gabe’e baktıktan sonra koluma girip beni çekti. “Okul idaresine gitmeliyim. Ders değişikliğiyle ilgili bazı belgeler imzalamam gerek. Bundan sonra TE’de ben de varım.”

Sözlerinin anlamını ancak iki adım sonra kavrayabildiğimde bir çılgılık attım. “TE’ye mi kaydolacaksın? Sage seni seviyorum ama emin misin?”

Sage bana kıkırdadı ve kampüse doğru yürürken oğlanların tuhaf bir dizilişle etrafımızı sarmasına ikimiz de aldırmadık. “Biliyorsun, bizimkiler o derse girmemi istiyordu ama ben korkuyordum. Ama şimdi TE’ye girmemek beni daha çok korkutuyor.”

Sage başını kaldırıp yanımdaki Atlas’a baktı ama Atlas bu kararını onaylıyormuş gibi başını sallamakla yetindi.

Atlas’ın gözdelerimden biri olmasının bir nedeni olduğunu biliyordum.

“Oli sen olmasaydın, yani peşimden gelmeseydin ölürdüm. Ne yapılması gerektiğini nereden bildiğini ve kendini nasıl kurtardığını sormayacağımı biliyorsun. Ama bunu ben de öğrenmeliyim. Artı Felix’le ben Vivian’ın sana zaafı olduğundan eminiz. Arkadaş kartımı kullanarak simülasyon ve tatbikatlarda aynı takıma düşmemiz için elinden geleni yapmanı isteyeceğim.

Sen insanların beyinlerini ırpıyorsun ve ben onları yakıyorum. Yenilmez bir ikili olacağız.”

Sage’e gülerken sesim biraz fazla yüksek çıktı ama kesinlikle haklıydı.

Süper nitelikli caniler olma yolunda ilerliyorduk ve Zoey’nin dersten atılarak elimizden kurtulması doğrusu beni kızdırıyordu.

Sawyer, Gabe’e futbol takımına yeni gelen oğlanla ilgili bir şeyler anlatmaya başladı. Arkamızda yan yana yürürken bile takıntılı gözlerle etrafı izlemeye devam ettiler. İkisinin de yanımızda olması bana güven verdi.

Atlas kana susamış bakışlarına güldü ve kolunu omzuma atarak kulağıma eğildi. “Beni de takımınıza alsan iyi edersin,” diye fısıldadı. “Bu tiplerin yanında başboş kalmam tehlikeli olabilir.”

Ona kaşlarımı atsam da herkesin önünde gösterdiği yakınlık yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Atlas benimle çok rahattı. Hiç düşünmeden bana dokunuyordu ve bu hem rahatlatıcı hem de korkutucuydu.

Bağım tabii ki buna bayılıyordu.

Kafamın içinde yine tehlike çanları almaya başladı. Bağlanmanın benim için asla söz konusu olmadığını unutmamam gerekiyordu.

Onları ne kadar istersem isteyeyim bu mümkün değildi.

Dördüncü Bölüm

Canavar.

Bu kelime derslerimde ve yemekhanedeki öğle yemeğinde peşimi bırakmadı. Atlas, Sage, Sawyer ve Felix bana uyup duymazdan geldi. Bu insanların hiçbirini iplemiyordum. Defolu bir yeteneksiz olduğumu zannederken bile bana birazcık olsun hoşgörölü davranmaya çalışmamışlardı. Dolayısıyla şimdi benden nefret etmelerini de kafaya takmıyordum.

Öfkemi dizginleyerek günüme devam ettim.

Gabe bunu yapamadı.

Binaya girdiğimizde fısıltılar başladığı gibi Sage'i nazikçe uzaklaştırarak bana yapıştı çünkü böyle bir zamanda Atlas'la tartışmayacak kadar akıllıydı. Gabe tetikteydi, birinin üzerimize atlamasını bekler gibi koridorlarda ve amfilerde daima etrafı gözlüyordu.

Gabe'in aşırı tepki gösterdiğine inanmak istiyordum ama yaşadıklarımın sonu bu durumu hafife alamazdım. Dolayısıyla ben de onunla birlikte etrafı izledim. Arkadaşlarının

onunla selamlaşırken tereddüt ettip bizden uzak durduklarını fark ettim. Aylardır ona lezzetli bir yiyecekmiş gibi bakan ve her fırsatta yavşayan kızlar yanımdan geçerken gözlerini kaçırıp benim hakkımda atıp tutuyordu. Buraya geldiğimden beri Gabe'e kampüsün altın çocuğu muamelesi yapanlar benim yüzümden ona sırt çevirmişti.

Tüm bunlar bağımla yeteneğimin *son derece* huzursuz olmasına neden oldu. O aptalların benim hakkımda düşündükleri gerçekten umurumda değildi. Ama beni kolladığı için Bağ'ıma böyle davranmalarından cidden hiç hoşlanmamıştım.

Tarih dersinden çıkıp öğle yemeği için yemekhaneye giderken Gabe, Sawyer'a bir şeyler fısıldadı. Sage'i Atlas'ın diğer tarafında, onunla abisinin arasında korumaya aldılar. Gabe'e göz attığımda kulağıma eğildi. "Bassinger yok edilemez. Ölmeden canlı siper olabilecek bir adamdan daha iyi bir fedai düşünemiyorum."

Pekâlâ, öyleyse beynimi patlatmadan GPS çipini derimin altından çıkarabildiğimde bu insanların hepsini yanına almam gerekiyordu. Hepimizi alacak bir otobüs bulmam gerektiğiyle ilgili aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Arkadaşlığımız iyi başlamamış olabilirdi ama şimdi bu saçmalığın sonunda ayrılamayacak kadar birbirimize kenetleneneceğimizden emindim.

Yemekhane çok kalabalıktı. En iyi menü seçeneği fazlasıyla rağbet gördüğü için kuyruğa girdik. Atlas, Sawyer'a hiç ilgimi çekmeyen spor şakaları yapmaya başladı ve Sage bir sonraki tarih ödevimizle ilgili seçeneklerimizi değerlendirmeye koyuldu. Benden çok daha zekiydi. Yetmişlerdeki Üstün Yetenekliler isyanlarıyla ilgili hiçbir şey bilmediğim için bu ödevde ondan mümkün olduğunca yardım almayı planlıyordum. Sıra o kadar yavaş ilerledi ki pizzaya ulaştığımızda yalnızca iki dilim kalmıştı.

Atlas dilimleri tabaklara koydu ve servis yapan görevliye daha fazlası için ne kadar beklememiz gerektiğini sordu. Kadın

neredeyse hazır olduklarını söylediğinde Atlas bana bir tabak uzatarak oturmamı işaret etti.

Ona aptal aptal baktığımı görünce sırıttı. “Bağ’ımdan önce yer miyim? Sen Ardern’le git. Birazdan yanınıza gelirim.”

Başımı çevirdiğimde Gabe’in çoktan oturduğunu ve bütün gün yaptığı gibi öfkeyle etrafı izlediğini gördüm. İç geçirerek ona doğru yürümeye başladım. Kalabalığın arasında zikzaklar çizerek ilerlerken insanların onlara dokunmamdan korkar gibi benden kaçışmaları işimi kolaylaştırdı.

Bundan hoşlanmıştım.

Gabe yine yetişme çağındaki uslu bir çocuk gibi protein ve salatadan oluşan acınası bir tabak hazırlamıştı. Etrafımızdaki meraklı kulakların azalmasını fırsat bilerek onu sorguya çektim.

“Benim hakkımda ne söylediklerini neden bu kadar umursuyorsunuz? Bir canavar olduğumu düşünüyorlarsa bundan bana ne?”

Yüzünü buruşturdu ve omzunun üzerinden neşeyle sohbet eden Atlas’la diğerlerine baktı. Atlas benimle göz göze geldiğinde gülümsedi. Beni kontrol ettiğini hissedince aceleyle yanımıza gelmemesi için ona tatlı tatlı gülümsedim.

Bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

“North’la Nox’un babaları aynı ama anneleri farklı. Bunu biliyor muydun? Babaları Esas Bağ’dı ve onun da kâbus yaratıkları vardı. Babaları... Aslında gerçekte ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz ama gücüyle North’un annesini öldürdü. Bu yüzden idam edildi. North reşit olana kadar amcaları William Draven Meclis’te onları temsil etti.”

Tanrım. Basit bir sorunun Pandora’nın kutusunu açabileceğini düşünmemiştim doğrusu. Duyduklarımdan sonra yemek yeme fikri bile midemi bulandırmasına rağmen sırf başka bir şeyler düşünmek için ağzıma bir parça pizza attım.

Gabe yüzünü buruşturdu ve devam etmeden önce boğazını temizledi. “Başka şeyler de oldu ama ben... Yani bunları

sana anlatan kişi ben olmamalıyım. Hem büyük ihtimalle çoğu detayı yanlış biliyorumdur. Önemli olan şu ki herkes North’la Nox’un babalarının yeteneğini aldığını öğrendiğinde ortalık karıştı. Sadece dedikodulardan bahsetmiyorum, Meclis de işin içine girdi. Sonra... Gryphon’ın yeteneği de insanları geriyor. Benimki de bir o kadar kötü. Aynı Bağ’da olduğumuz duyulunca millet tedirgin oldu.”

Bir şifacı ve şekil değiştirenden mi tedirgin oluyorlardı? Bunlar sıradan yeteneklerdi, insanları huzursuz etmeleri bana mantıklı gelmemiştir. Ama sonra Hanna’nın haftalar önce söylediği bir şeyi hatırladım. TE’de Hanna beni yeteneğiyle iterek kendinden uzaklaştırdıktan sonra konuşmuştuk.

Gryphon Shore bir anlık öfkeyle kızdırmayı göze alabileceğin biri değildir.

Eğer bu Gryphon’ı hafife aldığım ile ilgili bir uyarı değilse neydi bilmiyordum.

Gabe arkasına baktı. Ötekiler nihayet yemeklerini alıyordu. Fırından yeni çıkmış pizza kokusu bize kadar ulaştı.

Gabe tekrar bana döndü ve diğerlerinin duymaması için fısıldayarak konuştu. “Nox, annesi öldükten sonra North’un yanına gönderildiğinde daha çocuktuk. Burada okula gitmesiyle ilgili toplumda tartışmalar çıktı. Bu bina soyadlarını taşıyabilir ama insanlar bir neden olmasa bile onlardan nefret ediyor. Hepimizden nefret ediyorlar, Oli. Sence ortadan kaybolduğunda neden hepimiz kaçırıldığını düşündük? North neden her adımını takip ediyor sanıyorsun? Tek nedeni kaçma riskin olması değil yani.”

Tanrım.

Bu toplumu bu kadar mı yanlış tanı mıyım?

Atlas yanıma oturdu, yeni kankası Sawyer’la gülüşmeye devam ediyorlardı. Sesimi yalnızca Gabe’in duyabileceği kadar alçalttım. “Buradaki herkesin seni sevdiğini sanıyordum. Be-

nim yüzümden sana cephe aldıklarını düşünüp kendimi kötü hissetmişim.”

Sage sözlerimi duydu ve bana üzüntüyle baktı. Ama bugünlerde gözleri eskisi gibi hüznünlü değildi. Onun müthiş empati yeteneği ve zekasının ötesinde aslında güçlü ve taşaklı bir hatun olduğu konusunda yanılmamıştım.

Sage etrafına göz attıktan sonra masanın karşısından bize fısıldadı. “Buradaki herkesin Bağlarından ötürü notlarını yükseltebileceğini ya da ileride onlara statü kazandırabileceğini düşündükleri için Gabe’e yağ çeken korkak, hain, sosyete yanaşmaları olduğunu bilmiyor muydun? Ama şimdi senin En Üstün Yeteneklilerden de daha güçlü olduğunu anlayınca yine kahrolası çöp ağızlarını açtılar çünkü onların olayı bu. Omurgasız pislikler sürüsü.”

Sawyer bile konuşmayı bırakıp gözlerini kırptırarak kız kardeşine baktı. Sage’in zehir saçan sözleri, buradan ne kadar sıkıldığını gösteriyordu. Ona kesinlikle hak veriyordum. Bu insanların başkalarına ulaşmak için Gabe’i basamak olarak kullanması iyice tepemin tasını attırmıştı.

Belki de botlarımı giymem kötü bir fikirdi.

Arkama yaslanıp Sage’e sııttım. “Hepsini yakmaya ya da tavanı başlarına yıkmaya ne dersin? Ama sizi de arada kaynatmayacak kadar kontrollü olduğumdan emin değilim çocuklar. Yani şu anda size hiç faydam olmaz.”

Arka masadakilerin çabucak toparlanıp gitmesine neden olacak kadar yüksek sesle konuşmuştum. Kafataslarının içinde birer beyinleri vardı anlaşılan.

Gabe bana baktı. “İnsanları rastgele tehdit edemezsin, Oli. Hepsi neler yapabildiğini öğrenmişken olmaz.”

Benden gözlerini ayırmadan masamızın yanından geçen Zoey’nin cevabımı duyması için yüksek sesle konuştum. “Yapabildiklerimin yarısını bile bilmiyorlar Bağ’ım. Bunu bilselerdi bana ve etrafımdakilere canavar demeye cesaret edemezlerdi.”

Vahşı Bağlar

Fısıltılar bıçak gibi kesildi.
Kahrolası korkak budalalar.

Sage, derslerden sonra tarih ödevimiz üzerinde çalışmaya başlamak için kütüphanede takılmamızı önerdi. Şu ödev işi beni geriyordu, ilk kez bir konuda kendimi yetersiz hissediyordum. Sage'in teklifinin beni ne kadar rahatlattığı yüzümden okunuyor olmalıydı ki Draven malikânesine döndüğümde okumam gereken ekstra materyallerin listesini yapmaya başladı.

Gabe, Sawyer ve Felix bir kereye mahsus Atlas'ın ikimize birden göz kulak olmasını kabul ederek futbol antrenmanına gitti. Felix işimiz bittiğinde Sage'i bırakıp gitmememizi özellikle rica ettiğinde Sawyer, Sage'in kaçırıldığını öğrendiğim anda hiç düşünmeden Direniş'in kollarına koştuğumu ona hatırlatmak zorunda kaldı.

Felix mahcup bir edayla gülümsediğinde gülerek onu geçiştirdim.

Antrenman sonrası yanımıza döndüklerinde vedalaşıp ayrıldık. Gabe'le gülüşerek Atlas'ın arabasına bindik. Hepimizin rahatlayıp sakinleştiği bu yeni hayatımı bir ay önceki yaşantımdan bile daha çok sevdim. Varlığımın her zerresinin ağrmasına rağmen mutlu olduğumu fark ettim.

Bugün sınırlarımı zorlamıştım ve bunun acısını çekiyordum.

Eve döndüğümüzde yemeğimi yiyip yatmaya hazırdım. Labirenti andıran koridorlarda diğer Bağlarım rastlamamayı umuyordum. Buranın bu kadar büyük olmasının bazı avantajları olmalıydı.

Gabe'e bunu söylediğimde suratını buruşturup kafasının arkasını kaşıdı. "North mesaj attı. Bağ yemeklerini pazartesiye

almış çünkü artık cumaları meclisle ilgili etkinliklere katılması gerekiyormuş.”

Konuşmadan önce birkaç saniye gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. “Makarna ya da ekmek arası bir şeyler atıştırıp odama gidemeyeceğimi mi söylüyorsun yani? Çünkü North bu gece herkesi görmem gerektiğini buyurdu öyle mi? Bu adamdan nefret ediyorum.”

Atlas kolunu omzuma atarak beni asansöre yönlendirdi. “Siktir et. Odaya bir şeyler söyleyip rahatımıza bakabiliriz.”

Ah bunu nasıl isterdim.

Ama North’un itaatsizliğimin bedelini ağır ödeteceğini, hatta gecenin bir yarısı beni Atlas’ın yatağından zorla çıkarabileceğini bildiğim için bu plan işe yaramazdı. “Boş ver, daha iyi oldu. Cuma geceleri bize kaldı. Atlas, umarım hayatında yiyip yiyebileceğin en rahatsız yemeğe hazırsındır çünkü bu akşam bayağı sert geçecek.”

Atlas kaşlarını çatıp beni yakınına çekerek bağımın onun kokusunu arzuladığı gibi o da benimkine ihtiyaç duyuyormuşçasına burnunu saçlarıma gömdü. Aramızdaki bağlantıların çekim gücünü ne dereceye kadar hissettiklerini merak ediyordum. Benim onları istediğim gibi onlar da beni istiyor muydu? Bundan şüpheliydim çünkü hepsi aramızdaki mesafeyle benden daha iyi başa çıkıyor gibi görünüyordu.

Canları cehenneme.

Yemek odasına gittiğimizde diğerleri henüz gelmemişti. *Buna da şükür*, dedim içimden ve her zamanki yerlerimize oturduk. Tek fark şimdi diğer tarafımda Atlas’ın olmasıydı. Gabe ve Atlas’ın etrafımı kuşatması aslında hiç de şikâyet edilecek bir şey değildi.

Mutfağın kapıları açılıp çalışanlar yemek servisine başladığında Atlas kulağıma fısıldadı, “Cenazede ölünün başında bekliyormuşuz gibi hissediyorum. Ölen de yaşama isteğimiz.”

Çalışanlar genelde North gelip de onları çağırana kadar servisi bekletirdi. Çevremde dolaşıp bize çeşit çeşit yemekler getirmelerinden müthiş rahatsız oldum ama yanımdaki ikili tabaklarını doldurmaya başladı.

Gabe kısa bir duraksamanın ardından tabağımı alarak sevdiğimi bildiği yemeklerle doldurmaya başladı. Üstüne biraz da kendi yediği sağlıklı yiyeceklerden ekledi. Çalışanların bizden başka her yere bakması, bugünkü öğrencilerin tutumu gibi biraz aşırı bir tepkiydi.

Hazır dikkati dağılmışken Gabe'den bilgi almak için doğru bir zaman olduğuna karar verdim. Öne eğilip çalışanların duyamayacağı bir sesle fısıldadım. "Bir şekil değiştirenden neden bu kadar korkuyorlar? Benden ne saklıyorsunuz?"

Gabe çatalını ağzına götürürken taş kesildi. Cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Senin yeteneğini konuşmak yasakken neden benimkinden bahsedeyim? Ben senin tercihlerine saygı duyuyorum ama sen çok soru soruyorsun, Oli."

Tüh be.

Ona soru sormamamın başlıca nedeni buydu ama Gabe sağ olsun hepsinin ne kadar ürkütücü olduğuna dair ufak tefek ipuçları verdiği için şimdi meraktan çatlıyordum.

Surat astım.

Gabe'le sıra dışı bir mucizeyle barış ortamı yakalamayı başarmıştık. Aramızdaki şey bir arkadaşlıktan daha fazlası olsa da bir ilişki değildi. Ama onun yanında istediğimi yapacak kadar rahattım. Bağlarımın bazıları gibi benim şımarık bir çocuk olduğumu söylemeyeceğini biliyordum.

Gabe gülerek, "Eğer bana yeteneğin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söylersen tüm sorularına cevap vereceğim," diye mırıldandı. "Gördün mü? Ben de cömert olabilirim."

Ah, Atlas'ın bana bir şeyler ısmarlamasının sinirine dokunduğu anlaşılmıştı. Bana göre hava hoştu. Didişmelerine engel olamadığım gibi arkadaş olmalarını da sağlayamazdım. Öte

yandan bu, ileride yaşanacak problemlerin fragmanını izlemeye benziyordu.

Dünyanın en adi kaltağı olmayı göze alarak bunu çıkarım için kullanmaya karar verdim. Bağımdaki adamların yanında neredeyse tamamen güçsüzdüm. Direniş her yerde beni ararken ve hepimizi yok etme riskim varken yeteneğimi kullanamıyordum. Dolayısıyla tüm kozlarımı oynayıp olayları akışına bırakmak en iyisiydi.

“Anlaştık. Şu anda olmaz ama daha sonra bunu yapabilirim.”

Gabe bana sıırttı. Tam o sırada Gryphon yanağında kötü görünen bir morlukla tepeden tırnağa çamura bulanmış hâlde içeri girdi. Bu manzara bağımın öyle ağıırına gitti ki ben engel olamadan yeteneğim onu tedavi etmek için âdeta içimden fışkırdı. Gabe irkilse de bağıırıp benden kaçmamasını olumlu bir gelişme olarak algıladım.

Atlas beni izledikten sonra masanın üzerindeki elini yavaşça benimkine yaklaştıırarak ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunun sinyalini verdi.

Hiçbir şey söylemedim. Yeteneğim yeniden içime yerleştiğinde titreyen elimle çatalımı aldım. Bu durumdayken yemek yemeye çalışmamın ne kadar saçma görüldüğünü umursamadım.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedi Gryphon ve masada her zaman oturduğu sandalyesine yerleşti.

Omzumu silkip hissettiğim kadar sarsılmış görünmemeye çalıştım. “Kendime engel olamadım. Bağım sizi yaralı görmekten hoşlanmıyor. Küçücük bir morluk bile olsa.”

Üç çift gözün bana çevrildiğini hissedebiliyordum ama onlara elimden geldiğince aldırış etmeden yemeğimi yemeye başladım.

Aradan bir dakika bile geçmeden North odaya girerek vahşi bakışlarını üzerimizde dolaştırdı. Gözleri benim tabağımda takılı kaldı. Ben de baktım ama yediğim yemekte bir tuhaflık yoktu, bezelyelerle mısırların arasına kaçak mal falan

saklamamıştım. Dolayısıyla gözlerimi tabağımdan ayırmadan yemeğimi bitirmeye odaklandım.

“Ne oldu? Oleander neden yeteneğini kullanıyor?” diye sordu North sandalyesini çekip otururken. Öyle gergin görünüyordu ki bu durumdayken nasıl yemek yiyebileceğini merak ettim.

Tam o sırada çatalımı ağızıma soktuğum için cevap veremedim ama Gryphon benden hızlı davrandı. “Beni iyileştirdi ve bunu istemeden yaptı. Oleander yeteneğini kontrol etmeyi öğrenene kadar yaralı ya da sinirliyen etrafında olmamaya dikkat edelim.”

Bunları öyle sakın bir dille söyledi ki North daha fazla sorgulamaya ihtiyaç duymadı. Sadece bana dönerek yeni bir baş çıkarmışım ya da ölü bir dili konuşmaya başlamışım gibi bakmakla yetindi.

“Bunu dikkate alacağım. Daha sonra Nox’la da konuşacağım. O bugün yoğun.”

Yoğun.

Bu kelimenin altında bariz bir onaylamama gizliydi ve sebebini bilmek istemiyordum. Hepimiz yeniden yemeye başladık. North ve Gryphon sakince Meclis işlerinden bahsediyordu ki kapı yine açıldı. Bağlarımın hepsini görmeden bu sofradan kalkamayacağımı bilmem gerekirdi.

Tabii ya.

Nox, her zaman takıldığı kızlardan Lana’yla sarmaş dolaş odaya girdiğinde bağım bunu umursamadı. Nox onu gerçekten kızdırmayı başarmıştı. Bana dallamalık yapmaya devam ettiği sürece bu işime gelirdi.

Lana Gryphon’ın yanındaki sandalyeye oturmaya çalıştı ama Gryphon ânında engel oldu. “Dışarı,” dedi öfkeyle. “Burada istenmiyorsun.”

Oda sessizliğe gömüldü. Nox’un bakışları benimle Gryphon’ın arasında mekik dokudu. Suçlu görünmemeye ça-

lıştım. Aslında bir suçum olmadığı için bunu kolayca yapmalıydım ama fena hâlde çuvalladığımı hissettim.

Lana kıkırdamaya çalıştığında garip bir ses çıkardı. “Gitmemi mi istiyorsun? Ama beni Nox davet etti.”

Gryphon ona kaşlarını kaldırarak baktı ve ömrümde hiç bu kadar rahatsız olmamıştım. “Senden rica etmiyorum, derhâl bu evi terk etmeni söylüyorum. Kendin gitmezsen ben seni göndermeyi bilirim.”

Lana, Gryphon’ın ona ne yapmasından korkuyordu bilmiyordum ama yavaş yavaş uzaklaştı.

Bağlarımın neler yapabildiğini bilmeyen bir tek ben miydim?

Kimse olaya karışmadı. Hatta North yaşanan tatsızlığı tamamen yok sayarak yemeğine döndü. Nox, Lana’nın süklüm püklüm odadan çıkmasını izledi. Neredeyse kıza acıyacaktım ama aynı zamanda siktirip gidebilirdi çünkü Nox’un bir Bağ’ı olduğunu biliyordu. Buraya seks hayatlarını gözüme sokmaya gelmişti.

Kahretsin.

Bensiz seks hayatlarını düşünmemeliyim. Bağım zaten hassas ve asabi.

Gerçekten de damarlarımda dolaşan yeteneğimin gücü yüzünden parmaklarım titriyordu. İçlerinden biri benden başka bir kadını arzularsa ona gününü göstermeye hazırdım. Atlas ve Gabe’den uzak durmak için kıkırdandım. Kıskanç bağım ile herhangi birine kazara zarar vermek istemiyordum.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Hissetmeme müsaade etmediğim ama bağımı kıvrandıran duygular yüzünden başım dönüyordu. Kıskançlık, öfke, hiddet, kana susamışlık, ıstırap ve *hepsini yok etme arzusu*.

Kahretsin, yeteneğim geri döndüğü için adet döngüm yine allak bullak olacaktı. Bunu şimdiden hissedebiliyordum.

“Neler yapabildiğini öğrenene kadar onu kışkırtmaktan vazgeçmelisin. Buraya kadın getirmek yok, Nox. Bir daha olmasın.”

Vahşı Bağlar

Gryphon'ın ses tonu gözlerimin açılmasına neden oldu. Nox'a öfkeyle bakarak beni işaret ettiğini gördüm. Tüm dikkatim onlarda olduğundan Atlas parmaklarını benimkilere kenetlediğinde irkildim. Önce ellerimize sonra da bana isteyerek dokunmasının şoku ve korkusuyla ona baktım.

Bana gülümseyerek kulağıma eğildi. "Ben bombalara dayanıklıyım, unuttun mu?"

Tanrım, gerçekten öyle olduğunu umdum.

Bana karşı hayatta kalabileceğini umdum.

Duzenleme

Ny.ozlem

Beşinci Bölüm

Akşam yemeğinin gerisi olaysız olsa da Nox'un düşmanca varlığı yüzünden fena hâlde huzursuz geçti. Daha önce ne North ne de Gryphon'ın onunla kıran kırana mücadele ettiğini görmemiştim. Onu birazcık dizginlemeye bile çalışmamışlardı. Dolayısıyla Nox bana yan baktığında bile onu susturmalarını izlemek aslında biraz eğlenceliydi.

Gelgelelim en başından beri beni koruyabilecekken bunu yapmamaları hâlâ canımı sıkıyordu. Doğrusu bunu kolay kolay unutabileceğimi sanmıyordum.

Tatlı yemek istemiyordum ama North önüme bir dilim *cheesecake* koyup bir toplantıya katılmak üzere masadan kalktığına odama kaçmaktan vazgeçtim çünkü vay canına, aşçı tatlı yapmayı gerçekten iyi biliyordu.

Atlas bile ikinci dilimini aldı.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Atlas ve Gabe'le beraber odama doğru yola çıktık. Asansöre binerken biraz sendeleyince ikisi de üzerime titredi. Ayaklarım bin kilo ağırlaşmış gibi gelmeye

başlamıştı, onları zar zor hareket ettirebiliyordum. Gabe şaka-sına beni kucağına almayı teklif etti ama kabul etseydim bunu yapacağından emindim.

Odaya vardığımızda North'un koridorun ucundaki köşeyi döndüğünü gördüm ve odasının benimkinden sadece biraz ileride olduğunu hatırladım.

Tanrım, bunu düşünme, Oli.

Sanki hiç karşılaşmamışız gibi odama girmeye hazırlanı-yordum ki anahtarı kilide soktuğum anda North önümüzde durarak, "Oleander, biraz konuşalım," dedi.

Rica etmedi, hiçbir açıklama yapmadı, bana ne istediğini söylemedi, yine sadece emir verdi.

Ona dönerken Atlas araya girdi. "Olmaz, Draven. Kim bilir bu sefer neler saçmalayacaksın? Gecenin kalanında bunlarla uğraşmak istemiyorum."

North gözlerini kıstı. "Bağ'ımla bir dakika özel konuşaca-ğım. Sonra geceyi sizinle geçirebilir. Hiçbir art niyetim yok."

Atlas önüme geçse de beni tamamen arkasına gizlemedi, bunu yapmaya yarım adım kala durdu. Üzerine düşünülme-den yapılmış, öylesine bir davranıştı ama korumacı tavrı bana güvende olduğumu ve... sevildiğimi hissettirdi.

Uzun zamandır sevildiğimi hissetmemiştim.

"Senin himayendeyken başına neler geldiğini gördük. Bu yüzden, hayır, sana inanmıyorum, Draven."

Gabe bana baktı ama hemen gözlerimi kaçırdım. Bugün bununla uğraşmak istemiyordum. Neler olduğuna dair fikirlerini ve benimle ilgili yorumlarını duymak istemiyordum. Atlas'ın beni bir kurban gibi gördüğünü biliyordum ki bu doğru de-ğildi fakat North'un muhtemelen kardeşinin tamamen suçsuz olduğunu düşündüğünü de biliyordum ki bu da doğru değildi.

Tam bir karmaşaydı.

Her şey birbirine girmişti.

North dişlerini sıktı ama sonra tekrar bana baktı. Özenle koruduğu soğukkanlılığının ardında ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordum. Ondan şüphe ettiği ve ona meydan okuduğu için Atlas'a hiddetlenmesine rağmen öfkesini bastırıyordu.

Ortalığın daha da karışmasını istemedim. Atlas'ın elini yakalayıp sıktım. "Sorun değil, hemen dönerim. Sen de bu arada duş alırsın, sonra ders çalışırız."

Gabe isteğime memnuniyetle uyacağını gösterircesine kapıyı açtı ve Atlas'ın içeri girmesini bekledi. Ama Atlas yanımdan ayrılmadan önce duraksadı. Vücudunun her milimetresinin öfke ve hayal kırıklığıyla titrediğini hissedebiliyordum.

Eğilip dudaklarını hafifçe yanağıma değdirdi. Tutunacak bir dal uzatarak tavrının benimle bir ilgisi olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Sonra odama girip arkasından kapıyı sertçe kapadı.

Ellerimle oynayıp North'un yanında olmanın bile beni ne kadar huzursuz ettiğini belli etmemek için onları ceplerime soktum. Korkmuyordum. North'un beni korkutan bir tarafı yoktu ama özenle seçilmiş birkaç kelimeyle moralimi altüst edebileceğinden emindim. Ayrıca kampüste geçirdiğim uzun günden sonra çok yorgundum. Öyle ki yorgunluktan kemiklerim sızlıyordu.

Bir an önce uyumaya can atıyordum.

"Yorgun görünüyorsun."

Ondan bunu duymayı hiç beklemiyordum. Hiç düşünmeden, beklediğimden daha sert bir sesle konuştum. "Yorgunum ama uyumaya hakkım yok, değil mi? Senin emirlerine uymak böyle bir şey işte. Konuşmamız için gerçekten bir sebep var mı, yoksa sadece canımı sıkmayı mı umuyorsun? Kıyafetimi beğenmediysen Gryphon'la konuş. Renkli giyinmekten hoşlanmayan o."

İçine gömüldüğüm siyah *sweatshirte* baktı ama yemi yutmadı. Bakışlarında bende kendimi savunma ihtiyacı uyandıran bir şeyler vardı. Bağımın giysilerini giymemden hoşnut değildi.

Gryphon'ın odama her gelişinde bir şeylerini orada bıraktığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Kıyafetlerini giydiğimi görmesine rağmen sesini çıkarmamıştı, yani onları çalmış filan değildim.

Tanrı aşkına.

North muhtemelen onları çaldığımı düşünüyordu ve bunu da başıma kakacaktı. Neden konuşmuyordu? Neden beni konuşmak istediği konunun ne olabileceğine dair tüm ihtimalleri gözden geçirmeye zorluyordu?

“Özel öğretmene ya da derslerinle ilgili daha çok yardıma ihtiyacın varsa bunu halledebilirim. Başarılı olman için her türlü imkânı sağlamaya hazırım.”

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zorlamam gerekti. “İdare ediyorum. Kendi kendime başarabilirim, aptal değilim. Hepsi bu mu? Sadece nasıl olduğumu mu merak ettin, yoksa bir isteğin mi var?”

Çatık kaşlarla beni birkaç saniye daha süzdükten sonra başını iki yana salladı. “Bassinger seni öne sürerek sorun çıkarıyor. Bir iş bulmanı ve kendi paranı kazanmanı istiyor. Ben hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ama Bağlarını iyi niyetli olduğuna ikna ettiğin için bundan böyle sana engel olmayacağım. Pazartesi akşamları birlikte yemek yemeye devam edeceğiz. Notlarını düşürmeyip sokağa çıkma saatlerine ve sınırlarına uyduğun sürece öğleden sonralarını ve hafta sonlarını dilediğin gibi geçirebilirsin.”

Ağzım açık kaldı. Tam bir aptal gibi görüldüğümden eminim ama North tek kelime etmeden arkasını dönerek geldiği yöne doğru uzaklaştı.

Bir işim olacaktı.

Param olacaktı.

Özgürlük, yeni giysiler ve Bağlarımla takılmak istemediğimde kendi kahvaltımı alabilme imkânı birinin bana verdiği en büyük hediye idi.

Odamın kapısına geri döndüğümde Gabe'in ileri görüşlülüğüne teşekkür ettim. Anahtar hâlâ kilidin üzerinde duruyordu. Odaya girince Atlas'ın gergin bir yüz ifadesiyle beni beklediğini gördüm.

Hızla kollarına atıldım.

Refleksleri müthişti, beni yakalayıp göğsüne bastırdığında bağımın bayıldığı şekilde yakınlaştık.

"Ne oldu? Yine ne yaptı? Öldüreceğim onu," diye fısıldarken dokunuşları saygılı ama cüretkârdı. El yordamıyla vücudumu keşfeder gibiydi ama cinsel çağrışımlar yapan hiçbir yerime dokunmaması hem harika, hem de berbat bir histi.

"Hiçbir şey yapmadı. Hatta dedi ki... Bir iş bulabileceğimi söyledi, Atlas! Çalışıp para kazanabileceğim ve popomu iyi gösteren bir kot alabileceğim." Gözyaşlarına boğulmak üzereydim ama kendimi tutabildim.

Atlas kıkırdadı ve saygı duyduğu sınırları birazcık esneterek popomu sıktı. "Bilmem ki. Bana göre şu an mükemmel. Daha da güzel görünürse tüm vaktimi soğuk duş alarak geçirmem gerekecek."

Kaşlarımı çattım ama tüm bunlar onun sayesinde olduğu için ona daha sıkı sarıldım. Atlas ondan kaçmama aldırmadan peşimden gelmişti. Beni kabullenmiş ve benim için savaşmıştı. Üstelik karşılığında ona verebileceğim hiçbir şey yokken.

Her şeyi tehlikeye atma riskim olmasaydı şimdi burada onunla Bağımı tamamlardım. Hiç tereddütsüz yapardım bunu. Hayatımın geri kalanını ona adardım çünkü Atlas iyi bir adamdı ve kahretsin ki böyle birine çok ihtiyacım vardı.

"Sizi yalnız bırakayım mı?" Gabe alayla sordu. Sesindeki tereddüde bakılırsa onu odadan kovmamızı beklediği gayet açıktı.

Kızarak Atlas'tan ayrıldım. "Duşa gireceğim," dedim. "Çok uzun bir gündü."

Vahşı Bağlar

Bir yumruk sesinin ardından Gabe'in inlediğini duyduğumda yine didişmeye başladıklarını görmemek için arkama bakmadım.

Yatak odamın kapısının tıklatılmasıyla uyandığımda, dışarıdaki Bağlarımdan biri olduğunu hemen anladım. Belli ki içeri girmek için sabırsızlanıyordu çünkü bir kere daha kapıyı çaldı. Gabe uykusunda homurdanarak kıpırdandı ama yer yatağından kalkmadı. Atlas yine canlı siper olmaya hazırlanır gibi yatakta bana doğru yuvarlandı.

Bunu ne kadar istesem de onlardan sonsuza kadar saklanamazdım.

“Burada bekle. Ben kimmiş ve sabahın bu saatinde ne istiyormuş bakacağım,” diye mırıldandım. Atlas yorgun olmalıydı ki bu fikrimi onaylayıp tekrar yastıkların üzerine serildi.

Gece duştan sonra hemen yatağıma girmiştim ama saat erken olduğu için Gabe bir film açıp yanıma yerleşmişti. Atlas'la ikisinin arasında uzanırken bir noktada uyuyakalmıştım ve onlarla olmanın rahatlığıyla saatlerdir mışıl mışıl uyuyordum.

Gabe'in ne zaman yer yatağına geçtiğini veya ne zaman uyuduklarını bilmiyordum. Kapıya doğru yürürken yanlışlıkla Gabe'in üzerine basmamaya dikkat ederek yanından dolaştım. Gabe için bir şeyler düşünmemiz gerekecekti, yerde uyumaya devam edemezdi.

Kapıyı araladığımda koridordan gelen ışık gözümü aldı. Gözlerimi kırptıştırarak Gryphon'a bakarken berbat görüldüğümünden emindim. Gryphon gayet enerjik ve derli toplu görünüyordu. Kot, deri mont ve motorcu botlarından oluşan her zamanki üniforması yerine şort, spor ayakkabı ve *sweatshirt* giymişti.

Acayip seksiydi.

“Ne... Saat kaç? Dünyanın sonu mu geldi? Sabahın köründe neden bu kılıktasın?” diye sordum karga gibi bir sesle. Gryphon başını eğip kendine bakmasına rağmen yorum yapmadı.

“Antrenman yapacağız. Git, giyin. Koşuya çıkıyoruz.”

Homurdandım çünkü buna ne gerek vardı –cidden ne gerek vardı?– ama dediğini yaparak odada sessizce dolaşmaya başladım. Gryphon kapıyı açık tutarak giyinme odasına girmemi ve sonra nereye gittiğimi Atlas’a fısıldamamı izledi.

Yanlış bir düşünceye kapılmaması ve yerde uyuduğu için kendini kötü hissetmemesi için Gabe’i uyandırmaya çalıştım ama horlamaya devam edince yanağına bir öpücük kondurarak Gryphon’ın yanma döndüm.

Sabahın bu erken saatinde bakışları benim için biraz fazla ısrarcıydı ama her zamanki gibi hiçbir şey söylemeden beni asansöre götürdü.

Dışarı çıktığımızda hava hâlâ aydınlanmadığı için asfalta yüzüstü yapışmaktan korktum. Ama Gryphon bunu dert etmiyor gibiydi.

“Bana ayak uydur, kaybolmanı istemiyorum.”

Homurdanarak gözlerimi devirdim. “Bacaklarının benimkilerin iki katı olduğunu unutmazsan birbirimize daha iyi ayak uyduracağız.”

Gryphon, ukalalığımı cezalandırmak ister gibi daha da hızlandı. Ama bana bir şeyi yaptırmanın en iyi yolu onu yapamayacağımın söylenmesiydi.

Ölsem de ona ayak uyduracaktım.

Gerçi cidden ölebilirdim çünkü spor salonuna nihayet vardığımızda Gryphon’ın nefes alışması bile değişmemişken ben sudan çıkmış bir balık gibi soluk soluğa kalmıştım. Ağzımda kan tadı vardı. Kahretsin, bu kötüye işaretti, değil mi? Muhtemelen akciğerlerim patlamıştı ve ölmek üzereydim.

Biraz soluklanmak için duraksadığımda Gryphon durup beni izledi. “Burada antrenman yapacağız,” dedi. “Bundan sonra her sabah beşte burada buluşacağız.”

Sabahın beşinde.

Beşte antrenmana başlamak için mi beni yatağımdan kaldırıp buraya kadar koşturmuştu? Onu gebertecektim. Sonucu ne olursa olsun beynini çırpacaktım. Ama yeteneğim ya koşudan dolayı fazla yorgundu ya da Gryphon’ın şortlu kışına biraz âşık olmuştu çünkü gözümü kan bürümesine rağmen kendisi ortalıkta yoktu.

Belki de favorilerini seçiyordu.

Gryphon beni spor salonuna çıkan patikaya götürdü ve kartını okutarak içeri girdik. O ışıkları yakıp klimayı açmaya giderken ben de etrafıma bakındım. Mekân çok geniş değildi ama tüm spor aletleri yepyeni ve mükemmel durumdaydı. Hepsi özenli ve işlevsel bir biçimde yerleştirilmişti.

Gryphon’ın tam da böyle bir yerde antrenman yaptığını hayal ederdim.

“Mindere çık ve esneme hareketlerine başla. Bugün duruşlarını ve vücudunun üzerindeki hâkimiyetini çalışacağız. Kontrolünü kaybedip beni kızartmayacağından emin olduğumda daha ileri seviye eğitime geçebiliriz.”

Esneme fikri hoşuma gitse de mindere serilmekten ileri gidemedim. Öte yandan ilk TE dersimden sonra esnemenin ne kadar önemli olduğunu üç gün boyunca her yürüdüğümde acıdan ağladığımda zor yoldan öğrenmiştim.

Gryphon beni duygusuz bir yüz ifadesiyle izleyerek gereken yerlerde müdahale etti. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı, son derece soğukkanlı ve kurnaz biriydi. Sadece beni dikkatle izleyerek değerlendirmelerini kendi içinde yapmakla yetindi.

“Tamam, bu kadar yeter. Kalk ve bana hangi duruşları hatırladığını göster. Ayaklarını yanlış basıyorsun, onları düzeltmemiz vakit alacak.”

Yine dilimi tuttum. Neden bahsettiğini bilen biriyle tartışmaya ne gerek vardı? Ayrıca bana kasten zalim davranmıyordu. Bağlarımın birinden yetersizliğimle ilgili bir söz duymanın benim için nasıl bir işkence olduğunu ve bunun yerine ölmeyi yeğlediğimi bilmiyordu o kadar.

Gabe'in bana gösterdiği duruşları çalışmaya başladığımda Gryphon soyunarak şortu dışında tamamen çıplak kaldı. Bura kadar koştüğümüz için göğsü terden parlıyordu ve bağım ânında beynimi yasaklı düşüncelerle doldurdu. Yasaklıydılar çünkü onu şu mindere yatıramazdım. Dilimi karın kaslarının üzerinde gezdirip saçlarına yapışarak yüzünü bacaklarımın arasına götürdükten sonra...

"Aklından neler geçiyor? Bağın mırıl mırıl mırıldanıyor."

Kızardım ve homurdanarak ona arkamı dönerken elimle alnıma vurdum. "Senin suçun! Bağım kahrolası azgın bir sürük ve şu anda ona kırmızı bayrak sallıyorsun. Bir tişört giy!"

Yüzümü buruşturarak içimden düşük çeneme küfrettim. Gryphon birden gülmeye başladığında *Hemen şu anda ölebilir miyim lütfen?* diye düşündüm. Onunla düzüşmeyi düşündüğünü söylediğinde Bağ'ının sana gülmesi kadar korkunç bir şey olamazdı.

Sikerler.

Evin yolunu tek başıma bulabilirdim.

Bir adım atmıştım ki Gryphon dirseğimi yakalayarak beni geri çekti. "Bağın arıza çıkarıyor diye hiçbir yere gidemezsin. Sonraki duruşa geç."

Taşaklarını tekmeleyip oradan sıvışmak istedim. Bunun yerine dişimi sıktım ve benden istediğini yaparken usulca mırıldandım. "Yok canım, dert değil. Benimle alay edilmesine bayılırım."

Gryphon kaşlarını çatıp duruşumu düzeltmemi söyledi ve minderlerin etrafında dolaşarak emirler yağdırmayı sürdürdü.

Sonra vücut geliştirme aletlerinin yanında duran çantadan bir tişört aldı.

Giyinmesine rahatlamalı mıydım yoksa kızmalı mıydım bilmiyordum ama dikkatimi toplamama yardımcı olduğu bir gerçektir.

Gryphon bir saat boyunca bana o aptal duruşları çalıştırdı. İşimiz bittiğinde eve onunla koşarak dönmekten başka şansım kalmadı.

Güneş doğmuştu ve aydınlık havada ertesi gün için yolu ezberlemeye çalıştım. Gryphon yol boyunca herhangi bir şey söylemedi ve eve döndüğümüzde odamın bulunduğu tarafın ters yönüne doğru uzaklaştı.

Odamı ancak üçüncü denemede bulabildiğimde evdeki duvarların da hareketi sevdiğini düşünmeye başladım. Kahrolası odama ulaşmak nasıl bu kadar zor olabilirdi?

Anahtarı yanıma almayı unuttuğum için kendi odamın kapısını çalmak zorunda kaldım. Kapıyı Gabe açtı ve beni görür görmez gülümsemesi kayboldu.

“Ne oldu sana? Kahretsin, dönüşte Nox’a mı rastladın yoksa?”

Homurdanarak yanından geçip duşa yöneldim. Yatağın yanında montunu giyen Atlas’tan gözlerimi kaçırdım. “Tanrıya şükür ki hayır. Sadece duygularıma zerre kadar önem vermeyen bir adam tarafından küçük düşürüldüm. Ben gayet kibar davrandım, bu pisliği hak etmedim. Şimdi izninizle gidip duşa kendimi boğacağım.”

Sıcak su birçok şeye iyi geliyordu. Dişlerimi fırçalamak için aynanın karşısına geçtiğimde kendimi zorlayarak yansıma baktım. Eflatun boyası aktığı için gümüş rengini alan saçlarım ıslak tutamlar hâlinde omuzlarıma düşmüştü. Son günlerde fiziken çok zorlandığım için gözlerimin altında torbalar vardı. Biraz daha iyi uyumaya çalışmalıydım. Cildimin her zamanki beyazlığının yerini hastalıklı bir solgunluk almıştı.

Hepsinin benden kolayca uzak durabilmesine şaşmamak gerekti.

Berbat görünüyordum.

Saçlarımı kuruttuğum süre boyunca kendimi kısıtlamadan perişan hâlime acıdım. Sonra cesaretimi topladım ve giyinmek üzere banyodan çıktım. Atlas'ın Gryphon'ı dövmek için aşağı koşmasını göze alamazdım.

Bir o eksikti!

Havluya sarılı olmam bu kez Atlas ve Gabe'i etkilemedi. Alelacele giyinme odasına girerken ikisi de tepki vermedi. Külotumu ve kotumu giyip sütyenimi taktım ama *sweatshirt*ümü aradığımda bulamadım.

Hepsi yok olmuştu.

Biraz panikledim. Bağımlı göğsümün içinde bir kargaşa yaratmaya başladı ama çekmeceleri açtığımda onları buldum. Gryphon'ın dört *sweatshirt*ü de düzgünce katlanarak oraya yerleştirilmişti çünkü hizmetçiler onları yıkamıştı.

Yine ağlamaya başladım.

Bu iş giderek daha da saçma olmaya başlamıştı. Yeteneğim neden beni ağlak bir tipe dönüştürmüştü?

"Giyinik değilsen toparlan hayatım çünkü yanma geliyorum," diye seslendi Atlas. Havluyu göğsüme çekmemle giyinme odasına girmesi bir oldu. Kaşlarını çatmıştı. "Ne oldu? Sorun ne?"

*Sweatshirt*lerden birini havaya kaldırdım ama kelimelerim tükenmişti. Hiçbir şey söyleyemedim.

Gabe yanımıza geldi. Atlas'tan daha tereddütlüydü ama duygusal durumuma onun kadar endişelenmişe benziyordu. Tanrım, sulu gözlü, katil ve canavar bir Bağ'a mahkûm kalmışlardı.

Atlas başını çevirip Gabe'e baktı. "Ona tişörtünü ver."

Gabe ona kaşlarını çatarak bana ve Gryphon'ın yıkanıp katlanmış *sweatshirt*üne baktı. Atlas'ın bunu şıp diye anlamasına

şaşırmıştım ama o en başından beri benim ihtiyaçlarıma karşı son derece duyarlıydı.

Gabe yutkundu ve uysalca tişörtünü çıkarıp bana verdi. Havlunun üzerinden tişörtü geçirdikten sonra rahat bir nefes alarak bağımın sakinleşmesini beklememi hayretle izledi.

“Özür dilerim...” diye başladım ama Atlas sözümü kesti.

“Bağın yüzünden böyle oluyor. Seninle bir ilgisi yok, Oli. Bağlı olmadığımız için bağın hep yakınında olmamızı istiyor. Ağlama, bunu çözeceğiz.”

Gabe’in gözleri irileşti ve elini saçlarının arasından geçirip uçlarını hafifçe çekiştirerek iç geçirdi. Benim hissettiğim kadar berbat görünüyordu. Hiç olmazsa Atlas’ın aklı başındaydı.

“Pekâlâ. Sen herkesin odalarının yerini biliyorsun, değil mi, Ardern? Hepsinin temiz ama giyilmiş kıyafetlerine ihtiyacımız var. Gryphon’a sorabiliriz ama diğer ikisinden de bir şeyler al. Oli’nin kolayca gizlenebileceği *sweatshirt*, kazak gibi bir şeyler bul.” Atlas derhâl korumacı Alfa rolüne bürünmüştü. Gabe ilk kez onu alttan alarak başıyla onayladı ve futbol ceketini çantasından çıkardı.

Gözüm cekete takıldı çünkü çok rahat görünüyordu. Ama dizlerime gelecek kadar uzun olduğu için kullanışsız olurdu.

Gabe, Atlas’ı başıyla selamladıktan sonra yine bana döndü. “Kıyafetleri getireceğim. Benim bir fikrim daha var, bunu sonra konuşuruz.”

Kahretsin, bu sorunu çözeceğimizi umdum çünkü göğsümdeki hisse katlanamıyordum.

Bu kahrolası evden derhâl çıkmalıyım.

Altıncı Bölüm

Kampüsün etrafında Gryphon'ın ablasına ait olmayan iki kafe vardı. Atlas'a onlara uğrayıp özgeçmişimi bırakmak istediğimi söylediğimde Gabe benimle gelmekte ısrar etti. Atlas'ın yanımda olup her adımımı izlemeyi ve hayatımın her anında beni desteklemeyi ne kadar istediğini bilmememe rağmen sokakta ciddi bir park sorunu vardı. Bu nedenle blokun etrafında bir tur atmak için bizi kafenin önünde indirmek zorunda kaldı.

Gabe'in benimle içeri gelmesine gerek olmadığını, yalnızca birkaç dakika sonra döneceğimi anlatmaya çalıştım ama ikisi de beni susturdu.

"Neler yapabildiğimi size hatırlatmama gerek var mı? İnsanların beyinleri parçalamak yalnızca buzdağının görünen kısmı. Bir kafeye tek başıma girebilirim," diye ikisine çıkışsam da işe yaramadı. Gabe ve Atlas sadece benim güvenliğim ve refahım söz konusu olduğunda didişmeyi bırakıyordu.

Gabe bana aldırmandan kapımı açarak durmamıza kızıp bize korna çalan sürücülere el hareketi çekti. Bu kampüstekiler toptan dangalaklı, gün geçtikçe buradan daha çok nefret ediyordum.

Arabaların ve kalabalığın arasından geçtik. Sabahın bu saatinde yollar insan doluydu. Herkesin onları öldürüp kahvaltıda kanlarını içecekmişim gibi kaçışmasına aldırmamaya çalıştım.

“Gloria buranın sahibi. İstersen onunla konuşabilirim,” dedi Gabe. Kapıyı itti ve kafeye önce benim girmemi bekledi.

Gabe’in yine bir beyefendi gibi davranmasının beni telaşlandırıp utandırmasına izin vermemeye çalıştım. “Hayır, kendi işimi kendim halletmek istiyorum. Buna ihtiyacım var.”

Başını sallayıp arkamdan sıraya girdi ve kekleri incelemeye başladı. Gören de gerçekten yemeyi düşündüğünü sanırdı. Gerçi Gabe’in yemek seçimleri o kadar istikrarsızdı ki bunu yapabiliirdi. Ama yolda yemek için bir salata sipariş etmesine de şaşırmazdım doğrusu.

Sıra bana geldiğinde midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Kasiyer kıza iş için müdürle görüşmek istediğimi söyledim. Beni baştan aşağı süzdükten sonra oflaya puflaya Gloria’ya seslendi. Kenara çekilip Gabe’in siparişini almasına izin verdim ve karın kaslı yakışıklımla flörtleşmeye başladığında tarafsızlığımı korumaya çalıştım.

Evet, söylemiştim işte. Gabe benimdi. Onunla hiçbir şey yapamasam da bağım ona bağlanmıştı ve seksi bir kasiyerin onunla cilveleşmesini istemiyordum.

Gabe nazikçe kızın ilgisini görmezden gelerek hepimize kahve ve birkaç kek aldı. Kendine üç çikolatalı keklerden birini seçince yeteneğimle beynini çırpmadan kekten bir ısırık almanın planını yapmaya başladım. Acilen şeker komasına girmeye ihtiyacım vardı.

Bağım kafamı öyle karıştırıyordu ki kendimi daimî olarak adet öncesi gerginlik sendromundaymış gibi hissediyordum.

Mutfağın kanatlı kapısından önlüğü una ve pudra şekerine bulanmış balıketi bir kadın dışarı çıktığında hâlâ Gabe’in kekinin hayalini kuruyordum. Kadın mis gibi pasta kokuyordu.

“İş mi arıyorsun? Özgeçmişin var mı?”

Doğrudan konuya girmişti. Atlas'ın o sabah yazdığını özgeçmişimi alırken kaşını kaldırmakla yetindi. Atlas kira kontratını feshedip dairesini boşaltıp resmî olarak Draven malikânesine taşınarak Gabe'e komşu olmuştu. Benimkine daha yakın bir odada kalmak için North'la tartışsa da üçüncü katta yalnızca üç tane yatak odası vardı ve North kararını değiştirmemişti.

Bunun üzerine Atlas nasıl olsa her gece benimle uyuduğunu söyleyerek taşı gedğine koymuştu.

"Oleander Fallows... Çok sık yer değiştirmişsin. Burada kalmayı planlıyor musun, yoksa bir ay sonra gidecek misin?"

Tanrım. "Hayır, efendim. Ben Draven'da öğrenciyim. Yakın bir gelecekte buradan ayrılmayı planlamıyorum."

Başını sallasa da üzerinde iyi bir izlenim bırakmamış olmalıyım ki bakışlarındaki sertlik kaybolmadı. Bunu kişisel algılamamaya ve cesaretimin kırılmasına izin vermemeye çalıştım. Nasıl olsa başka seçeneklerim de vardı.

"Düzeni ve disiplini severim. Burası işlek bir yer. Yan gelip yatmak istiyorsan sokağın aşağısındaki Fleur'ün mekânını tavsiye ederim."

Boğazımı temizleyerek kelimelerimi dikkatle seçtim. "Yaptığım işe özen gösteren çalışkan biriyimdir ve sizden sadaka istemiyorum. Beni işe aldığınıza pişman olmazsınız."

Kaşını kaldırarak beni süzdüğünde biraz terlemeye başladım. Kendimi kanıtlamak istiyordum. Ondan faydalanmaya çalışan tembel ve çıtkırıldım bir öğrenci olmadığımı anlamalıydı.

"Bu öğleden sonra sana eğitim vermek için biraz boş zamanım var. İkide gel ve beni etkilemeye hazır ol," dedi sonunda. Başka bir şey söylemeden arkasını dönerek mutfağa girdi.

Rahat bir nefes aldım ve kahvesini içmeye hazırlanan Gabe'in yanına döndüm. Kahvesi ağzını yakınca yüzünü buruşturdu. Ona seslenerek veda eden kasiyer kıza zoraki gülümsedi ve beni alelacele dışarı çıkardı.

"Çok korkutucu bir kadındı," diye fısıldadım.

“Kitty mi? Kâbus gibidir. Sanki gücünü bilmiyormuşum gibi sürekli bana dokunmaya çalışıyor. Bir noktada tacizden tutuklanabilir.”

Otobüs durağında Atlas'ı beklemeye başladık. “Gloria'yı kastetmiştim. Aslında beni işe almaya istekli değil. Bir dakika, Kitty ne yapabiliyor? Kasiyer kızı mı söylüyorsun?”

Gabe yüzünü buruşturarak bana kahvemi uzattı. “Kitty bir Nöro. Aslında o kadar güçlü değil. Sana etki etmesi için dokunması lazım. Ama uyuz olduğu kızlardan bir şeylerin öcünü almak için partilerde onların gözü önünde erkek arkadaşlarıyla yiyiştğine şahit oldum. Adamlar kızın ne yaptığını anlamıyor. Kız arkadaşları söyleyene kadar hiçbir şeyin farkına varmıyorlar.”

Gabe'e dokunmaya çalıştığı için onu bu mesafeden haklayabilirmişim gibi arkamdaki kafeye baktım. Aslında bunu yapabilirdim. Belki Gabe'e yeteneği hakkındaki sorularımı yanıtlaması karşılığında bu gerçeği açıklayabilirdim.

“Sürekli elime dokunmaya çalışıyor. Bir süredir numaramın peşinde. Tabii ki ne ona, ne de arkadaşlarının çabalarına karşılık vermedim.”

Hafifçe öksürerek ayaklarımıza baktım. “Bir şey söyleyeceğim ve bunu kesinlikle bağım söyletmiyor, Gabe. Eğer sana dokunursa ve seni o şekilde manipüle ederse onu öldürürüm. Yeteneğim bunu zaten benim kontrolümün dışında yapar, o ayrı. Ama gücümü kontrol edebilsem bile kanının son damlası kulaklarından fışkırana kadar durmam.”

Gabe dönüp bana baktı, hâlâ benden emin olamıyordu. “Daha önce yanında kızlarla ilgili defalarca övündüm ve Nox'un her yemeğe başka bir kızla gelmesini izledin. Kıskanç biri olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Omuz silktim ve kalabalığın arasında bizi görebilmesi için Atlas'a el salladım. “Kıskancım. Ama çoğu zaman üzerine sağlam basabileceğim bir nedenim olmuyor. Size gülümseyen birini gördüğümde gözlerini oymak istediğimi söylemeye iznim var

mı? North'la katıldığımız o aptal Meclis yemeği çok da fena değildi ama sonra yanımdaki kadını becerdiğini anlayıp delirdim. Gerçi bu ikiyezlülük çünkü sizinle bağlanamam ve...”

Araba önümüzde durdu ama Gabe koluma yapışarak binmeme engel oldu. “Oli, Bağlanmak listedeki en önemsiz mevzu. Ben bizi istemediğini sandım. *Beni* istemediğini sandım.”

Ağzımı açtım ama Atlas'ın arkasındakiler korna çalınca arabaya binmek zorunda kaldık. Bu kampüsteki herkes çok sabırsızdı. Gabe kapımı açarak onları daha da bekletmeyi umursamadı. Atlas kaldırımdan ayrılıp onları iyice çileden çıkarmak için arabayı aşırı yavaş sürmeye başladığında gözlerimi devirerek kahvemi içtim. Gabe, Atlas'a kahvesini verdikten sonra kekleri bana uzattı.

Elindeki kese kâğıdına bakakaldığımı görünce kaşlarını çattı. “Bağ'ımın kalp krizi garantili çikolatalı kekleri sevdiğini bilmez miyim? Kan şekerin tavan yapınca kimsenin gözünü oymadan bugünü atlatacağından eminim.”

Haklı olabilirdi.

Gloria, ben elime tutuşturduğu önlüğü takarken ayağını yere vurarak izledi. Hızlı ve kendimden emin hareket etmeme rağmen sabırsız davranıyordu. Son beş yılda bir düzine kafede çalışmıştım. Bu iş benim için çocuk oyuncağıydı. Hatta işlerin Gloria'nın söylediği kadar yoğun olduğunu umuyordum çünkü kendimi zorlamak kadar sevdiğim hiçbir şey yoktu. Sağa sola koştururken beş saatin nasıl geçtiğini anlamayacaktım.

Gloria'nın beni deneyeceğini söylediğimde Atlas'la Gabe'in buraya gelmesini yasaklamıştım. Bunu kabullenmeleri için gün boyu dil dökmem gerekmişti. Şaşırtıcı olarak ilk pes eden Atlas olmuştu. Bana yan bakarı gebertebileceğimi ve gerekirse bunu

gerçekten yapacağımı söylediğimde ikna olmuştu. Zaten yalan değildi. Gabe kışımızı kurtarmak için yüz Direnişçiyi hakladığımı görmüştü. Bana kafede saldırmaya kalkışacak kadar aptal birine bunu yapmayacağımı düşünemezdi.

Sonuçta canlı kalkanlarım olmadan çalışmaya başlamıştım. İkisinin her hareketimi izlemesinin baskısı üzerimden kalkmıştı. Kendi kazandığı parayla zar zor geçinen, çalışan-kız-Oli kimliğime kolayca geri dönmüştüm. Oda kirasını denkleştiremeyip arabamda uyuduğum bazı zor dönemler geçirsem de bir yolunu bulup hayatımı idare etmiştim.

Sadece bir saat sonra kafenin işleyişini tamamen kavrayıp müşterilere paket servisi yapmaya ve siparişleri masalara götürmeye başlamıştım. Dördü biraz geç Draven'dan bir grup profesör içeri girdi. Nox'un yanlarında olmadığını görünce rahat bir nefes aldım ama sevinmekte acele etmiştim.

Nox bir dakika sonra geldi ve beni görünce yüzüne küçümseyici bir sırıtış yayıldı.

Kitty gülümseyip kırıtarak siparişlerini aldı. Belli ki oyunlarında haberleri vardı çünkü hepsi Kitty'nin dokunuşlarından kaçındı. Bu kızın yaptıklarını bilmelerine rağmen toplum içinde herkese tehlike oluşturmalarına izin vermelerini iğrenç buldum.

Daha sonra North'un ve işe yaramaz Meclis'inin aleyhinde kullanılacağım bir şeydi bu.

Masanın siparişleri hazır olduğunda onlara servis yapmak istemedim ama bu işi gerçekten istediğimden yüzüme zoraki bir gülümseme yapıştırarak kahvelerini götürdüm. Nox bana dudak büktüğünde bile profesyonelliğimden ödün vermedim.

Ondan nefret ediyordum.

Çalışma arkadaşları bir yorum yapmadı. Aralarında bana kötü davranan da olmadı. Hiçbiri dersime girmiyordu ama onları sık sık gördüğüm için kampüste ders verdiklerini biliyordum.

Kendimi öğleden sonra yoğunluğuna kaptırarak Nox ve arkadaşlarını tamamen unuttum. Gerçi ara sıra kazara o tarafa

bakıp Nox'la göz göze gelince orada olduğunu ve varlığımdan nefret ettiğini geri hatırlıyordum.

Mesaimi neredeyse kazasız belasız bitirdim. *Neredeyse* diyorum çünkü kapanışa yarım saat kala bir grup futbolcu ve öğrenci birliği erkekleri kafeye girerek bir adamı öldürmeye yetecek üçlü *espresso shot* söyledi. Odadaki testosteron Kitty'yi mest etse de ben mümkün olduğunca onlardan uzak durmaya çalıştım. Beni fark ettiklerinde gelen yorumları duymama rağmen oralı olmadım.

Yeni boşalan masalardan birini toplamaya giderken öğrenci birliğinden bir oğlan göz açıp kapayıncaya kadar ayağa fırlayıp yolumu kesti. Az kalsın ona çarpıyordum ama bu çalışma hayatında ilk deneyimim olmadığı için kolayca yolumu değiştirdim.

“Nereye kaçıyorsun? Sana çıkma teklif etmeye çalışıyorum. Kampüsteki partilerde seni henüz göremedik. Yoksa Canavar Bağ'ından olduğun için biz *alt kademeleri* küçük mü görüyorsun?”

Tepsiyi servis tezgâhına koyarken pencereden Gloria'yla göz göze geldim. Gülümsememi korudum. Bağ yemeklerinde Nox'la North durmadan bana laf soktuğu için böyle durumlara alışkındım. Bu oğlan *canavar* kelimesinden korktuğumu mu sanıyordu?

Ne olduğumu biliyordum zaten.

“Sorduğun için teşekkür ederim ama partici tiplerden değilim. Eminim Kitty böyle bir davete bayılır, ben hakkımı ona devrediyorum,” dedim neşeyle. Sonraki boş masayı toplamak için yanından geçerken kolumu yakaladı.

Ah, demek ki canına susamıştı. Süper, yeteneğim açlıktan ölüyordu zaten.

Hayır, buna bir son vermeliydim. Şu anda bunun şakasını bile yapamazdım çünkü çok hassastım ve yeteneğim saldırmaya yer arıyordu.

Kolumu kurtarmaya çalıştım ama beni bırakmadı. “Bırak gideyim...”

Bana doğru eğilip bağıyla benimkini yokladığında bağım bu histen nefret etti. “Neden, bana ne yaparsın, canavar?”

Arkamızdakilerden biri nefesini tuttu ama yeteneğini bilmediğim için oğlandan gözümü ayırmadım. Fiziksel bir şey olabilirdi.

Yumruklanmak ya da ısırılmak istemiyordum.

Hemen ardından siyah bir dumanın koluna dolandıp boynuna doğru tırmanarak boğazını sıktığını gördüm. Oğlan, Nox’un yeteneğinin soluğunu kesmesine engel olabilmemiş gibi can havliyle kolumu bıraktı.

Dizlerinin üzerine düşünce ondan bir adım uzaklaştım ve sırtım Bağ’ıma çarptı.

Bu kötü olmuştu işte.

Kafe sessizliğe gömüldü, sadece hoparlörlerden gelen hafif müzik duyuluyordu. Nox yanımdan geçip oğlanın yanına çömeldi. Gözleri tıpkı benimkiler gibi iki siyah boşluktu.

Nox profesör sesini kullanarak konuştu, buram buram otorite kokan o sakın ve profesyonel sesiyle. “Canavarları kışkırtmaman için bu sana bir ders olsun, Branson. Bayan Fallows sadece işini yapmaya çalışıyor. Onu rahatsız etmen için hiçbir neden yok. Bir daha buraya adım attığını duyarsam seni boğmaktan daha fazlasını yaparım.”

Branson belli belirsiz başını sallayabildi. Yanakları mosmor olmuştu. Sonra duman kayboldu ve Nox’un gözleri yeniden koyu mavi tonuna büründü.

İkisinden de uzaklaşıp tepsimi masaya bırakarak kirli bardakları toplamaya başladım. Böyle şeyleri gerçekten umursamamayı öğrenene kadar rol yapacaktım. Kafedekilerin de hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam etmesini umuyordum.

Masayı silerken kapının üzerindeki zilin çınlamasını duyduğumda Branson’ın gittiğini anladım. İnsanlar kahvelerini içmeye geri dönerek Nox Draven’la Bağ’ının dedikodusunu yapmaya başladı.

Mutfağa gitmeden önce derin bir nefes alarak işyerinde olay çıkardığım için Gloria'nın beni kovmasına kendimi hazırladım.

Nox zaten oradaydı ve hayatının azarını yiyordu.

"...tansiyonu düşürmek için yapabileceğin onca şey varken yeteneğini kullanmayı seçmek? Gerçekten tek yolu bu muydu? Nasıl dövüştüğünü biliyorum, o küçük pisliği bir yumrukta bayıltabilirdin."

Pekâlâ, Gloria işini iyi biliyordu. Ondan biraz daha hoşlanmaya başladım.

Tepsiyi lavabonun içine koydum ve tabakları sudan geçirerek endüstriyel bulaşık makinesine yerleştirmeye başladım. Gloria bana dönerek, "İyi idare ettin," dedi. "Sıkı çalışıyorsun. Önüne bakıp işini yaparsan yakında herkes kim olduğunu unuttur."

Yutkunup başımı salladım ve işimi yapmaya devam ettim. "Teşekkür ederim, öyle yaparım."

Kapanıştan önce kafenin her tarafını silip yerleri parlatım. Dükkândan çıkarken moralim yerine gelmişti çünkü işe alınmıştım. Önlüğüm ve evraklarım elimdeydi.

Geç olmuştu, güneş batıyordu. Gün batımının renkleri öyle dikkat çekici ve güzeldi ki telefonumla fotoğraf çekeyim derken Nox'un önümde durduğunu fark etmeyerek ona çarptım.

"Ah, pardon. Ben... Burada ne yapıyorsun?" diye geveleyerek yere düşürdüğüm telefonumu almak için eğildim.

Bana pis pis sırttı ve ıssız sokağı gösterdi. "Yine saldırıya uğrayıp kontrolünü kaybetmediğinden emin oluyorum."

Sokağın aşağısına baktım ama Hellcat'i ya da Gabe'in motorunu göremedim. Dolayısıyla beni buradan kurtaracak kimse yoktu. Sonradan hatamın yüzüme vurulmaması için doğru olanı yapmam iyi olurdu. Gerçi bu durumda doğru yol en boktan yoldu. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Buna gerek yoktu ama sana minnettarım."

Zalim bir tavırla güldü. “Sana yardım etmiyordum, Zehir. Kontrolünü kaybettiğin için isyan çıkarıp North’u kampüsü kapatmak zorunda bırakmana engel oluyordum.”

Zehir, canavar, Draven’a geldiğimden beri takma isimlerim çoğalmıştı.

Gözlerimi devirdim. “Sanki senin kâbus yaratıkların bir isyana neden olmayacakmış gibi bunu benim üzerime yıkmaya kalkma.”

Bana doğru eğildi. “Buradaki herkes benim neler yapabildiğimi biliyor. O kafede benim kim olduğumu bilmeyen tek bir erkek, kadın veya çocuk yoktu. Ama sen bir sırsın, bir ucubesin, deliliğin vücut bulmuş hâlisin. Bu yüzden senin hakkında çılgınca dedikodu yapıyorlar. Tüm korkularını doğrulasaydın etrafı temizlemek için bir Taktik Ekibi’nden fazlası gerekirdi.”

Burada durup bu saçmalıkları dinlemek istemiyordum. Bağ benimkini yoklarken ister istemez ağzımdan laf almaya çalıştığı hissine kapılıyordum. Beni kışkırtarak ona önemli bir şey söylememi bekliyordu.

İşin kötüsü bunu istiyordum. Sırf Nox’a kendimi kanıtlamak, kaçarak ve buradan uzak durarak en doğrusunu yaptığımı ispatlamak için ona gücümü bir silah olarak kullandığım herkesi anlatmak istiyordum.

“Ailem dışında gözleri siyaha dönen biriyle hiç karşılaşmamıştım. Bu bizim lanetimiz. Seni kimin lanetlediğini merak ediyorum, Zehir.”

Lanet mi? Bunu biraz fazla mistik ve peri masalı gibi buldum. Canlıların ruhlarını manipüle edebilmeme rağmen lanetlere inanmıyordum.

İnsanları dışlamak ve kötü göstermek için uydurulan çocukça söylemlerdi bunlar.

“North’un iyiliği hatırına olsa bile beni savunduğun için teşekkür ederim. Bir işe ihtiyacım var ve daha başlamadan kovulmam hiç iyi olmazdı.”

Nox beni duymazdan gelerek kaldırımın kenarında duran Bentley'e doğru yürüyüp sürücü kapısını açtı. "Atla. Ardern'e eve dönüş yolunda olduğumuzu söyledim."

Hay aksi, bu hiç iyi değildi. Atlas, Nox'la olduğumun kokusunu alırsa dönecek bir evimiz bile kalmayabilirdi. Yine de arabaya bindim ve dudaklarımı mühürledim. Nox'un bağı dikenli bir okşayış gibi tenimde gezinmesine rağmen hiçbir şey söylemedim.

Ona istediğini vermedim.

Telefonum öttü, Atlas mesaj atmıştı.

Sana dokunursa ölür.

İç çekerek başımı koltuğa dayadım. Ellerimin etrafında bir kıpırtı hissedince dumandan oluşan küçük bir yaratığın kucağımda oturduğunu gördüm. Aslında onu bu kadar şirin bulmamam gerekirdi ama Dobermanlar benim hassas noktalarımdan biriydi ve kucağımdaki yavru köpek acayip tatlıydı.

Onu tatlı bulmam normal miydi?

"Bu şey beni ısıracak mı, yiyecek mi, ne yapacak?"

Nox bana aldırmadı. "Bassinger'a söyle, senin kurtarıcın rolünü oynamaktan vazgeçsin. Bana hayır demedin, gücünü bana karşı kullanmadın. Bu konuda bana tek kelime edemez çünkü senin yeteneksiz aciz bir Bağ olmadığını ortaya çıkıttı. Doğru mu, Zehir?"

Of. Bu konuşmayı yapmaktansa arabanın kapısını açıp kendimi akan trafiğin ortasına atmayı tercih ederdim.

Ama bir dakika.

"Minik yaratıkların casusluk mu yapıyor? Çekil üzerimden salak şey!" Duman yaratığı kucağımdan indirmeye çalışsam da parmağım içinden geçti, duman aralandı ama hiçbir şey olmamış gibi yeniden toplandı.

Nox beni umursamadı. Fakat vites değiştirdiğinde yaratık ona doğru süzülüp kulağının arkasına yerleşerek saçlarının arasında gözden kayboldu. O kadar şirindi ki, gözümü ondan alamadım.

Vahşı Bağlar

Benden nefret eden ve her fırsatta bana eziyet eden adamın, saçlarının arasında saklanan küçük bir duman arkadaşı vardı.

Kıkırdamak istedim.

Ama yapamazdım, Nox bana ateş püskürmeye devam edip günümü mahvederdi.

Sonunda malikâneye vardık. Garajın kapıları açıldığında diğer Bağlarımın hararetle tartıştığını gördüm. Bizi görünce hepsi durdu ve aynı anda dönerek arabaya baktılar.

Yedinci Bölüm

Nox kontağı kapadığı gibi Atlas arabaya doğru yürüdü ancak Gryphon yolunu kesti. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum ama sesi arabanın içine ulaşmadı.

“Değerinden daha fazla sorun çıkarıyorsun, Zehir.”

Ona cevap vermedim, anlamı yoktu çünkü Nox laf anlatabilecek biri değildi. Ama North’un film kaplı camın ardından beni süzdüğünü görünce yutkundum. Beni öldürecekmiş gibi bakıyordu ve onu bu kadar kızdıracak ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Beni taciz eden oğlanı kızartmamıştım. Hepsini Nox yapmıştı.

Kemerimi anca çözebilmişim ki Gabe kapıyı açarak beni arabadan indirdi. Araba sürerken sessiz bir memnuniyetsizlik ifadesi takınan Nox, akşam yemeklerimizdeki zalim alaycılığına geri döndü.

“Arkamda dur ve korkma,” diye mırıldandı Gabe. Önce hakarete uğramış gibi hissettim ama sonra Gabe’in geçtiğimiz

hafta iki kere yok yere ağladığıma şahit olduğunu hatırladım. Kendince bana sağlam durmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Doğru ya.

Duygusallaşmamalıyım. İkisi benden nefret ettiği, diğer ikisi benden hoşlandığı ve beşincisi durmadan fikir değiştirerek insanın psikolojisini bozan bir dengesiz olduğu için yumruklaşma noktasına gelen Bağlarıma bakmamalıyım.

Bunu düşünmemeliyim.

Gabe gerekirse kavganın ortasına dalmaya hazırlanır gibi yaylanıyordu. Atlas'la Nox'un dövüşeceğini tahmin etmek zor değildi.

“Ya paylaşmayı öğreneceksin, Bassinger ya da...”

“Benimle böyle konuşmazsın, yoksa...”

“Beni öldürür müsün? O kadar korktum ki bak titriyorum,” diye yapıştırdı Nox ve evet, büyük ihtimalle bunu izlememeliydim.

Gabe'den bir adım daha uzaklaşarak boğazımı temizledim. “Benim buradan gitmem lazım. Kalıp bunu izleyemem. Dövüşürlerse kontrolümü kaybederim.”

Ortaya konuşuyordum ama North beni duydu ve durumun ciddiyetini kavrayarak yanıma geldi. Dirseğimi sıkı ama nazıkçe tutup beni yakınına çekti. “Gözlerini kapat.”

Onunla tartışacak, hatta istediğini yapacak kadar bile zaman tanımadı. Kolumu bıraktığı gibi etrafımızı dumanlar sardı. Gözlerim açık olmasına rağmen hiçbir şey göremiyordum. Elimi öne uzattığımı bile fark etmedim ama sonra bir el benimkini yakaladı. Parmaklarımız sıkıca kenetlendi.

Kimin elini tuttuğumu bilmiyordum.

“Kahrolası Dravenlar! Kardeşin her sıçtığında yeteneğini kullanamazsın, yoksa ben de benimkini kullanırım,” diye tısladı Atlas. Sesinin hangi yönden geldiğini anlayamadım. Duman her şeyi çarpıtıyordu.

Sikerler.

Yeteneğimi çağırarak sadece gözlerimin parlamasına ve çevremizdeki zifiri karanlığın benim için biraz dağılmasına yetecek kadarını kullandım.

North bağlarımın hepsini, etrafımızdaki her şeyden daha somut, uzun, siyah ve duyarlı bir varlık gibi hareket edebilen dumanlarla sarmalamıştı. Gryphon bir mücadele içindeymiş gibi görünmüyordu. Kaygılı da değildi. Ama Atlas bir an önce serbest kalmaya kararlıymış gibi dumanla savaşıyordu.

Nox'un gözleri siyahtı. Atlas kadar kızgın görünse de dumanla savaşıyordu. Hayır, onun gözü bendeydi, yine bana sövüyordu.

Bu iş kabak tadı vermeye başlamıştı.

"Yeteneğini kontrol altına alana kadar Oleander'ın yanında kendinize hâkim olmanız söylendi. Bunu yapamayacaksanız biraz kısıtlanmanın tadını çıkarın."

Elimin çekiştirildiğini hissedip aşağı baktığımda tutunduğum kişinin North olduğunu gördüm. Duman yüzünden etrafı göremediğimi sandığı için beni yönlendiriyordu. Arkama baktım. Gabe de dumanlarla sarmalanmıştı. Terliyordu ama mücadele etmiyordu. Bu şekilde kısıtlandığına biraz bozulmuş gibi görünmesi dışında tamamen tepkisizdi.

North'un beni garajdan çıkarmasına izin verdim. Bağlarımın yanından geçerken onlara hiçbir şey söylemedim. Nox kapıya diğerlerinden daha yakındı ve köpek yavrusuna benzeyen o yaratığın kulağının arkasından başını uzattığını gördüm. Havayı kokladı. Görünüşe bakılırsa North'un yaratıklarından hoşlanmıyordu. Yine de Nox'un kolundan aşağı indikten sonra gerçek bir köpek yavrusu ebatlarına gelene kadar büyüyerek peşimizden geldi.

Garajın kapısından çıkıp koridorda asansöre doğru yürürken North elimi bırakmadı. Her adımında ayaklarının arasından geçen köpek yavrusuyla çok komik görünmesine gülmemeye çalıştım. Duman yaratık gerçek bir köpek yavrusu kadar neşeli

ve oyuncuydu, North'un ayakkabılarının bağlarını kapmaya çalışıyordu.

Asansörün gelmesini beklerken North sonunda yavru köpeği fark ettiğinde kaşları çatıldı.

Elini bırakıp huzursuzca kıpırdandım. Bağımlı patlamaya hazırken onun yanında olmak beni tedirgin ediyordu ama North tepkimi yanlış anladı.

“Bu şey benim değil, genelde Nox'un yanından ayrılmaz.”

Omzumu silkerek eğildim ve yavru köpeğin elimi koklamasına izin verdim. “Onu dert etmiyorum. Nox'un casusu olduğunu biliyorum ama bir açığı yakalayamayacağı için bizimle istediği kadar takılabilir.”

North kaşlarını çatarak sanki ek iş olarak palyaçoluk yaptığımı söylemişim gibi baktı. Yavru köpeğin sırtını okşadım. Ne enteresandır ki gerçek bir köpeği okşuyormuşum gibi hissettim. Hâlbuki arabada kızıp onu kucağımdan indirmeye çalıştığımda duman gibi dağılmıştı.

İlginç.

“Bir adı var mı? Ne şekersin sen. Nox sana aptal bir isim taktıysa çok kızacağım. Tanrım, kesin Brutus ya da Octavius gibi bir şeydir. O anca böyle saçma sapan bir şey seçmiştir.”

Asansör açıldı ve binmek için doğrulduğumda yavru köpek daha önce Nox'a yaptığı gibi koluma tırmanıp saçlarımla arasına gizlendi. Ağırlığını olmasa da kıpırdandığını hissediyordum.

North üçüncü katın düğmesine bastıktan sonra ellerini ceplerine sokup çatık kaşlarla ayakkabılarına baktı. Nedense kendimi yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim. Oysa yapmadığımı biliyordum bu nedenle konuşmadım.

Gerginlikle saçmalarsam işler daha da kötüleşecekti ve bunu istemiyordum.

“Bir adı yok... Ya da Nox bana söylemedi. Genelde Nox'un yanından ayrılmaz.”

Bunu söyleyip duruyordu. Doğrusu kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildim. “Biliyor musun, aslında Brutus gayet şirin geliyor. Büyüyüp yetişkin bir kâbus olacak mı?”

North düşüncelerini toplamaya çalışır gibi başını salladı. “Onlar yaşlanmaz, sadece... var olurlar. Neden korkmuyorsun? Gryphon, Direnişçilere ne yaptıklarını gördüğünü söyledi. Aslında bir köpek yavrusu olmadığını biliyorsun.”

Bu gayet açıktı ama neler yapabildiğinin önemi yoktu. Köpek yavrusu ilgi ve okşanmak istiyordu. Bunda korkulacak ne vardı? Aksine, Nox’un tahammül edilebilir bulduğum tek yanıydı.

Asansörün kapısı açıldığında koridorda gururla yürüdüm çünkü odamın yolunu öğrenmiştim. Gerçi sadece bu asansörden odama gidebiliyordum. Diğerine binersem hapi yutardım.

North yanımdan ayrılmamıştı. “Odana girdiğinde onları serbest bırakacağım,” dedi. “Bassinger aptallık etmeye devam ederse onu içeri almak zorunda değilsin.”

İç çekip başımla onayladım çünkü böyle yapmak, Atlas’ın hiçbir zaman aptallık etmediğini ve sınırlarıma diğerlerinin toplamından daha fazla saygı gösterdiğini açıklamaktan daha kolaydı.

Anahtarı kilide sokup vedalaşmak için North’a baktım. Ama tedirgin bir tavırla arkamda dikilmeye devam etmesi beni telaşlandırdı. “İyi misin?” diye sordum.

Bir kez daha kaşlarını çattıktan sonra ağır ağır konuştu. “Nox sana bir şey yaptıysa bunu bilmem lazım. Eğer canını yaktıysa...”

Tanrım, bugün neden herkes bu konuyu açmaya çalışıyordu? “Hayır, canımı yakmadı. Ben iyiyim. Eğer bir şey yapmaya kalkışsaydı ona engel olabilirdim.”

İki seferi de kastetmiştim ama North bana ağlamamı bekler gibi bakmaya devam etti. Psikolojimin bozuk olduğunu ve

Vahşı Bağlar

ota boka ağladığımı bilmemesine rağmen isabetli bir tahmin yapmıştı.

Bu konuda daha fazla konuşmak zorunda kalmamak için odama girdim. Belki bir gün Nox'la olanları masaya yatırıp hangimizin nerede yanlış yaptığını ve olayın hangi kısımlarının aslında kontrolüm altında olduğunu tartışabilirdik. Ama diğerlerin o sırada yanımda olmamasına rağmen bunu kurcalamaları beni sinirlendiriyordu.

O anlara, saçlarımın arasındaki yavru köpeğe yaptığım gibi korumacı bir tutum takınmamın nedeni neydi?

Bağlar gerçekten çılgın şeylerdi.

Gabe ve Atlas odama geldiğinde elimi yüzümü yıkayıp pijamalarımı giymiş, Sage'le kafedeki olayla ilgili mesajlaşıyordum. Sage, Draven dedikodu ağı aracılığıyla olayı çoktan duymuştu. North'un çevresindeki biri basın danışmanı görevini üstlenmiş olmalıydı ki herkes Nox'un sevgili Bağ'ını korumak için kendini öne atmasının ne kadar kahramanca olduğunu konuşuyordu.

Gülmekten ölebilirdim. Sage de bu söylentileri benim kadar hayretle karşılamıştı.

Atlas, Çin yemeği sipariş etti ve hem onları yiyip hem ders çalışmak için yere yayıldık. Daha doğrusu, sadece ben ders çalıştım. Siniri hâlâ geçmeyen Atlas kendi kendine kudurdu ve Gabe de telefonundan video izledi. Neyse ki ben tarihi olayları ezberlemeye çalışırken dikkatimi dağıtmamak için kulaklığını taktı.

Gece yarısından biraz önce ders çalışmayı bıraktım. Dişlerimi fırçalamaya giderken Gabe'in bana sırtıttığını görerek ona meraklı bir bakış attım. Atlas arkamdan banyoya geldi. Hâlâ surat asıyordu ama saçlarım yüzünden vücudunun büyük bir kısmı görünmeyen Brutus'ün omzumda şekerleme yaptığını fark edene kadar neye kızdığını anlamadım.

"Bana bir zararı yok," dedim dişlerimi fırçalarken. "Hatta şirin bile sayılır."

Atlas gergin bir tavırla başını salladı. Başka bir şey söylemediği için konuyu daha fazla uzatmadım. Bu benim suçum ya da problemim değildi. Bağlarımın sorunlarını kendi aralarında çözmesi gerekiyordu.

Yatağa girdiğimde Gabe'in neden ukalaca sırtıttığını hemen anladım.

Yastıklarım değişmişti ve yenileri Bağlarım gibi kokuyordu.

Gabe hepsinden birer yastık almıştı ve yatağım onların lezzetli bir karışımı gibi kokuyordu. Etrafımdaki mükemmel kaynaşmadan dolayı bağım göğsümün içinde neşeyle kıpırdanıyor ve tenim karıncalanıyordu. Hepsinin çırılçıplak uzandığı bir yatağa balıklama dalmak gibiydi. Bağım hazzın doruklarında dolaşıyordu.

Atlas yorganın diğer ucunu kaldırırken nihayet bana gülmüsedti. "Arder'n bu işin altından başarıyla kalktı. Âdeta parlıyorsun."

Panikle elimi uzatarak onu durdurdum. "Buraya gelemezsin. Ya kokuları mahvedersen?"

Gabe gülmeye başladı ve Arder'n bana dönmeden önce ona kötü kötü baktı. "Yalnızca kendi yastığıma dokunmak kaydıyla yanında yatabilir miyim?"

Mantıken evet demek istedim çünkü bana yakın olmasından hoşlanıyordum. Ama şu an bağım kâbus gibiydi. Âdeta çıldırmış gibi aşırı sahiplenici davranıyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Elimde değil."

Yatağın etrafından dolaşıp yanıma geldi ve ellerini uzattı. "Tatlım, sana kızmadım. Bağının böyle düşünmesine izin verme. Sadece neye ihtiyacın olduğunu bilmeliyim."

Eyvah, yine mi ağlayacaktım? "Bunu çözmeye ihtiyacım var çünkü ben normalde duygusal biri değilim. Bu çok aptalca! Neden böyle hissediyorum? Yoksa deliriyor muyum? Bu kahrolası evden kurtulmazsam tamamen mahvolacağım!"

Kollarımı gövdeme doladım. Atlas yanımda kalmasına rağmen bana sarılmadı. İyi bir tercihti çünkü panik atak geçirip yeteneğimin kontrolünü kaybetmek üzereydim. Gabe, yatmadan önce hazırlıklarını yaptığı banyodan yavaşça geri döndüğünde hiçbir şey söylemedi. Gözlerinin irileşmesine bakılırsa görüldüğü kadar soğukkanlı değildi.

Atlas yine elini uzattı. “Yerde yatacağım.”

Gabe bir ona, bir bana bakarak yüzünü ovuşturdu. “Diğerlerine bundan bahsetmeliyiz çünkü giderek kötüleşiyor. Mızıkçılık yapmayı hiç istemesem de durumun kontrolden çıkmasına izin veremeyiz. Oli kendini tutamaz da bizden birine zarar verirse ne olacak?”

Söylediği şey ihtimal dâhilinde olduğundan omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ama Atlas ona ateş püsküren gözlerle baktı. “Kahrolası Nox Draven’in onun etrafında dolaşmasını mı istiyorsun? Çünkü ben bunu kesinlikle istemiyorum. Bir yolunu bulacağız. Bir şekilde halledeceğiz.”

Yastıklar işe yaradı.

Gayet zinde uyandım. North’un tişörtlerinden birinin üzerine giydiğim Gryphon’ın *sweatshirt*ü ve saçlarımın arasında gizlenen yavru köpekle haftaya hızlı bir giriş yaptım.

Gryphon’la sabah beş antrenmanlarımız, özellikle de çenemi kapalı tutup yaptığım şeye odaklanmayı öğrenmemden sonra giderek kolaylaştı. Göğüs göğüse mücadelede çabucak ilerleme kaydettim. Doğrusu tüm iş doğru duruşları kullanıp doğru düşmeyi öğrenmekte bittiği için hiç zorlanmadım. Gryphon’la yakın dövüş çalışmaya başladığımızda biraz zorlanacağımı tahmin ediyordum ama şimdilik rahattım.

Sage ve Atlas'la ilk TE dersime giderken sevinçten yerimde duramıyordum. Sage bana gülümsese de biraz solgun görünüyordu. Genellikle yüzünü mükemmel bir biçimde çerçeveleyen küllü kahve saçlarını sıkıca toplayıp atkuyruğu yaparak bugünkü bezgin imajını tamamlamıştı.

Üzerimizi değiştirirken onunla şakalaştım. İlk kez spor kıyafetlerimin üzerimden düşmesine ya da diğer kızların bakışlarına aldırmıyordum.

“Bu akşamki mesaimden sonra haftalığımı alacağım. Bu hafta sonu alışverişe çıkmalıyız.”

Sage onu bir sporcu gibi gösteren askılı atletini giyerken bana gülümsedi. Muhtemelen doğuştan spora yetenekli kızlardandı ve derste harikalar yaratacaktı. Sage'e hem imrendim hem de onun adına rahatladım.

Herkesin kıcını tekmeleyeceğini umdum.

“Buradaki en iyi alışveriş merkezi senin çıkabileceğin sınırların dışında. Sence Atlas ve Gabe de gelirse North oraya gitmemize izin verir mi? Sinemaya da gider tüm gün takılırız.”

Yüzümü buruşturup omzumu silktim. “Kim bilir? North son zamanlarda biraz gevşedi gibi. Bence benden hâlâ nefret ediyor ve bana kesinlikle güvenmiyor. Ama bir iş bulama izin verdiği için belki olabilir. Of ya. Gabe mi sorsa acaba? Belki romantik bir randevu filan diye yutturabilir.”

Sage güldü ve birlikte odadan çıkarken bana omuz attı. “Belki de bu bir randevu olmalı. Sana olan takıntısını artık gizleme ihtiyacı bile duymuyor. Daha önce de belli oluyordu ama şimdi çok bariz. Adam resmen Bağ hezeyanına kapıldı.”

Bağ hezeyanı. Siktir, böyle bir şey olduğunu bile unutmuşken kendimi bir anda içinde bulmuştum. Bağlarımın da aynı şeyleri hissettiğini düşünmek tuhaf gelse de Sage'e inanıyordum. Böyle bir konuda yalan söylemezdi ve muhtemelen dışarıdan daha kolay fark ediliyordu.

Ben onların kokusuyla ilgili saplantının ötesini göremiyordum.

Atlas ve Gabe'le buluştuğumuz anda onlara sürtünüp temiz spor kıyafetlerime kokularını sindirmek istedim. Kendime hâkim olup Gabe'e kollarımızın birbirine değeceği kadar yakın durmakla yetindim.

Vivian arka odadan çıkarak gür sesiyle bize seslendi. "Pekâlâ millet, bugün aramızda yeni yüzler var. Bu nedenle ısınma sonrası parkura geçeceğiz. Herkes kendi antrenmanına başlasın. Fallows sen her zamanki hareketlerini tekrarla. Bassinger ve Benson yanıma gelin, birazdan sizi terletmeye başlarız."

Antrenman programım koşu bandıyla başlayıp ağırlıklarla devam ediyordu. Koşu bandına çıktım ve az sonra bana katılan Sage'le iyi bir tempo tutturduk.

Sabahki antrenmanlarımdan yardımıyla koşu bandı faslını çok zorlanmadan tamamladım. Ağırlık kaldırırken Atlas'ın Vivian'ın ona verdiği zorlu görevlerin kolayca hakkından gelmesini izleme fırsatım oldu.

Gerçekten komikti.

Bu durum çok geçmeden herkesin dikkatini çekti. Atlas ısınma aletlerindeki setlerini jet hızıyla bitirdi. Vivian onu iyice zorlamak için mindere çıkardığında şekil değiştirenleri ve fiziksel yetenekli tüm öğrencileri haşat etmesini izledik.

Gabe onun karşısına çıkmayı reddetti.

Takım arkadaşlarından biri onu kışkırttığında gülerek omzunu silkti. "Dövüşürsek Bağ'ım bu odadaki herkesi öldürür. Senin hayatını kurtarıyorum, Matt."

Vivian oturduğum kürek aletine baktığında ona sırtı gözkırıptım. Gabe sözlerinin herkesi tedirgin ettiğini fark ederek başını arkaya atıp güldü. Arkamdan *canavar* diye konuşuyorlarsa dişlerimle boğazlarını parçalama ihtimaline şaşırılmaları gerekirdi.

Mecazi olarak tabii.

Hayvani öldürme yöntemlerini Gabe'e bırakmak en iyisiydi.

"Bassinger'ı yeterince zorladığıma göre herkes engelli koşu parkuruna geçsin," dedi Vivian. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz. İki takım istiyorum. Yarışı önde bitiren kazanır. Yenilen takım dersten sonra bir saat daha antrenman yapacak."

Aman Tanrım.

Sage bana dönüp fısıldadı. "Şimdi tam sırası, Oli. Hepimizi aynı takıma sokmalısın."

Surat astım çünkü Vivian'ı herhangi bir şeye ikna etmem imkânsızdı. Yine de denemeye değerdi. Hepimiz güvenlik kameralarıyla dolu odaya doluşana kadar bekledim. Taktik Eki-bi'nden birkaç kişi içeride kahve içip aralarında konuşuyordu. Gryphon yoktu ama Kieran oradaydı ve beni gördüğünde saygıyla başını eğdi.

Şaşkınlıktan ayaklarım dolandı ve biraz sendeledim.

Kieran'dan gözlerimi kaçırıp çatık kaşlarıyla sınıf listesini gözden geçiren Vivian'ın yanına gittim.

"Küçük seyahatinden sağ kurtulduğuna sevindim, Fallows."

Bir an Direniş tarafından kaçırıldığımızı unutarak kem küm ettim. "Seyahat mi? Ah, doğru ya. Evet, sağ ol."

Kaşlarını kaldırdı ve kalemiyle listeye vurdu. "Birileriyle aynı takımda olmak istediğini mi söyleyeceksin? Seni istediğin takıma koyacağımı nereden çıkardın? Ben kimseyi kayırmam."

Pişkince sııttım. "İkimiz de bunun tam olarak doğru olmadığını biliyoruz. Aslında daha çok tedbir amaçlı istediğim bir şey. Gabe boş konuşmuyordu. Bu aralar kendimi kontrol etmekle ilgili bazı sıkıntılar yaşıyorum. Bağlarım ve Benson'la aynı takımda olmayacaksam antremanı pas geçmem gerekebilir."

Vivian tüm vücuduyla bana dönerek *Neler saçmalıyorsun sen?* dercesine yüzüme baktı. "Benson'ın Bağınla ne ilgisi var, Fallows? Onu seninle aynı takıma koymamla öğrencilerimin hayatını kurtarmayı bağdaştıramadım."

Vahşî Bağlar

Arkama baktığımda Sage'in endişeyle bizi izlediğini gördüm ama Gabe tuhaf davranışlarıma canı sıkılmış gibi yanağının içini kemiriyordu.

Önüme dönerek ihtiyara doğru eğildim. "Sage'in peşinden gittiğimi duymadın mı? Ona karşı süper korumacıyım. Bağımın da ona karşı zaafı var."

Saçlarımın arasında oyun oynayan köpek yavrusu tam o sırada başını uzattı. Vivian, şaşırmasına rağmen istifini bozmadı.

Ama Taktik Ekibi'ndeki tipler onun kadar soğukkanlı davranamadı.

Üçü de ayağa fırladı. Kieran küfrü basıp kahvesini bırakarak telefonuna sarıldı. Muhtemelen beni North'a ya da Gryphon'a ispiyonlayacaktı. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi.

Sonuçta bu Nox'un kâbusuydu, benim değildi.

Vivian telefonunu cebinden çıkarırken bana çıkıştı. "Bir Draven kâbusunun burada ne işi var? Nox bu küçük pisliği sana ne zaman verdi. Bu yarattığı o dallamayı eğittiğim günlerden hatırlıyorum."

Bir kez daha sııttım ve Brutus'ü saçlarımın arasına ittim. "Sana söyledim, bağım bugünlerde çok istikrarsız. Gerçekten, bugünkü antremanı pas geçebilirim."

Vivian başını iki yana salladı. "Avcunu yala, evlat. Bugün için takımına istediğini alabilirsin ama yeteneğini en kısa zamanda dizginlesen iyi olur."

Ben kazanmıştım.

Sekizinci Bölüm

Bu lanet dersten nefret ediyordum.

Gabe de bunu biliyordu. Kapı açılıp herkes son hızla koşmaya başladığında tek kelime etmeden benimle arkada kalarak yavaş koşu tempoma ayak uydurdu. Sage yanımda ilerlerken bizi içine saldıkları yapay ormanı hayret dolu gözlerle izledi. Onun diğer yanındaki Atlas rahat ama tetikte görünüyordu.

“Eğer bu bir yarışsa herkesin önüne geçmeye çalışmamız gerekmez mi?” diye fısıldadı Sage bana ama başımı iki yana salladım.

Gabe arkamızı kontrol ederken onu yanıtladı. “Önce ormanda hayatta kalmalısın. Hızlı gidersen uyarı işaretlerini kaçırabilirsin.”

Sage bakışlarını bana çevirdi. Ağzımı çarpıtarak güldüğümde, “Neden bir korku filminin ilk sahnesindeymişiz gibi hissediyorum?” diye sızlandı. “Bu işin tek olumlu yanı ikimizin de yüzde yüz doğal olması. Yani ilk ölen kız biz olmayacağız.”

Vahşî Bağlar

Ona güldüm ama ileriden gelen çığlıklar ve bağrışmalar yüzünden sesim duyulmadı.

İlk grup yemi yutmuştu.

“Şey... Neyle karşılaşmak üzere olduğumuzu bilmem gerek çünkü biraz paniklemeye başladım ve yeteneğim sırf buradan kaçmak için tüm ormanı ateşe vermek istiyor,” diye inledi Sage. Tempomu biraz daha yavaşlattım.

“Tamam. Amaç, hedefe herkesten önce varmak ama burası dev bubi tuzaklarıyla dolu. Onları sürekli değiştirdikleri için Gabe’le benim size bir faydamız olmaz. Bu arada ağaçların gözleri ve kulakları var. Yani onlara güvenmeyin ve...”

“Gözleri ve kulakları mı? Hasiktir, Oli,” diye cıyaklayınca Sage’in bu tür şeylerden biraz iğrendiğini öğrenmiş oldum. Haksız sayılmazdı. Düşüncesi bile hoş değildi.

“Öyle değil, canım. Yani şey... Ne konuştuğumuzu ve yaptığımızı biliyorlar bu nedenle işimizi zorlaştırmaya çalışacaklar.”

Atlas etrafı dikkatle süzerken gözlerini biraz daha kıstı ve Gabe gürültüyle boğazını temizledi. “Bu parkura ilk çıktığımda kolumu üç yerden kırdım. Yuvarlanan kütüklerden biri parkurun sonuna doğru bana çarptı. Üç hafta boyunca futbol antrenmanlarına katılamadım. Oli parkuru çocuk oyuncağı gibi kolaylıkla tamamladı.”

Bu iltifat bağımın gururla şişinmesine neden olsa da aynı zamanda Gabe iyi mi, hâlâ canı acıyor mu diye kontrol etmek ve gerekirse onu iyileştirmek için müthiş bir istek duydum.

Atlas, Sage’i yolundan çekip Gabe’e çıkıştı. “Sakatlanmalarından bahsetmeyi kes, Ardern. Nefes al, hayatım.”

Kahretsin.

Parlıyordum.

Gabe usulca küfretti. “Sana baskı yapmıyorum, Oli ama Gryphon Taktik Ekibi’ne alacağı adayları belirlemek için TE’de çekilen görüntüleri inceliyor. Tüm ekibin çaylaklara

özgü Bağ hezeyanı sorunlarıyla boğuştuğunu öğrenmesini istemiyorsan kendini toplamalısın.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Yaralandığından bahseden sensin. Böyle şeyleri duymakla baş edemediğim çok bariz. Bir süreliğine kendinizi pamuklarla sarmalasanız olmaz mı?”

Bana pis pis sıırttı ama açıklığa vardığımızda hemen ciddileşti.

Yerde insanlar vardı.

“Hasiktir,” diye mırıldandı Atlas. Koşmaktan vazgeçip hızlı tempo yürümeye başladı. Ona hak vererek başımı salladım çünkü gerçek bir katliam tablosuna bakıyor gibiydik.

Ama hayır, hepsi nefes alıyordu. Yalnızca ikisi baygındı ama çoğu ağır yaralanmıştı.

“Siktir, buna nasıl izin veriyorlar? Notlarımızı yükseltmek için girdiğimiz bir beden eğitimi dersi değil mi bu?” diye söylendi Sage. Bugün ağzı oldukça bozuktu, bu hâlini sevmiştim.

Gabe takım arkadaşlarından birinin yanına gitti, önceden ona ayar vermeye çalışan oğlandı. Durumunu kontrol etmek için yanına çömeldi. “Koşmanın iyi bir fikir olmadığını anlamak için daha kaç kere sakatlanman gerekiyor?”

Matt denen oğlan öksürüp tükürükler saçarak konuştu. “Konuşana bak. Sadece Bağ’ın arkada kalıyor diye ona ayak uyduruyorsun. Hanna iyi mi? Şu kahrolası kütük üzerimize savrulduğunda yanımda o vardı.”

Uçan kütükler. Onlar bu parkurdaki en korkunç şeylerdi. Çamura bata çıka Hanna’yı ararken kütüklerden birine gafil avlanmamak için kulaklarımı dört açtım. Kolay kolay görülüyorlardı ama tahta gıcırtısı ve savrulurken çıkardıkları ısıklık benzeri ses onları ele veriyordu.

Asıl marifet yaralıların çığlık ve iniltileri arasında onları duyabilmektir.

“Onu buldum! Hanna beni duyabiliyor musun?” dedi Sage açıklığın diğer tarafında. Hemen yanına koşup çamurun içinde diz çökerek kızı uyandırmasına yardım ettim.

Hannah’yı hemen hatırladım. Antrenman yaparken yanlışlıkla gücünü kullanıp beni sertçe iten kızdı. Hem Sage’den hem benden daha uzun boylu ve daha iriydi. Atletik bir fiziği vardı. Taktik Ekibi’nde kesinlikle kendine bir yer bulabilirdi.

Bir de... alnı kanıyordu.

Kolluğu bizimkiyle aynı renkti, yani aynı takımdaydık. Dolayısıyla yola onsuz devam etmemiz için bir neden yoktu. Yarışı kazanmak için hepimizin parkuru tamamlaması gerekiyordu.

Atlas yerde inleyen öğrenci gruplarının arasından geçip sessizce yatanların yanına gitti. “Hepsi diğer takımdan,” diye seslendi. “Yanınızda işaret fişegi gibi bir şey var mı? Vivian’a haber verecek miyiz yoksa onları böyle mi bırakacağız?”

Kulağa korkunç gelmesine rağmen tüm parkurun olayı buydu. “Bırakacağız,” dedim. “Her yerde kameralar var. Gerekirse Vivian müdahale eder.”

Atlas başını salladı ve açıklıkta dolaşmaya devam ederek neler olduğunu anlamaya çalıştı. Çamurlu zeminde büyük oluklar açılmıştı ve kırık dallar her yere saçılmıştı. Bunun yalnızca başlangıç olduğuna ve bizi başka tehlikelerin beklediğine inanmak zor geliyordu.

“Hanna? Matt onu birazcık iyileştirebilir misin? Hiç olmazsa kendine gelsin. Oli’yle beraber parkuru tamamlamasına yardım ederiz,” dedi Sage ve inisiyatif almasından gurur duydum.

Matt başını salladı, doğrulurken biraz homurdandı ve bacağıını sürüyerek bize doğru emekledi.

“Şifacı mı?” diye mırıldandığımda Sage başını iki yana salladı.

“Matt onun Esas Bağ’ı. Onu uyandırabilmesi lazım. Onlar Bağlılar.”

Ah, daha da iyi. Gabe elimi tutarak kalkmama yardım ederken içgüdüsel olarak beni kendine doğru çekti. Tereddüt etmeden ona yaslanarak ikimiz de çamura ve tere bulanmış olmamıza rağmen kokusunun tadını çıkardım.

Matt, Hanna’nın üzerine eğildi. Parlamaya başladı ve bağı ondan Hanna’ya akarken gözleri beyaza döndü. En küçük bir şeyde bile kazara başlattığım süreci izlemek hoşuma gitti.

Hanna gözlerini kırptırırken sesi duydum.

Bizi bekleyen felaketin ıslığı ve homurtusuydu bu.

Diz çökmek mi yoksa kaçmak mı daha iyi olurdu bilmiyordum ama Gabe belime sarılarak beni geri geri sürüklemeye başladı. Ona direnmek istedim ama benden güçlüydü ve Sage’i de dirseğinden tutup çektiği için hiç olmazsa birlikteydik.

Atlas dışında. Zaman yavaşlarken çılgınca ona bakındım. Matt’le Hanna’nın önünde duruyordu. Zincirlere bağlı kütüğün onlara doğru savrulmasını izledim. Kütük bir tır kadar büyüktü ve bir filden daha ağırdı. Atlas bir an önce çekilmezse ölecekti. Neden kıpırdamıyordu?

Atlas yaklaşan kütüğü tek eliyle yakaladı.

Tahta gıcırdarak paramparça oldu. Ağaç kabukları ve kıymıklar Atlas’ın başından aşağı yağdı. Hızla savrulan kütüğü aniden durdurmak Atlas’ı pek etkilemedi, yalnızca biraz homurdandı ve ayakları azıcık geri kaydı. Ama yaptığı son derece inanılmaz şeyin canını yaktığına ya da onu zorladığına dair hiçbir belirti göstermedi.

Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

“Çok dayanıklı ve çok güçlü. Onu çekici bulmanı anlayabiliyorum,” diye fısıldadı Gabe kulağıma doğru. Bu has-

sas ânımda sesi ve boynuma çarpan nefesi ürpermeme neden oldu.

Atlas bize bakıp sırtıttı. “Buradan hemen gitmezsek yine kışınızı kurtarmak zorunda kalabilirim.”

Kaşlarımı çattım ama giderek azalan adrenalinin yüzünden bacaklarım pelte gibi olmuştu. Gabe hâlimi görünce Matt ve Hanna’nın yanına giderken bana destek oldu.

İkisi de Atlas’a tanrı gibi bakıyordu.

Bağım bundan hoşlanmasa da Hanna’nın ayağa kalkmasına yardım ettim ve kolunun altına girdim. Sage de diğer yanına geçti. Gabe Matt’i kaldırdıktan sonra bu aptal yerin çıkışına doğru yürümeye devam ettik.

Bitiş çizgisini geçerken Atlas iki öğrenciyi omzuna atmış, ağırlıklarını hiç hissetmiyormuş gibi rahatça yürüyordu. Bu arada Sage’le ben aramızdaki Hanna’yı zar zor taşıyorduk. Gabe ve Matt biraz daha iyi idare ediyordu ama yolda Martinez’i baygın bulduğumuz için son bir kilometrede onu resmen yanlarında sürüklemek zorunda kaldılar.

Ama her şeye rağmen başardık. Bu derse girmeye başladığımdan beri ilk kez benim takımım kazandı.

TE’de sakatlanmadığım için şanslıydım çünkü dersten sonra soyunma odasında hayatımın en hızlı ve en soğuk duşunu alıp çalışmak için aceleyle kafeye gittim.

Gloria’nın söylediğine göre akşamüstü saatleri en yoğun oldukları zamandı. Menüye akşam yemeğini de eklerse kafenin gece boyunca da dolu olacağından emindim. Unlu mameulleri nefisti ve kampüsteki en iyi kahveyi satıyordu. Tek rakibi Gryphon’ın ablasının kafesiydi.

Bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Gabe futbol antrenmanına gidince beni işe Atlas bıraktı. Yol boyunca homurdandı ve beni bırakıp gitmesini beklerken içeri girerek koca bir dilim turtayla kahve sipariş etti. Sonra bir masaya kurularak dizüstü bilgisayarını açıp ders çalışmaya başladı.

Atlas'ın varlığının beni huzursuz edeceğini sandım ama insanlara servis yaparken beni görmezden geldiği için durumu kolayca idare ettim. Fincanı boşaldığı gibi yeniden kahve söylüyordu. Gloria bana kaşlarını kaldırdığında yüzümü buruşturdum.

“Gitmesini söyleyebilirim,” diye önerdim bulaşıkları sudan geçirip makineye dizerken.

Gloria başını iki yana salladı. “Geçen sefer olanlardan sonra hepsinin buraya üşüşmemesine şaşırdım. Benim için bir mahsuru yok, bir şeyler yiyip içiyor ve kendi hâlinde takılıyor. Masayı işgal etmesinin bedelini ödediği sürece sana eşlik edebilir.”

Rahat bir nefes alıp minnetle gülümsedim ve anlayışlı yaklaşımının karşılığını vermek için daha sıkı çalışmaya başladım. Kitty siparişleri alırken hâlâ kâbus gibi davranıyordu ama ona bulaşmadan işimi yapmayı giderek daha iyi beceriyordum.

Kapının üzerindeki çanın çınlamasından saniyeler önce Bağlarımdan birini hissedince gelenin Nox olma ihtimaline karşı gerildim. Atlas'la tekrar kapışmalarını istemiyordum.

Gabe, Sage, Sawyer ve Felix içeri girince rahat bir nefes aldım. Hepsi yorgun görünse de gülerek şakalaşıyorlardı. Beni selamlayıp içecek bir şeyler söyledikten sonra Atlas'ın çalışma alanını tamamen işgal ettiler.

Gabe birini şimdi yemek diğerini yanında götürmek için üç çikolatalı çöreklerden iki tane sipariş etti. “Biri benim için değilse derhâl kararlarını gözden geçirmelisin, Ardern.”

Gabe şımarıklaşmama sırtarak şaka yollu karşılık verdiğinde Sawyer kendini kusturmaya çalışır gibi parmağını ağ-

zına sokup çıkardı. “Eninde sonunda düzüşeceksiniz işte. Neden bir an önce yatarak hepimizi aranızdaki cinsel gerginlikte boğulmaktan kurtarmıyorsunuz?”

Sage ona ters ters bakarak masanın altından ayağına bastı. “İnsanların özeline karışmayı kes. Ayrıca sırf Gray konusunda moralin bozuk diye millete sarma. Sen öyle olmasan bile insanlar mutlu mesut yaşayabilir, Sawyer.”

Bir dakika. “Gray’e ne oldu? O iyi mi?”

Sawyer’ın yüzündeki küstah ifade yoğun bir kederle yer değiştirdi. “İyi ama onu okuldan alıp eve kapadılar. Ailesi kaçırılmalar yüzünden huzursuz oldu. Bir süre insan içine çıkmasını istemiyorlar. Onu güven fonunu kesmekle tehdit ediyorlar.”

Vay canına. “Durum o kadar kötü ha? Şeyden beri, yani geçen seferden beri suların durulduğunu sanıyordum.”

Sawyer kaşlarını çatarak bana kötü kötü baktı. “Kız kardeşimin kaçırıldığında Direniş kampına girip hiçbir şey olmamış gibi onu eve geri getirmeni mi kastediyorsun? Herkesin beyin eritme yeteneğine sahip bir kankası yok. İki çocuklarını kaybettikten sonra ailesi Gray ve Briony’yi asla tehlikeye atmaz.”

Bu bilgi bombardımanı karşısında afallayarak gözlerimi kırptırdım. Kendimi bana kızgın olmadığına ikna etmeye çalışsam da ses tonu aksini söylüyordu.

Gabe de benim gibi düşünüyor olmalıydı. “Onunla böyle konuşma dostum. Anladık kırgınsın ama kendin söyledin. Oli, Sage’i kurtardı. Ben de oradaydım, kardeşin için yaptıklarını gördüm. Black, Sage’i ona karşı kullanmaya çalıştığında nasıl meydan okuduğunu da gördüm. Oli’nin üstünde gitmeyi bırak.”

Sipariş almam ya da temizlemem gereken bir masa var mı diye etrafıma bakındıktan sonra boğazımı temizledim. “Uzun zamandır birlikteyiz. Gray’i tanımama gerek yok, öyle

bir durumda onun da peşinden giderdim. Daha önce arkadaş edinme şansım olmadı. Burada bu şansı yakalamışken içine etmeyeceğim. Hepiniz benim için değerlisiniz, yakışıklı buz hokeycin de buna dâhil, Sawyer.”

Gözlerini kırıştırdı, hafifçe öksürdü ve bardağının arkasına saklanarak kahvesinden bir yudum aldı.

Bir mucize oldu ve Gabe arkadaşlarımla alışveriş merkezine gitmem için North’tan izin koparmayı başardı.

Tabii Taktik Ekibi’nin bize eşlik etmesi ve Gabe’in yanımdan ayrılmaması şartıyla, ama olsun. North’un, benimle kaçmayacağı konusunda Atlas’a güvenmediğini açıkça belli etmesi onu kızdırsa da bu beni hiç şaşırmamıştı.

Tek derdim yeni bir kot, belki gönlüme göre birkaç tişört, hatta haftalığım yeterse bir çift sandalet ya da spor ayakkabı almaktı.

Herkes geldiği için üç arabaya ancak sığabilmiştik. Felix bir bahane uydurmakta geç kaldığından Gracie son anda bize askıntı olmuştu. Felix iyi bir abiydi. Ve kız kardeşinin Bağlarım’dan biriyle işi pişirmeye çalıştığının gayet farkındaydı.

Gracie’nin Atlas’a büyük bir hayranlıkla attığı bakışlardan hiç hoşlanmamıştım.

Alışveriş merkezine vardığımızda Sage, Gracie’yi bir köşeye çekerek Atlas’la Gabe’e asılmasının onu küçük düşürdüğünü ama daha da önemlisi hayatını tehlikeye attığını ve bir an önce davranışlarına çekidüzen vermesi gerektiğini söyledi. Gracie bunu düşündüğümünden daha iyi karşıladı. Bağlarım dibi düştüğü için benden özür dilemese de en azından daha saygılı davranmaya başladı.

Alışveriş yaparken içelim diye önce *bubble tea* aldık. Gardirobumu yenileyebilmem için tüm mağazalara girip çıkmamıza ses çıkarmadan saatlerce bizimle yürüyen erkeklerin performansı beni şaşırttı.

Yorgunluktan bayılana kadar alışveriş yapmayı hedeflemiştim. Atlas'ın kolu omzumdayken ve Gabe'le ikisi poşetlerimi taşımaya istekliyken bu işin altından kolayca kalktım.

Sage, denediklerimin bana yakışıp yakışmadığını değerlendirmeme yardım ederek sırf ben giyiyorum diye tüm kıyafetlere evet diyen erkekleri veto etti. Dondurma komasına girdiğimiz bir öğle yemeği için mola verdiğimizde banka hesabımı kontrol edip hiç param kalmadığını gördüm.

Gryphon'ın bana verdiği kredi kartını daha önce kullanmamıştım ama şu anda para harcamaya devam etmek harika olmaz mıydı? Tabii ki bunu yapmadım fakat yakın gelecekte tüm maaşımı kıyafetlere harcayacağımı düşünüyordum.

Erkeklerin hepsi besleyici yemekler yemeyi tercih etti ve bu öğünü tatlıyla geçiştirdiğimiz için Sage'le bana kızdılar. Kieran bile bir kahve alarak yanımıza oturdu. Gracie'ye onu rahat bırakmasını söylemesi dışında tüm gün sesini çıkarmamıştı. Ama bana medeni davranma çabasını sürdürmesi bile benim adıma bir zafer sayılırdı.

Gray görüntülü arayınca Sawyer bizi tanıştırmak için ekranını bana çevirdi. Ağzımın çikolatayla dolu olmasına hiç aldırmadı. "Gray, bu Oli. Uslu durduğuna bakma, sıkı hatundur. Bugün kaçırılırsak bizi kurtaranın Oli olacağına adım gibi eminim."

Ekrandaki çocuk güldü. Sawyer'a bakarken gözleri parlıyordu. Onları ayırdığı için Direniş'e biraz daha öfkelen dim. Aptal aptal sırtıp Gray'e çocuk gibi el salladım. Üstün Yeteneklerin iç savaşında arkadaşlarımı koruyabileceğime dair müthiş bir güven verdiğimden emindim!

Gray de bana el salladı ve birazcık gözlerini devirdi. “Yanınızdaki Taktik Ekibi’yle kimsenin sizi kaçırmayı deneyeceğini sanmam. Bizimkiler aptallık ediyor, ben kendimi koruyabilirim.”

Sage bir kaşık dolusu dondurmayı ağzına attıktan sonra, “Ben kaçırıldığımda kendimi koruyabildiğim gibi mi?” diye sordu. “Annene fazla yüklenme. Belki onu Oli’yle tanıştırebiliriz. Brutus’ü görürse biraz rahatlayabilir. Yani bir Draven Bağ’ıyla takıldığını bilirse.”

Atlas usulca iç çektiğinde elini tuttum. İnsanların Bağ’mızı bu isimle tanımasına bozulduğunu biliyordum ama eğer arkadaşımın mutluluğu buna bağlıysa bu ismi seve seve kabullenebilirdim.

“Brutus ne be? Lakabın buysa Gabe için endişelenmeye başlayacağım, Oli,” dedi Gray ve Kieran’la göz göze geldik. Olayların gidişatından hoşlanmamış gibi görüyordu. Sikerler, en kötü ne olabilirdi ki?

Kieran’ın Taktik Ekibi dumandan oluşan bir köpek yavrusundan korkuyorsa bu onların sorunuydu.

Elimi öne uzattığımda Brutus kolumdan aşağı inip avcumda oturdu. Orada doğal olmayan bir şekilde dengede durabilmesi beni olduğumdan daha etkileyici gösteriyordu. Sage bana attıkları bakışlar karşısında kıkırdadı ama şunu söylemekten gurur duyuyorum ki tüm arkadaşlarımız Gryphon’ın birlikte çalıştığı askeri eğitim almış silahlı insanlardan daha normal tepki verdi.

Gerçi bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değildim.

“Tüm gün bir Draven kâbusuyla takıldığımı mı söylüyorsunuz?” dedi Sawyer biraz çatlak bir sesle. “Bir bar bulmalıyız, birkaç tek atmaya ihtiyacım var.”

Bu yaratıkların ne olduğunu tamamen unutup Brutus’ü savunmak, hakkında kötü düşünenlere karşı onu korumak istedim. Brutus çok şekerdi, minicikti ve onu seviyordum.

Vahşı Bağlar

Evet, cidden *seviyordum* onu.

Köpek yavrusunu tekrar omzuma koyduğumda gümüşü saç tutamlarımın arasına karışarak gözden kayboldu.

“Ona kâbus demeyin. Brutus çok şirin ve onun güvende tutmak için her şeyi yaparım.”

Gabe bile aptallığıma inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Doğrusu bunu biraz küçük düşürücü buldum. “O bir kâbus yaratığı, Oli. Onlara böyle deniyor. Bir köpek yavrusuna benzemesi umurumda değil, emredilirse seni çiğ çiğ yer.”

Burun kıvırdım. “Brutus bunu asla yapmaz. Belki seni yer ama beni seviyor. Bunu biliyorum.”

Atlas parmaklarımı sıkırsa da sağ olsun benimle tartışmadı. Ama Gabe ısrarını sürdürdü. “O Nox’un bir parçası. Nox’a bu kadar çok mu güveniyorsun? Ben ondan nefret ettiğini sanıyordum. Odaya girdiğinde korkuyla siniyorsun, Draven’da ona rastladığımızda Atlas’la benim arkama saklanıyorsun. Akşam yemeğine kızlarla gelmesini bir kere bile iplemedin. Tüm bunları ben mi yanlış değerlendirdim?”

Hay aksi. “Evet... Nox’a bayılmıyorum.”

Herkesin önünde ondan nefret ettiğimi söylemek istemiştim. Özellikle de Gracie ve Kieran buradayken.

Atlas kıs kıs güldü ve kendinden emin bir tavırla, “Favorin benim,” dedi. “Hadi, söyle de duysunlar.”

Ona sırtıp saçlarımı işaret ettim. “İyi denemeydi ama benim favorim Brutus. Hemen arkasından da Sage geliyor.”

Sage kıkırdayarak elini göğsüne götürdü. “Dumandan köpek yavrusu pabucumu dama mı attı? Ama haklısın, gerçekten çok şirin.”

Sawyer yüzünü ovuşturdu. “Sen de başlama. Şu kahrolası yaratığa şirin diyemezsin!”

Ona bilerek *kâbus* dememişti ama bunu ima ettiği çok açıktı. Neden bu kadar umursuyordum bilmiyordum ama

canavar, kâbus, lanetli gibi kelimelerden hoşlanmıyordum. Benim Bağımın bu şekilde tanımlanmasını istemiyordum. Ölümcül olduğunu bildiğim şu küçük duman bulutunun bile. Brutus Nox'un hayatta kalmasını sağlıyorsa, Nox'un emriyle hepimizi hayatta tutuyorsa saygıyı hak ediyordu.

Ve ben o saygıyı görmesini sağlayacaktım.

Dokuzuncu Bölüm

Bir noktada her şeyin altüst olacağını tahmin etmeliydim. Ama fırtına öncesi sakinlik dönemindeydik ve aptal gibi bundan keyif alıyordum. Gabe ve Atlas sırayla odamdaki yer yatağında uyuyordu. Geceleri Bağlarımın yastıklara sinen kokularıyla uyuyup gündüzleri Gabe'in çaktırmadan aşırıldığı tişörtlerdeki kokularla kendimi sarmalıyordum. Bu şekilde bağımı sakinleştirebiliyordum. Mutlu sayılmazdım, onlara bu kadar yakın olup Bağlanamazken gerçekten mutlu olabileceğimden emin değildim. Ama tekdüze bir hayatım vardı ve yeteneğimi kontrol edebiliyordum.

Diğer öğrenciler bir *canavar* olmama alışmıştı. Saçlarımın arasında gizlenen kâbus yaratıkla ilgili söylentiler de nihayet son bulmuştu. Arkadaşlarım ve Bağlarımın desteğiyle her hafta TE yarışlarını kazanmaya başlamıştım. Gryphon antrenmanlarda hâlâ benimle konuşmuyordu, ben de kendimi kasmıyordum. Göğüs göğüse mücadele eğitimine başlamıştık

ve düzgün yumruk atmayı bir türlü beceremediğim için Gryphon beni fena benzetiyordu.

Kendimi, irade gücüyle her şeyin üstesinden gelebilen, yetenekli bir amatör olarak tanımlardım. Eninde sonunda hallediyordum işte.

North, yanımda daima sessiz olsa da bakışlarıyla her hareketimi dikkatlice izliyordu. Gün geçtikçe etrafında olmak-tan duyduğum huzursuzluğun arttığını fark ettim.

Nox Bağ yemeklerine katılmayı tamamen bıraktı.

Okul koridorlarında ve kafede onu görmez oldum. Yastıklarındaki kokusu olmasa ve haftada bir saat dersine girmesem tamamen ortadan kaybolduğuna inanabilirdim.

Bunu bir zafer olarak görmeliydim ama bağım Nox'un yanımda olmayışından memnun değildi. Gabe'in benim için Nox'un odasından getirdiği giyilmiş yumuşak tişörtler bile eksikliğini gidermiyordu. Bu benim kanayan yaramdı.

Ödevlerimden çok iyi notlar alıyor ve derslerimi kolayca geçiyordum. Sınıf sıralamasında ilk beşte olmasam da sonuncu olmaya da hayli uzaktım. Notlarımla ilgili telaşımın azalmasıyla gece yarılara kadar ders çalışmaktan vazgeçtim.

Gabe'in bizi bırakarak futbol maçlarına tek gittiği birkaç haftadan sonra takımın kendi sahamızda yaptığı maçlara giderek onu desteklemek için North'tan izin aldım. Gabe her iki gecede bir odamdaki yer yatağında uyuyordu, benim için yastık ve giysi çalıyordu, saatlerce kafede oturarak bana göz kulak oluyordu ve ne zaman yeni giysilere ihtiyacım olsa hiç itiraz etmeden benimle alışveriş turuna çıkıyordu. Onunla ateşkes imzaladığımızdan beri benim için iyi bir arkadaştan fazlası olmuştu.

Gabe mükemmel bir Bağ'dı.

Hiç olmazsa üzerime bir Draven tişörtü geçirip yüzümü boyayarak maçlarına gidebilir ve hiç anlamadığım bu oyunda onu destekleyebilirdim. Bir servete mal olsa da maçlar için se-

zonluk bilet aldım. Atlas'a da bir tane almayı teklif ettim ama o bunu kabul etmeyerek sezonluk biletini kendi parasıyla aldı. Maçlara katılması için onu zorlamak istemiyordum ama beni asla yalnız bırakmayacağını biliyordum.

Sage sevinçten çılgına döndü.

Maç günü Hellcat'le onu evinden aldık. Kaçırılmamızdan beri fazla sakin ve sıkıcı bir hayatımız olsa da Sage'in o kargaşaya yalnız gitmesine izin vermedim. Takım formasıyla arkaya bindi ve yüzümdeki savaş boyalarını görünce kıkırdadı ama benim dikkatimi çeken daha önemli bir mesele vardı.

"Abinin takım numarasının altmış dokuz olduğunu biliyorum, Sage Benson. Hatta bundan eminim çünkü yapılan edepsiz şakaların hepsini duydum. Peki sen neden dört numaranın formasını giyiyorsun?"

Sage kızardı ve başını önüne eğip boğazını temizledi. "Felix bana çıkma teklif etti. Ben de bize bir şans vermeye karar verdim. Acayip tedirginim. Yakın zamanda kan sonuçları için aranırsa ölebilirim. Ama evet, bu gece onun formasını giydim."

Heyecanla öyle bir bağırdım ki Atlas yüzünü buruşturdu. Ama buna benim kadar sevinmiş görünmesi ona birkaç puan daha kazandırdı. Yola çıkarak hızla stadyuma doğru ilerledik.

Felix'in, kanının biriyle uyumlu çıktığına dair telefon almasının düşüncesi bile beni huzursuz ediyordu. Üstün Yetenekliler toplumundaki çoğu aile, çocukları doğar doğmaz kanlarını aldırarak kan bankasına kaydını yaptırdı. Böylece çocuklar hiç vakit kaybetmeden Bağlarıyla eşleşecekleri günü beklemeye başlardı. Öte yandan doğar doğmaz kaydedilmeyen binlerce insan vardı.

Ben de onlardan biriydim.

Annemle babama neden beklemeye karar verdiklerini sorma fırsatım olmamıştı. Bu sorunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi bilmek yüreğimi sızlatıyordu. Asla öğre-

nemeyeceğimi bildiğim onlarca başka şeyle birlikte kalbimde ağırlık yapıyordu.

Atlas durgunlaştığını fark ederek parmaklarını benimkilere kenetledi. Akıl sağlığını korumak için hayati önem taşıdığından emin olduğum bu sessiz teselliye minnetle kabul ettim.

Stadyuma vardığımızda doğruca Sage'in önerdiği koltuklara yöneldik. Arkadaşımın heyecandan yerinde duramaması Atlas'ı güldürdü. Sage'in annesiyle babası tam önümüzde oturuyordu ve bu sefer bana nazik davrandılar.

Kızını kurtardığım için bana teşekkür ederken babasının gözleri doldu. Hatta elimi öyle sert sıktı ki Atlas beni bu minnet dolu ama bir o kadar da can yakıcı tokalaşmadan kurtarmak için araya girmek zorunda kaldı.

Göz göze geldiğimizde Sage suratını buruşturdu. Ailesi arkadaş olmamıza ses çıkarmadığı sürece bu abartılı minnet gösterilerine katlanabilirdim.

Oyuncular sahaya çıktığında etrafımızdakilerin bize bakıp fısıldaşmalarına aldırış etmeden bağıra çağıra tezahürat yaptık. Atlas bize sosisli sandviçle içecek bir şeyler aldı ve oyun başladığında rahat rahat tezahürat yapabilmemiz için onları bizim yerimize elinde tuttu. Sage durmadan konuşup takımla ilgili istatistiklerden bahsederek maçı izlemeyi daha da keyifli kılıyordu.

Sonra işler değişti.

Bir terslik olduğuna dair ilk işaretleri görmeden önce havadaki düşmanlığı sezdim.

Devre arasında altı sayı öndeydik. Aniden oluşan kısa sessizliği kimse fark etmese de damarlarımda akan yeteneğim beni korumak için vücudumun kontrolünü ele almaya hazırlanırcasına giderek yüzeye yaklaşıyordu. Takımlar ikinci yarı için tekrar sahaya çıktı ama ben kusmak istiyordum.

Atlas'a baktım ancak havadaki gerginlikten habersiz diğer yanımda oturan Sage'le şakalaşıyordu. Benden başka kimse

bir şeylerin ters gittiğini hissetmiyordu ve aklımı kaçırmak üzereydim. Kontrolsüzce titremeye başladım.

“Oli? Ne oldu hayatım?” diye sordu Atlas. Sage hemen elimi tuttu.

Hemen ardından müzik kesildi ve takımlar soyunma odalarına geri döndü. Saha boşalırken seyirciler sus pus oldu.

Hafif bir patlama sesiyle beraber etrafımızda havada bir dalgalanma oldu. Bir saniye sonra Kieran, Atlas’ın yanında belirdi.

Bizi selamlamakla ya da açıklama yapmakla vakit kaybetmedi. “Fallows gitmeliyiz. Benson ailenle kuzey kapısına git. Doğrudan stadyumdan çıkıp arabanıza binin ve eve vardığınızda Atlas’a haber ver.”

Sage’in annesiyle babası derhâl harekete geçti. Sage’e çabucak sarıldıktan sonra ters yöne doğru ilerledim. Kalabalığın arasında Kieran’a bağırانlar oldu. Taktik Ekibi üniforması, korkudan kafası karışانlar için onu kolay bir hedef hâline getirmişti. Ama Kieran kimseye aldırış etmeden bizi aşağı indirdi. Tünel gibi koridorlardan geçerek soyunma odalarına doğru yürüdük.

Neler olduğunu bilmiyordum ama endişeliydim.

İkinci kata ulaştığımızda kalabalık bir grup stadyumdan çıkmaya çalışıyordu. Bağırarak bir bomba olduğunu söylüyorlardı. İşte o zaman soğukkanlılığımı yitirmeye başladım. Atlas bana arkamdan sarıldığında bir patlamaya karşı hazırlandığını anladım. Gerekirse bana canlı kalkan olacaktı. Böyle yapması korkumu azaltmadı, tam aksine arttırdı.

Brutus kulağımın dibinde hırlamaya başladı. Hırlaması, bir sestен ziyade hisse benziyordu, göğsünün derinliklerinden gelen bir guruldama gibiydi.

Tünellerdeki son merdiven hepsinin en kötüsüydü ama stadyumun en alçak ve şimdiye kadar gördüğüm en dar kısmına ulaşmayı başardık. Her yerde insanlar vardı, yürürken

durmadan birileriyle çarpışıyordum. Atlas'ın bana sıkıca sarılması da fayda etmiyordu. Kieran çıkışa doğru hızlıca yol açmak için önden yürüse de tahammül sınırlarım zorlanıyordu.

Biri Atlas'a çarptı ve o sırada yeteneğini kullanmadığı için o da bana çarptı. Çevremizdekilere öfkeyle baktıktan sonra kulağıma eğilip benden özür diledi. Birilerinin bana çarpması aslında umurumda değildi, hatta ezilme korkusuyla bile baş edebilirdim ama Bağ'ımın itilip kakılmasına katlanmam mümkün değildi.

Zapt etmek için deli gibi uğraşmama rağmen bağımın kontrolü ele aldığını hissettim. Çabalamanın anlamı yoktu, tehlikeyle karşılaşınca içgüdüleriyle hareket eden ve savaşma dürtüsünü kontrol edemeyen hayvanlara dönüşüyorduk.

Kieran başını çevirip bana baktığında usulca küfrederek göğsünü ovuşturdu. Sonra telefonunu kulağına dayadı. Kiminle konuştuğunu hemen anladım.

"Neredesin? Fallows tünellerdeki herkesi öldürmek üzere, onu buradan çıkarmalıyım... Anladım, geliyoruz."

Bileğimi yakaladı ve nakletme yeteneğini devreye soktuğunda gözleri bembeyaz parlamaya başladı. Atlas'a dokunmadı. Onu neden arkada bıraktığını bilmiyordum. Atlas'tan zorla koparılıp başka bir yere ısınlanmadan önce Bağ'ımın öfkeyle homurdandığını duydum. Ne yazık ki elimden hiçbir şey gelmedi.

Karmaşık hislerle mücadele ederken midemin düğümlendiğini hissettim. Nihayet ayaklarım yere bastığında alnımdan ter fışkırıyordu. Zorla Kieran'ın elinden kurtuldum.

Yaprak gibi titreyerek halıya kustuğumda birinin tiz ve öfkeli sesini duydum. Başımı kaldırdığımda gözlerimin rengini görmeleriyle çenelerini kapamaları bir oldu.

Ofisin içinde North, Nox ve tanımadığım bir kadın vardı. Topuklu ayakkabı ve döpiyes giyen kadın eliyle ağzını

kapamış ve gözleri hayretle irileşmişti. Ama bağımın öfkesi-
nin nedeni bu değildi. Bambaşka bir şeydi.

Kadın North'un kolunu tutuyordu.

"Lanet olsun, Shore nerede? Burada buluşmamızı söyledi.
Kızın durdurulması..."

Kapı içeri doğru savruldu ve duvara çarparak geri sekti.
Gryphon, asker üniforması, ağzını ve burnunu örten boyun-
luğ ve iki elinin arasında tuttuğu miğferiyle içeri daldı. Bo-
yunluğunu indirip öfkeyle bağırdı. "Beyninin çorba olmasını
istemiyorsan elini onun üzerinden çek, Pen."

Kadın irkildi ve elini çekip North'tan uzaklaşırken biraz
sendeledi. Yine de öfkem soğumadı.

Bu kadın kimdi ve hangi cüretle benim olana dokunabi-
liyordu?

Arkamdaki Kieran homurdandı. "Kahretsin, yine içimde
o his var, Shore. Bir şeyler yapmazsan kendini kaybedecek."

Sonra her şey karardı.

Bağım hiddetle sarsılıyordu.

Tanrı'ya şükür bu kez kendi yatağında uyandım. Tüm Bağ-
larımın odamda olduğunu daha gözümü açmadan anladım.
Heyecandan vücudumdaki karıncalanması saçmalıktan başka
bir şey değildi çünkü bu odada görmelerini istemediğim bir
sürü şeyle doluydu.

Yatağımı dolduran yastıkları ve giysi dolabımdan taşan
çalıntı tişörtleri gibi.

Gözlerimi açıp onlarla yüzleşmek istemiyordum. Atlas'la
Gabe'in benim için yarattığı bu küçük koku tapınağımı kay-
betmek istemiyordum. Bana yardım ettikleri için başlarının

ne kadar belada olduğunun tartışmasını yapmayı da gerçekten hiç istemiyordum.

Biri elimi tutup hafifçe sıktı. Sonra Atlas'ın fısıltısını duydum. "Uyandığını biliyorum, tatlım. Nasılsın? İyi misin?"

Homurdandım ve gözlerimi kırıştıtararak her birini çabucak gözden geçirdim. Nerede durduklarına bakarak ne kadar kızgın olduklarını anlamaya çalıştım. Atlas yanımdaydı, koltuğu yatağın yanına çekmişti ve elimi tutuyordu. Gryphon'la Gabe giysi dolabının önünde ayakta durarak tüylerimi diken diken eden bir dikkatle beni izliyordu. Kapının yakındaki koltukta oturan Nox alayla sırtıyordu.

North yatağın ayak ucunda burnundan soluyordu.

Bana kızgın olması yeni bir şey değildi ama North sinirliyen genelde soğuk ve ters bir tavır takınırdı. Bu hâli doğrusu daha ürkütücüydü. Soğuk, serinkanlı ve ılımlı Meclis üyesinden ziyade kardeşinden bekleyeceğim türden yakıcı bir öfke içindeydi.

"Gücünü kullanmaya başladığından beri böyleydi. Bize aylarca yalan söylediniz. Onunla ve ihtiyaçlarıyla ilgili yalan söylediniz."

Gabe irkildi ama Atlas öne eğilip saçlarımı okşadı. "Oli hiçbirinize güvenmiyor. Sizinle neden konuşsun..."

"Basit bir şeyden söz etmiyoruz," diye sözünü kesti North yüreğimi ağzıma getirerek. "Bugün az kalsın bir düzine insana karşı yeteneğini kullanacaktı!"

Başımı çevirip yüzümü yastığa gömdüm fakat aldığım derin nefesler içimdeki gücün panikle şahlanmasına engel olamadı.

Atlas'ın ayağa kalkıp bana yaklaştığını duydum. "Sikimde değiller," diye tısladı North'a.

Yatağın etrafında ayak sesleri duydum. Gryphon görüş alanıma girerek usulca mırıldandı. "Tam bir Bassinger gibi

konuştun. Halana ne kadar benzediğini merak ediyordum. Sanırım hepimiz bu sorunun cevabını öğrendik.”

Ne söylemeye çalıştığını anlamadım ama bağım Gryphon’ın boynundaki çıplak noktaya yoğunlaştı. Görüşümün keskinleşip odaklandığını hissettim.

O noktayı istiyordum.

O noktaya ihtiyacım vardı.

Nox, “Ne yapıyor bu?” diye mırıldanınca dikkatim ona kaydı. Evet, onu da istiyordum. Minik kırıntılarla hayatımı sürdürmekten daha fazlasını istiyordum. Her şeyi, hepsini istiyordum.

Doğal olmayan bir hızla ona yöneldim. Bana verdikleri tepkiyi hayal meyal fark edebildim. Hepsi ayağa fırladı ve Atlas peşimden koştu ama ben sadece Nox’un kokusunu umursuyordum.

Nox’un kucağına atladığımda Brutus saçlarımın arasından fırlayıp saldıracağı ânı bekler gibi yanımızda dikildi. Tişörtüne yapışıp onu üzerinden çıkarmaya çalışırken Brutus yaratıcısını soymama aldırmıyormuş gibi Nox’un ayaklarının dibine oturdu.

Nox taş kesilmişti, onu tartaklamama izin verdiği söylemezdi ama beni durdurmaya da çalışmadı. Ona sarılıp yüzümü çıplak göğsüne gömmemi dehşetle izledi.

Göğsümdeki dayanılmaz arzu bir anlığına sakinleştikten sonra ikiye katlandı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Alın şunu üzerimden,” diye bağırdı Nox dişlerini sıkarak. Şakağımın altındaki kalp atışları hızlanmıştı, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

Paniklemişti.

Beni istemiyordu. Bağlanmak istemiyordu. Beni...

“Kahretsin, senin derdin ne?”

“Kapa çeneni ve tut şunu!”

“Siktir, kâbusları dışarı çıkacak. Oli bırak onu.”

“Oleander bırak onu.”

Ben onu bırakmak istemiyordum ki. Daha fazlasını istiyordum. Tenime sızana, özümü ıslatana kadar ve bir daha aramıza kimsenin giremeyeceği kadar üzerime bulaşmasını istiyordum. Onu bir uyarı işareti, canlı bir kalkan gibi üzerime giyip yakınlığımızı cümle âleme göstermek istiyordum. Herkesin bunu öğrenmesi lazımdı.

North'un yüzü görüş alanıma girdi ve diğer her şeyi blokladı. "Herkes biliyor zaten. Bırak onu. Ben ihtiyacını karşılayacağım."

Ama North bunu yapamazdı çünkü giyinikti. Tişörtler, kazaklar ve yastıklar bana yetmiyordu. Ben...

Ten istiyordum.

Daha çok ten istiyordum. Ilık ılık kokan ve *benim olan* erkek tenini. Ona yaklaştığımda ne gerildi ne de bana karşı koymaya çalıştı. Beni kucağına aldığında ona sarılıp içine gömüldüm. İstedğim kadar yakın olamasam da yüzümü boynuna bastırıp kollarımı vücuduna doladım. Bir an öylece kaldık.

Kapı açılıp kapandı ama parmaklarımın ucundaki tene odaklandığım için bunu hayal meyal fark edebildim. Burnumu göğsüne yaklaştırarak ciğerlerimi kokusuyla doldurdum. Vücudumun her yeri Bağ'ımın kokusuyla uyandı. O mükemmeldi ve benimdi. Bana engel olmadı. Ona daha da yakın olma arzusuyla vücuduna yapıştığımda gözünü bile kırpmadı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

North beni yatağıma götürdü. Yatağa oturduğunda beni kucağından indirmeyince bağım buna bayıldı. Benimle ilgilenmesi ve beni olmam gereken yere götürmesi hoşuma gitti. Çırılçıplak kalmalıydım ve North pantolonundan bir an önce kurtulmalıydı çünkü onunla derhâl bağlanmaya ihtiyacım vardı. Hemen şimdi...

"Bunu daha ileri götürürsen kardeşin kadar kötüsün demektir. Şu anda neler olduğuna dair hiçbir fikri yok. Kendinde değil."

Bundan hoşlanmamıştım.

Yanımızda dikilen Atlas'la Gryphon'a baktım. İkisinin de kuduz bir hayvanmışım gibi beni ihtiyatlı bakışlarla izlemesinden de hoşlanmamıştım. Nox gitmişti ama Gabe kapının yanındaki koltukta oturuyordu. Kalbi kırılmış gibiydi. Nedenini anlayamadım, ben sadece ihtiyacımı karşılamaya çalışıyordum.

“Yine bayılt onu. Bu sefer işini düzgün yap ve bu buhranı atlatmasını sağla,” dedi Atlas ama Gryphon başını iki yana salladı.

“Yapamam.”

North, ihtiyacım olan teni bulmak için yavaşça aşağıya doğru ilerleyen ellerimi yakaladı. “Yapman lazım. Sakinleşmiyor.”

Gryphon dişlerini gıcırdattı. “Yapmayacağım demiyorum yapamam diyorum. İlk seferinde tüm gücümü harcadım. Tamamen tükendim.”

North'un gerildiğini hissedince istemeden inledim. Bana engel olmasını, benden kaçmasını istemiyordum. Birinin daha benden nefret etmesine dayanamazdım.

“Senden nefret etmiyorum, Oleander. Nefes al. Şimdi uzanacağız ve dinleneceksin. Uyuman gerek.”

Uyumak istemiyordum ama beni nazikçe okşayarak kandırdı ve battaniyenin altına girdik. Başımı kalbine yaslayarak güçlü ve güven veren kalp atışlarını dinlemeye başladım.

Odadakiler oturacak bir yer bulup bizi izlemeye koyuldu. North'un benimle bağlanmak istememesi bağımı mutlu etmese de bana sıkıca sarılması hoşuma gitti. Yanımdaydı, varlığı güven veriyordu ve bağımın sakinleşmesi için bu yeterliydi.

Bağın beni serbest bıraktığı ânı fark etmesem de odadakilerin ne kadar rahatladığını hissetmemem mümkün değildi. Gryphon bir süredir nefesini tutuyormuş gibi derin bir nefes verdi. Yorgunluktan gözlerim kapanmaya başladı.

“Tükendim ne demek? Gücünü mü emdi? İnsanları bayıltmak basit bir yetenek, sen bunu üç yaşından beri yapabi-

liyorsun,” diye mırıldandı North sessizce ama sesindeki telaş hemen hissediliyordu.

Gryphon’ın cevabını hayal meyal duyabildim. “Gücümü emmedi ama sandığımızdan daha güçlü. Hangi kademede olduğunu tahmin ediyorsan onu ikiyle çarp. Hatta üçle. Senin zihnine girmek onu bayıltmaktan daha kolay oldu. Muazzam bir güçle karşı karşıyayız, North.”

Onuncu Bölüm

Ertesi gün uyandığımda her şeyi hatırlıyordum ve öyle büyük bir utanca kapıldım ki hiçbirini görmemek için küvette bileklerimi kesmeyi bile aklımdan geçirdim. Pekâlâ, biraz abarttığımın farkındaydım ama siktir, kimseyle konuşacak hâlde değildim. Hiç kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. Sadece kalabalığa karışmak ve yok olmak istiyordum.

Ensemdeki çipten kurtulmak için beynimi patlatma riskini bile neredeyse göze almak üzereydim.

Odam hâlâ karanlık olsa da gözlerim alışmıştı ve Nox dışında hepsinin etrafımda olduğunu görebiliyordum. Brutus yanımda yatıyordu ama dumandan oluşan minik vücudu fazla yer kaplamıyordu. North yataktaydı. Üzeri çıplaktı, kolunu belimden çekmemişti ve uykusunda bile kaşları çatıktı. Popoma dayanan aletin sertliğini düşünmemeye çalıştım çünkü bunun kollarındaki kişiyle bir ilgisi yoktu, sadece sabah ereksiyonuydu.

Sakinleşmem için beni önemsiyormuş gibi davrandığına inanamıyordum.

Gryphon yatağın ayak ucundaki sandalyede uyuyordu. Yer yatağında yatan Gabe'i karanlıkta hayal meyal seçebiliyordum.

Atlas'ı göremedim ama o kadar çişim vardı ki North'u uyandırmamaya dikkat ederek usulca kolunun altından çıktım ve parmaklarımın ucuna basa basa diğerlerinin arasından geçtim.

Atlas banyodaydı, üzeri çıplaktı ve telefonuyla lavaboya tünemişti. Yorgun görünüyordu, hemen vicdan azabına kapıldım.

Kapıyı arkamdan kapamak için uzandığımda aşağı atlayıp bana sarıldı ve yanağını başımın tepesine dayayarak onu koklamama izin verdi.

"Nasılsın? Neye ihtiyacın var?" diye mırıldandığında gülmemi bastırmaya çalışırken hıçkırır gibi bir ses çıkardım.

"İşemekten başka mı? Bir daha hiç kimsenin yüzünü görmemeye ihtiyacım var. İşler daha da kötüleşmeden önce buradan gitmeye ve bir daha Dravenlarla asla karşılaşmak zorunda kalmamaya ihtiyacım var."

Gülmedi, beni yatıştırmaya da çalışmadı. Yalnızca nazikçe sırtımı okşadı ve mesanem patlama noktasına gelene kadar sarılmaya devam ettik.

Atlas banyodan çıkmaya yanaşmıyordu ama bana arkasını dönse bile onun yanında işlememe imkân yoktu. Sonunda kapıyı kilitlememem şartıyla banyodan çıkıp kapının önünde dikilmeye ikna oldu. Bağ hezeyanım sona erse de sebep olduğu hasar hâlâ oradaydı.

Ellerimi yıkamak için musluğu açtığım gibi Atlas içeri girerek sabah temizliği bitirip dişlerimi fırçalamamı dikkatle izlemeye koyuldu.

"Stadyumun altında bomba varmış. Teknisyenlerden biri fark etmiş. Neyse ki etkisiz hâle getirip binayı boşaltacak kadar

zaman vardı. North olanları öğrenince bizi oradan çıkarması için Black'i yollamış."

Yüz temizleme köpüğüyle yanaklarımı ovuşturdum. Bunu alışveriş çılgınlığım sırasında almıştım ve kokusu muhteşemdi. "Black neden seni de götürmedi? Neden sadece beni aldı?"

Atlas nefes verip tekrar lavaboya tünerken kasları hoş bir şekilde dalgalandı. "Üçümüzü de oradan götürmek için Ardern'e ulaşmaya çalışıyordu. Bağın dar alan ve paniğe tepki verince planlarını değiştirdi. Ben Ardern'i bulmaya gittim, arabayla buraya gelip diğerleriyle buluştuk."

Yüzümü yıkayıp kurularken yavaşça başımı salladım. Tenim nemlenmiş ve yumuşacık olmuştu ama Bağ'ım yorgunluktan ölüyorken cilt bakımı yapmak bencillik gibi geliyordu. Boğazımı temizledim ve ona sokuldum. "Başka bir şey oldu mu? Yanlış bir şey yaptım mı? Yani azgın, lanet bir fahişe gibi üzerinize atlamamın dışında başka..."

Elini enseme koyarak beni kendine çekti ve alnını benimkine dayadı. Gözlerini sıkıca yumdu. "Sen yanlış bir şey yapmadın, sevgilim. Sadece... Ben asıl küçük sığınağımıza ne olacağını düşünüyorum. Bundan sonra bu plan işe yaramaz. Sadece North'la diğerleri senin zorlandığını öğrendiği için değil... Bağın daha fazlasını istediği için sonunda kendini gösterdi. Dün gece defalarca bunu söyledin."

İlk kez aptal bağım yüzünden değil, damarlarımda akan bu korkunç özlemin nihayet dineceğini bilmenin rahatlığıyla inledim.

Sonra bunu yapamayacağımı hatırladım.

"Daha da güçlenirsem ne olacak, Atlas? Gücümü şu anda bile zor dizginliyorum. Daha fazla güçlenemem!"

Yüzümü avuçlarının arasına alarak beni sıkıca tuttu. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Sen yanarsan ben de seninle yanacağım. Yalnız değilsin, Oli. Bir saniye bile yalnız kalmayacaksın. Sana daha önce de söyledim, ben korkmuyorum."

Ama ben korkuyordum, dehşet içindeydim ve kalp atışlarımın hızlanmasıyla birlikte diğerlerinin uyanmaya başladığını duydum. Brutus bir hayalet gibi kapalı kapının içinden geçerek banyoya girdi. Bacaklarımın arkasından yukarı tırmandı ve tekrar saçlarımın arasına girdi.

Kapı çalındığında nefesimi tuttum. “Neler oluyor orada?” diye seslendi Gryphon. “Oli neden üzgün?”

Atlas gürültüyle nefes verdi ve saçlarımın arasından burununu uzatarak yanağıma değdiren Brutus’ü çatık kaşlarla izledi. Brutus iyi olup olmadığımı kontrol etmek için benimle iletişim kurmaya çalışıyordu. Genellikle varlığını belli etmiyordu ama kalbim kemiklerimi kıracakmış gibi göğüs kafesimi döverken herkes endişelenmekte haklıydı.

“Bassinger? Neler oluyor?”

Atlas kalçamı tutup beni biraz iterek kendine yer açtıktan sonra lavabodan aşağı atladı. Kapıyı hışımınla açarak Gryphon’a çattı. “Burada olanlar seni ilgilendirmez. Oli size hesap vermeden dişlerini fırçalayabilir. Şimdi geri bas bakalım. Yoksa ben seni dışarı atmayı bilirim. Hepiniz siktirin gidin. Oli hazır olduğunda dışarı çıkacak.”

Kapıyı Gryphon’ın yüzüne kapamaya hazırlansa da Gryphon aniden tüm ağırlığıyla kapıya yüklenerek Atlas’ı geri çekilmeye mecbur bıraktı. “Oli bana hesap vermek zorunda değil ama sen de onun adına konuşamazsın. Şu anda korkuyor ve hiçbirimizin dün geceyi tekrar yaşamak istediğini sanmıyorum. Yeni bir buhran geçirmeden önce bu sorunu hep birlikte çözebiliriz.”

Tanrım.

Onu taciz etmemi elbette istemiyordu ama Gryphon aynı zamanda bağımın ona gösterdiği ilgiyi komik bulan adamdı. *Yer yarılrsa da içine girsem*, diye düşündüm. Dün gece sadece tenlerine yakın hissetmek istediğim için Bağlarımın ikisine resmen saldırmıştım.

Atlas'la Gabe bana neden yardım etmemişti? Neden North'u bana yalan söylemeye mecbur bırakmışlardı? Üstelik bağım şimdi ona eskisinden bile daha takıntılıydı. Bağlarımın işi kolaydı aslında. Onlar yalnızca benden güçlerini istiyordu ve bağlanmamızın sonuçlarıyla baş etmek zorunda kalmayacaklardı.

Onlar benim gibi bir canavar olmak zorunda kalmayacaktı.

Nefes aldım, sonra bir tane daha aldım çünkü yeni bir nöbet geçirip bu adamları beni sakinleştirmeye mecbur bırakmaktansa ölmeyi yeğlerdim. Beni umursuyormuş gibi davranmalarına izin veremezdim.

Onları tamamlanmış bir bağdan daha fazlasını istiyorlarmış gibi rol yapmaya teşvik edemezdim.

“Ben iyiyim. Her şey kontrol altında,” dedim kendimi frenleme mücadelemi ele veren karga gibi bir sesle.

Atlas omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerimde gördüğü kararlılığa ikna olmuş gibi başını salladı. Gryphon'ın içeri girmekteki ısrarı yüzünden hâlâ öfkeliydi, kulaklarına çektiği omuzları kaskatı görünüyordu. Aşağı baktığımda Gabe'in takım formasıyla dün gece giydiğim kotun hâlâ üzerimde olduğunu gördüm.

“Ben bir duş alıp kendime geleceğim,” dedim. “Bu sabahki antrenmanı asacağım, Gryphon. Bence şu anda benim için iyi olmaz. Ders çalışıp kafamı toplayacağım. Hepimiz dün gece olanları unutmak için elimizden geleni yapmaya çalışmalıyız. Bir daha öyle bir şey olmayacak.”

Sakin ve kendimden emin bir sesle konuşabilmemden gurur duydum. İkisi de benimle tartışmadan banyodan çıktı. Bağlarımın önünde kendimi küçük düşürmemin utancını suyla yıkamaya çalıştım. Sonra kurulanıp bir havluya sarındım ve banyodan çıkmadan önce bir an duraksadım.

Bağlarımın ikisi odadaydı, dolayısıyla North'la Gryphon'ın gittiğini ve Atlas'la Gabe'in kaldığını tahmin ederek şükrettim. Atlas'la yüzleşmem o kadar da kötü geçmemişti. Gabe'in ya-

nında yeniden rahat olabileceğimden de emindim. Tabii dün geceki bakışlarını düşünmediğim sürece.

Kapıyı açtığımda odadakilerin Atlas'la North olduğunu gördüm. Beni rahatsız etmekten çekinir gibi alçak sesle tartışıyorlardı. Onları görünce zıncı diye durup havluma yapıştım. Aynı anda bana döndüler.

Atlas daha hızlı toparlanarak beni North'un bakışlarından gizlemek ister gibi hemen yanıma geldi ve giysi dolabına girene kadar bana eşlik etti. Nazik bir davranıştı ama aptal beynim North'un tüm vücudumu zaten gördüğünü ve hiç etkilenmediğini hatırlattı.

Kahretsin.

Bağımı çelik gibi bir iradeyle boyun eğmeye zorladım ve Direniş'ten kaçtığım günkü gibi baskılayarak Bağlarımın yanında işim biraz zor olmasına rağmen onu dize getirebildim.

"Her şey yolunda, tatlım," dedi Atlas. "Sen giyin, sonra bir şeyler yeriz. Gloria'yı arayıp biraz rahatsız olduğunu söyledim. Seni seve seve idare edeceğini belirtti." Ben giyinirken arkasını dönüp kapıda durdu.

Elime geçen en rahat giysileri üzerime geçirdim. Nox'un tişörtlerinden birini, Gryphon'ın *sweatshirt*ünü ve taytımı. Ayağıma sandaletlerimi giydim ve evsizlere benzememi dert etmemeye çalıştım.

Atlas'ın ne giydiğime aldırıyormuş gibi bir hâli yoktu zaten.

Yanına gittiğimde kolunu omzuma atarak beni North'a doğru çevirdi. North yine takım elbisesini giymişti, dün geceki tacizim onu biraz yormuş gibiydi ama bunu düşünmemeye çalıştım.

Bağımı ona tepki vermemeye zorladım.

"Bu akşam yemeği birlikte yiyeceğiz. Herkes katılacak ve bunu konuşacağız. İkinizden birinin bizden sakladığı başka sırlar varsa bunu söylemenin tam sırası çünkü bundan sonra bu kadar bağışlayıcı olmayacağım."

Gün boyunca her şey yolundaymış ve etrafımdaki duvarlar bir bir yıkılmıyormuş gibi rol yapmaya çalıştım.

Atlas bana kahvaltı aldı ve North'un içinde kalmamı istediği sınırların en ucundaki parka gittik. Ben duştayken yaşanan tartışmadan sonra North'u sinirlendirmek için sınırları zorlamaya çalıştığı çok açıktı. Oturarak sessizce yemeğimizi yedik. Tam olarak rahatsız edici bir ortam değildi ama olan bitenler yüzünden etrafımızda gergin bir hava vardı.

Malikâneye döndüğümüzde odama gidene kadar başımı yerden kaldırmayarak sakın kalmaya odaklandım. Atlas bir film açsa da vaktinin çoğunu ailesiyle telefonda geçirdi. Bomba olayının yarattığı panik Doğu Kıyısı'na kadar ulaşmıştı. Oğullarını onlardan uzaklaştırdığım ve tehlikeye attığım için benden nefret ettiklerinden emindim.

Yeniden ders kitaplarına gömüldüm çünkü ders çalışmak harika bir dikkat dağıtıcıydı, beni oyalıyordu.

Gabe ancak öğle yemeğinden sonra odama geldi. Kolunun altında ders kitaplarıyla başını öne eğerek içeri girdi. Vicdanım sızlamasına rağmen gülümsedim ve onu yerdeki küçük çalışma alanıma davet ettim. Biraz gergin ve resmîydi. Kurmak için çok uğraştığımız o rahat arkadaşlıktan eser kalmamıştı ama bir saat kadar sonra Gabe rahatlamaya başlayınca her zamanki rutinimize geri döndük.

Saatlerin geçtiğini hissedebiliyordum, akşam yemeği yaklaştıkça ortam gerilmeye başlamıştı. Atlas nihayet telefonunu elinden bırakıp iç çekerek bana bakınca daha fazla rol yapmayacağımı anladım.

"Bu kadar büyütme, Oli," diye mırıldandı Gabe defter kitaplarımı kaldırıp yerdeki dağınıklığı toplamaya başladığımda.

Kaşlarımı çattım. “İlk geldiğinde yüzüme bakamıyordun. Beni görmeye bile tahammül edemezken üzerine atladıktan sonra Nox’la karşılaşmaya can atmadığım için özür dilerim.”

Gabe, Brutus’ü arar gibi bakışlarını saçlarıma kaydırды ama duman köpek yavrusu hâlâ kulağımın arkasında gizleniyordu. Orada olduğunu nereden bildiğimi açıklamam güçtü. Belki sadece bir histi ama aynı zamanda öyle de değildi. Kalbimin attığını ve saçlarımın gümüş rengi olduğunun bilincinde olduğum gibi bunu da biliyordum işte.

“Bence tam olarak öyle olmadı ama kendini kötü hissetmene neden olduysam özür dilerim. Ben sadece... Seni o durumda görmek benim için zor oldu. O durumda olmanın da zor olduğundan eminim.”

O durum.

Ne hoş bir tanımlamaydı. Yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalıştım ama Gabe bunu fark etti. Usulca küfrederek yüzünü ovuşturdu. “Yine sıçıp batırdım. Kimsenin neler olup bittiğini öğrenmesini istemediğini, bunun için ne kadar uğraştığını bildiğimi kastetmiştim. Onlara güvenmediğini biliyordum. Olanların seni dehşete düşürdüğünü ve yaptıklarının üzerinde hiçbir kontrolünün olmadığını biliyordum. Tamamen çaresiz kaldım çünkü araya girseydim senin için daha kötü olabilirdi. Ama biri seninle bağlanmayı deneseydi müdahale ederdim. Onlara engel olurdum... Gerçi şimdi de daha önce araya girmem gerektiğini düşünmeye başladım. Seni yine yarı yolda bıraktığımı düşünmeden edemiyorum.”

Birbirimizi incitme konusunda sanırım giderek daha başarılı oluyorduk.

Boğazımı temizledikten sonra ayağa kalkıp onu hızlıca kucaklarken gözlerimi yere diktim. “Ben iyiyim. İleride olacaklarla ilgili çok endişeliyim ama senin bir suçun yok. Benden başka kimsenin suçu yok.”

Bana daha sıkı sarıldı ve ondan uzaklaşmaya hazır olduğumda bile beni bırakmadı. Eski hâlimize dönmeye çalışır gibiydi, birlikte yakaladığımız huzur ortamını yeniden yaratmak için uğraşıyordu ama ben o günlerin sona erdiğini biliyordum.

Bu akşamki yemek her şeyi mahvedecekti.

Koridora çıktığımızda Atlas omzuma sıkıca sarıldı ve Gabe elimi tuttu. Bağımın tavırlarıyla ilgili yine mantıksız bir öfkeye kapıldım. Bu kadarı bana neden yetmiyordu? Neden sadece bu ikisinin kokusuyla yetinip her şeyin aynı kalmasına izin vermiyordu?

Yemek odasına vardığımızda diğerlerinin çoktan orada olduğunu gördük. North asistanıyla birlikte bazı evrakları imzalıyordu. Nox her zamanki yerindeydi ve şimdiden önünde bir viski bardağı duruyordu. Küçümseyici ifadesi beni her zamankinden biraz daha rahatsız etti.

Gryphon içeri girdiğimizi görünce yüzünü buruşturdu. “Burada işin bitti, Pen, kalan işler sabaha kadar bekleyebilir,” diyene kadar göğsümde berbat bir sıkışmayla bekledim.

Ah.

Azgın bağım yüzünden hassas bir sürtüğe dönüştüğüm için bu kadının North’la yakın çalıştığını görmenin bile kendimi kaybetmeme neden olmasından korkuyordu. Onu suçlayamazdım, çünkü haklıydı.

Asistan bana bakarak içeri girdiğimizi daha önce fark etmemiş gibi irkildi. Ona ne gülümsedim ne de selam verdim. Yerime geçip sofradaki yemeklere bakarken kimseyle göz göze gelmemeye özen gösterdim.

Menüde somon ve ıstakoz vardı. Birileri şu anda beni gerçekten kolluyordu çünkü bu dünyada somon ve ıstakozdan daha lezzetli hiçbir şey olamazdı. Eğer biraz sonra mideye indireceğim yemekler bunlarsa belki de bu akşam yemeğini atlatabilirdim.

North evrakları toplayıp asistanına verdi ve Pen ondan izin ister gibi son kez yüzüne baktığında başını salladı. Gryphon, Pen'in onun buyruğuyla toz olmamasına bozulmuş gibiydi, masanın karşısından onu ölümcül bakışlarla izliyordu.

Biraz komik bir durumdu.

Yalnızca birazcık.

North yanındaki tabaklardan birini alıp doldurmaya başladığında soru bile sormadım. Tabağı bana hazırladığını biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Başka kimse yemeklere dokunmaya yeltenmeyerek North'un benim o akşam nelerden ne kadar yiyeceğime karar vermeyi bitirmesini bekledi.

North, tabağımı tıpkı benim tercih edeceğim gibi doldurduğu için şanslıydı.

Atlas dişlerini sıkmış olsa da henüz onunla tartışmıyordu. *Henüz* dememin nedeni Atlas'ın içinden köpürdüğünü bilmemdi. Bu gece North'un bir noktada onun damarına basacak ve Atlas Dravenlara nefret dolu sert bir karşılık verecekti.

Onun sivri dilinden nasibini almayan tek kişi bendim.

North yemeye başlamamı ve herkesin tabaklarını doldurmasını bekledi ama söze başladığında her zamanki gibi doğrudan bana saldırdı. "Büyümeni ve asilik döneminin geçmesini bekleyemeyiz. Bağının tekrar saldırmaması için bu geceden itibaren bazı değişiklikler yapacağız, Oleander."

Asilik dönemi.

Atlas çok yavaş ve dikkatle çatal bıçağını masaya koydu. Ne yapmayı planladığını bilmiyordum ama ona engel olmak için elini tuttum.

Deniz mahsullerinden oluşan lokmamı yuttum. "Hepinize bacaklarımı açmadan önce biraz saygı gösterilmeyi istemem çok mu? Planınız bu, öyle değil mi? Sırtüstü uzanıp hepinizin daha fazla güç için benden faydalanmasına izin vereceğim, değil mi? Benim buna karşı çıkabileceğim neden aklınıza gelmiyor?"

Vahşı Bağlar

Yanımda oturan Gabe gerildi ama bardağından biraz su içerek bunu belli etmemeye çalıştı. Sonradan onunla bu konuda konuşmam gerekecekti ama söylediklerim yalan değildi.

İstedikleri buydu.

North dişlerini öyle bir sıkıyordu ki cevap vermek için ağzını açmakta zorlandı. “Bir öfke nöbeti geçirip toplumdaki herkesin beyin ölümünü gerçekleştirmenden korkmadığım bir hafta geçirmek istiyorum o kadar. Kendi hatan yüzünden olsa bile Bağlarına zorlandığını ve bir şeye ihtiyaç duyduğunu söyleyecek kadar sorumlu biri olmanı ve bir yetişkin gibi davranmanı bekliyorum.”

Baklayı ağzından çıkarmıştı işte. Biyolojik bir gereklilik olarak gördüğü bağlanmayı gerçekleştirmeme cüretini gösterdiğim için kendimden utanmamı bekliyordu.

Bunu yapmaktansa ölmeyi yeğlememe rağmen tek tek hepsinin yüzlerine baktım. Nox tartışmamızı alayla izliyordu. Sırıtiyordu çünkü tüm bunları komik buluyordu.

Onu öldürmek...

Hayır.

Böyle şeyler düşünme, Oli. Hâlâ tehlikeli bölgedesin.

Hâlâ ağzına kadar dolu olan tabağıma baktım. “Sadede gel çünkü iştahım kaçtı. Sabahki derslere yetişmek için erken yatacağım.”

North da tabağıma baktı. “Tüm Bağlarınla daha yakın olacaksın. Dün gece Gabe’le Bassinger’a tepki vermedin çünkü onlardan ihtiyacın olanı zaten alıyorsun. Bu işi düzene oturtacağız ve her gece birimizle uyuyacaksın. Eğer işe yaramazsa bizimle bağlanmayı düşünmeye başlamalısın, yoksa hepimiz için tehlike oluşturursun.”

Hadi oradan.

Hayatta olmaz.

Ciddi olamazdı, değil mi?

Ama masadakilere baktığımda North'un ciddi olmakla kalmadığını gördüm. Çoktan herkesi bunun bulunabilecek en iyi çözüm yolu olduğuna ikna etmişti.

Siktir.

On BİRİNCİ Bölüm

“Neden kendi yatağında uyumuyorum ve siz sırayla bana gelmiyorsunuz? Neden ben sizin ayağınıza gelmek zorundayım?”

En büyük endişem bu değildi ama hepsi bana farklı seviyelerde nefret ve küçümsemeyle bakarken sadece bunu dile getirebildim.

Pekâlâ, aslında bunu neredeyse sadece Nox yapıyordu ama yine de konuşmak kolay değildi.

North hayatımı mahvetmiyormuş gibi istifini bozmadan yemeğini yemeye devam ederken her zamanki sert ve ukala üslubuyla karşılık verdi. “Gabe çeşitli kokulara ihtiyaç duyduğunu söyledi. Birkaç kez giyilen giysiler gibi şeylere. Bu yüzden bizim yataklarımızda uyuman daha mantıklı. Bağın yatıştığında belki bu fikri yeniden gözden geçirebiliriz ama şimdilik böyle yapacağız.”

Emredersiniz.

Meclis Üyesi, ulu North Draven böyle buyurduğuna göre başka şansım yoktu. Gün boyunca bağımı baskı altında tutabilmişim ve şimdi bu adamın küstahlığına tepki vererek beni zorladığını hissedebiliyordum. Ama North bunu çoktan hak etmiş olsa da bağımın serbest kalmasına izin veremezdim.

Ayrıca bağımın North'u ağız sulandıran tenine sürtünerek cezalandırmaya kalkışmayacağına güvenmediğimden böyle bir şey *kesinlikle* tartışmaya kapalıydı.

Hepimiz yemeklerimizi yerken masaya sessizlik hâkim oldu. Bu aptal duruma müdahale edemediğime canım sıkıldığı için yüzüm asıldı. Elim yine ensemdeki küçük şişliğe gitti, her kaçmak istediğimde farkında olmadan yaptığımı bir şeydi bu.

Sessizliği ilk bozan Nox oldu. Hem sesinin sakinliğiyle hem de açtığı konuyla beni şaşırttı. “Bombayla ilgili bir gelişme var mı?”

North tabağına bakarak yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı. “Direniş yine keşif birliklerini yolladı. Bomba dikkatimizi dağıtmak içindi, bizi yok etmeye yönelik gerçek bir saldırı girişimi değildi.”

Sırtıma bir ürperti yayıldığında Atlas'ın eli masanın altında benimkini buldu. Tüm bunları duyduktan sonra yemek yememe imkân yoktu. Tam kararında pişmiş ıstakoz lokum gibi olsa da bir lokma daha yutabileceğimi sanmıyordum.

Gryphon ikisine de omuz silkti. “O bomba toplumun yarısını öldürseydi üzülmeyiz ama. Stadyumu yok edebilecek kadar güçlüydü, yani bize karşı insaflı davranmadılar.”

Sandalyemde büzülüp Sage'e mesaj yazmak için telefonumu çıkardım. Masadaki muhabbetle arama mesafe koymaya ihtiyacım vardı. Atlas elini dizime kaydırды. Yemeğini yerken nazikçe dizimi sıktı ama aniden kusacak gibi görünmeye başlamamla ilgili soru sormadı.

Çok şeker bir davranıştı.

Gryphon yemeğini bitirdiği gibi sofradan kalktı ve telefonunu kulağına yapıştırarak ekibine devriye turlarıyla ilgili emirler yağdırdı. Nox'un yemeğini bitirmesi biraz daha uzun sürdü, bu arada sürekli içti ve odayı terk ettiğinde Brutus kulağımın altında hafifçe inledi.

Gabe yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi, dudaklarını tenime belli belirsiz dokundurdu ve gitti. Annesine bakmak için evine uğrayacağını önceden söylemişti. Annesiyle henüz tanışmamıştım ve hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Gabe bizi tanıştırmaya istekli görünmediği için kendimi tuhaf hissettim.

Bu konuya fazla takılmamaya çalıştım.

Atlas yemeğini bitirip tabağını itti ama kalkmaya yeltenmedi. North'la konuşmamı beklediğini bilsem de bir türlü dilim çözülüyordu.

Derin bir nefes al, Oli.

"Eee, bu gece nerede uyuyacağım? Kısa çöpü kim çekti?" Sesimden taşan alaycılığı gizlemeye çalışmadım. North'un bana dik dik bakması üzerine hepten içim sıkıldı.

"Gryphon. Dün gece onunla etkileşim kurmadığın için ondan başlamamızın daha uygun olduğunu düşündük. Gabe Gryphon'ın odasının yerini biliyor, uykun gelene kadar kendi odanda ders çalışabilirsin."

Aman ne büyük bir yüce gönüllülük. Dişlerini dökmek istiyordum! Bunun yerine topuklarımın üzerinde dönerek North'un dediğini yapmak için müthiş bir isteksizlikle ayaklarımı yere vura vura odamın yolunu tuttum. Kendi yatağında uyumama izin verilmemesi saçma sapan bir durumdu ve bunun asıl nedeninin Nox'u plana ikna etmek olduğundan şüpheleniyordum.

Atlas tarih ödevime yardım ettikten sonra TE'deki labirentle ilgili planımızı gözden geçirdik. Yakında bizi yine oraya atacıklarını biliyorduk ve haftalardır labirentin ortasına nasıl ulaşabileceğimizi konuşuyorduk. Gabe annesinin yanından döndükten sonra bize katıldı. Sıkıntılı ve biraz kızgın görünüyordu.

Labirent oyununu kazanmaya o da bizim kadar istekliydi.

Saat onda yenilgiyi kabullenip Gabe'den beni Gryphon'ın odasına götürmesini istedim. Sabahki antrenman için dörtte kalkmam gerekiyordu. Bugünü atlamam iyi olmuştu, bağımın buna ihtiyacı vardı ama Gryphon yarınki antrenmanı da as-mama asla izin vermezdi.

Hele ki bunun nedeninin onlardan biriyle uyumaktansa tüm gece ayakta kalmayı tercih edeceğimi öğrenirse.

"İlk sırada Gryphon olduğu için şanslısın. Onunla daha önce de yatmamış mıydın?" diye mırıldandı Gabe asansöre bindiğimizde.

Kelime seçimi yanaklarıma ateş basmasına neden oldu. Yurttaki herkesin Gryphon'ı neredeyse tamamen çıplak gördükten sonra gece tavşanlar gibi düzüştüğümüzü varsaydıkları günü hatırladım.

Keşke.

"Asıl mesele hiçbirinin beni yataklarında istememesi ve kahrolası bağım sizin yanınızda bana nefes aldırmadığı için özel alanınızı işgal ediyor olmam," diye homurdandım. Gabe usulca sırtarak başını iki yana salladı.

Beni zemin kata indirdi ve evin arkasına doğru ilerledik. Odama olabildiğince uzak bir yerdeydik. Arka bahçeye bakan büyük cam duvarın varlığından bile habersizdim ve durup manzaraya göz gezdirdim.

Gerçekten çok güzeldi.

Gabe birkaç saniye beni izledikten sonra alçak sesle konuştu. "Bizden birinin seni yatağında istememesiyle ilgili endişelenmene gerek olduğunu sanmam, Oli. Seksten bahsetmiyorum, sadece rahatla ve biraz uyu. Gryphon seni ısırmaz."

Bana cevap verme şansı tanımadan kapıyı tıklattı ve geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladı. Öfkeyle homurdandığımda omzunun üzerinden bakıp sırtıttı.

Pislik herif.

Kapı açıldığında baksırlı Gryphon'ın yarı çıplak görüntüsüne bir kez daha maruz kaldım. Onu daha önce de bu şekilde görmem daha az nefes kesici olduğu anlamına gelmiyordu. Tepeden tırnağa kastan oluşuyordu, bronzlaşmış güçlü vücuduna bakmaya doyum olmuyordu. Bağım cilveyle kıkırdamaya başlamıştı.

Sakin ol, kızım.

Sadece uyuyacağız. Kahretsin!

Gryphon'a gözümü dikip baktığımın farkındaydım ve o da kaşını kaldırmış bana bakıyordu. "Bu kılıkla mı yatacaksın?"

*Sweatshirt*üme ve eşofman altıma baktım. Omzumu silk-tim. "Ne önemi var? Altı saat dayanırım diye düşünüyorum."

Başını salladı ve yana çekilerek bana yol açtı. Çoktan yat-tığını fark ettim, yatağın bir tarafında vücudunun izi vardı ve sadece bir lamba yanıyordu. Odası benimki kadar lüks olmasa da North'un minimalist tarzda döşenmiş odasından daha fazla ev hissi veriyordu. Yorganı el yapımıydı ve eskiydi, epey kullanılmış olsa da iyi durumdaydı. Giysi dolabının önünde botlar sıralanmıştı. Montunu ve birkaç silahını sandalyenin arkasına asmıştı. Baş ucunda bir tabanca ve kılıflı bir bıçak vardı.

Şifonyerin üzerinde duran aile fotoğrafındaki genç ve mutlu Gryphon'a merakla baktığımı belli etmemeye çalıştım. Babası kolunu onun omzuna atmıştı ve Gryphon gülümsüyordu. Kız kardeşi de oradaydı, ikisi de ergenlik çağlarındaydı ve tıpatıp benziyorlardı. Fotoğrafta yara izi olmadığını ancak birkaç saniye sonra fark edebildim, saçları daha kısaydı ve bakışları bu kadar ihtiyatlı değildi.

Fotoğraftaki Gryphon gerçekten mutluydu.

"Uyuyacak mıyız, yoksa özel hayatıma burnunu sokmaya devam mı edeceksin?" diye homurdandı Gryphon. İrkilerek gözlerimi fotoğraftan çektim. Yatağın bozulmamış tarafına doğru yürüdüm, yorganı açtım ve içine girdim.

Gryphon yanıma yattı, ışığı kapadı ve kendi tarafında kaldı. Bana soğuk davranması huzursuzluğumu bir kat daha arttırdı.

Neyse ki oda karanlıktı ve yüzümün utançla kızardığını göremiyordu. Gabe'e söylemiştim, böyle olacağını biliyordum!

Bir saat kadar sağa sola döndükten sonra nihayet uyudum.

Bedenim antrenmanlara alıştığı için alarm çalmadan uyandım. Gryphon sıcak ve sert vücuduyla bana yaslanmıştı, bacağı bacaklarımın arasındaydı ve kokumu, benim onunkine ihtiyaç duyduğum kadar arzuluyormuş gibi yüzünü boynuma gömmüştü.

Canım yandı.

Bu durumun zalimliği kalbimi sıkıştırdı çünkü Gryphon dün gece benden elinden geldiğince uzakta uyumaya çalışmıştı. Ama içimizdeki bağlar yüzünden gece bir ara sarmaş dolaş olmaktan kaçamamıştık.

Çıglık atmak, bir şeyleri kırıp dökmek istedim. Haftalardır ilk kez bunun bağ hezeyanıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Gryphon'ı uyandırmamaya dikkat ederek kendimi ondan kurtarıp çişimi yapmak ve önümdeki ağır sabah antrenmanına hazırlanmak için parmaklarımın ucuna basa basa banyoya gittim. Brutus o gün benimle özellikle ilgiliydi, saçlarımın arasından çıkıp peşimde dolaşarak her hareketimi izledi. Her şeyi gören ve hiçbir şeyi görmeyen iki büyük boşluktan ibaret gözleriyle bana bakması, yanımda olması beni rahatlatıyordu. Giyinip dışarı çıkmaya hazır olduğumda yeniden sağlıklı düşünmeye başlamıştım.

Benden nefret etmeleri umurumda değildi.

Banyodan çıktığımda Gryphon'ın uyandığını gördüm. Giyinmişti ve yatağın kenarında oturuyordu. Yanımdan geçip banyoya girerken bana hiçbir şey söylemedi. Sabah koşusu için

telefonumda müzik listemi oluşturdum. Atlas bana kulaklığını ödünç vermişti, bu sayede antrenmanlara daha kolay katlanıyordum.

Gryphon banyodan çıktığında tek kelime etmeden ve beni beklemeden basıp gitti. Başka bir şansım olmadığı için peşine takıldım.

Odası zemin katta olduğundan sokak kapısına kadarki yolu ezberlemem biraz daha kolay oldu. Hava haftalardır olmadığı kadar soğuktu. Sabah serinliği ciğerlerimi yaktı ve parmaklarım neredeyse hemen uyuştı ama şikâyet etmenin faydası olmadığını bildiğimden sesimi çıkarmadım.

Gryphon hızımızı ayarladı ve acımasız bir tempoyla koşmaya başladık.

Bu sefer onu kızdırmak için ne yapmış olabileceğimden emin değildim. Sonuçta buradaydım işte. Ama spor salonuna vardığımızda kusacak gibiydim. Aylardır böyle hissetmemiştim, form tutmak için onca emek verdikten sonra Gryphon tek seferde beni yerden kazınacak hâle getirmişti.

Üstelik kendisi nefes nefese bile kalmamıştı.

Ondan nefret ediyordum.

“Beş dakika esne, sonra dövüşeceğiz,” dedi bana bakmadan. Ben minderde jöle kıvamına gelirken o spor salonunun ışıklarını açtı.

*Sweatshirt*ümü çıkartarak Gabe’in askılı tişörtü ve koşu şortumla kaldım. Buradan canlı çıkmam buna bağlıymış gibi kaslarımı esnetmeye koyuldum. Aslında öyle olmayacağını biliyordum, zaten hassaslaşan ve yaralanan egom Gryphon’ın olumsuz eleştirileriyle paramparça olacaktı.

Yine de dilimi tuttum.

Gryphon da atleti ve şortuyla kalana kadar soyundu ve bana bir şişe su getirdi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Suyu alırken başımla teşekkür ettim.

Tüm bunların beni ne kadar yaraladığını kabul etmek bile inciticiydi.

“North senin şımarık bir velet olduğunu söylediğinde haksızlık ettiğini düşünmüştüm. Ama gerçekten öyle davranıyorsun.”

Suyu içerken öksürmeye başladım ve aptal gibi üzerime püskürttüm. “Efendim? Neden çocuk gibi davranıyormuşum söyler misin? Bir kere bile şikâyet etmedim!”

Haklı olduğumu düşünür gibi başını yana eğmesine rağmen üzerime gelmeyi sürdürdü. “Bir şeye ihtiyacın vardı ve onu sana verdik. North bizimle bağlanmaktan kaçınmana yardım etmek için elinden geleni yapıyor, sen hâlâ surat asıyorsun.”

Gerçekten ne diyeceğimi bilemedim.

Kelimelerim tükendi.

Bunun yerine şişenin kapağını kapayıp ayağa kalktım. Bacaklarımı silkeledim ve onayını almak için bana gösterdiği duruşları çalışmaya başladım. Gryphon minderde önümde çömelmeye devam etti ve ancak bir öncekinden memnun görüldüğünde sonraki duruşa geçtim.

Kafamı toplamak için kontrollü nefesler alıp vererek çeşitli meditasyon tekniklerine başvurdum. Neyse ki Bağ hezeyanı ya da çılgın bir öfke nöbeti gibi şeylerle zihnim bulanmadığından işim kolay oldu. Gryphon benimle dövüşmek için ayağa kalktığında tamamen sakinleşmiştim.

Sonraki saati beni minderde yerden yere vurmakla geçirdi.

Bir dövüşçü gibi düşmeyi, darbeleri hafifletmeyi ve yerde doğru şekilde yuvarlanmayı öğrendim. Ağırlığımı ve ivmeyi rakibime karşı doğru kullanma yöntemlerini öğrendim. Üstünlük rakipteyken ve hatta üç katım bir adam beni yere serdiğinde dahi dövüşe nasıl devam edeceğimi öğrendim.

Sonra gerçekten yorulduğumda ve olabilecek her şekilde dayak yediğimde Gryphon üstüme gelmeye devam etti çünkü hâlden anlayıp antrenmanı zamanında bitirmek diye bir şey onun kitabında yazmıyordu.

Vahşı Bağlar

Bana çarptı ve mindere düştük. Kollarımı başımın üzerinde yere yapıştırdı. Vücudumu bacaklarının arasına sıkıştırdığı için hareket yeteneğimi kısıtlamıştı.

Homurdanıp debelenmeye çalıştım ama işe yaramadı. Onun insafına kalmıştım.

Bundan hiç mi hiç hoşlanmadım.

“Soruma cevap verirsen sana kendi yeteneğimle ve diğerlerinininkiyle ilgili ne bilmek istiyorsan anlatırım.”

Yine debelendim fakat tuğla duvarın altında kalmış gibiydim. Ne onu yerinden kıpırdatabiliyordum ne de üzerimden kalkmaya ikna edebiliyordum. “Ne soracağını biliyorum. Cevabım hayır.”

Surat astı ve başını iki yana salladı. “Ondan kuşkuluyum. Sana velet denmesine neden bozuluyorsun? Bu kadar kızmanın benim anlayamadığım bir sebebi olmalı.”

İçim sıkıldı ve yanaklarıma ateş bastı ama belki de bunu sorduğu iyi olmuştu. Bu vesileyle bana yapıştırılan etiketle ilgili öfkemin bir kısmını boşaltabilirdim.

Derin bir nefes aldım ve hepsini geri üfledim. “Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığım için olabilir mi acaba? North’un benden istediği her şeyi *harfiyen* yaptım ve hiçbiriniz bir kere bile beni takdir etmediniz. Kahrolası bir Midol almama bile izin vermedi ya! Her sabah ağzımı açmadan buraya geliyorum. Kuzu kuzu TE’ye giriyorum. Bağ yemeklerine katılıyorum, derslerimi aksatmıyorum. Meclis yemeklerine gidiyorum. Nox’un aptal derslerine bile zorla giriyorum. Olanlar yüzünden benden nefret ettiğinizi biliyorum. Bu yüzden sizi bağım ile ilgili problemlerle meşgul etmek...”

“Yalan. Yalan söylüyorsun,” diye sözümü kesti. Gözlerinde beyaz halkalar belirmişti, yeteneğini kullandığından emin olamıyordum ama normal olmayan bir şeyler olduğu belliydi.

Bu konuşmaya daha fazla devam etmemek için yanlışlıkla beni bayıltmasını umdum.

Omzumu silktim. “Dediğim gibi, sizi rahatsız etmek istemedim. Ayrıca utançla ve bunu aşmamla ilgili terslemelerinizle uğraşmak istemiyorum çünkü bana neden yardım etmek isteyesiniz ki? Şimdiye kadarki tüm yardımlarınız beni kontrol etmekle ilgiliyken sorunuma neden bağlanmayı içermeyen bir çözüm bulasınız?”

“Ama bulduk öyle değil mi? North tüm gün Gabe’le Bassinger’ı bağ hezeyanının etkileriyle ilgili sıkıştırdı. Bir çözüm bulmak için şimdiye kadar denedikleri her şeyi öğrenmek istedi. Hepimiz kahrolası bencil *tecavüzcülermişiz* gibi davranıyorsun. Gerçeklerden çok uzaksın.”

Kollarına yaslanarak vücudunun üst kısmını üzerimden kaldırdı ama alt kısmım hâlâ mindere yapıştı. Omzumu silkmeyi becerebildim. “Bence sen de öylesin. Madem açık konuşuyoruz, Nox bana sınırlarıma ne kadar saygı duyduğunu çoktan gösterdi. Senin ya da North’un ondan farklı olduğuna neden inanayım?”

Gözlerini kapadı ve anında söylediklerime pişman oldum. Öte yandan bu doğruydı. O olayda hiç olmazsa biraz, Atlas’ın sandığından azıcık daha fazla inisiyatif sahibi olmam Nox’un suçunu aklamıyordu.

Hiçbirine güvenemezdim.

“Seninle zorla bağımlı tamamlamak isteseydim şimdiye kadar bunu yüz kere yapardım. Haftalarca yurttaki yatağında seninle uyudum. Aylardır her sabah burada antrenman yapıyoruz. Bana engel olacak hiç kimse yoktu. Seni bayıltmak zor oldu ama yine de yaptım. İstersem seni şu anda bayıltabilirim. Beni ne durdurabilir? Kahrolası bir *canavar* olmadığım gerçeği olabilir mi acaba?”

O kelimeyi nefretle yüzüme tükürdüğünde Brutus bu konuşmanın üslubundan hoşlanmadığına karar vererek Gryphon’a sessizce hırlamak için saçlarımın arasından başını çıkardı.

Gryphon Brutus’ü görünce korkmadı. Yalnızca Nox’un yaratığının henüz yanımdan ayrılmadığını aklının bir köşesine

yazmış gibi onu süzmele yetindi. Brutus'e bakarken gözlerim biraz şaşı oldu ve başımla tekrar saklanmasını işaret ettim. Birbirimizi tanımaya başladığımız için konuşmadan da anlaşılabiliyorduk.

Nox onu benden ayırırsa aklımı kaçırabilirdim.

Brutus'ü gereğinden fazla seviyordum.

Gryphon yana düşerek üzerimden kalktı ve kıskanılacak bir çeviklikle doğruldu. Ben sarsak bir budala gibi birkaç hamlede homurdanarak ancak ayağa kalkabildiğimde yüzüm pancar gibi olmuştu.

Bana saldırmasını bekledim ama Gryphon bir şişe suyu başına dikti. Yarısını içtikten sonra bana uzattı. Benim suyum antrenmanın ilk on dakikasında bittiği için teşekkür ederek şişeyi aldım ve kalan suyu içtim.

"Ben şifacı değilim. Gabe öyle tahmin ettiğini söyledi. Seni veya Gabe'i iyileştirmedim, sadece acıyı hissetmenizi engelledim. Zihninin büyük bir kısmını kontrol edebilirim. Seni bayıltabilir, düşüncelerini ele geçirebilir, motor fonksiyonlarını durdurabilirim... Anılarını silebilirim. Çoğu Nöro'nun bir uzmanlığı vardır ama ben beynin kurcalayamadığım hiçbir kısmına rastlamadım."

Vay canına. "Vivian fiziksel bir yeteneğin olmamasına rağmen mükemmel bir Taktik Ekibi lideri olduğunu söylemişti ama ben gerçekten dezavantajlı bir konumda olduğunu düşünmüyorum."

Omzunu silkip ellerini kalçalarına dayadı ve çevresine baktı. "Bu benim asıl yeteneğim. İkinci yeteneğim başka bir şey."

Onunla göz göze geldim, ne olduğunu hemen söylemeyince devam etmesini işaret ettim.

Nefes vererek gözlerimin içine baktı. "Yalan söylediğini anlayabilirim. Birinin bana yalan söylediğini ya da gerçeği benden sakladığını anlayabilirim."

İlk tepkim ona inanmamak oldu. Saçmaladığını söylemeye hazırlanır gibi yüzümü buruşturdum. Ama sonra bunu tekrar düşündüm.

North sürekli onay bekler gibi ona bakıyordu.

Nox onu hiç sorgulamıyordu.

Gabe bir istisna olduğumu söylemişti. “Yalnızca bir profesyonel Gryphon’ı öyle kandırabilirdi,” demişti.

Vay puşt.

Ellerimi yana açtım ve bir aptal gibi tükürükler saçarak konuştum. “Hasiktir. Şahane. Bu durumda konuyu istediğin yere getirip kilit sorular sorarak her şeyi öğrenebilirsin. Doğru mu anlamışım? Gerçekten mükemmel. Şimdi Dravenların evine, bana verilen odaya geri dönüp beni zorla yolladığınız üniversiteye gidip benim için seçtiğiniz derslere gireceğim. Hepinizin bana layık gördüğü şekilde yaşayacağım ve bu yüzden hepimiz öleceğiz.”

Kapıya yöneldiğimde Gryphon gözlerini kısarak peşimden geldi. “Buna inandığın belli ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Gücünü hissediyorum ve az çok değerlendirebiliyorum. Ama hepimizin öleceğini nereden çıkardığını anlamıyorum. Direniş seni nasıl tanıdı? Son beş yılın istihbarat raporlarını didik didik ettim. Seni kaçırdıklarına dair hiçbir bilgi yok. Onlarla ne zaman karşılaştın?”

Eyvah.

Tabii ki hakkımda araştırma yapmışlardı. Biraz panikledim ama şimdiye kadar hiçbir şey bulamadıklarına göre olanlara dair bir kanıt olduğundan şüpheliydim. Direniş’in benimle ilgili tüm bilgileri gizli tutmasına şaşırmıyordum.

“Yeteneklerini öğrendiğim için sana tek kelime daha edeceğimi sanıyorsan kafayı yemişsin. Ben gidiyorum. İçinde boğulabileceğim bir küvet bulacağım.”

Spor salonunun kapısını kapatırken onu beklemeden çekip gitmemem için bileğimi yakaladı. Telefonunda bir mesaj yazdı ve tekrar cebine koydu.

Kuzu kuzu yanında durarak çevreye bakındım. Sabah güneşi yavaş yavaş yükseliyordu. Gryphon derin bir nefes aldı ve *sweatshirt*ümü uzattı. Onu çıkardığımı bile unutmuştum.

“Nox daha fazla ileri gitmezdi. Onu haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Sorununuzu kendi aranızda çözün. Ama onunla vakit geçirme fikrinin gözünü korkutmasını istemiyorum.”

İç çekerek ters bir cevap verdim. “Düzenli olarak yatağını paylaşma fikrinden mi bahsediyorsun? O konuda artık söz hakkım olduğunu sanmıyorum, dün akşamdan sonra ödeşтик diyebiliriz.”

Gryphon kaşlarını çattı. “Sanmam. Sonuçta öpüşüp barışmadınız.”

Ellerim titremeye başlamıştı, farkına varmaması için *sweat-shirt*ümü giyerken arkamı döndüm. “Ona olabilecek en kötü şekilde saldırmışım gibi davrandı. Dolayısıyla aramızdaki soğukluk anlaşılabilir.”

“Nox’un kendi sorunları var. Bunu bir bahane olarak söylemıyorum. Ama North ve ben Nox’un bağı işin içine girmeden önce seni onun üzerinden kaldırmamız gerektiğini biliyorduk. Birinizin o durumda olması yeterince zordu zaten. İkinizi birden idare edemezdik.”

Nox’un sorunları olduğunu itiraf etmesi gökyüzünün mavi olduğunu ya da her sabah güneşin doğacağını söylemek gibiydi. Bu o kadar belliydi ki dile getirmek aptalca sayılabilirdi. Gryphon kapıyı kilitlerken yolda müzik dinlemek için telefonumda çalma listemi açtım. Ama kulaklığımı taktığımda Gryphon bir çekişte çıkardı ve tekrar takmamam için cebine koydu.

İtiraza başlamıştım ki sözümü kesti. “North’la Nox’un babasının kâbus yaratıkları vardı. Güçlüydü, en üst kademedendi ama bundan başka bir yeteneği yoktu. Yine de yaşayan en güçlü Üstün Yetenekli’ydi.”

Yürümeye başladı ama eskisine göre çok daha yavaş bir tempo tutturduğu için büyük adımlarına ayak uydurabildim. Başımı sallayarak onu dinlemeye devam ettim.

“North’un annesi bir Elementçi’ydi. İkisinin birleşmesinden North gibi birinin doğacağını kimse tahmin etmemişti... North

bu yüzden toplumda bu kadar etkili biri. Üç yeteneğinin hepsi de en üst kademedeki olan bir adam herkese korkutucu geliyor. Onun da kâbus yaratıkları var, Nox'unkiler gibiler ama biraz daha saldırganlar. Sonra... Ölüm dokunuşu yeteneği var. Adı üstünde, dokunduğu herkesi öldürebiliyor.”

Korku soğuk bir su damlası gibi sırtımdan aşağı süzüldü. Bu bana biraz fazla tanıdık geliyordu, haddinden fazla aşına olduğum bir şeydi ama Gryphon bana bakmadan sözlerine devam etti. “Yeteneklerinin hangisinin birincil, hangisinin ikincil olduğunu bilmiyorum çünkü ikisi de birbirinden güçlü. Diğerlerine göre ikinci derecede önemli sayılabilecek başka bir yeteneği de yine dokunmak suretiyle birinin ölüm sebebini anlayabilmesi. Bu hem çok işe yarıyor hem de çoğu insanın birincil yeteneğinden daha güçlü.”

Gryphon sessiz sokağa doğru baktı ve konuştuklarımızı duyamayacak kadar uzakta arabasına binen bir komşuya el salladı. Ben de o tarafa baktım ama çevreme dikkat edemeyeceğim kadar ilginç şeyler anlatıyordu.

“Nox’un annesi benim gibi bir Nöro’ydu. Limbik sistemi manipüle edebiliyordu. Yaptığı şey bazı duyguları insanlara zorla hissettirmekten ibaretti. Doğru kullanıldığında çok güçlü bir silahtı. Nox’un kâbusları ve dehşeti var. Hâlâ ikincil yeteneğinin teknik ve işlevsel yönlerini keşfetmeye çalışıyor. Bunu son konuştuğumuzda bazı şeyleri çözmeye çok yakındı ama sonra seni bulduk ve Nox o günden beri hiçbirimizle doğru düzgün konuşmuyor.”

Boğazımı temizledim. “*Dehşeti var* derken neyi kastettin?”

Gryphon parmaklarını çıtlattı. “Hiç çok kötü bir durumdayken sanrılar gördün mü? Beynin seni oyuna getirdiği için karanlığın içinde aslında orada olmayan şeyler gördüğün oldu mu? Biraz onun gibi bir şey işte.”

Hasiktir. *Canavar* lakabı şimdi biraz daha anlamlı geliyordu. Onları öyle gördüğümünden değildi ama güçlü Üstün Yetenek-

liler bile insanları huzursuz etmeye yetiyorken bu *ekstra acılı* yeteneklerle başa çıkmakta zorlanmalarını anlayabiliyordum.

Gerçekten korkutucuydu.

“Gabe sana yeteneğini gösterecek. Gece dışarı çıkma iznini şimdiden aldı. Bassingerları ve güçlerini az çok biliyorsundur. TE’de Atlas’ın neler yapabildiğini hepimiz gördük. Bağ grubumuzun insanları huzursuz etmesinin birçok nedeni var. Güçlü bir Üstün Yetenekli bile insanları gererken altısının bir araya gelmesinin yarattığı etkiyi sen düşün. Güçlerini paylaşıp iş birliği yapacak ve bir aile olacak altı kişiden söz ediyorum. Meclis bu konuyla ilgili daha şimdiden North’a çok baskı yapıyor. Belli etmeden bizi etkisiz kılmanın yollarını arıyorlar.”

Bunu düşündüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Araba yolunun sonuna gelmiştik. Gryphon durup malikâneye baktı. Çenesini sıvazladı ve yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar ciddi bir ifade belirdi. Normalde sessiz ve huysuz biri olduğu için bu kayda değer bir şeydi.

“Bir de sen varsın. O kadar güçlüsün ki Direniş sen yeteneğini baskılamaya çalışırken bile içinden güç fışkırdığını söyledi. Seninle birlikte kaçırılan öğrencilerden duydum bunu. Aramızda anlaşıp huzur içinde yaşamayı öğrenemezsek hepimizin hayatı ciddi anlamda zorlaşacak.”

On İkinci Bölüm

Hazırlanmak için kendi odama döndüğümde Atlas'ı yatağımın üzerinde beni beklerken buldum.

Çoktan giyinmişti ve çıkmak için hazırdı. Neyse ki dünküden çok daha iyi görünüyordu. Banyoya giderken ona sırtıttığımda elimi yakalayıp beni kendine doğru çekti.

“Uykunu almış gibisin,” diye mırıldandı saçlarımın arasına ve onu koklamak için burnumu göğsüne gömdüm.

“Son günlerde bok gibi göründüğümü söylemenin kibar bir yolu mu bu? Sağ ol. Şaka bir yana gerçekten daha iyiyim. Gryphon’la başlamam iyi oldu. Onunla daha önce de uyumuştum. Hem Gryphon fikir ayrılıklarını sessiz sakın dile getiren biri. Diğer ikisi gibi götlük etmiyor.”

Atlas kaşını kaldırdı ve beni hafifçe itip ağzını çarpıtarak sırtıttı. “Gryphon’la yatmış mıydın? Ben bunu nasıl kaçırdım?”

Kızardım çünkü ortada görüldüğünden daha fazlası varmış gibi konuşuyorlardı. “Bir gün ağrımı dindirmeme yardım etti. Sonra da yurttaki odamda beraber kalmaya başladık. Her sabah

birlikte uyanıyorduk. Bundan hiç bahsetmiyorduk, o yanıma geliyordu, ben de kurcalamak istemiyordum. Gryphon... iyi biri. Gerçekten iyi biri ama aynı zamanda şeytanın avukatlığını yaptığı için onunla gerçek anlamda yakınlaşmakta güçlük çekiyorum.”

Atlas başını salladı ve derse vaktinde yetişmemiz için hazırlanmama izin verdi. Bağlarımın kıyafetlerini üst üste giymeye çalışmadan kendime güzel bir kombin seçmek hoşuma gitti doğrusu. Elbisem, bilekte biten botlarım, kıvırdığım saçlarım ve hafif makyajımla giyinme odasından çıktığımda Atlas bana sırtarak abartılı bir tavırla kalbini tuttu.

“Bunu bana yapamazsın, tatlım. Gün boyunca bu kadar seksi görünüp gece bir başkasının kollarına gidemezsin.”

Bunu gülümseyerek söylemişti, benimle flört ettiğini biliyordum. Yine de gece kiminle uyuyacağımı bilmediğim için midemde kelekler uçuşmaya başladı. Şu çizelgeyi bir an önce ele geçirmeliydim.

Odadan çıktığımızda Atlas kapıyı kilitleyip anahtarı çantama attı ve el ele garaja indik. Gabe’le garajda buluştuğumuzda telefonundan başını kaldırıp bana baktığında bir anlığına gülümsemesi dondu ama hemen ardından sırtmaya başladı.

“Nihayet kendimi kötü hissetmeden seni içinde görmekten zevk alacağım bir elbise.”

Ona sırtıttım ve kendi etrafımda dönerek eteğimi savurdum. İki Bağ’ım da beni beğeniyle süzerken kendimi acayip seksi hissettim. Bugün egomun buna ihtiyacı vardı. Gabe bana arabanın kapısını tuttu ve bindiğimde eğilip yanağımı öptü.

Atlas biz emniyet kemerlerimizi bağlayana kadar zar zor bekleyebildi. Hızlıca garajdan çıkıp araba yolunda ilerledi ve mahallenin Ev Sahipleri Birliği’nin ne düşüneceğine aldırmadan gazı kökledi.

North’un buna sinir olacağından emindim, Atlas’ın da bunu umduğunu biliyordum.

“Öbür elbiseni ne zaman göreceğim?” diye sordu. “Bana onun fotoğrafını yollamadın. Ben çok kıskanç bir Bağ’ım, tatlım.”

Gözlerimi devirdim. “Hiç fotoğraf çekmedim. Sonra da her yeri kan içinde kaldı. Yurda döndüğüm gibi onu çöpe attım.”

Gabe yüzünü buruşturdu ama bunun adet dönemimden bahsetmemle ilgisi olmadığını ve tamamen North’un arabayı durdurmayı reddetmesiyle ilgili olduğunu biliyordum.

Bu konuyla ilgili günlerce söylenmişim. O geceye dair hislerimi tüm ayrıntıları detaylarıyla anlatmam muhtemelen onda hâlâ travma yaratıyordu.

Gabe hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve Atlas’ın bardak tutucuda duran telefonu öttü. “North birkaç tane çekmiş. Bunların telefonumda durmasından suçluluk duymaktan vazgeçebilir miyim, yoksa bu konuda hâlâ kızgın mıyız?”

Atlas kaşını kaldırdı ve yeşil ışığın yanmasını beklerken fotoğrafa baktı. Ona öfkeyle homurdandığımda telefonu bana verdi.

North’un bu fotoğrafı çektiğini hiç fark etmemiştim.

Muhtemelen çalışanlarından birine çekirtmişti. Biz restorana vardıktan kısa bir süre sonrasıydı. Başımı hafifçe yana eğdiğim için profesyonel bir manken edasıyla poz vermiş gibi görünsem de aslında gizlice eteğimin ucunu kontrol ediyordum. Üstüne basıp yırttığımdan emindim ve gecenin başında olduğumuz için bunu hâlâ umursadığım bir noktadaydım. Böyle bir elbisenin ne kadar pahalı olduğunu tahmin edebiliyordum ve North’un yine beni para avcılığıyla suçlamasını istemiyordum.

O elbise bana gerçekten çok yakışmıştı.

Beni daha olgun, kibar ve hayatım boka sarmasaydı belki olabileceğim türden bir genç kız gibi göstermişti. Meclis üyesi beyefendiyi memnun edecek bir versiyonuma benzemiştim.

“Siktir. Onları sileceğiz, değil mi?” diye mırıldandı arka koltuktaki Gabe. Omzumun üzerinden ona baktım. Beni dik-

katle izliyordu ve o sırada yüzümde ne sikim bir ifade varsa silmeye çalıştım.

“Hayır. Sorun değil. Ben sadece... Böyle görünmeye alışık değilim. Meclis yemeklerinde boy göstermeyi sevecek kızlardan değilim. Aşırı pahalı yemekleri, siyaset konuşmaları ve milletin birbirinin kuyusunu kazmasını izleyerek heba etmek hoşuma gitmez. North ne kısmetsiz bir adammış.”

Atlas kaşlarını çatı ve vites değiştirerek trafiğin arasında zikzaklar çizmeye başladı. “North Draven’in canı cehenneme. Gösterişçi pislik. Ya seni biraz rahat bırakacak ya da buradan taşınmak zorunda kalacağız. Sıkı bir iş birliğiyle rahat bir on ya da yirmi yıl ondan kurtulabiliriz. Sawyer’ın bununla ilgili parlak fikirleri var.”

Gabe ona ters bir bakış attı ama ben güldüm çünkü Atlas tabii ki bizi buradan kurtarmanın yollarını arıyordu. Sanki bundan bir ân bile şüphe duymuşum gibi.

Arabayı park ettik. Arkadaşlarımız çoktan kahvelerini almış bizi bekliyorlardı. Felix’in elindeki kahve dolu tepsiyi görene kadar onlara sinir oldum.

Bu adamı daha fazla sevemezdim herhâlde. Gerçekten süper biriydi.

Sage sırtıttı ve camdan el salladı. Felix’in elini tuttuğunu fark ettim. Arkadaşım resmen mutluluktan parlıyordu.

Sage’i mutlu gördüğüme çok rahatlamıştım. Arkadaş olduğum o üzgün ve yalnız kızıdan eser kalmamıştı. Gabe’in kapımı açmasına fırsat vermeden arabadan fırladım. Gabe’in homurdanmasına aldırmadan Sage’e sarıldım. Felix ukala bir sırıtışla beni selamladı ve Sawyer bize gözlerini devirdi. Gray’in, ailesi izin vermediği için okula gelememesine hâlâ bozuk olduğunu tahmin ettim.

“Yatak paylaşma olayı nasıl gidiyor?” diye fısıldadı Sage. Çevremizdeki boşboğaz oğlanların duymaması için bilerek alçak sesle konuşmuştu çünkü hiçbirinin ağzında bakla ıslanmıyordu.

İdare eder gibisinden başımı salladım. Kol kola girdik ve oğlanlar güvenliğimizi sağlamak için çevremizi sardı. “Çok şükür insana döndüm. Bağımın küçük bir sürtük gibi davrandığına inanamıyorum. Seninki de öyle mi? Yoksa Esas Bağ olduğum için mi etrafı kasıp kavurma ihtiyacı hissediyorum?”

Sage dramatik tavrıma güldü ve Felix’in dersine gitmeden önce yanağına bir öpücük kondurmasını hafifçe kızararak kabul etti. Felix Üstün Yeteneklilere özel tüm tıp fakültesi hazırlık derslerine giriyordu. Onu hiç ama hiç kıskanmıyordum.

Ödev listesini görmüştüm.

Benimkiler yeterince can sıkıcıydı zaten.

“Benimki o kadar şiddetli tepkiler vermiyor ama sık sık sızlanıyor,” dedi Sage. “Bu aralar Felix’le takıldığım için biraz duruldu. Sanırım Riley’le bir ömür geçiremeyeceğimi nihayet anlayarak şimdilik beni rahat bıraktı.”

Aaah.

Şu anda o pisliği düşünmek istemediğimden konuyu değiştirdim. “Sizinkiler maça gitmeni yasaklayacak mı? Seni ev hapsine mahkûm ederler sanmıştım. Seni kaçırmak için Felix’le güç birliği yapmaya hazırlanıyordum.”

Sınıfa vardığımızda kıkırdadı ve çevresine göz gezdirdi. Direniş varlığını devam ettirdiği sürece dünyanın ne kadar tehlikeli bir yer olabileceği ispatlandığı için hepimiz temkinli davranıyorduk. “Babam sana bir kez daha âşık oldu. Maria’yla seninle ilgili durmadan tartışıyorlardı. Maria, North konusunda çok kızgın. Ama babam arkadaşlığımızın beni koruduğuna ikna olduğu için sesini çıkarmaktan çekinmiyor. Annem onun Riley’nin peşine düşmesine engel olmaya çalışıyor. Babam o konuda da aşırı gergin. Hayat giderek zorlaşıyor anlayacağın.”

Ömrümde hiç bu denli zorlanmamıştım çünkü evet, hayatımız gerçekten karmaşıktı ve yakın bir zamanda rahatlayabileceğimizi hiç sanmıyordum.

Derslerden sonra kafeye giderek bugünlük sadece öğleden sonra kısa bir vardiya çalışacağım için şükrettim.

Arka odada üniformamı giyerek kolaylıkla role büründüm. Gloria iyi görüldüğümle ilgili yorum yaptı ve Kitty her gelene aşırı nazik davranmama gözlerini devirdi. Ama nihayet kendim gibi hissettiğime öyle memnundum ki buna hiç takılmadım.

Kapanışa bir saat kala Gabe'le Atlas geldi, kahve söyleyip bir bölmede ders çalışmaya başladılar. İyi anlaşmaları ve şakalaşmaları bağımın kedi gibi mırılamasına neden oldu.

Beşinin uyum içinde olduğu ve bana hoşgörüyü yaklaştığı günleri görebilseydim mutluluk titreşimlerim herhâlde tüm odaya yayılırdı.

Kafe kapandıktan sonra her yeri silip süpürdüm ve arka odada üzerimi değiştirdim. Arka kapıda laflayan Gloria'yla Kitty'ye veda ettikten sonra Atlas ve Gabe'le buluşmak için öne doğru yürüdüm. Hellcat'in sileceklerine park cezaları sıkıştırılmıştı ama Atlas'ın bu tür şeyleri sallamadığını biliyordum.

Gabe'in omzunda deri montuyla motoruna yaslanmış bir hâlde Atlas'la konuştuğunu görünce şaşırdım. Atlas buraya geldiğinden beri üçümüz onun arabasında birlikte yolculuk ediyorduk. Hayal kırıklığıyla nefesimi verdim. Gabe'in yine annesini görmeye gideceğini tahmin ettim ya da belki North'la ilgili bir işi vardı. Her hâlükârda bu gece onu göremeyecektim.

Bağım memnuniyetsizlikle homurdandı ama bu krizleri aştığım için onu bastırarak bana boyun eğmeye zorladım.

Gabe ayak seslerimi duyunca başını kaldırarak yedek kaskı bana uzattı. "Bu gece benimlesin. Seni gezdirmeye çıkarıyorum."

Ah.

Kaskı alırken ona bir bakış attım ama Gabe sadece sıırttı, parmaklarını benimkilere kenetledi ve Atlas'a ters ters baktı.

Aslında buna çoktan alışmalıydım. Birlikte geçirdikleri vaktin yarısını ufak ufak atışarak ve birbirlerine laf sokarak geçiriyorlardı ama ruhsal buhranım sırasında o kadar uyumluydular ki bu dönemi atlattığımızı sanmıştım.

Görünüşe bakılırsa atlatamamıştık.

“Bu bir randevu mu yoksa? İyi ki elbise giymişim.”

Gabe gülerek omuz silkti. “Belki bir randevu sayılabilir ama kot giymen daha iyi olurdu. Neyse, üstesinden geliriz. Muhtemelen kazanmama yardımcı olur.”

Kazanmak mı?

Motora binmeden önce sıkıntıyla elbisemi gözden geçirdim. Aslında bunu becerebilirdim. Eteğimi biraz yukarı çektiğimde bile yeterince uzundu ve Gabe’e iyice yaklaşırsam kimse bir şey görmezdi.

Atlas Gabe’e bakarak başını iki yana salladı. “İzin ver benimle eve gelip üzerini değiştirsin,” diye homurdandı huysuzca.

İkisine de güldüm ve Atlas’ın kolunu tuttum. “Bence bunu başarabilirim. Sadece... Motora binerken önümde durur musun? Herkesin tangamı görmesini istemiyorum.”

Gabe hafifçe inleyip motoruna bindi ve benim sululuklarımla daha fazla uğraşmak zorunda kalmamak için kaskını taktı. Atlas elimi tutarak motorun arkasına binmeme yardım etti. Biraz tuhaf ve utanç verici bir durumdu doğrusu çünkü Atlas gözlerini kaçırmaya bile yeltenmedi. Beni kışkırtmaya çalışır gibi ateşli bakışlarını tenimde gezdirdi.

Motora yerleşip tüm vücudumla Gabe’e yaslanana kadar tabii ki her yerim göründü. Kaskımı taktığımda Gabe motoru çalıştırarak Atlas’a dünyanın en alaycı el sallamasıyla veda etti.

Her zamanki ukala Gabe’in geri döndüğüne sevinmiştim.

Soğuk rüzgâr bacaklarıma vuruyordu, ısınmak için Gabe’e biraz daha sokuldum. Trafik ışığında durduğumuzda Gabe motoru bacaklarının arasına sıkıştırarak bacaklarımı okşamaya başladı. Tenlerimizin birbirine değmesiyle tüylerim diken di-

ken oldu ve titremeye başladım. Yolun ortasında daha fazlasını yapması için ona yalvarmama ramak kalmıştı.

Tanrım.

North'un belirlediği sınırların dışına çıktığımızda Gryphon'ın bu sabahki sözlerini hatırladım. Gabe'in bana yeteneğini göstermek için North'tan izin aldığından bahsetmişti. Dolayısıyla nereye gittiğimizi bilmesem de Gabe'in şekil değiştireceğini tahmin ettim.

Direnış kampüsü ele geçirdiğinde Gabe'in kurdunu yakından görme şansım olmuştu. Kurttan daha fazlası var mıydı bilmiyordum fakat birlikte sessiz sakin bir gece geçirme fikri harika geliyordu.

Kasabanın kıyısındaki küçük koruya girdik, otoyolun iki yanında da ağaçlar vardı. Bu yol nispeten daha ıssızdı ve motorun üzerinde güneşin batışını izledik. Gabe otoyoldan çıkıp küçük bir yan yola girdiğinde çok fazla bir beklentim yoktu.

Küçük bir sanayi bölgesine vardığımızda etraftaki arabaların yoğunluğunu görünce şok oldum. Ben daha sessiz ve تنها bir yerde vakit geçireceğimizi sanmıştım. Gabe arabalardan uzağa park edip kontağı kapadığında motordan inmekte aceleci davranmadım.

Kaskımı çıkarıp Gabe'in tek hamlede motordan inmesini izledim. Kaskını çıkararak benimkini aldı ve ikisini de motorun arkasındaki çantaya koydu.

Elbisemin hafif buruşmuş ince kumaşına göz gezdirdikten sonra montunu çıkarıp omuzlarıma koydu. Mont bana birkaç beden büyük olsa da sıcacıktı ve tıpkı onun gibi kokuyordu. İçine gömülüp Gabe'in gülüşünün hafif çatlak ama bal gibi tınısının tadını çıkardım.

Yavaşça elini uzatarak parmaklarının benimkilerin arasına geçirdi ve usulca nefesini verdi. "Bunu sana daha önce sormalıydım. Bağın bugün nasıl hissediyor? Çünkü yapacağımız şey

tamamen güvenli olmasına rağmen eğer hazır hissetmiyorsan buraya başka bir zaman gelebiliriz.”

Kaşlarımı çattım. Burada neler olup bittiğini hâlâ anlamış değildim ama omuz silktim. “Ben iyiyim. Dün gecedan beri bağımı zorbalıkla baskı altında tutuyorum.”

Gabe bakışlarını göğsüme kaydırđı. Bağımı içine tıktığım hayali minik kutuyu görebiliyormuş gibi gözlerini kıstı. Sonra yüzünü buruşturdu. “Böyle hissettiğine üzıldüm. Hepimizin kötü günleri olmuştur ama en azından benim bağım adam öldürmeye meyilli değil.”

Alayla homurdandım, tam bir hanımefendi gibi davranıyordum! Yine de ona sataşmadan edemedim. “Kötü günlerle neyi kastediyorsun? Bence hepiniz gayet iyi idare ediyorsunuz.”

Gözleri kedi gibi parladı, bakışları değışti ve konuştuğunda sesi bir mırıltı gibi çıktı. “Aslında şu anda elbiseni parçalayıp seni şu duvara iterek tüm ağırlığımla üzerine cullanmaktan ve aletimin üzerinde kıvranmanı izlemekten başka bir şey düşünemiyorum. Kafede seni tezgâha eğip ağzımla boşaltmak istedim. Sırf herkes senin benim olduğunu öğrensin diye. Atlas’la didişip duruyorum çünkü bağım sana ondan daha iyi olduğumu ispatlamak istiyor. Diğerleriyle o kadar zorlanmıyorum çünkü birlikte büyüdük. Ama Atlas başka. Kahretsin, bağım onun gırtlığını parçalamak ve ayaklarının dibinde can çekişmesini izlemek istiyor çünkü bunu yaparsam benden daha çok hoşlanacağına inanıyor.”

Yok artık.

Ne?

Bir an sadece kekeleyebildim. Gabe beni yakındaki bir binaya götürürken ancak dilim çözüldü. “Ne zamandan beri? Ne zamandan beri benimle ilgili edepsiz şeyler düşünüyorsun? Kahretsin, böyle konuşmanı yasaklıyorum. Şimdi benim bağım da söylediğin şeyleri düşünüyor!”

Gabe bana cevap vermek yerine pis pis sırtıttı. Şaşılacak derecede kalabalık olan binanın içinde ilerledik.

Depo belli ki terk edilmişti. Eski ve kirli makineler çöp gibi geride bırakılmıştı ama içeride belki yüz kişi vardı. Beton zemine kocaman bir sarı çember çizilmişti. Etrafından dolaşırken Gabe sıkıca elimi tuttu. Odanın en ucuna yürüdüğümüzde iki adam dairenin içine girdi. Şortları dışında çıplaklardı.

Kalabalık onlara bağıyor, tezahürat yapıyor ve sataşıyordu. Duvarlardan yankılanan sesler içeriye kulakları sağır eden bir gürültüyle dolduruyordu.

Gabe'in dikkatini çekmek için parmaklarını sıktım. Boştaki eliyle kolumu okşarken gözünü ringden ayırmadı ve adamların dövüşmesini izlemeye başladık.

Dövüş TE'deki antrenmanlarımız gibi başladı. Sadece bir dövüştü, özel bir şey yoktu. Ama yanağa denk gelen ilk sol kroşeyle bu adamların sıradan insanlar olmadığını anladım.

İkisi de Üstün Yetenekli ve şekil değiştirendi.

Adamların hırlamasıyla gerildiğimi hissettim. Şekil değiştirmeye başladıklarındaki boğuk ve acı dolu insan sesleri, avlanan kurtların vahşi sesine döndü.

Derileri yarılarak içlerinden kıllar fışkırdı. Biçim değiştiren kemikleri çatırdadı. Gözleri parlamaya başladı ve dönüşümleri tamamlandı.

Daha önce Gabe'in dönüşüme tanık olmama rağmen onları izlemek olağanüstü bir deneyimdi. Hırlayıp birbirlerine sivri dişlerini göstererek dövüşmelerinin bağımlı tetiklemesinden korktuğum için nefesimi yavaşlattım. Vahşi ve gaddar bir dövüştü. Daha önce izlediğim her şeyden daha acımasızdı. Dövüşün sona erdiğini bildiren siren sesi gürültüyü bastırdığında rahat bir nefes aldım.

Adamlar tekrar şekil değiştirdi. Şimdi tamamen çıplaklardı. Kan, ter ve yara bere içinde kalmışlardı.

Bu gece yeterince vahşet gördüğüme karar vererek sessiz sedasız ayrılmaya hazırlanırken Gabe ringdeki adama sıırttı ve bir baş işaretiyle ona meydan okudu.

Tahmin etmeliydim.

Ne tuhaftır ki Gabe'in ringe çıkması fikri bağıımı korkutmadı. Aksine onu heyecanlandırdı. Biraz önce ringde dövüşen adamların kavgayı çemberin sınırların içinde tutacağına ve benden uzak duracaklarına güvenmediğimi fark ettim. Ama Bağ'ım onlar gibi değildi. Gabe'in onunla ringde karşılaşma cesaretini gösteren tüm aptalları yerden kazıyacağını biliyordum. Aklımda hiçbir soru işareti yoktu. O benimdi, dolayısıyla harikalar yaratacaktı.

Yüzümdeki ukala sırtışı silmeye çalıştım ama çevremdekiler belli ki beni tanıdıkları için huzursuzca kıpırdanmaya başlayınca başarısız olduğumu fark ettim. Üstün Yetenekliler toplumundaki herkesin kim olduğumu ve neler yapabildiğimle ilgili gizemi bildiğinden emindim.

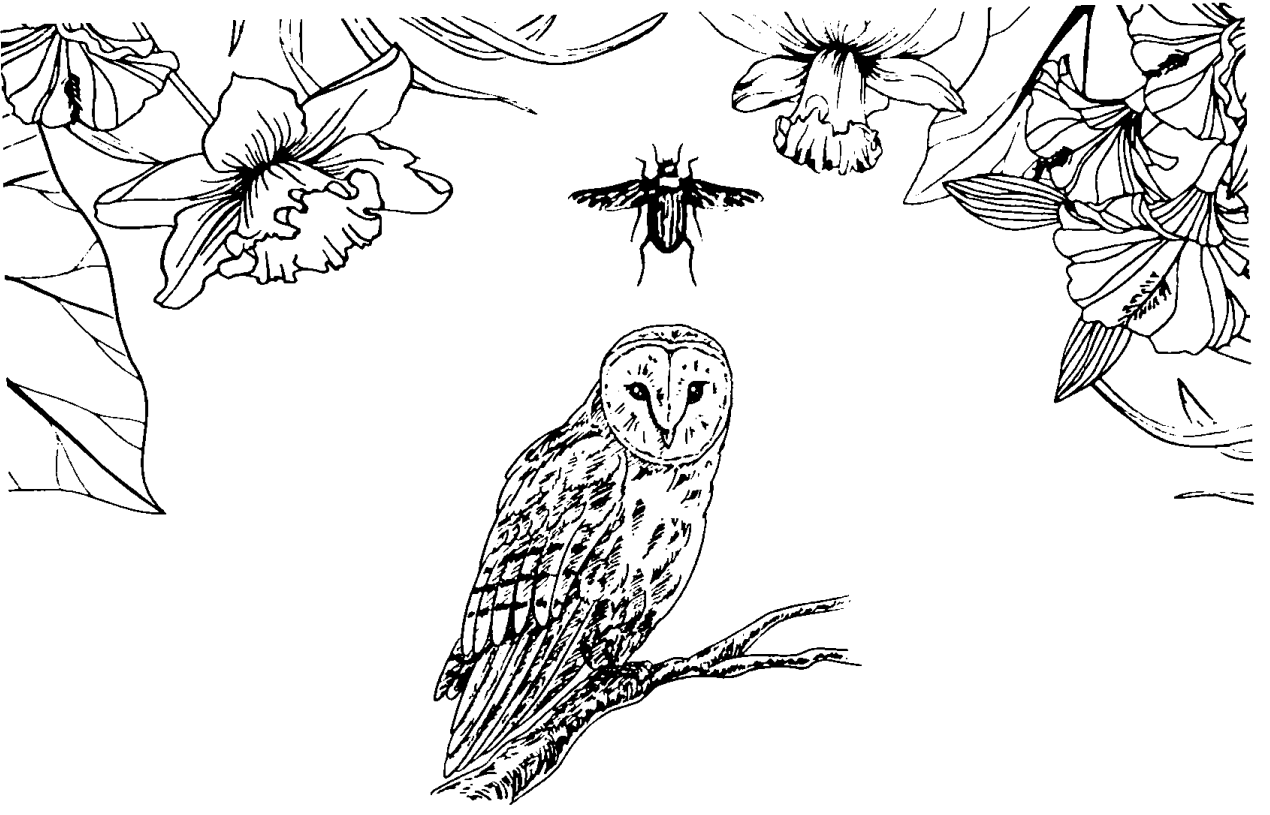
Gabe'in soyunmasını izledim. Çıplak kaldığında giysilerini bana verdi. Vücudunun alt kısmına bakmamak için gözle görülür bir çaba harcamama rağmen Bağım onu hayalinde canlandırmakta zorlanmadı. Gabe ringe çıktığı gibi şekil değiştirdi.

Biraz önce ringde dövüşen adamlardan ne bakımdan farklı olduğunu hemen anladım. Bunun onlardan daha iri olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu arada evet, Gabe onlardan daha iriydi ama onun yeteneği bambaşkaydı.

Gabe sıradan bir şekil değiştiren değildi.

Direnış geldiğinde Gabe gri bir kurda dönüşmüştü. Devasa büyüklükte, göz alıcı, vahşı bir kurda.

Ama şimdi baktığım hayvan siyah, zarif ve atletik bir leopardı.

On Üçüncü Bölüm

Gabe sadece ringdeki kurdu yenmekle kalmadı. Her biri bir öncekinden daha korkunç beş ayrı şekil değiştirenin daha karşısına çıktı. Ringden indiğinde vücudunda tek bir çizik bile yoktu. İzleyiciler çığlık atıyor, kan görmek için böğürüyordu. Gabe sonuncu rakibini devirdiğinde kalabalığın galeyana gelip ringe girmesinden biraz endişe etmiştim.

Gerçi odanın karşısında duran Kieran'la göz göze geldiğimde bunun sıradan bir yeraltı dövüşü olmadığını fark ettim. Sivil giyimli Taktik Ekibi ajanları her yerdeydi ve sadece bize göz kulak olmak için burada olmadıkları belliydi. İzleyicilerin arasında Kieran'ı ya da adamlarını fark eden biri olmadığına göre burada sık sık takılıyorlardı.

Gabe panter formunda bana doğru yürüdü. Kalabalığı zahmetsizce yaran kedi bedeni zarif ve güçlüydü.

Hemen önümde şekil değiştirmesini beklemiyordum.

Hele birdenbire cırılçıplak kalmasını hiç beklemiyordum. Nefes nefeseydi, göğsü körük gibi inip kalkıyordu ve hain göz-

lerim, bir keskiyle yontulmuşçasına biçimli olan vücudunun aşağısına doğru kaymaya başlamıştı. Penisine bakarak başıma iş açmak istiyor muydum? Kahretsin, kendimi tutabilir miydim bilmiyordum. Kalp atışlarımın hızlanması üzerine Brutus kulağımın altında homurdanmaya başladı, saçlarımın arasında hafif bir esinti hissettim ve kendimi dizginlemek için derin bir nefes aldım.

Gabe bana kıkırdadıktan sonra baksırını giyerek ona bakıp bakmamakla ilgili kararsızlığıma son verdi.

“Korkma ısırmaz. Sen istemediğin sürece ben de ısırmam.”

Ukalalığını hiç olmazsa biraz törpüleyecek bir şey söylemek istedim ama yapamadım. Kelimelerim tükenmişti, yalnızca çatlak bir sesle, “Baksırın yetmez, pantolonunu da giymelisin,” diyebildim.

Gabe tekrar kıkırdadı. Belli ki dövüş sonrası adrenalın sarhoşluğunun etkisi henüz geçmemişti. Benimle aynı hizaya gelinceye kadar eğildi. “Bana yalvarmaya hazır mısın? Sanırım ben bunu duymaya hazırım.”

Ondan nefret ediyordum.

Aslında etmiyordum. Gözlerimi devirip bacaklarımın arasındaki ısrarcı zonklamaya aldırış etmemeye çalışarak, “Pisliğin tekisin,” dedim. “*Bağı tamamlayamayız* cümlesinin hangi kısmını anlamıyorsun?”

Gabe sırtarak doğruldu, tişörtünü giyerken oyalandı ve kol kaslarının her bir hareketini dikkatle izlemekten kendimi alamadım. Bana hınzırca sırttığında bilerek yaptığını anladım. Üstüne fırlattığım kotu gülererek yakaladı ve giyinene kadar ona bakmadım.

Depodan çıkarken ikimiz de insanların bakışlarına aldırmadık. Kieran, yanından geçtiğimizde Gabe’i başıyla selamladı. Peşimizden gelmemesi buranın müdavimi olduklarıyla ilgili teorimi doğruluyordu.

Gabe'in montunu çıkarmaya yeltendim ama o yakalarımı çekiştirip gecenin soğuşunu hissetmemem için fermuarımı kapadı. Sonra parmaklarını benimkilere kenetleyerek beni motorun yanına götürdü ve sırtarak anahtarı cebinden çıkardı. "Elimde değil," dedi. "Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini anladığımdan beri tepkilerini izlemekten kendimi alamıyorum. O kadar iyisin ki, Oli. Beni ne kadar istediğinin kokusunu alabiliyorum. Sence motorun üzerinde sana oral seks yapsam bağını kontrol edebilir misin?"

Bunu söylerken rahat ve tecrübeli bir tavırla motora bindi. Arkasına otururken bir cevap bile düşünmedim. Çevrede kimse olmadığına memnundum çünkü örtünmeye ve edepli davranmaya çalışmadım. Sadece elbisemi yukarı çekip arkasına bindim.

Gabe'e yaslandığımda deri montuna sürtünen meme uçlarım dikleşti. Ondan uzak durması ve bu anla yetinmesi için bağima söz geçirmeye çalışırken arkasında huzursuzca kıpırdanmaya başladım.

Gabe inledi ve ona sürtündüğümde bacaklarının gerildiğini hissettim. "Siktir et, bence bu riski almaya değer. Tadının neye benzediğini bilmek..."

Hayır, buna daha fazla dayanamazdım.

Elimle ağzını kapadım ve başını arkaya çektiğimde sırtışını avcumda hissettim. Başını biraz daha arkaya yatırdı. Onu dövüşürken birçok kez izlediğim için hiç endişeli olmadığını anladım. Boynunu bana uzatarak beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Bu bir erkeğin benim için yaptığı en baş döndürücü şeydi. Gabe'in bunun farkında olduğundan bile emin değildim.

Boğazımı temizledim ve elimi ağzından çektiğimde ten temasımızı kesmek istemediğim için dalgınca parmaklarımı boynundan aşağı kaydırdım. Dudaklarının vücudumda gezinmesini inanılmaz derecede istediğim gerçeğinden dikkatimi dağıtma umuduyla konuyu değiştirdim. "Söyle bakalım, kaç

tane yırtıcı hayvana dönüşebiliyorsun? Derinin altında kaç tane sivri dişli yaratık saklıyorsun?”

Gabe nefesini üfledi ve kaskını takıp kayışını bağladı. “Hepsini. Var olan tüm yaratıklara dönüşebilirim.”

“Hepsine mi? Vay canına, amma heyecanlı! Bana başka bir hayvan göster! Acayip havalı bir şey bu!”

Gabe yine kıkırdarak motoru çalıştırdı. Dar ve kavisli yan yoldan otoyola doğru ilerledik. Üzerimde onun montu olduğu için şimdi daha rahattım ve bacaklarımı vuran serin hava libidomu biraz düşürmüştü. Onunla cilveleşmekten hoşlanmama rağmen bunu fazla ileri götürmemeliydim. Önümüzde uzun bir gece vardı ve azgın bağım yüzünden Gabe’in altında uyanmak istemiyordum.

Yoksa istiyor muydum?

Siktir, hayır, Oli. Gabe ağzıyla yapabildiği şeylerde bayağı marifetli görünse de bunu göze alamazdım. Ateşimin birazını söndürmek için yatmadan önce duşta kendime dokunmadan durabilecek miydim bilmiyordum.

Malikânede kalmaya başladığımdan beri buna hiç yeltenmemiştim. North’un evinde ve Bağlarım ile aynı çatının altında boşalma fikri garip gelmişti. Direniş beni kaçırdıktan sonra da gece gündüz Atlas ve Gabe’le takılmaya başlamıştım.

Şu gerginliği yatıştırmak benim için iyi olabilirdi.

Garaja girdiğimizde bunun işe yaramayacağına karar vermiştim. Sonrasında Gabe’le aynı yatağa girdiğimde bağım ikinci turu istediği için beni tırmalamaya başlayacaktı.

Gabe kantağı kapatıp kaskını çıkardı. “Aklından neler geçiyor? Yol boyunca bana sürtündün.”

Siktir. “En son ne zaman boşaldığımı düşünüyordum. Odaya geçince duşunu ödünç alabilirim. Ya da yatmadan önce bir saat kendi banyoma kapanabilirim.”

Görünüşe bakılırsa yanlış bir şey söylemiştim.

Hepsinin benim iki hatta belki de üç katım kadar olduğunu bazen unutuyordum. Gabe ellerini popomun altına sokup beni motordan kaldırarak sırtına aldı. Bacaklarımı beline doladım.

Öfkeyle cıyıklamama aldırmadan güldü ve beni sırtında taşımaya başladığında dayanamayıp ben de güldüm.

“Bu gece seni kimseyle paylaşmayacağım için benim odama geliyorsun. Bassinger’in günü yarın ve kendi gecesinde beni yanına yaklaştırmayacağını ikimiz de biliyoruz. Eğer duşta boşalacaksan bunu benimkinde yapacaksın.”

Omuzlarına sarılıp bu yolculuğun tadını çıkarırken yolda kimseye rastlamamamız için güzel ve kutsal olan her şeye dua ettim. Gabe’in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından başımı öne eğip herkesten saklanmama da imkân yoktu.

Odama giderken genellikle kullandığımız asansöre bindik ama Gabe ikinci katın düğmesine bastı. Yüzünü ensesine gömererek kokusunu içime çektim. Soğuk gece havası ve dövüşün kokusu tenine sinmişti. Gözlerimi açtığımda asansörün kapıları kapanıyordu, tam o sırada koridorun ucundaki Nox’la göz göze geldim.

Bir kerecik olsun bana nefretle bakmadığını görmek isterdim çünkü bu hâli moralimi hemen altüst ediyordu.

“Ona aldırma. Eninde sonunda bunu aşacak. Yani belki.”

Gabe’e kaş çatarak sırtından inmek için debelendim ama bacaklarıma daha sıkı sarıldı. “Nox bunu aşmayacak,” dedim. “Nox’un beni kabul eden tek parçası Brutus ve açık konuşmak gerekirse bana göre hava hoş.”

Asansörün kapıları açılırken Gabe homurdanarak hızlı hızlı yürümeye başladı. Bu kata daha önce hiç gelmemiştim, acil bir durumda tek başıma buradan hayatta çıkamayacağımı biliyordum.

North’tan bir kroki istemeliydim.

Kapıda durduk. Gabe anahtarını çıkarıp kilide taktı, kapıyı itti ve önden girmem için bana yol verdi. Gece boyunca

devam eden müstehcen yorumlarından sonra nezaketinden etkilenmiştim doğrusu.

Gabe'in odasını tam da böyle hayal ederdim. Her yerde futbolla ve başka sporlarla ilgili yığınla eşya vardı. Muhtemelen hizmetçilerden biri odasını düzenlediği için yatağı topluydu. Dolabından giysiler fıskırıyordu. Duvarda devasa bir televizyon ve altında da bir oyun konsolu vardı. Ayakkabıları her yerdeydi. Gabe'in burayı ıvır zıvır eşyasını koyduğu bir depo gibi kullandığı belli oluyordu.

"Sen gelmeden önce etrafı toplamalıydım," dedi ensesini kaşıyarak. Dudak büküp omuz silktim.

Hiç düşünmeden kendimi yatağa attım. "Odanın düzenli olmasından bana ne? Benimki haftalardır erkeklerle, yastıklarla ve bir sürü gereksiz eşyayla dolu."

Gabe kıkırdayarak üzerime atladı, sonra dirseklerine dayanıp doğruldu ve yanağımı öperek banyonun yolunu tuttu.

Suyun sesini duyduğum gibi onun şu an sabunlu ve çıplak olduğundan başka bir şey düşünemez oldum. Mastürbasyon yapacak mıydı? Benim kadar azmış mıydı? Elbisemin vücudumu sarışını ve ikide bir maruz kaldığı tangamı hayal ediyor muydu? Onu gerçekten çok istiyordum.

Ödevlerimi düşünmeye başladım.

Stadyumdayken duyduğum canavarlar, bombalar ve insanların kaçırıldığıyla ilgili fısıltıları düşündüm. Direniş'i ve insanlara yaptıkları şeyleri düşündüm. Ve birazcık da annemle babamı düşündüm.

Sonunda azgınlığım geçti.

Gabe bir eşofman altı ve tişörtle banyodan çıktı. Yanıma uzanarak hiç düşünmeden bana sarıldı. İç çekerek kendimi koununa bıraktım. Gryphon'dan daha rahat davranması ve orada olmamdan memnunmuş gibi görünmesi beni mutlu ediyordu.

Birbirimize sarılarak yattığımız kısa bir sessizlikten sonra Gabe, "Bana bir şey borçlusun," dedi.

İç çektim çünkü bunu bekliyordum. Aslında depoya girdiğimiz gibi konuyu açmadığına şaşırmıştım, benden peşinen bir cevap bekleyebilirdi. Anlaşmamıza sadık kalacağıma güvenmesi kalbimi ısıttı.

Gözlerimi kapatıp kuvvetli kalp atışlarını dinleyerek söyleyeceklerimi düşündüm. Ona ne anlatacağımı uzun uzun düşünmüştüm. Zararsız bir şey mi, yoksa olabilecek en kötü gerçeği mi seçmemin daha doğru olduğuna karar vermeye çalışmıştım. Ama sonunda Gabe'in bazı acı gerçekleri öğrenmesi gerektiğine karar verdim.

Bunu bir uyarı gibi düşünebilirdi.

“Annemle babam benim yüzümden sık sık taşınmak zorunda kaldı. O zamanlar bunun farkında değildim ama şimdi düşününce çok bariz geliyor. Yeteneğim ortaya çıktığında altı yaşındaydım. Mahalledeki çocuklardan biri bana kötü davranıyordu. Durmadan bana sataşıyor, saçımı çekiyor, okul çantamı alıp kaçıyordu. Babam kendimi savunmamı ve yardıma ihtiyacım olduğunda onlara söylememi istedi. Ama ben her zaman kafasının dikine giden bir çocuktum.”

Gabe sırtımı okşadı. Beni rahatlatmaya çalışıyordu, neyse ki mırıldanarak ya da sözümü keserek dikkatimi dağıtmaya yeltenmedi. Böyle yapsaydı anlatmaya devam edebilir miydim bilmiyordum.

“Bir gün o çocuk okul bahçesinde beni itti. Yerde sivri bir taş vardı ve elim kesildi. Yeteneğim ortaya çıkıp tüm gücüyle çocuğa çarptı. Benim yeteneklerim yavaş yavaş gelişmedi, üçü de aniden ortaya çıktı. Çocuk yere düştü, beyni ölmüştü ama hâlâ kıvranıyordu. Düşünsene ben ayağa kalkmaya bile vakit bulamamıştım. Daha küçücük bir çocuktu, duygularından söz etmeyi bilmediğinden zorbalık yapıyordu. Sadece altı yaşındaydı ve artık yaşamıyor. Yeteneğim beynini yavaş yavaş kemirdi. On iki yaşındayken ailesi sonunda yaşam destek ünitesinin fişini

çekmeye karar verdi. Siz canavar olmayabilirsiniz ama... ben öyleyim.”

Bunu konuşmaktan hoşlanmıyordum. Yeteneğimi kullandığım hiçbir andan bahsetmekten hoşlanmıyordum. Karşımdaki kişinin bunu hak ettiğini düşündüğüm zamanlarda bile. Ama Lucas en sevmediğim üç konudan biriydi.

Ailemin geçirdiği kazayla birlikte.

“İlk şekil değiştirdiğimde az kalsın Gryphon’ı öldürüyordum.”

Kalbim duracak gibi oldu ve ona bakmak için başımı kaldırdım. Gabe benimle göz göze geldiğinde yutkundü, biraz tereddüt etti ve ona kızmamdan korktuğunu ancak birkaç dakika sonra anlayabildim.

Altı yaşındaki bir çocuğu acı çektirerek yavaş yavaş öldürdüğümü anlatmıştım ve o beni kızdırabileceğinden endişe ediyordu.

“Yeteneğim geç ortaya çıktı. Bunda harika bir çocukluk geçirmemin ve ailemin bana karşı aşırı korumacı davranmasının payı büyüktü. Annem, babamın ve diğer Bağlananlarının Esas Bağ’ıydı. Ama John ben doğmadan önce isyanlar sırasında öldü. Dolayısıyla ailem beni pamuklara sararak büyüttü. Sen kaybolana kadar hiç şekil değiştirmemiştin.”

Tanrım. Başımı göğsüne yaslayarak yanında olduğumu ve onu yargılamadan dinlediğimi göstermek için parmağımla kolunda küçük daireler çizmeye başladım.

Onu nasıl yargılayabilirdim ki?

“Babam, Draven Bağ’ında olmamı endişeyle karşılamıştı. Henüz haberi bir gün önce almıştık. Gryphon senin gittiğini haber vermeye gelince kendimi kaybettim. Şekil değiştirdim ve neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Dönüşüm geçiren bir beynin işleyiş tarzını kavrayamamıştım, ne yaptığımı bilmiyordum. Tekrar insana dönüştüğümde Gryphon’ı yaraladığımı gördüm. Babam onu elinden geldiğince iyileştirse de yaraların izi kaldı. Annemle babam bana çok kızdı. Tek oğullarının hem

Vahşı Bağlar

bir şekil değiştiren hem de en tehlikeli bağın bir parçası olması onları yıkmıştı. Onlar için olabilecek en kötü evlattım. Sonra babam öldü. Ona onu sevdiğimi en son ne zaman söylediğimi hatırlamıyorum. Ona hep bok gibi davrandım.”

Gabe için ağlamak istedim.

Anne babayla ilgili acıları ve pişmanlıkları kimse benden daha iyi anlayamazdı. Dolayısıyla söyleyeceğim hiçbir şeyin kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmayacağını biliyordum. Bu tür yaraları hiçbir şey iyileştiremezdi. Yüzümü boynuna gömerek ona sıkıca sarıldım. Birbirimizin kollarında, birbirimizi hiç yargılamadan orada öylece yattık. Çünkü bir insanın en çirkin yanlarını hiç kimse Bağ’ından daha iyi anlayamazdı. Bağların kaderinde birbirini sevmek vardı ve ilk kez... Buna inanabileceğimi düşündüm. Gabe’in beni tüm kırgın, vahşi ve ürkütücü taraflarımla sevebileceğini düşündüm.

Televizyonu kapamadan birbirimizin kollarında uyuyakaldık. Yüzü benimkine öyle yakındı ki onu göğsümdeki bir sızı gibi hissedebiliyordum.

Bağım Gabe’in tamamen benim olduğuna memnundu, tüm gece deliksiz uyudum.

Size zar zor tahammül ettiğini bildiğiniz bir erkekle kucak kucağa uyanmaktan daha eziyetli tek şey nedir biliyor musunuz?

Yavaş yavaş âşık olmaya başladığınız bir erkeğin üzerinde bir eli kalçanızda ve diğeri sizinle daha da yakın olmak için poponuzdayken yüzünüz onun göğsüne gömülmüş hâlde, bacağı bacaklarınızın arasında ve göbeğinizde sert penisinin baskısını hissederek uyanmak.

Yerimden kıpırdamak istemedim, sonsuza dek orada kalabilirdim.

“Geç kalıyorsun,” diye mırıldandı Gabe saçlarıma. Alarımın üçüncü çalışıydı ama umurumda değildi.

Gabe’e bunu söylediğimde kıkırdadı ve başımın tepesini öptü. “Şimdi böyle söylüyorsun ama Gryphon kaydardığını düşünürse hayatını cehenneme çevirir.”

Homurdanarak doğrulduğumda bağım Gabe’in sıcaklığından yoksun kaldığı için sızlanmaya başladı. “Daha ne kadar üzerime gelebilir bilmiyorum. Eğer öyle bir şey yaparsa ölebilirim.”

Gabe gülümseyerek gerindi ama yataktan kalkmadı. “O güzel kıcını kaldırsan iyi olur.”

Ondan nefret ediyordum.

Aslında etmiyordum ama doğru söylemek gerekirse onunla bu yatakta kalmak için ölme riskini göze alabilirdim. Odasından çıkarken Gabe çoktan uykuya dalmıştı. Neyse ki camları silen bir hizmetçiye rastladım ve beni asansöre götürmesini rica ettim. Sonrasını kendim halledebilirdim. Tam zamanında spor salonunda olmak için kendimi epey zorladım ve oraya Gryphon’la aynı anda vardık.

Ne var ki Gryphon ters yönden gelmişti. Göğsümdeki bağın sessiz ve uysal bir ruh hâlinde olması işime yaradı çünkü zihnimin derinliklerinde Gryphon’ın sabahın beşine kadar nerede olduğunu ve neden mahallenin öbür ucundan geldiğini düşünmekten kendini alıkoyamadım.

Gryphon beni baştan aşağı süzdükten sonra başını çevirip küfretti. Aşağı baktım ama bir anormallik göremedim. Dünkü gibi, şort ve Gabe’in tişörtlerinden birini giymiştim. Aniden endişeye kapıldım. Kahretsin, böyle hissetmekten nefret ediyordum.

“Bugün nasılsın? Bağın kontrol altında mı?” diye sordu Gryphon kapıyı açıp ışıkları yakarken.

Peşinden içeri girip anahtarımı ve telefonumu minderin yanında yere attım ve oturup esnemeye başladım. “İyiyim.

North'un planı tıklar tıklar işliyor, bağım kontrolüm altında. North'a teşekkür etmeliyim."

Çocukluk etmek istemiyordum. *Teşekkür ederim* cümlesini beni boğarak öldürse bile ağzımdan çıkaracaktım.

Gryphon yavaşça başını salladı ve mini buzdolabından iki şişe su çıkardı. "Dünkü gibi yine duruşlarınızı çalışacağız."

Garip davranıyordu. Stresten midem düğüm düğüm olmuştu ve dikkatimi dağıtmak için hemen antrenmana başladım. Bir şeyi gerçekten yapabilene kadar yapıyormuş gibi rol yapmak eski ama etkili bir yöntemdi. Bunu Gryphon da yapabilseydi süper olurdu.

Ama yapmadı.

Dövüşmeye başladığımızda tekniğimin geliştiğini fark ettim. Dikkatimi verdiğimde bana gösterdiği hamleleri daha kolay kapmaya başlamıştım. Antrenörünüze tembel ya da beceriksiz biri gibi görünmemek için olağanüstü bir gayret gösterdiğinizde her şey mükemmel olabiliyordu.

Gryphon yüzüncü kez beni mindere serdiğinde ve nefessiz kaldığımda orada ölebileceğimi düşündüm. Pes edip kendimi çürümeye bırakabilirdim. Ama Gryphon tepeme dikilerek kıcıımı yerden kaldırmama yardım etmek için elini uzattı. Hâlâ ürkek ve tuhaf davranıyordu. Hâliyle ben de tedirgin oldum.

Ölüm gerçek bir seçenek olmadığı için karşısına dikildim ve "Bir şey olduysa bana da söyler misin lütfen?" diye rica ettim. "Tuhaf davranışlarınızla uğraşmamayı tercih ederim."

Bunun üzerine yüzüme baktı. Gözünün üzerindeki yara izinin hikâyesini öğrendiğim için bugün bana daha da belirgin göründü. Gözünü kaybetmediği için şanslıydı ve bunun için Gabe'in babasına içimden teşekkür ettim.

Bağlarımın canavar olduğunu düşünmüş olsa bile.

"Bir şey yok," dedi ve gözlerimi devirdiğimde omzunu silkti. "Daha iyi görünüyorsun. Bu kadar iyi görüldüğüne şaşırdım o kadar."

Vay canına. Vay. Canına.

Kalbime bir bıçak saplayıp iyice kanatmayı çok iyi biliyordum doğrusu. Ellerimi yana açıp yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. Alaycı bir yorum yapmaktan kendimi alamadım. “Hadi ya? Sağ ol. Standartlarını karşılamaya yakın mıyım yoksa ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmeye devam etmeyi mi beklemeliyim? Bak ne diyeceğim, yine gözümün içine baka baka benimle alay etmelisin çünkü şu an tam sırası!”

Saate baktım. On dakikamız kalmıştı ama bu saçmalığı sürdürmemeye imkân yoktu. Suyumun kalanını içip eşyalarımı almak için eğildim. Eve geri koşmak kafamı boşaltacaktı, böylece karşıma çıkan herkesi yok etme isteğimin son bulacağını umuyordum.

Kahrolası Bağlar!

Gryphon dirseğimi yakalayıp beni kendine çevirdi ve kaşlarını çatarak göğsüne çekti. “Neden bahsediyorsun? Haftalardır bitkindin, ölü gibiydin. Başka bir şey ima etmiyordum. Düşüp ölmenden ya da Unser gibi patlamandan korktuk.”

Kim bu Unser?

Kahretsin, odaklan, Oli.

“Ben eve gidiyorum. Kendimi savunmayı öğrenmeye hazır ve istekli olabilirim ama senin saçmalıklarına ayıracak zamanım yok. Bugünlük bu kadar yeter.”

Dirseğimi kurtarmaya çalıştım ama beni bırakmadı. Bir adım gerilediğimde beni kucaklayıp mindere devirdi. Bunu defalarca yaptığımız ve doğru düştüğüm için canım acımadı ama Gryphon’ın bana karşı zor kullanması iyice tepemi attırdı.

Gerçi bunun bir önemi yoktu çünkü beni yere mıhladığı için hareket edemiyordum.

“Bir kere de bunu yapmadan seninle konuşabilmek isterdim,” dedi öfkeyle ve bağım bile buna sinirlendi.

“Benimle yakınlaşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm!”

Elimi başımın üzerinde yere yapıştırıp diğer eliyle çenemi tuttu. “Artık bir karar verir misin? Seni becermek istememi mi yoksa istemememi mi dert ediyorsun? İki de bir fikir değiştiriyorsun. Hızına yetişemiyorum!”

Ondan nefret ediyordum.

Çok yakındık, gücü devreye girdiği için gözleri parlamaya başlamıştı ve yeteneğini kullandığı için Gryphon’a bağırıp çağırmak istiyordum.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. “Gücümü istemenle beni istemen arasında dağlar kadar fark var. Ben hangisini istediğini biliyorum. Akıl oyunlarına karnım tok.”

Eğilip dudaklarıma fısıldadı. “Hiçbir şey bildiğin yok. Hak-kımızda bir şeyler öğrenebilecek kadar uzun bir süre geçirmedin bizimle. İşler ciddiye bindiği an kaçtın ve bunun benim ne istediğimle hiçbir ilgisi yok. Bana açık açık sorabilirdin.”

Bu konuşmayı bağ hezeyanından kurtulduğum sırada yaptığımız için evrene teşekkür ettim. Bir hafta önce olsaydı gözyaşlarına boğulabilirdim. Pardon ama ona ne sormamı bekliyordu? Kendini gayet açıkça ifade etmişken ona bunu sormam kadar anlamsız bir şey olamazdı.

Yavaşça başını iki yana salladı. “Arkadaşını kurtarmak için hiç düşünmeden Direniş’in kollarına koşan kız değil bu. Cesaretine ne oldu?”

Bana kırmızı bayrak sallıyordu, dişlerimi sıkmaktan vazgeçip baklayı ağzımdan çıkardım. “Bana neden güldün? Bağım kontrolden çıktığında seni arzulamamın bu kadar komik olan tarafı ne? Neden...”

Sözümü kesti.

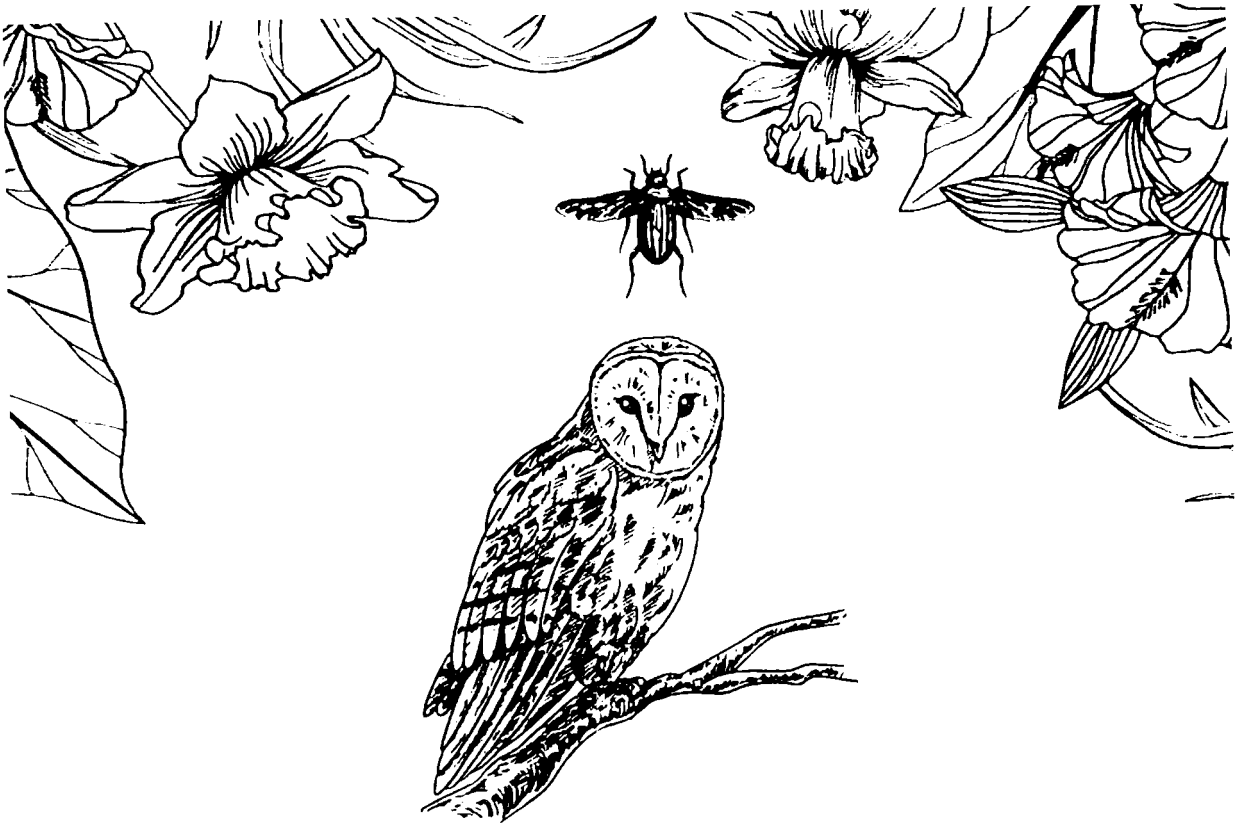
Dudaklarıyla.

Bağım göğsümde patlayarak vücutlarımızı birbirine sarmaladı. Gryphon bu muazzam güç karşısında hayretle inlese de beni öpmekten vazgeçmedi. Yakınlığımızın uyandırdığı duygularla nefesim kesildi. Gryphon bu fırsatı değerlendirerek beni daha da

ateşli öpmeye başladı. Dilini benimkinin üzerinde kaydırırken bileğimi daha sıkı tuttu.

Geri çekildiğinde fısıltıyla konuştu. “Daha güçlü olmak umurumda değil. İnsanların isteklerine ya da Bağ grubumuzla ilgili düşündüklerine aldırmiyorum. Güldüm çünkü haftalarca yatağında yattım ve sabırlı olup kendini hazır hissetmenin daha doğru olacağına kendimi ikna etmeye çalıştım. Senin de bu bakımdan zorlandığını görmek iyi geldi. Güldüm çünkü buraya geldin ve hepimizden daha üstünmüş gibi davrandın. Meğer sen de benim yanımda kendini zor tutuyormuşsun. Bu kadar güçlük çektiğini bilmiyordum. İçinde olduğun durumu asla hafife almazdım.”

Zar zor yutkundum ama gözlerim tekrar dudaklarına kaydığında Gryphon beni bırakıp üzerimden kalktı. “Benim de sınırlarım var. Bağ tamamlamak istemiyorsan gitmelisin.”

On Dördüncü Bölüm

Günü atlatmam neredeyse imkânsız bir hâl almıştı. Aşırı odaklanmayla dikkat eksikliğini bir arada tecrübe ediyordum. Derslere kendimi verip sınavları geçmek için gereken notları aldım ama arkadaşlarımdan hiçbiriyle sohbet edecek kadar kendimi veremedim.

Sage beni merakla süzmesine rağmen yorum yapmadı. Kendimi toplamam için bana baskı yapmaya da kalkışmadı. Sawyer bana takılmaya yeltendi ama söylediklerini duymadım bile. Felix sadece öğle yemeğinde bizimle oturdu, dolayısıyla Sage'i taklit ederek beni rahat bıraktı.

Gabe aşırı ilgiliydi, benimle olabilmek için gün boyu Atlas'la her konuda tartıştı. Ona minnettardım çünkü Gryphon'la geçirdiğim sabahdan sonra boşluğa düşmüştüm.

Şimdiye kadar bildiğim her şey yanılsamış gibi geliyordu.

Benden nefret etmelerini kabullenmiştim. Bu sayede mesafemi koruyabiliyordum. Bağımın onların onayını almak için çırpındığına ve benim bununla hiçbir ilgim olmadığına ikna

olmuştum. Ama kendime yalan söylemeye devam edemezdim. Çözümüne kavuşturulması gereken sorunlarımın artacağını bil-meme rağmen bunu yapamazdım.

Mesela North da böyle mi hissediyordu?

Gerçekten bağımızı tamamlamak istediği için mi sert davranıyordu yoksa beni istediği için mi? North bana mecbur kalmasıyla ilgili memnuniyetsizliğini açıkça ifade etmişti ama bu meselede ben sadece görmek istediklerimi mi görüyordum yoksa her şeyi doğru mu anlamıştım?

Nox Pandora'nın kutusu gibiydi; *sağ olun, ben almayayım* diyebileceğim türden biriydi çünkü onu düşünmeye başladığımda bir daha onu aklımdan çıkarabileceğimi sanmıyordum. Bana karşı sergilediği hoyrat ve kaba tutumun nesini bu kadar ilginç buluyordum da onu bir türlü unutamıyordum?

Nox'un kulağımın altındaki telaşlı kalp atışlarını, ben kucağındayken tüm vücudunun yay gibi gerildiğini unutmak için kendimi fiziksel olarak zorlamam gerekmişti. Brutus bile bizi izlemek için dışarı çıkmıştı, beni bir tehdit olarak görmeye en yakın olduğu an sanırım oydu.

"Yatak paylaşma olayının sana iyi geldiğini sanıyordum. Bunu bozduğu için Ardern'i öldüreyim mi?" diye fısıldadı Atlas kulağıma ve daldığım düşüncelerden uyandım. Masa boşalmıştı. Sadece Gabe kalmıştı ama o da telefonuyla meşguldü, bizi dinlemiyordu.

Sage'le diğerlerinin gittiğini bile fark etmemiştim.

Boğazımı temizledim. "Hayır. Sadece... Bu sabah, Gryphon'la konuştum ve hayatımı yeniden gözden geçiriyorum."

Yavaşça başını salladı, gözleri parlıyor ve belli belirsiz gülümsüyordu. "Ah öyle mi? Hayatının neresindesin? Benim olduğum kısma gelebildin mi?"

Öne eğildim ve tamamen içimden geldiği gibi davranarak dudaklarımı dudaklarına hafifçe değdirdim. Sadece bir

an sürmüştü ama Atlas heyecanlandı ve başımı geri çekerken beni takip etti. Kıkırdayarak elimi göğsüne koydum. “Bunu yapmamalıydım. Bu sabah bana ne oldu bilmiyorum.”

Kaşını kaldırıp tekrar dudaklarıma baktı. “Benim hoşuma gitti. Beni istediğin kadar öpebilirsin, tatlım.”

Atlas’ın ses tonundan hoşlanan bağım göğsümün içinde mırıldanmaya başladı. Atlas’ın bağını tenime dokunması için kışkırtmaya çalışıyordu.

“Etrafımızda insanlar olduğunun farkındasınız, değil mi? North’un kulağına gitmeden önce kesin şunu. Yoksa akşam yemekte yine bize laf çakacak,” dedi Gabe. Ellerimle yüzümü örtüp başımı Atlas’ın göğsüne yasladım.

“Benim yanımda *çakma*, *sokma* gibi kelimeler kullanmazsanız sevinirim,” diye homurdandım. Ellerim yüzünden sesim boğuk çıkmasına rağmen ikisi de beni gayet iyi duydu.

Atlas şok olmuş gibi kahkahalarla güldü. Gabe gözlerini devirdi ama birbirlerine öyle bir baktılar ki bağım ikisinin de özlemiyle mırıldanmaya başladı.

Homurdanarak ayağa kalkıp çantamı omzuma astım ve onlara zalim bir bakış attım. “Bağım azgın bir sürtük diyorum. Bunun neresini anlamıyorsunuz?”

Atlas omzunu silkip elimi tuttu. “Bunu sen başlattın ama peşinen söylüyorum bu gece seni kimseyle paylaşmayacağım. Bağlarını üst üste dizeceksen başka birinin gecesini seçmek zorundasın çünkü seni yalnızca kendime istiyorum.”

Gabe başını salladı ve diğer tarafıma geçerek elimi tuttu. Aslında şirin bir davranıştı fakat birbirlerinin üzerinde hâkimiyet kurmak için yeni bir kavgaya tutuşacakları izlenimine kapıldım. “Kimse kendi gecesinden vazgeçmez. Belki bir tek Nox. Kahretsin, ilk gecenin nasıl geçtiğini görüp öyle karar verelim,” dedi Gabe.

Bunu ben de sık sık düşünüyordum çünkü Atlas'tan sonra yarın Nox'un gecesi idi ve çaktırmamam da korkudan altıma sıçıyordum.

Nox'a güveniyor muydum? Hayır, güvenmiyordum. North'un kardeşini doğru değerlendirdiğine inanıyor muydum? Kendimi biraz kötü hissetsem de buna da cevabım hayırdı. North ortada ciddi bir sorun olsaydı mutlaka müdahale edeceğiyle ilgili beni içtenlikle ikna etmeye çalışmıştı ama konu erkek kardeşi olduğunda önyargılı olabiliyordu.

Gryphon'a güveniyor muydum? Bunu yanıtlamak daha zordu. North'a inandığına inancım tamdı. Bu önemliydi çünkü Gryphon, Nox'un yalan söylediğini anlayabilirdi. Dolayısıyla belki bu, sorunumu aşmamın bir yolu olabilirdi.

Gabe beni yanağımdan öpüp futbol antrenmanına gitti. Atlas arabayla beni kafeye götürdü. Genellikle yaptığı gibi beni orada bırakıp gitmesini bekledim. Atlas hem yeteneğim hem de yaptığım antrenmanlarla güçlenen vücudum sayesinde kendimi koruyabileceğimi anladığından beri güvenliğimi biraz daha az dert ediyordu. Ama bugün arabayı park ederek benimle içeri geldi. Kahve ve dört saatlik mesaim boyunca onu idare edecek kadar yemek sipariş ederken Gloria'ya tatlı tatlı gülümsemesine bakıp gözlerimi devirdim. Atlas siparişlerini alıp her zaman oturduğu bölmeye yerleşti.

Öğleden sonra insanlar akın akın kafeye geldi. Öğrenciler, öğrenci birliğinden oğlanlar ve profesörler. Hepsinin dilinde aynı konu olmasına bakılırsa bugünkü beyin sisim sırasında önemli bir şeyi kaçırmıştım.

Meclis üyelerinden biri yönetim kurulundan atılmıştı.

İlk başta bu bana önemli gelmedi. Kuruldan atılan North olsaydı bilirdim ve diğer Meclis üyelerini North'un bana dilediği gibi davranmasına göz yummaları dışında umursadığımı yoktu. Ama sonra adını duydum.

Meclis Üyesi Sharpe.

Sage'in aylar önceki partisinden evvel Gabe'in beni uyardığı iki kişiden biriydi. Sırlarımı öğrenmek için zihnimi kurcalayabileceğiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Meclis'teki koltuğuna doğuştan hak kazanan bir adamın görevden neden uzaklaştırıldığını merak etmiştim doğrusu.

Doğuştan derken abartmıyordum.

North koltuğu babasından devralmıştı. Görünüşe bakılırsa Bağlarından birini öldürmen bile seni ailenin Meclis koltuğundan etmeye yetmiyordu. Gabe koltuğu geçici olarak amcasının devraldığını ve North'un yaşı geldiğinde Meclis'teki yerini ondan geri aldığını söylemişti.

Meraktan çatlıyordum ama çevremdeki kimse bir şey bilmiyordu ya da belki bunu ulu orta konuşmak istemiyorlardı. Atlas'ın yakınındaki bir masaya servis yaparken onunla göz göze geldiğimde bana omzunu silkti.

"Neler olduğunu bizimkilere sorabilirim ama onlar da resmî duyurudan fazlasını bilmezler."

Başımı salladım. Gerçek nedeni bilen bir Meclis üyesine ulaşmamız daha doğru olurdu ama North'un bize hiçbir şey söylemeyeceğinden emindim.

Bunları düşünürken yine boğazıma kadar Bağ sorunlarımın içine battım.

Kafenin tenhalaşmasını bekledim. Öğrenci birliği oğlanlarının sonuncu dalgası da mekândan ayrıldığında Gloria'ya tuvalete gideceğimi söyledim. Çantamdan telefonumu aldım ve tuvaletin kapısını kilitleyip heyecandan elim ayağım birbirine dolaşarak Gryphon'a bir mesaj yazdım.

Senden bir iyilik isteyeceğim ve bunu yapmak benim için yeterince zor. Lütfen götlük etme.

Ondan bir cevap beklediğimden emin değildim, Gryphon bana hiç mesaj atmazdı ama ânında telefonum bipledi.

Ne istediğini söyle.

Vay canına. Sabah onunla aramı yumuşatmam belli ki ilişkimiz adına mucizeler yaratmıştı.

Nox'la yarın gece onunla uyumam hakkında ne düşündüğünü ve buna razı olup olmadığını konuşabilir misin lütfen? Yanına gittiğimde beni hırpalamasını istemiyorum.

Gryphon hemen cevap vermedi. Tuvalette biraz daha oyalandırırsam Gloria bende huzursuz bağırsak sendromu filan olduğunu düşünmeye başlayabilirdi. Gryphon'a son bir mesaj yazdıktan sonra telefonumu cebine koyarak işe geri döndüm.

Lütfen? Sana güveniyorum.

Mesaim bittiğinde Atlas beni doğruca malikâneye götürmedi. Bunun yerine Gabe'in haftalardır övdüğü yemek kamyonundan *taco* almaya gittik. Atlas'ın beni, orayı denemeye can attığımı bilecek kadar yakından izlediğini bilmiyordum. Balık *taco* en sevdiğim on yemek arasındaydı, dolayısıyla kamyonun önünde durduğumuzda ağzım kulaklarıma vardı.

“Memnun edilmesi kolay bir işin. Ayakkabılar, yemek ve giyilmiş kazaklar seni mutlu etmeye yetiyor. Diğerleri aptal olduğu için bunu bir türlü anlayamıyorlar.”

Gözlerimi devirdim. “Söylediğinden biraz daha karmaşık bir zevkim olabilir ama başlangıç için doğru şeyler seçmişsin.”

Kapı koluna uzandığımda Atlas kaşlarını çattı, arabadan inip yanıma geldi ve kapımı açtı. Bizimleyken arka koltukta seyahat eden Gabe bana her zaman kapıyı tutardı. Atlas'ın da bu tür şeylere önem verdiğini düşünmemiştim. Hoşuma gitmişti o ayrı. Sipariş verdiğimizde ben ısmarlamak istedim. Bana aldığı kahvaltıların borcunu hâlâ ödeyememişim ama Atlas onu vurmaya çalışıyormuşum gibi tepki gösterdi.

“Kendi ayaklarım üzerinde durana kadar bana destek olacağını söylemiştin. Artık çalışıyorum. Bize akşam yemeği alabilirim,” dedim ona elimi sallayarak ama Atlas beni yalancı bir öfkeyle süzdü.

“Benim yanımda Bağ’ımın parası geçmez. Bunun için önce ölümü çiğnemesi gerekir. Benim nasıl bir ortamda yetiştiğimi sanıyorsun? Beni daha fazla utandırmadan kaldır cüzdanını.”

Bunu alaycı bir tonda söyledi ama bakışları dikkat çekecek kadar ciddiye. Kendi kredi kartını çıkarıp pos cihazına okutmasını izledim. Siparişimizi alan kıza kibarca ama ilgisiz bir tavırla gülümsedi.

Atlas kampüsteki herkese karşı arkadaşça ama mesafeli davranmaya özen gösteriyordu. Kız gözlerini onun vücudundan aşağı kaydırıp bakışları birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı bulduğunda Atlas hiçbir şüpheye yer bırakmamak için beni kendine doğru çekti.

Bağ’ım bundan çok hoşlandı.

Serin gece havasında birbirimize sarılarak diğer müşterileri izledik. Öğrencilerin bize bakıp kendi aralarında fısıldaştığını fark etsem de Bağ’ımın kollarında buna dert etmeyecek kadar rahattım.

Yemeğimizi aldığımızda Atlas beni arabaya götürdü ama içine binmedik. Bunun yerine, Atlas beni nazikçe kucaklayarak kaputa oturttu.

Arabanın boyasını çizmekten çekinerek yerime yerleştim. Atlas benden daha rahattı. Bir sıçrayışta yanıma oturdu, bana içeceğimi verdi ve yemekleri aramıza yerleştirdi. Draven malikânesinin ağır ortamından uzakta yalnız kalmamız için harika bir plan yapmıştı.

Tacolarıma yumuldum. Şimdiye dek yediklerimin en iyisiydiler. Ağzım doluyken zevkle inlediğimde Atlas bana sıırttı. Sonra kendini toparlamak için kıpırdandığını o kadar belli etti ki ona güldüm.

“Benimle alay ediyorsun ha? Hem de senin için yaptığım onca şeyden sonra, tatlım?” dedi ve onu yemeğimle selamladım.

“Sana söylemiştim, beni etkilemek için yemek ve sine-madan biraz daha fazlası lazım, bebeğim.” Son kelimeyi onu güldürmek için alaycı bir tavırla söylemiştim ama gözlerinin parlamasından yola çıkarak ileride ona daha sık böyle hitap etmeye karar verdim.

Siktir.

Kendime hâkim olmalıydım.

Lokmamı yutup başımı çevirerek çevremizdeki kalabalığa göz gezdirdim. Konuşmalarımızı duyabilecek kadar yakınımızda kimse yoktu ama bu sessiz sakin üniversite kasabasına ve gecenin erken saatine göre etraf epey hareketliydi.

Yemek kamyonları oldukça popülerdi, her birinin önünde düzinelerce insanın oluşturduğu uzun kuyruklar vardı. Bazı öğrenciler otoparkta açıkça içki içiyor, gülüyor ve yüksek sesle şakalaşıyordu. Bir an Atlas’la kendi cam fanusumuzda herkesten uzakta güvende olduğumuz izlenimine kapıldım.

“Kaygılanmana gerek yok, canım. Seni karşılığında bir şeyler beklediğim için yemeğe çıkarmadım. Sadece bu gece seni hiç kimseyle paylaşmak istemedim,” diye mırıldandı Atlas dirseklerine dayanıp beni dikkatle izleyerek.

Onun bu kadar mükemmel olmasına inanamıyordum. Şimdiye kadar benden hiçbir isteği olmamıştı. Ne bağlanmayı ne de birlikte olmayı istemişti.

Atlas gerçek olamayacak kadar harika biriydi.

Benim aklım ise altında kötü bir şeyler arıyordu. Bilerek üzerine gidiyor, onu sınıyor ve gerçek yüzünü görmeye çalışı-yordum çünkü sonradan bana cephe alırsa bu acıyla yaşamayaz-dım. “Annenle baban buraya taşınman hakkında ne düşünüyor? Canavar Bağ’a dâhil olmanı nasıl karşıladılar?”

Bakışlarındaki hülyalı ifade kayboldu. Öfkelenmiş gibi bir hâli yoktu ama bunun pek sevdiği bir konu olmadığı belliydi.

“Taşınmamı ikisi de hoş karşılamadı. Ama ben bir zengin çocuğu olduğum için bu konuda yapabilecekleri fazla bir şey yoktu. Ayrıca şu canavar saçmalığını bir kenara bırak, Oli. Seni tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum ve bir canavarı gözünden tanırım. Sen canavar değilsin.”

Tepsideki ikinci *tacoyu* aldım. Meraklı sorularım yüzünden iştahım kapanmak üzere olsa da yarısı yenmiş hâliyle bile acayip lezzetli görünüyordu. “İyi de nasıl? Yeteneklerimin yalnızca birini biliyorken beni çok iyi tanıdığından nasıl emin olabiliyorsun? Atlas... Senin bildiğin benim ikincil yeteneğim. Asıl yeteneğim o değil.”

Yavaşça başını sallayarak ensesini ovuşturdu. “Sana yalan söylemek istemiyorum, Oli. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var. Sen bir sürü şeyi bana söylememeyi tercih ediyorsun ve benim de anlatmadığım çok şey var. İkimiz de ihtiyatlıyız, kendi yüklerimizi taşıırken birbirimizi elimizde tutmaya çalışıyoruz.”

Söylediği şey benim için geçerliydi. Bunu biliyordum ve Atlas’ın biz tanışmadan önce de bir hayatı olduğunu bilmeme rağmen sırlarından bahsetmesi bağımı huzursuz etmişti.

Saçmaladığımın farkındaydım, Atlas’ın tabii ki sırları vardı, Bağlarımın hepsinin vardı ama yine de... Bunu duymak içime kurt düşürdü.

Atlas yine bana baktı ve boş yiyecek tepsisini kaputa geri koydu. “Gözlerin, içlerindeki derinlik, North bu yüzden durmadan tahminler yürütüyor. Senin bir Nöro olduğunu düşünüyor ama gözlerindeki derin boşluk öyle olmadığını söylüyor.”

Kahretsin. “Nöro değilim,” diye fısıldayabildim güçlkle.

Başını salladı. “Hayır, değilsin. Senin ne olduğunu biliyorum, Oli ve hâlâ buradayım. Yeteneğinin insanlara ne yaptığını biliyorum ve korkup kaçmıyorum. Sen çocukluğumdan beri hayal ettiğim Bağ’sın, uğruna seve seve canımı verebileceğim o güzel kızsın. Ama hiçbir güç beni yok edemeyeceği için bunu

dert etmeme gerek yok. Görüyorsun ya? Biz birbirimiz için yaratılmışız.”

Bunları üstü kapalı söylemek yerine kesinlikle açık açık konuşmalıydık. Atlas benim yeteneğimi nasıl bilebilirdi? “Daha önce benim gibi gözleri olan birine rastladın mı? Benimki gibi bir yeteneği olan birine?”

Boğazını temizledi. “Hâlâ hayatta olup da senin gibi bir yeteneği olan kimse yok. Ama seninkine benzeyen daha önemsiz yetenekli insanlar tanıyorum. Sen kalıpların dışına çıktın, tatlım.”

Siktir.

Pekâlâ, muhtemelen yanılıyordu. Beni çözdüğünü sanıyordu, hâlbuki tamamen yanlış izi takip ediyordu.

“Benim asıl sorum, Nox sana dokunduğunda onu neden yok etmedin, Oli? Sana dokunmaya cüret ettiği için neden onu öldürmedin?”

Siktir.

Gerçekten biliyor muydu? Bilmesine imkân yoktu. Ama Nox’u yok edebileceğimi ima etmişti. Kesinlikle ruhları tetikleyebilmemden ve beyinleri çorbaya çevirebilmemden bahsediyordu. Başka bir şey olamazdı.

Ondan uzaklaşmak istedim. Soğuk soğuk terlemeye başlamıştım. Çığlık çığlığa kaçmak istiyordum. Atlas beni pürdikkat izliyordu, beni kovalamaya hazırlanıyormuş gibi kolları kaskatı kesilmişti.

“Nox benim Bağ’ım. Aptalca olduğunu biliyorum. Çizgiyi aştı ama o benim. Tıpkı seni koruyacağım gibi onu da korurdum. Bu onu bağışladığım ya da çevremde istediğim anlamına gelmiyor... Onu öldürmeye vicdanım elvermez o kadar.”

Atlas başını salladı ve biraz önce bana yapabildiklerimi bildiğini söyleyip dünyamı temelinden sarsmamış gibi akşam yemeğimizden arta kalan dağınıklığı toplamaya başladı.

Biliyor olamazdı.

Değil mi?

Atlas motor kapağından aşağı atlayıp çöpleri atmaya giderken bana gülümsedi. “Draven’ın küçük casusu hâlâ saçlarının arasında takılıyor. O buralardayken tek kelime daha etmeyeceğim.”

Ah.

Kahretsin, Brutus’ün orada olduğunu unutmuştum. Tanrım. Ya ağzımdan bir şey kaçırıp gücümün muazzamlığı yüzünden Dravenların radarına girdiysem diye içim içimi yedi.

Avazım çıktığı kadar bağırmak istedim.

Atlas aşağı inmeme yardım ettikten sonra bana sarıldı ve yanağını başımın tepesine dayadı. “Yapma, tatlım. Hayatımın geri kalanı boyunca uğraşmak zorunda kalsam bile sana benim her şeyim olduğunu ispatlayacağım. Yeteneğin olsun ya da olmasın. Hiç düşünmeden seni korumak için öldürürüm ve senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Ne kadar sürerse sürsün bunu sana kanıtlayacağım.”

Ona inanmayı çok istedim.

Atlas arabaya binmeme yardım etti ve birlikte malikâneye gittik. Bağlarımın her zaman kullandıkları arabaları garajda değildi. Park edip arabadan inerken Atlas’a kaşımı kaldırdım.

“Bir yere gideceklerini söylemişler miydi? Bizim davet edilmeyeceğimiz ve hep birlikte gidebilecekleri bir yer var mı?”

Kaşlarını oynatarak güldü. “Kimin umurunda? Koca ev bize kaldı! Gidip eşyalarını karıştıralım. North’un yatağına saklayabileceğimiz en korkunç şey ne olabilir? Hadi, tatlım. Bana hain bir fikir ver.”

Atlas’ın eğlenceli hâlleri beni güldürdü. Evin içinde beni yönlendirmesine izin verdim. Yön duygusu mükemmeldi, bu labirent gibi evi göz açıp kapayıncaya kadar çözmesine doğrusu biraz bozulmuştum.

Zengin bebesi ne olacak.

“Şimdi kafama dank etti,” diye homurdandım. “Sen de böyle bir evde büyüdün, değil mi? Siktir, sen de devasa bir malikânede büyüdün.”

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve dudaklarını benimkilere yaklaştırarak fısıldadı. “Bizim ev bundan da büyük. Hizmetlilerin özel odaları ve merdivenleri var. Bizimkiler bok gibi zengin. Bassingerlar Doğu Kıyısı’nın Dravenları.”

Sırıtarak başımı salladım. “Ben bu birbirinden zengin ve ukala Bağları hak etmek için ne yaptım? Gerçekten çok şanslıyım.”

Alaycı üslubuma kıkırdayarak karşılık verdi ama espri yapmıyordum. Annemle babam varlıklı insanlardı, bir yerlerde beni bekleyen bir mirasımın olduğunu biliyordum. Ama bir kaçak olarak geçirdiğim yıllarda sıkı çalışmayı ve kendi ayaklarımın üzerinde durabilmeyi takdir edilesi bir erdem olarak görmeye başlamıştım. Başkalarının emeklerinin üzerinden onların parasıyla geçinme fikri beni rahatsız ediyordu.

North’un bir servet avcısı olduğumla ilgili suçlamalarını hatırlayınca bir kere daha çıldıracak gibi oldum.

Bağımın uyanmasına izin vermeden boğazımı temizleyerek konuyu değiştirdim. “North seni nereye yerleştirdi? Bodrum katındaysan benim odamda uyuyabiliriz.”

Atlas usulca homurdandı ve beni ikinci kata götürdü. Koridor tanıdık gelince kıkırdadım.

“Sana Gabe’in yanındaki odayı mı verdi? Bunu nasıl karşıladın?”

Kilidi açarken bana uyarıcı bir bakış attıktan sonra kapıyı itip ışığı yaktı.

Bomboş bir odaydı.

Pekâlâ, abartmış olabilirim ama tıpkı benim odam gibi kişiliğine ve zevklerine dair pek az ipucu veriyordu. Tasarımı ve renk skalası Gabe’in odasıninkiyi aynındı ama içeride Atlas’a ait olan tek şey çantalarıydı. Ağızları açık olsa da eşyaları hâlâ düzenli bir şekilde içlerindeydi. Dizüstü bilgisayar yatağın üzerinde duruyordu.

“Burada uyumaktan başka pek bir şey yapmıyorum. Bu evde takılmaya devam edeceksek dairemi boşaltıp burada yerleşebilirim. Ama senin bundan emin olmanı bekliyorum.”

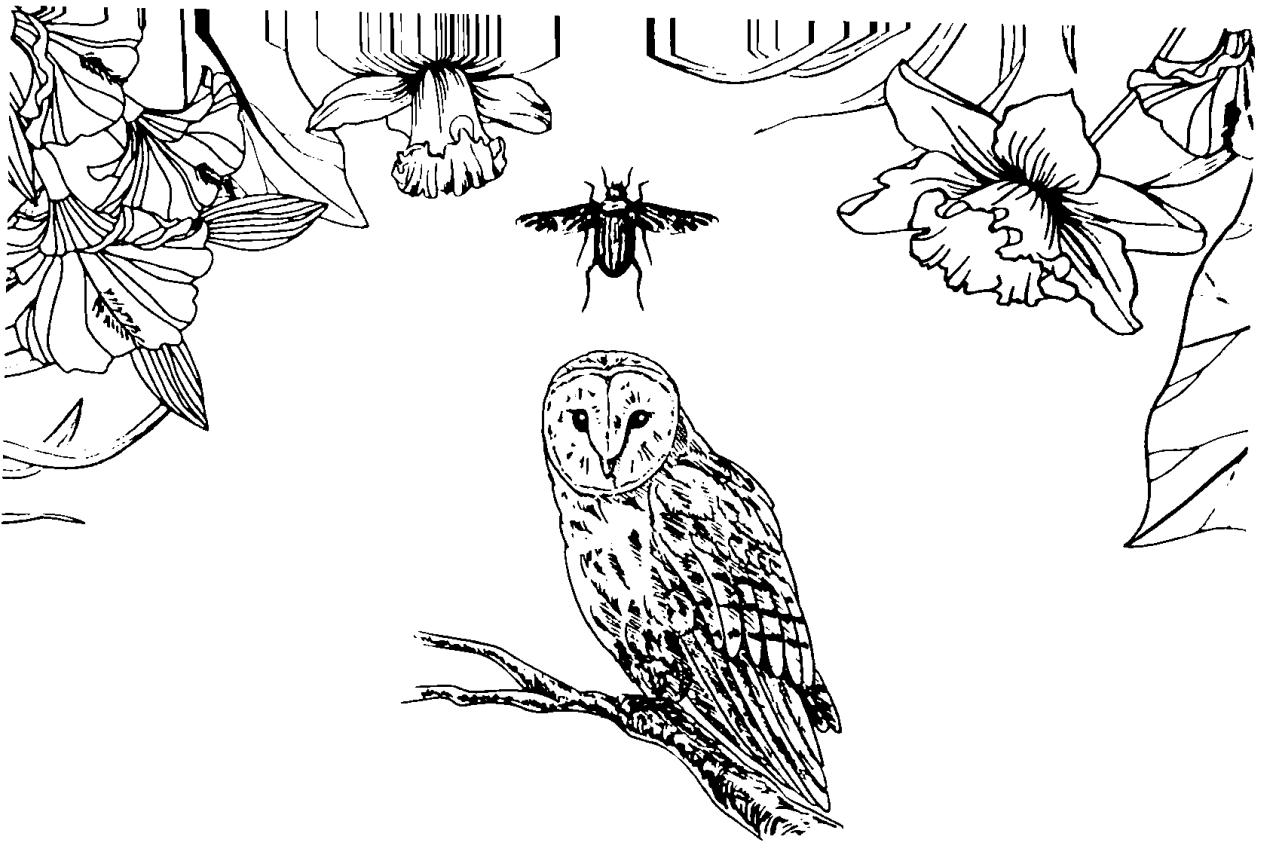
Başımı sallayıp yanından geçerek yatağı yığıldım. Lüks ve konforlu döşeye keyifle gömüldüm. Malikânedeki tüm yataklar aynıydı. Artık lüks zevkleri olan birine dönüşmüştüm çünkü bundan daha az konforlu bir yatakta uyumayı reddedeceğimi biliyordum.

“Bundan emin misin yoksa sadece sahte güven duygusu yaratmaya mı çalışıyoruz? Bana bir ipucu ver, tatlım,” dedi Atlas ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzanırken.

Bağım bu gecenin gidişatından ve yakınlığımızdan memnundu. Yüzümü Atlas’ın göğsüne gömdüğümde beni ele geçirmeye bile çalışmadı.

“Şu çipi nasıl çıkaracağımı öğrenmem gerek. O işi hallettiğimde gitmeliyim.”

Atlas başını sallayarak beni daha da yakınına çekti. “*Gitmeliyiz*. Birlikte gideceğiz. Benden kurtulamayacaksın, sevgilim. Asla.”

On Beşinci Bölüm

Gece yarısından bir süre sonra Bağlarımdan birinin yatakta arkama uzandığını hissederek uyandım. Başımı Atlas'ın göğsünden hafifçe kaldırdığımda arkamdakinin Gabe olduğunu gördüm. Gryphon'ın kapının önüne çektiği oymalı koltuklardan birine oturmuş gergin bir tavırla bizi izliyordu.

Uyku sersemliğindeki zihnim olanları doğru düzgün kavrayamadı. Şu anda ikisinin de burada olmasının işlerin yolunda gitmediğini gösterdiğini algılayamadım. Dolayısıyla tekrar yattım ve Bağlarımın daha fazlasının yanımda olmasının memnuniyetiyle derin bir uykuya daldım.

Saatler sonra Atlas'ın öfkeli fısıltısıyla uyandım. “Bu benim gecem. Siz ikiniz burada ne bok yiyorsunuz?”

Hafifçe homurdanarak yüzümü ovuşturduğumda Atlas korumacı bir tavırla bana sarıldı. Saat erkendi, alarmım henüz çalmamıştı ve neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

Film izlerken uyuyakaldığımız için hâlâ açık olan televizyonun ışığında Gryphon'ın uyanık hâlde koltukta oturmaya

devam ettiğini görebildim. Yorgun görünüyordu, Taktik Ekibi üniformasıyla ve gömleğinde kan vardı.

“Yaralı mısın?” diye sordum boğuk sesimle. Acı içinde olması ihtimaline karşı bağım göğsümün içinde hareketlenip kederle inlemeye başladı.

Gryphon’ın bakışları benim olduğum tarafa kaydı, sonra dün geceki faaliyetlerine dair üzerinde bir kanıt taşıyabileceği hiç aklına gelmemiş gibi kendine baktı. “Ben iyiyim. Benim kanım değil. Ama North’tan ya uzak durman gerekecek ya da onu iyileştirme fikrine sıcak bakmaya başlasan iyi edersin.”

Atlas’ın beni sıkıca tutan kollarının arasından sıyrıldım ve güçlükle doğruldum. “Nerede o? Onu iyileştireceğim, nerede olduğunu söyle yeter.”

Arkamdan bir homurdanma sesi gelince nihayet Gabe’in de yatakta olduğunu hatırladım. Yırtık tişörtü ve kirli şortuyla yanlamasına arkama kıvrılmıştı. Benim yanıma kir pas içinde gelecek biri değildi. Gryphon da değildi, mutlaka kötü bir şey olmuştu.

Benimle aynı sonuca varan Atlas kaşlarını çatarak Gryphon’a baktı. “Yine ne oldu?”

Gryphon mesaj yazmayı bitirdikten sonra telefonunu cebine koydu ve tekrar kollarını göğsünde kavuşturdu. Yataktaki darmaduman hâlime bakarken bakışları belli belirsiz yumuşadı. Berbat göründüğümü tahmin ettim, uykudan yeni kalktığım için saçlarım dolaşmıştı.

Dün gece makyajımı silmiş miydin yoksa gözlerim rakun gibi mi olmuştu?

Siktir neler düşünüyordum böyle? Bağlarımdan biri yaralıyken kimse nasıl göründüğümü umursamazdı.

“North yolda. Çoktan bir şifacıya göründüğünü söyledi.”

Ah.

Bundan hoşlanmamıştım.

Öte yandan hoşnutsuzluğumu nasıl dile getireceğimi bilmiyordum ama Atlas başını kaldırıp bana baktı ve dişlerini sıktı. Beni koruma içgüdüğü her zamanki kadar kuvvetliydi. Duygularımı ondan saklamayı öğrenebileceğimden emin değildim çünkü beni lanet olasıca bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Kapı usulca tıklatıldığında Gryphon North'u içeri aldı. İkisi göz göze geldi. North'un yüzü gölgelerle kaplıydı ve buruşuk takım elbisesi lekelenmişti. Şifacıların yanından doğruca buraya gelmiş olmalıydı, duş almaya ve üzerini değiştirmeye vakit bulamamıştı.

Ne olduğunu bilmiyordum ama ihtimalleri düşündükçe göğsüm panikle sıkışıyordu.

Gryphon nefesini üfledi. "Bok gibi görünüyorsun. Yarınki programını boşaltman gerek. Yoksa Pen başının etini yer ve hıncını ondan çıkarmanı istemeyiz."

Pen.

O kadından nefret ediyordum ve resmî olarak tanıştırmamamıza rağmen hepsinin onunla sıkı fıkı oluşu sinirime dokunuyordu.

North gözlerini ovuşturarak homurdandı. "Dikkatimin dağılmasını göze alamam, ara vermeye vaktim yok."

Bu konuşmadan en az benim kadar rahatsız görünen Atlas öfkeyle homurdandı. "Ama doğruca Oli'ye gelmek yerine bir şifacıyla görüşecek kadar vaktin var mıydı? Bunu öğrendiğim iyi oldu."

North kaşlarını çatıp Atlas yerine bana cevap verdi. "Şu anda seni kışkırtmak istemiyorum. Her ihtimale karşı gücünün zirvesinde olmalısın."

Atlas bir ona bir bana baktı. "Her ihtimale karşı ne demek?" diye çıkıştı. "Neler oluyor? Oli'nin güvenliğiyle ilgili bir sorun varsa bunu bilmeliyiz."

North birkaç saniye boyunca ona gözlerini dikti. Sonra nefesini verdi. "Amcam dün gece öldürüldü. Görünüşe bakılırsa

Direnış onun evine bir örgüt üyesini yerleştirmiş. Çalışanlar arasında on yılı aşkın süredir tanıdığım biri uykusunda boğazını kesmiş.”

Dehşete kapıldım.

Siktir. Siktir yine yaklaşıyorlardı. Burada olduğumu hissedebiliyorlar mıydı? Tabii ki hissedebiliyorlardı, tüm sorumlulukları benim gibi Üstün Yeteneklileri bulmak olan Üstün Yeteneklileri vardı. Kahretsin, ben kaçtıktan sonra muhtemelen sadece beni bulmaya odaklanmışlardı. Gücümü toplayıp kahrolası bir işaret feneri gibi parladığım için beni bulmaları an meselesiydi.

Atlas yatakta yavaşça doğruldu, neyle karşı karşıya olduğumuzdan bağımsız beni daima gözetken tavrıyla önümde durdu. Gabe’e baktım ama hâlâ uyuyordu, koluyla gözlerini kapatmıştı ve göğsü yavaş nefeslerle inip kalkıyordu. Tüm bunlar olup biterken derin derin uyuyabildiğine göre bağı bize gerçekten güveniyor olmalıydı.

North’a başsağlığı dilerken sesimi yumuşatmaya çalıştım. “Kaybın için çok üzgünüm.”

North bana gözünü dikti, aramıza aşılmaz bir duvar ör-müşçesine bakışları soğuk ve mesafeliydi. Bunu anlayabiliyordum, onu suçlamıyordum ama aramızdaki uzaklıktan onun da benim kadar sorumlu olduğunu kendime hatırlatmam gerekti. Gryphon onlardan kaçan Oli’nin gerçek yüzünü görmeye çalışmıştı. Gabe ve Atlas da bunu yapmıştı. Ama Dravenlar beni tanımaya çalışmamıştı.

“Direnış’in yaptığını nereden biliyorsunuz? Saldırıyı kim üstlendi?” diye sordu Atlas. Bu sırada kalkıp yatağın ayak ucundaki tişörtü başından geçirdi. Göğsüme çektiğim dizlerimin üzerine yanağımı dayadım ve üçünün birbirleri üzerinde üstünlük kurma savaşını izlemeye koyuldum.

Gryphon Atlas’a bakıp gözlerini kıstı. “Suikastı yapan hizmetçi North’un amcasın kanıyla yazılı bir mesaj bırakmış. Yani

suçlunun kimliğinden hiç şüphemiz yok. Eski ailelerin arasındaki dengelerin bozulduğu ve gücün el değiştirdiği söyleniyor. William son kurban olmayacak.”

North’a baktım ama o odanın karşısındaki pencereye gözlerini dikmişti. Amcasıyla ne kadar yakın olduğunu bilmiyordum fakat kesinlikle üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu.

Hepimiz bu bilgiyi sindirmeye çalışırken oda birkaç saniye daha sessiz kaldı. Sonra North, Gryphon’a bakıp parmağıyla beni gösterdi. “Gözünü üzerinden ayırma. Meclis üyesi ailelerin Bağ gruplarını dağıtıyorlar. İlk fırsatta bize saldıracaklar. Mâlikanenin dışındayken yanında daima bir Bağ’ı olmalı. Kampüsteki Taktik Ekibi ajanlarının sayısını arttır. Herkesin bunun bir ‘merhamet dileme’ durumu olduğunun bilincine varmasını sağla.”

Kod bana anlamlı gelmedi ama üçü aralarında anlaşmış gibiydi. Akşam yemeğine kalmadan kapalı alan korkumun nüksedeceğini bilmeme rağmen Direniş tarafından bir kez daha kaçırılmaktansa ölmeyi yeğlerdim.

Atlas yine yer değiştirerek biraz daha önüme geçtiğinde Gryphon başını sallayarak ayağa kalktı. “Bundan sonra antrenmanlarımıza evdeki spor salonunda devam edeceğiz. Oli bugün koşu bandıyla başlayabilirsin. Odana gidip hazırlan, tekrar uyumaya çalışmanın anlamı yok. Bassinger sen de gelmelisin. Teknik bilgin zayıf olduğu sürece güçlü olman hiçbir şey ifade etmez.”

Aman Tanrım.

Atlas tam olarak beklediğim tepkiyi vererek yanımda taş kesildi.

Kaçmanın tam sırasıydı.

Apar topar kalkıp Atlas’ın süveterlerinden birini pijamamın üzerine giyerken yanağına minik bir öpücük kondurdum. Dün gece kısacık bir tişört ve külotumla yatağa yattığımda sabah

odayı Bağlarımla dolu bulacağımı bilmiyordum. Odama dönerken biraz örtünmeye ihtiyacım vardı.

North peşimden geldi ve benimle asansöre bindi. Telefonuna daldığı için üçüncü katın düğmesine bastığımı bile fark etmedi. Onu suçlamıyordum. Normalde bana aldırmaması hoşuma giderdi ama sessizliğinin yürek burkan bir yanı vardı.

Birini kaybettiğinde gömüldüğün türden bir sessizlikti. Samimiyetsiz ya da kötü niyetli görünmeden ona ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Asansörün kapıları açıldığında odama varana dek yan yana yürüdük. Kapıda duraksadım, kendimi güvenceye almamı sağlayacakmış gibi alt dudağımı çiğneyerek dişlerimin arasına sıkıştırdım. North telefonundan başını kaldırmamasına rağmen içgüdüsel olarak benimle birlikte yavaşladı. Omuzlarının sertliğine bakılırsa telefonunda gördüğü şey onu öfkelen-dirmişti.

North'u daha da kızdırmak istemiyordum ama... Öylece çekip gidemezdim.

"Ne söyleyeceksen söyle ve gününe devam et. Gryphon'la Bassinger seni bekliyor."

Boğazımı temizleyip alçak sesle konuştum. "Bir dahaki sefere şifacıya gitme. Birini tedavi etmek gücümü azaltmaz ve bağım... Başkalarının seni iyileştirmesinden hoşlanmıyor. Yani istediğini yapabilirsin tabii ama benim iyiliğimi düşünerek başkasına gitme. Ya da siktir et, ben bağımı sustururum."

Gözlerini bana çevirdi ama alelacele odama girip kapıyı arkamdan kapadım. Amcasını kaybetmenin sarsıntısı ve üzüntüsüyle boğuşurken ondan bir şeyler istediğim için azar işitmeye katlanabileceğimi sanmıyordum.

North'la Nox'un hâlâ bir ailesi olup olmadığını merak ettim. Ebeveynleri ölmüştü ve bildiğim kadarıyla tek akrabaları amcalarıydı. Bağlarımla ilgili ne kadar az şey bildiğimi unuttum. Özellikle de kâbus yaratıkları ve aralarına saklandıkları gölgeleriyle Draven erkekleri hakkında.

Atlas'ın yanımda olması fayda etmedi ve Gryphon bana her zamanki gibi yüklendi. Hatta ikimizi de yere serdi. Her ne kadar Atlas, North'un bodrum katındaki geniş, tam teşekküllü ve aşırı derecede pahalı spor salonuna kendine güvenerek kasıla kasıla girse de Gryphon bizi yerle bir etti.

"Her sabah buraya geleceğime ölürüm daha iyi. Odadan çıkarken Ardern'in neden pis pis sırttığını şimdi anladım," diye homurdandı Atlas yanımdaki minderden ama şu anda onunla konuşabilecek durumda değildim.

"Konuşamıyorum... Siktir nefes alamıyorum," dedim soluk soluğa. Gryphon bana kaşlarını çattı. Elimi tutup oturur vaziyete gelmeme yardım ederek bana su verdi.

Şaka yapıyor olmalıydı, parmaklarım dahi tutmuyordu, suyu içmeye çalışırsam muhtemelen üzerime dökecektim. Atlas homurdandı ve doğrulup oturdu. Şişeyi alıp açtıktan sonra tekrar bana uzattı.

Onların önünde kendimi daha fazla rezil etmeyi planlamadığım için başımı iki yana sallayarak su içmeyi reddettim.

"Dayanıklılığın üzerinde çalışmalısın, Bassinger. Bağ grubundaki tek hayal kırıklığı olmak istemezsin herhâlde?" diye homurdandı Gryphon ve Atlas'ın kafasına fırlattığı su şişesinden kaçmak için eğildi.

"Birbirinize laf sokmayın. Bu çok çirkin bir davranış ve bağımla uğraşmaya enerjim yok," diye homurdandım. Tişörtümün ucuyla yüzümü silerken ikisi de başını çevirip açıkta kalan çıplak tenime baktı.

Tepkilerini saklamaya çalışmamaları kesinlikle gururumu okşadı. Atlas'ın dayanıklılığından en ufak bir kuşku yoktu. Az önce minderde yarı ölü vaziyetteyken çok kısa sürede ikinci

raunt için enerjisini yeniden toplamıştı ama bu sefer üzerinde daha az giysi vardı ve...

“Oli, dizginle şunu. Parlıyorsun,” dedi Gryphon ve yine mindere serildim.

“Bunu siz başlattınız! Kahretsin, bir soğuk duş daha almam lazım.”

Atlas homurdandı ve beni ayağa kaldırmak için kolumu yakaladı. “Duşlardan konuşmayı da bırakalım lütfen. Hadi, okula yetişeceğiz. Shore’a veda ederek bir sadist olduğu için buraya bir daha asla geri dönmeyeceğimizi söyle.”

Atlas beni nazikçe Gryphon’a doğru ittiğinde kendimi tuhaf hissetmeye bile zaman bulamadım. Gabe’e karşı samimi duygular besliyordum ve belli ki Atlas, Gryphon’la da sıkı fıkı olduğumu sanıyordu. Ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir anlamda ateşkes yapmış olsak da onun yanında nasıl rahatlayabileceğimi bilmiyordum.

Gryphon kaşlarını kaldırdığında birazcık kızardım ama Atlas’ın bizi yalnız bırakıp kapıya doğru yürümesinin yardımı oldu. Gözleri üzerimde değilken korkmuyormuşum gibi rol yapabilirdim.

Gryphon’ın beni yine reddetmesini bekliyordum.

Bunu fark ederek kolumu yakaladı ve beni kendine çektiğinde “Nox’la konuştum,” diye fısıldadı. “Bu gece saat ondan sonra uyumaya hazır olduğunda odasına git. Sabah seni odanın önünde bekliyor olacağım. Söz veriyorum hiçbir sorun çıkmayacak.”

Rahat bir nefes aldım ve başımla onayladım. Bu âna dek taşıdığımı bile fark etmediğim büyük bir yük üzerimden kalkmıştı. Kendimi tuhaf hissetmeme ya da çekinmeme fırsat vermeden dirseğimi bıraktı ve yanağımı tutarak beni öptü.

Bunu insafsızca bir mükemmellikle yaptı.

Göğsümdeki bağım uyanarak koyduğum sınırları delmeye çalıştı. İşte tam olarak bu yüzden genelde yanaktan öpüşmeyi

tercih ediyordum. Gryphon'ın bağı tenime değdi, omuzlarımı okşadı ve usul usul sırtıma dokunmayı sürdürdü ama saygı kuralları çerçevesinde kalarak belimden aşağı inmedi.

Biraz daha aşağı inseydi mindere uzanıp bacaklarımı açarak benimle bağlanması için ona yalvarabilirdim.

Gryphon dudaklarını üzerimden çekip benden uzaklaşırken fısıldadı. "Böyle düşünmeye devam edersen bunu yapacağım."

Yanaklarım yanmaya başladı ve göğsünü ittim. "Kafamın içinden uzak dur, Shore! Bu da çok çirkin bir davranış ve büyük bir riske giriyorsun."

Kaşlarını çatıp bana arkasını dönerek sebep olduğumuz dağınıklığı toplamaya koyuldu. "Kendimi tutamadım, resmen çılgılık atıyordun. Yeteneğim senin üzerime fırlattığın bir şeyi yakaladı o kadar."

Hasiktir.

Ondan kaçarak Atlas'a koştum ve beni oradan götürmesi için elini tuttum.

Kahrolasica aptal Bağlar ve ahlaksız dilleri.

North kampüsteki güvenliğin üç kat arttırılmasını söylerken şaka yapmıyordu.

Draven'a vardığımızda Kieran binaya kadar bize eşlik etti. İçeri girene dek hiçbir arkadaşımızla buluşmamıza izin verilmedi. Sage'le Sawyer'ı amfinin önünde başka bir Taktik Ekibi ajanıyla tartışırken bulduğumuzda Kieran adamını gönderip Sage'i koruma görevini devraldı.

Kieran'ın bizi içeri gönderdikten sonra devriye gezeceğini sandım ama içeri girerek duvarın dibinden bizi gözlemeyebilmesi için salonun en arkasına oturmamızı istedi.

Gabe tüm olanları memnuniyetle kabullendi. Bir korumam daha olması hoşuna gitmiş gibiydi ama Atlas, Kieran'ın beni stadyumdan kaçıtırırken onu geride bırakmasına hâlâ kızgındı. Dolayısıyla her söylenene karşı çıktı.

Buna hiç şaşırmayarak meselelerini aralarında çözmeleri için onları kendi hâllerine bıraktım.

Öğle yemeğine kadar tek bir soru sormadım ama dünyanın en tatsız köfteli sandviçini yerken sonunda patladım.

“Bağ dadılığı yapmaktan nefret ettiğini sanıyordum,” diye çıkıştım Kieran'a. “Peşimde dolaşması için neden başka birini görevlendirmedin? Yoksa Gryphon illa seni mi istedi? Onu kızdıracak bir şey mi yaptın?”

Kieran kibirli ve son derece öfkeli bir tavırla kaşını kaldırdığında karşılık olarak pis pis sııttım ve o berbat sandviçten bir ısırık daha aldım.

Kieran yemek yemiyordu ama odayı gözetlemek için masanın ucuna oturmuştu. Gün boyunca olabildiğince yakınımda kalmaya çalıştığını çoktan fark etmiştim.

Bunu Atlas da fark etmişti.

“Emri Shore verdi, liderimiz o ama ben de onunla aynı fikirdeyim. Ekip içinde tamamen güvendiğimiz hiç kimse benim yapabildiğimi yapamıyor. Bunu son çare olarak düşünüyoruz fakat ben yanında oldukça seni güvenli bir ortama taşımamız her daim mümkün.”

Bu mantıklı gelmişti, sandviçimi ısıtırken başımı salladım. Atlas sonunda ona döndü ve “Oli'den nefret ettiğini sanıyordum,” dedi. “Bu tutumunu biraz fazla arkadaş canlısı buldum.”

Masanın karşısındaki Sage'le göz göze geldim çünkü Atlas tipik bir erkek davranışı sergiliyordu ve son zamanlarda çevremizdeki erkekleri çaktırmadan değerlendirmeye başlamıştık. Felix, Atlas ve Gabe'e nazaran daha beyefendi gibi görünebilirdi

ama Sage'in yanında o da aşırı korumacı baskın erkek kimliğine bürünüyordu.

Felix'i gerçekten beğeniyordum ve Sage ona bir şans verdiği için mutluydum.

Kieran bezgin bir tavırla Atlas'ı yanıtlarken gözlerini kısıp yemekhanenin karşı köşesine doğru baktı. "Ondan nefret etmiyordum. Onu korumaya ve ona göz kulak olmaya hazır iyi adamların oluşan Bağ grubundan kaçan küçük kıza saygı duymuyordum hepsi o. Ülkeyi gezip gününü gün etmek için beş yıl boyunca tüm kaynaklarımızı heba eden bir kıza saygım yoktu."

Kieran'ın sözleri nefesimi kesti ve yavaşça sandviçimi elimden bıraktım. Atlas'ın Kieran'ın kolunu kopartıp onu kendi koluyla öldüresiye dövmeyi planladığından emindim ama buna fırsat bulamadı çünkü üç masa ötemizde bir kavga çıktı. Gabe'le Atlas şiddetli kavgayla aramızda sağlam bir duvar oluştururken Sage'i bana doğru ittiler.

Sage'in tamamen güvende olması için onu arkama sakladım. Olan biteni keskin bakışlarla izlerken telefonunu kulağına dayayan Kieran'la göz göze geldim.

"Neler oluyor?" diye mırıldandım. Sage elimi yakalayıp Gabe'in arkasından başını uzattı.

"Hasiktir. Jacob'la Martinez yine birbirlerinin gırtlaklarına sarılmış. Buna bir son vermezlerse okuldan atılacaklar!"

O hâlde tipik ve önemsiz bir Üstün Yetenekliler kavgasıydı. İkisi de bunu sonraya saklamadığına pişman olacaktı çünkü beş Taktik Ekibi ajanı bir anda yanlarında belirerek ikisini de yere yatırdı. Kulağıma gelen çatlama seslerinin yerdekilerin kırılan kemiklerden geldiğine emindim.

Of.

Kieran bize fısıldadı. "Kaçırılmalar yüzünden kavga ediyorlar. Jacob'ın erkek kardeşi hâlâ kayıp ve Martinez bu konuda gevezelik yapıyor çünkü babası Meclis'te. Seninle ilgili güvenlik

önlemlerinin arttırılmasından sonra çenesi iyice düştü. Durmadan Meclis propagandası yapıyor.”

Kahretsin.

Sage’e gözlerimi devirdim. “Martinez her zaman küçük bir sürtüktü. Kendi zehrinin tadına bakması için onu kandırıp Göl Cadısı’yla birlikte suya sokmalıyız.”

Ajanlar elleri arkadan kelepçelenmiş iki oğlanı yaka paça yemekhaneden çıkarırken Kieran bana bakıp başını iki yana salladı. “İşte bu yüzden seninle ilgili fikirlerim değişti, Fallows.”

Bunu duymak beni gerdi. Kieran, huzurla yemeğimizi bitirmek için tekrar masaya oturana dek sözlerini açıklama gereği duymadı. Gerçi huzur filan kalmamıştı, herkes fısıldaşarak iki öğrencinin kavga etmesi benim suçummuş gibi bizim masaya bakıyordu.

Kıymetli, tehlikeli ve sağı solu belli olmayan biri olmam benim suçum değildi.

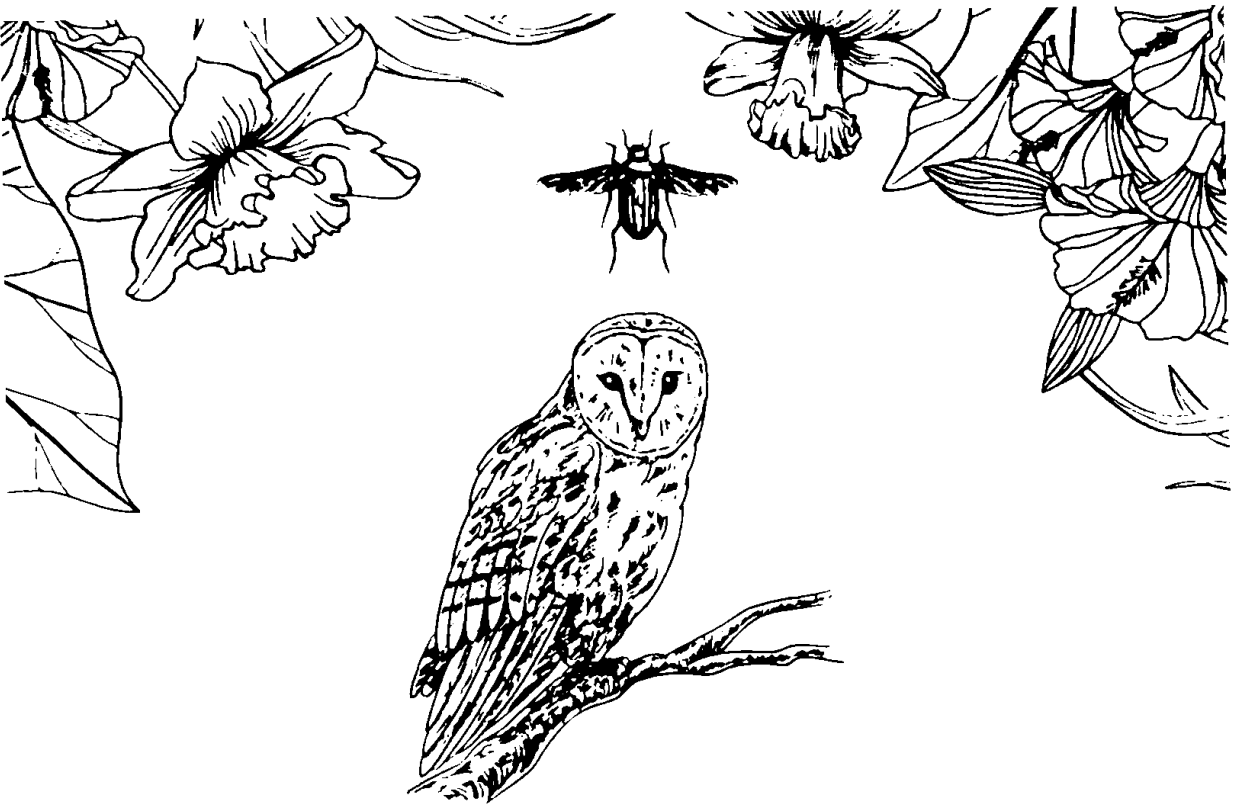
“Taktik Ekibi ajanlarını ne kadar güçlü olduklarına göre seçmiyoruz,” dedi Kieran. “Güç kesinlikle işimize yarıyor ama simülasyonlarda ve engelli parkurlarda daha seçkin özellikler ararız. Sen asla yılmadın, karşındaki rakip senden ne kadar güçlü olursa olsun pes etmedin. Kaybedeceğin kesin olsa bile oyunlara katılarak tüm gücünle mücadele ediyorsun.”

Atlas Kieran’ı dinlerken tepsisini itip kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir şeye kızmış gibi çenesini oynatıyordu ama ben bunu derin düşüncelere daldığında yaptığını biliyordum.

Kieran başıyla Sage’i gösterdi. “Arkadaşının peşinden git. Kaçırıldığını öğrenir öğrenmez sonuçlarını düşünmeden onu kurtarmaya koştun. Bu tür bir cesareti kimseye eğitimle aşılayamazsın. Bu bir insanda ya doğuştan vardır ya da yoktur.”

Kieran son kez gözlerini yemekhanede dolaştırdıktan sonra kendine özgü sırtışılarından biriyle bana baktı. “Bir de Direniş’in seni tanıması meselesi var. Bağlarından kaçmadın. Son parama kadar bahse girerim ki onlardan kaçmadın. Sen

başka bir şeyden kaçtın ve buraya zorla geri getirildiğinde izini sürmelerinden korktun. Durmadan aynı şeyi söylüyordun. Seni burada kalmaya zorlarsak her şeyin daha kötüye gideceğini söylüyordun. Pekâlâ, şimdi seni dinliyoruz, Fallows. Peşinden gelenin kim olduğunu göreceğiz.”

On Altıncı Bölüm

Gabe'in canı pizza çektiği için kafedeki mesaim bittikten sonra Atlas'ın arabasına doluşup Draven kampüsüne iki blok uzaktaki küçük bir mahalle pizzacısına gittik.

İçerisi çoktan kalabalıklaşmıştı, mekânı öğrencilerle doluydu. Gabe mesaim sırasında içtiği beş kahvenin etkisiyle insanları selamlayıp onlarla laflarken duvardan duvara sekecek kadar enerjik görünüyordu. Konuştuğu tipler bir süredir olmadıkları kadar arkadaş canlısıydı ve bunun sebebini anladığımda öfkeyle köpürdüm.

Hepsi William'ın ölümüyle ilgili bilgi ve ipucu peşindeydi.

Koyun gibiydiler, Direniş'ten ödleri kopuyordu ama kendilerini savunmayı öğrenmek ya da yetenekleri üzerinde uzmanlaşmak gibi önlemler almak yerine Bağlarımın onları korumasını umuyorlardı.

Yıllardır *canavar* olarak adlandırdıkları adamlardan koruma bekliyorlardı.

Bu konu fena hâlde canımı sıktığından Gabe biriyle tanışmam için beni yanına çağırdığında onlara ters ters baktım.

Gabe kampüsün altın çocuğunu oynamak istiyor olabilirdi ama ben bunu yapmaktansa kendi ölümü çiğnemeye razıydım.

Yüzümdeki ifade Atlas'ı güldürdü ve Bağ'ımın yanındaki çocukla tanışmaya giderken beni takip etti.

Gabe bana kaşını kaldırsa da "Oli, bu Gray'in oda arkadaşı Shay," derken sıırıtmaya devam etti.

Öfkem biraz yatıştı. "Gray okula döndü mü? Hay aksi. Kusura bakma. Tanıştığımıza memnun oldum."

Shay kabalıgımı umursamadan bana arkadaşça gülümsedi ve omzunu silkti. "Sawyer, Gray'in annesiyle babasını ikna etmek için bin dereden su getiriyor ama onlar hâlâ aşırı ihtiyatlı davranıyor. Gray bir Telekinetik. Aslında ona daha fazla güvenmeliler."

Bak sen. "Yürü be yakışıklı buz hokeyci. Belki de gidip ailesiyle tanışıp durumun kontrolümüzde olduğuna dair güvence vermeliyiz."

Atlas, Gray'e taktığım isme sinir olarak beni hafifçe sar-sınca pişkince sıırıttım. Gabe sululuğuma gözlerini devirmekle yetindi çünkü bunu benden belki milyon kez duymuştu. Ayrıca sanırım sadece arkadaşlarımın moralini düzeltmeye çalıştığımın farkındaydı.

Gray seksi bir çocuktı ama Bağlarımın yanında bir hiçti. Henüz hakkında bir karara varamadıklarımın yanında bile. Bağ grubunun gücü buradan geliyordu, onlar dışında hiç kimseyi ne düşünebiliyordum ne de arzulayabiliyordum. Esas Bağ olarak ben böyle hissederken Nox'un birlikte yediğimiz akşam yemeklerine her hafta başka bir kızla gelebilmesi çok büyük bir adaletsizlikti.

İğrenç.

Şu anda bunları düşünmemeliydim çünkü bu gece onunla uyuyacaktım. Nox'un benden tiksindirirken başka kadınlarına dokunmasına öfkelenerek onun yatağına giremeyeceğimi biliyordum. Kahretsin. Durmadan Bağ grubumun pisliğini temizlesem de arkamı döndüğümde daha da büyük bir çöp yığınıyla karşılaşırıyordum.

“Gray’in annesiyle babası Meclis üyesi değil, yine de Meclis’i oluşturan aileler arasındalar. William Draven’in başına gelenleri biliyorlar. Yani Gray’in yakın zamanda kulesinden kurtulması mümkün görünmüyor. Siz arkasını kollamaya söz verseniz bile. Vay canına, dün gece Direniş’in kampında yaptıklarını duydum, Gabe. Şimdiye kadar ülkenin yarısı duymuştur zaten. Tam bir hayvansın oğlum.”

Bir dakika.

Neler oluyordu?

Gabe’e baktım ama renk vermedi. Bu beni daha da sinirlendirdi. Her şeyi en son öğrenen olmaktan hoşlanmıyordum ve bu ilişkiyi sürdürmenin bir yolunu bulduğumuza inanırken benim bilmediğim bir şeyi bildiği için Shay’i yavaş yavaş öldürebilirdim.

Atlas elimi tutarak beni uzaklaştırdı. Hazır olan pizzalarımızı almak için tezgâha yöneldik. Atlas beni arabaya götürürken Gabe geliyor mu diye arkasına bakmadı. Tek kelime söylemeden beni ön koltuğa oturttu. Göğsümün içinde kabaran kırgınlık hissiyle ilgili olumlu ya da olumsuz bir yorum yapmadı.

Bir dakika sonra Gabe arka koltuğa oturdu ve birine el sallarken usulca kıkırdadı. Ön koltukta içimde kopan fırtınaların farkında bile değildi.

Sessizlikte nefes alıp verişim net bir biçimde duyuluyordu. Dikiz aynasında Gabe’in çatık kaşlarla Atlas’a baktığını gördüm. Atlas’ın arabayı hemen çalıştırmamasına anlam verememişti.

Atlas saçlarımı yüzümden çekerken parmaklarıyla nazikçe yanaklarımı okşadı. Ama Gabe’le konuştuğunda sesinde en ufak bir nezaket yoktu. “Oli’nin ne kadar hassas olduğunu unuttun mu? Herkesin diline düşen bir şeyi ondan saklamamalıydın.”

Gabe bana bakıp nefesini verdi ve elini saçlarının arasından geçirip uçlarını hafifçe çekiştirdi. “Dün gece on sekiz kişiyi öldürdüğümü nasıl söyleyeceğimi bilmedim. Karşına geçip sana...”

Atlas sözünü kesti. “Onun güvenliği için yapman gereken bir şeyi yaptığını söyledin olur biterdi. Oli cam değil ki kırılsın. Neler yapabildiğini biliyorsun.”

Gerçekten biliyor muydu? Sanırım biliyordu. Ona yeterince ipucu vermiştim. “Ben de birilerini öldürdüm, Gabe. Bu yüzden seninle ilgili düşüncelerim değişmeyecek.”

“Evet, ama benim gibi on sekiz adamı çıplak ellerinle parçalamadın... Pençelerim desem daha doğru olacak sanırım. Neyi kastettiğimi anladın. Onları fiziksel güçle vahşice öldürdüm.”

Aradaki ayrımı umursamadığımı göstermek için omzumu silktim ve Atlas nihayet arabayı çalıştırdığında emniyet kemerimi taktım. Draven malikânesinin bulunduğu etrafı çitlerle çevrili mahalleden önceki son kavşaktaki kırmızı ışıktaki durana kadar hiçbirimiz konuşmadık.

“North ve Nox, William’i bulduktan sonra ava çıkmış. Gryphon’la bir Direniş kampını bastıklarını öğrendiğimizde çoktan iş işten geçmişti. Dolayısıyla kan dökme arzularının yatışmasını beklemekten ve yanlarına kimseyi yanaştırmamaktan başka çaremiz yoktu,” diye anlattı Gabe yumuşak bir sesle. Bize bunları söyleyerek ailesine ihanet ettiği hissine kapıldığını fark ettim.

Günün yirmi dört saatini birlikte geçiriyorduk. Ben aralarına katılmadan önceki ilişki dinamiklerini az çok anlamaya başlamıştım. North yalnızca en büyükleri değildi, aynı zamanda hepsinin sorumluluğunu üstlenen kişiydi. Kararları Gryphon’la birlikte alıyordu çünkü ikisi de doğuştan lider ruhluydu. Nox sağı solu belli olmayan biriydi, diğerlerine sadıktı ama kendi yolunda yürümeyi tercih ediyordu. Henüz bunu tam anlayamamıştım, ona sonsuz anlayış göstermeleri ve saçmalıklarına göz yummaları aklımı karıştırıyordu ama buna alışmıştım.

Gabe kesinlikle grubun küçük kardeşiydi.

Diğerlerinden daha genç olduğu ve hâlâ üniversite okuduğu için ona üstünlük taslamıyorlardı ama ona abilik ediyor, yol gösteriyor ve korumacı davranıyorlardı.

Gabe'in şu ânda bize bunları anlatıyor olması bir lütuftu. Hepimizin Bağ grubumuzun tam ortasındaki uçurumu kapatmak için elimizden geleni yaptığımıza dair inancının bir göstergesiydi.

Yeşil yanıp Atlas gaza bastığında sordum. "North nasıl yaralandı? Nox iyi miydi?"

Gabe gözlerini ovuşturdu. "North'un yaratıkları Nox'un-kiler gibi değil. Daha çok kuduz hayvanlar gibiler. William'ın başına gelenlere o kadar öfkelenmişti ki katliam sona erdiğinde yaratıklarını geri çağırarak enerjisi kalmamıştı. North onları dizginleyene kadar biri kolundan bir parça kopardı."

Vay be.

Gabe'e bakmak için arkamı döndüğümde gözleri kulağımın arkasına kıvrılan Brutus'ü buldu. Brutus o kadar sessiz sakindi ki bazen orada olduğunu bile unutuyordum. Horultularının yumuşak titreşimi dışında benimle olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

"Nox iyiydi. Sınırlarını çok zorladığı için yorgundu o kadar. Gryphon onu eve getirip temizlenmesine yardım etti. Nox'un yaratıkları onun yaralanmasına asla izin vermedi. Kaç kez dövüştüğüne tanık oldum, hiçbir zaman kılına zarar vermediler. North'unkiler rastgele öldüren tiplerden ama Nox'unkiler eğitilmiş. Efendilerinin güvende olmasını sağlıyorlar."

Yutkunarak başımı salladım. Farkında olmadan yanağımı Brutus'e çevirdiğimde sevgiyle bana burnunu sürttü.

"Kampın yerini nasıl öğrendiler? Gecenin bir vakti öfkeden kudururken tesadüfen bir kampa rastlamadılar herhâlde?" diye sordu Atlas. Vites değiştirdi ve tüm bunlar yüzünden benden uzaklaşmayacağını belli etmek istercesine elini dizime koydu.

Gabe omzunu silkti. "North'la Gryphon yıllardır Direniş ayırma kamplarının izini sürüp haritasını çıkarıyordu. Yüzde otuz kadarını yakından takip edebildiklerini varsayıyorlar ama onları yok edecek kadar Taktik Ekibi ajanı toplamakta zorlanı-

yorlar. Bunu bir madde 22¹ vakası olarak düşünebilirsin çünkü seçkin aileler Taktik Ekiplerine katılıp savaşmaya yanaşmıyor ama en üst kademedeki Üstün Yetenekliler oldukları için aynı zamanda toplumumuzun temel taşlarını oluşturuyorlar. Daha alt sınıflardan aileler savaşmaya istekli ama onlar da bizim ihtiyacımız olan yeteneklere sahip değil.”

Tanrım.

İç çekerek arabanın camından geceyi izlemeye koyuldum. TE derslerinde şımarık bir çocuk gibi sızlandığım için kendime kızdım. Sonuçta Gryphon yeni ajanları orada buluyordu. Haksiktir, Zoey bayıltma yeteneğiyle çok işe yarayabilirdi.

Onu derse geri alması için Gryphon’la konuşmam gerekecekti.

Zoey bundan sonra bana el süremezdi ve eminim ki onu takım ruhuna uyum sağlaması için eğitebilirlerdi.

Atlas bana bakıp homurdandı. “Beni o sadistle antrenmanlara devam etmeye zorlayacaksın, değil mi?”

Belli belirsiz gülümsedim ve omuz silkтім. “Bunu dayanıklılığını kanıtlamak için bir fırsat olarak görebilirsin. Benim bundan şüphem yok ama siz sürü liderinin kim olduğunu ispatlamak için didişip duruyorsunuz.”

Atlas arabayı park edip pizza yemek için hep birlikte odama gidene kadar bekledi. Kapının önünde beni kendine çekerek kulağıma fısıldadı. “Kendimi kanıtlamayı umursadığım tek insan sensin ve bunun daha eğlenceli yolları var, tatlım.”

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama vazgeçip geri indirdim.
Üçüncü kez.

1 Sorunlu bir durumdaki tek çözümün sorunun özündeki bir kural veya durum tarafından engellenmesi. —ç.n.

Bu iş giderek daha da acınası bir hâl alıyordu. Nox onun gecesinde odasına gittiğim için en kötü ne yapabilirdi ki? Üstelik buraya gelmeme razı olmuştu. Gelgelelim bu konuda mantıklı düşünemiyordum ve Gryphon'ın talimatlarını zihnimde döndürüp dursam da cidden aşırı korkuyordum.

Bağım sessizdi, sanırım bu beni her şeyden daha fazla korkutuyordu. Nox'un benimle ilgili fikrini asla değiştirmeyeceğini, dolayısıyla beklentilerimi düşürmem, hatta sıfırlamam gerektiğini kabullenmiş gibiydi.

North'la bunu tartışmak için geç mi kalmıştım?

North'un kapısına doğru baktım çünkü tabii ki bu katta üç tane yatak odası vardı ve tabii ki o odaların ikisi North'la Nox'a ve biri de bana aitti.

Başka ne beklenirdi?

Kapıyı çal, Oli. Biraz erkek ol. Ya da biraz kadın ol mu demeliydim? Cesaretini topla ve çocuk gibi ağlama demenin daha kapsayıcı bir yolu yok muydu? Bilmiyordum ama belki bunu düşünmek de Nox'un odasına girmeyi ertelemek için yaptığım başka bir şeydi.

Bu kadar tırtıştığımı bilse Gryphon'ın kim bilir bana ne kadar öfkeleneneceğini hayal ederek kendimi zorladım ve kahrolası kapıyı çaldım. Her şeyin yolunda gideceğine dair verdiği güvenceden şüphe ettiğimi düşünerek kendini hakarete uğramış gibi hissedirdi.

Tamı tamına üç dakika bekledikten sonra huysuz bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurup oflayıp pufladım çünkü Nox tabii ki içeri gelmemi söylemeyecekti. Kapının önünde bir zavallı gibi beklediğimi görmek için muhtemelen bir yerlere bir kamera takmıştı ve...

Pekâlâ, bu kadar kendine acıdığın yeter, Oleander.

Kapının kolunu denedim. Kilitli değildi, dolayısıyla bir nefes aldım ve başımı içeri uzattım. "Nox? Hiç komik değil. İçeri girebilir miyim giremez miyim?"

Cevap gelmedi.

Kahrolası pislik. Onu gebertip iç organlarıyla yıkanmak istiyordum.

Kapıyı ardına kadar iterek odaya girdim, bir tekmeyele geri kapadım ve kollarımı gövdeme dolayarak karanlık odada hursuzca etrafıma bakındım.

Ben iyiyim.

Hiçbir sorun yok.

Sikerler, dedim ve yeteneğimi kullanarak gözlerimi karanlığa alıştırdıktan sonra bir kütüphanede olduğumu fark ettim.

Tamam, aslında bir kütüphane sayılmazdı çünkü planı bu kattaki odalarla aynıydı ve hemen hemen aynı büyüklükteydi. Ama içeride bir yatak yoktu ve duvarlar kitaplıklarla kaplıydı. Bir adım ilerledim. Banyo benimkiyle aynı yerdeydi, giysi dolabı da öyleydi ama Nox'un ki kitapla dolup taşıyordu. Gerçekten öyleydi, gözümün önündeki her yüzeyde eski ve deri ciltli kitap yığınları vardı.

Profesörün farklı bir yüzünü görüyordum. Aslında çok şaşırmamam gereken bir yüzünü... Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu olmadığı kesindi.

Kitaplıkların arasında yürüyerek odanın öbür ucunda bir köşeye sıkışmış, küçük, dar ve sarmal bir merdiven keşfettim. Benim odamda böyle bir şey yoktu.

"Nox? Orada mısın?" diye seslendim deminkinden daha yüksek bir sesle ama Nox yine cevap vermedi.

Odada son kez etrafıma bakınıp oturacak bir kanep, hatta bir sandalye bile olmadığından emin olduktan sonra şansımı yukarıda denemeye karar verdim.

Başta yavaş ve tereddütlüydüm ama üst kattaki yatak odasını görünce adımlarımı sıklaştırdım.

Nox bir rüyalar âleminde uyuyordu.

Pekâlâ, biraz dramatikleştiğimi kabul ediyorum. Oda aşağıdakinden daha küçüktü ve yine kitaplarla kaplıydı ama bura-

dakiler o kadar düzenli değildi. Hayır, Nox belli ki buradakileri okuyordu çünkü her yerdeydiler. Bir köşede çekmeceli bir dolap ve büyük boy iki kişilik yatağın iki yanında da komodinler vardı.

Oda özenle temizlenmiş olsa da dağınıktı. Son derece aktif bir zihnin yaratabileceği türden bir dağınıklığı bu ve ilk kez Nox'u yakından tanıma konusunda bir adım atmıştım.

Yatağın kenarına tüneyerek Gryphon'a bir mesaj atıp ne bok yiyeceğimi sordum. Ama cevabı bana güven vermedi.

Yat uyu. Sabah dörtte spor salona gitmek için seni oradan alırım.

Sabah dörtte kalkacağıma göre uyumak için altı saatim vardı. Nox bundan hoşlansın hoşlanmasın dinlenmeliydim.

Bir eşofman altıyla Gabe'in eski tişörtünü giymiştim. Yorganın altına girdim. Nox'un yatağın hangi tarafında uyuduğunu bilmediğim için en uca top gibi kıvrıldım. O kadar yorgundum ki tüm huzursuzluğuma rağmen şıp diye uyudum.

Saatler sonra Nox'un kâbus yaratıklarının hafif ışıltısına uyandım.

Her yerdeydiler.

Yatakta boylu boyunca yanıma serilen Brutus her zamankinden daha büyük görünüyordu. Onun ötesine baktığımda en az yüz tane değişik şekillerde yaratık gördüm. Odadaki her yüzeyi kaplamışlardı. Çoğu dumanlı şekillerden ibaretti ama çeşitli boyutlarda başka köpek yavruları da gördüm. Hepsı uyuyordu, birbirlerine sokulup buldukları yere kıvrılmışlardı. Bu manzara nefesimi kesti.

Çok güzellerdi, ölümcül bir dumandan yaratılmışlardı ama en karanlık gecelerde bile milyonlarca yıldız ışıltısının yolunuzu aydınlatması gibi tuhaf bir pırıltı saçıyorlardı. Rahatsız edici ve güzellerdi, resmen onlara kilitlenmiştim. Her birini Brutus gibi yakından tanımak istiyordum ve Nox'un muhtemelen buna izin vermeyeceğini bildiğimden kalbimin derinlerinde bir sızı duyuyordum.

Göğsümdeki ağrıyla mücadele ederken kanepede onu gördüm. Başını arkaya atmış, koyu bukleleri dağılmıştı. Uzun uzun iç çekti. Taş kesildim ama uyandığımı anlamaması için düzenli nefesler almaya çalıştım. Üzerinde kumaş pantolon ve üstten üç düğmesi açık bir gömlek vardı. Ayakları çıplaktı. Nox'u hiç bu kadar yorgun gördüğümü hatırlamıyordum. Zor geçen son birkaç günün izleri yüzüne kazınmıştı.

Onu teselli edemezdim ama bunu bilmek onu avutmaya dair isteğimi dindirmeye yetmedi.

Orada yatarak Nox'un kanepede derin derin düşünmesini izledim. Yaratıklarının her birini sevgi ve şefkate yakın bulduğum bir ifadeyle süzerken bakışları biraz dalgın ve donuktu. Bunlar abisinin emrindeki kuduz yaratıklara benzemiyordu. Uyurken hepsi uysal ve hatta şapşal görünüyordu.

Huzurlu bir manzaraydı doğrusu.

Nox'un benden ne kadar nefret ettiğini unutabilseydim bu bize özel, mükemmel bir an olabilirdi. Gerçi aslında öyle değildi çünkü Nox benim uyanık olduğumu ve onu izlediğimi bilmiyordu. Onunla konuşabilsem iyi olurdu. Amcanın ölümü için başsağlığı dileyip Direniş'i yeryüzünden silebilmeyi ne kadar istediğimi söylemeliydim ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Alt kattaki kapının sessizce açılıp kapandığını duydum. Bağımın harekete geçmesine bakılırsa benimkilerden biri gelmişti. Sonra North yukarı çıktı, halıların üzerinde sessiz adımlarla dolaşarak odayı gözden geçirdi.

Her yerde yaratıklar olmasından pek de hoşnut görünmüyordu, belli ki varlıkları ona huzur vermiyordu.

Nox ona bakmadan küçümser bir tonda konuştu. "Sen de beni kontrol etmeye mi geldin? Gryph bana burada neler olup olamayacağını açıkça anlattı zaten."

North kardeşinin yanına oturdu ama odanın içi hâlâ karanlık olduğu için ikisi de gözlerimin açık olduğunu fark etmedi.

“Senin nasıl olduğuna bakmaya geldim. Bunu istemediğini biliyorum, yine derslerine içkili gitmeye başlamandan korktum... Ya da geçen seferki gibi evden kaçıp seninle dövüşecek kadar aptal birini bulmandan.”

Nox göğsünü ovuşturarak homurdandı. Sonra durup parmaklarına baktı. Zifiri karanlık odada ellerini öne uzatıp onları seyre daldı. Yeteneğinin aktif olduğunu tahmin ettim.

“Düz olmalarına hiçbir zaman alışabileceğimi sanmıyorum. Hiç hakkı olmayan bir şeye burnunu soktuğu için ona kızgınım.”

North omzunu silkti. “Bilmiyordu ki. Bunun üzerinde bir kontrolünün olmadığını biliyorsun. Benim de senin gibi çekincelerim var ama anlayışlı olmalısın, Nox.”

Nox parmaklarını deniyormuş gibi oynattı. “Hiçbir şeye mecbur değilim. Beni buraya geri getirdiğinde bunu bana sen söylemiştin. İstemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim.”

North dudaklarını birbirine bastırdığında Nox’un bu küçük zafer için kendini kutladığını görür gibiydim. Brutus uykusunda burnunu çekerek bana döndü. Yanımdaki hareketliliğin dikkatlerini çekmesinden çekinerek hemen gözlerimi kapadım.

North daha alçak ve yumuşak bir sesle konuştu. “Ondan hoşlanıyorlar. Yanına gönderdiğin yaratığın sadece bir casus olduğunu sanıyordum ama şunların hâline baksana.”

“Ya da onlardan habersiz yataktan kalkmaması için etrafını sardılar hepsi o.”

North genzinden gelen boğuk ve öfkeli bir ses çıkardı. “O daha çocuk sayılır, Nox. Hiçbir şey yapmayacak. O öyle biri...”

“Sakın. Bunu konuşmayacağız. İnat edersen seni merdivenden atarım. Onun burada oluşunun tek nedeni senin, Gryph’ın ve Gabe’in Bağ’ı olması. Sağ ve burada kalmamda ısrarcıysan rolümü oynayacağım ama o benim değil. Asla da olmayacak.”

Uzun bir zamandır ilk kez bağım onunla birlikte olamama fikrine kederlendi ve Nox’un sözleri yüzünden ağzımı dolduran safra tadıyla yutkunmaya çalıştım.

O da ben de kararımızı vermiştik.

Dünyanın kaderi buna bağlı olsa da onunla bağlanmayacaktım.

North usulca odadan dışarı süzüldü. Nox biraz uyumak için kanepeye uzanıp battaniyeyi üzerine çekti ve diğer tarafa döndü. Bir metre daha önce hiç bu kadar uzak görünmemişti.

O mesafeyi kapatabileceğimi düşünmüyordum.

On Yedinci Bölüm

“**A**şğılık herif. Senden nefret ediyorum. Her şeyinden nefret ediyorum. Eğer bu Bağ grubunda olmasaydın o kahrolası boynunu kırıp cesedini bir çöp bidonuna atardım. Çünkü senin yerin orası.”

Atlas'ın acı sözleri Gabe'i güldürse de Gryphon bakışlarıyla onu susturdu. İkisinden birini azarlamaya ne enerjim ne de oksijenim vardı. Dolayısıyla nefesimi düzene sokmaya odaklandım.

Koşu bandında bir saat kalmıştım. Sonra Gryphon, Gabe'le ağırlık çalışmamı söyleyerek Atlas'la mindere çıkmıştı. Atlas'ı Doğu Kıyısı'nda her kim eğittiyse yeteneğini kullanarak hiç zorlanmadan antrenman yapmasına göz yumduğu çok geçmeden belli olmuştu.

Gryphon o tarz bir eğitmen değildi.

Gryphon'ın yalanları tespit etme ve acıyı bloke etmenin dışındaki diğer yeteneklerine ilk kez tanık oluyordum. Atlas'ın zihnini kurcalayarak her adımda yeteneğini devre dışı bırakmasını izlemenin insanı ürküten bir yanı vardı. Hiç abartmıyorum,

Atlas yeteneğini her kullanmaya kalkıştığında Gryphon ona engel oldu.

Sonuç olarak Atlas hepimizin gözü önünde sinir krizi geçirdi.

“Hile yapmadan beni yenemediğin sürece işime yaramazsın,” dedi Gryphon elindeki sargıları düzeltirken. “Benim işime yaramadığın sürece Oli’yi hakkıyla koruyabileceğine güvenemem. Bu evden her çıktığınızda biri size refakat edecek. Kararım değişmeyecek. İstersen gidip bir köşede ağlayabilirsin. Bağ’ımı bir çaylağa emanet edemem. Eminim Gabe seve seve nöbetini devralır.”

Bu sözler üzerine Gabe’in yüzü gururla ışıldadı. Sırıtmaktan yanakları ağrımaya başlayabilirdi ama Gryphon kolay kolay iltifat eden biri olmadığından Gabe’in yeteneklerini böyle yüceltmesi harika bir duygu olmalıydı.

Gabe’den şüphem yoktu. TE dersindeki dövüşlerini izlemiştim, gerçekten rakipsizdi. Sadece becerilerini değil yeteneği üzerindeki kontrolünü geliştirmek için de yıllarca ter dökmüştü.

Hem Bağımız hem de toplumumuz için gerçek bir değerdi.

Atlas’ın dişlerini gıcırdatmasına karşılık Gryphon kayıtsızca omuz silkti. “Oli yalnızca birkaç aydır antrenman yapıyor ama ayak hareketleri seninkilerden daha iyi. Ailen seni yetiştiren tembel antrenörden parasını geri istemeli.”

Atlas bana baktı ve ifadesiz bir suratla yeniden ağırlık çalışmaya başladım. Gabe arkamda dolaşarak beni gözlemeyi sürdürdü. Bundan hiç hoşlanmamıştım ama Gryphon’ın benim için hazırladığı programda ilerleme kaydediyordum ve hareketleri değiştirip beni yine yerlerde süründürmesinden korkmaya başlamıştım.

Gryphon bizi dikkatle izledi ve Atlas derin bir nefes daha aldığı anda bir şey söylemesini bekler gibi kaşlarını kaldırdı.

“Evet, Oli’yle süper bir iş başarmışsınız. Daha sıkı çalışacağım.”

Oh be.

Beklediğim cevap değildi ama Atlas'ın tepkisine gizli gizli sevinmiştim. Tamam, geri adım atmış sayılmazdı ama bu konuda kimsenin Gryphon'ın eline su dökemeyeceğini de kabullenmişti.

Bu bir insanın karakteriyle ilgili çok şey ele veriyordu.

Gryphon hiçbir şey söylemedi. Atlas bu kez daha yavaş ve dikkatlice duruşlarını çalışmaya devam ettiğinde benim huysuz ve yara izli Bağ'ımın da benim kadar etkilendiğini görebildim.

Gryphon bizi normalinin iki katı daha uzun bir süre tutsa da günlerden cumartesi olduğu için derse yetişmeyi bahane edemedik.

Atlas ona öğretilenleri iyice kavramayı kafasına koydu. Gryphon sonunda bize esneme hareketlerini bitirdikten sonra gidebileceğimizi söylediğinde Atlas yeteneğini kontrol altında tutmayı öğrenmişti. Gryphon hâlâ duruşlarını eleştiriyordu ama hiç olmazsa beynini kurcalamaktan vazgeçmişti.

Bu işkence seanslarının en sevdiğim yanı esnemektir çünkü kıcımlı mindere koymaktan başka bir çaba harcamama gerek kalmıyordu. Dolayısıyla uzun uzun esnedim ama Gabe sadece temel hareketleri yaptıktan sonra işimi bitirmem için başımın etini yemeye başladı. Ne var ki sırtıma keskin bir ağrı saplanmıştı ve köpük silindirin üzerinde yuvarlanarak orayı açmak istediğim için Gabe'in yalvaran bakışlarını görmezden geldim.

Gryphon spor aletlerini temizlemeyi bitirdiğinde çantasını topladı ve bize başıyla sert bir selam çakıp gitti. Zihni çok meşguldü. Nox'un odasından beni almaya geldiğinde bunu anlamıştım, dolayısıyla bana doğru düzgün veda etmemesini üzerime alınmadım.

Evet, bağım biraz bozulmuştu ama mantıklı düşünebilen tarafım buna aldırmıyordu.

Gryphon kapıyı arkasından kapadığı gibi Atlas yanağını öpmek için eğildi. "Gecen nasıl geçti, tatlım?" diye fısıldadı. "İyi görünüyorsun ama yine de sormak istedim."

Bunu beklediğim için omzumu silktim. "İyiydi."

Atlas gözlerini kıstı. “O ne demek? Seninle duşa gelip morluklar aramam ya da sen uyurken vücuduna yeni bir takip cihazı sokuşturdu mu diye bakmam gerekir gibi hissediyorum.”

Başımı iki yana salladım ve acele etmek için hiçbir sebebim olmadığından mindere uzandım. Daha sonra kafede çalışacaktım ve yapmam gereken bir ödevim vardı ama bunları organize etmek için önümde uzun bir gün vardı.

Gabe bize su getirdi. Şişelerden birini bana verdikten sonra yanıma çömelip saçlarımı boynumdan çekerek Brutus’un gizlenme yerini açığa çıkardı. “Hâlâ orada olduğuna göre senin açısından bir sorun olmadı. Bassinger’a da kışına giren sopayı çıkarmak düşünüyor.”

Bir kavgaya daha tutuşmalarına engel olmak için ağzımı açtım ama sonra *güm* diye bir sesle beraber ev temelinden sarsıldı.

Atlas anında üzerime kapandı.

Gabe ayağa fırlayıp önüme geçti. Telaşla telefonunu cebinden çıkardı ama gelen bir mesajı okumak için duraksadı ve sonrasında öfkeyle küfretti.

“Neler oluyor? Söylesene be adam!” diye bağırdı Atlas ayağa fırlayıp beni de kaldırıırken.

İkisi de bana çok yakındı, henüz odada bir tehlike olmamasına karşın bana siper olmuşlardı. Gabe’in verdiği suyu içmek için zar zor aralarından çıktım.

Bir dakika sonra biriyle dövüşeceksek vücudum susuz kalmamalıydı.

“Sharpe burada. Bir Meclis üyesine açıkça saldırdı ve şimdi North’un peşine düştü.”

Gabe’in lafını bitirmesini beklemeden kapıya doğru yürüdüm ve Atlas küfrederek arkamdan koştu. “Bir planın olmadan oraya gidemezsin, Oli. North başının çaresine bakabilir.”

Gabe de peşimizden geldi. “North burada kalmamızı istiyor. Sharpe, Nox’u da uyandırmış. Şimdi iki yorgun ve sinirli Dravenla uğraşmak zorunda kalacak.”

Durmaya çalıştım ama bağım bunu yemedi. Hem de hiç yemedi. Bağlarımın peşine düşenler bunun bedelini ödeyecekti. Bizim neler yapabildiğimizi herkes öğrenecekti. Gözlerimdeki değişimi hissettim. Mantıklı düşünceler için oyun bitmişti.

“Siktir. Shore’u ara, durumun kontrolden çıktığını haber ver,” dedi Atlas sertçe ama diğer bağlarımı uyarmalarına fırsat vermeyecek kadar hızlı hareket ediyordum.

Ben evi hâlâ öğrenememiş olabilirdim ama bağım tavşan yuvasını andıran koridorlarda bir ân bile tereddüt etmeden yürüdü ve sokak kapısından dışarı fırladık.

Ön bahçe yok olmuştu.

Araba yolunda devasa büyüklükte bir çukur oluşmuştu, onu kapatmak bayağı zor olacaktı. Atlas’ın neden dirseğimi tuttuğunu ancak birkaç saniye sonra anlayabildim, North’un kara dumanları her yeri sarmıştı ve hiçbir şey göremiyorlardı.

Gözlerimdeki boşluklar sayesinde adımlarımı hiç yavaşlatmadım.

Dışarıda en azından bir düzine insan vardı ve farklı Üstün Yetenekli biçimlerinde evin etrafında dikiliyorlardı. Bağlarını dövüşe çağırdıkları için gözleri bembeyaz parlıyordu. Hepsini yok etme ihtiyacı tüm benliğimi doldurdu. Ne cüretle Bağlarımın peşine düşebiliyorlardı?

Sharpe en önde ortadaydı. Yüzünde alaycı ve hain bir ifade vardı. Bağlananlarının üçü yanındaydı. Siktir, birini hemen tanıdım. North’un beni zorla götürdüğü o kahrolası Meclis yemeğinde parmağıyla içkisini karıştıran telekinetik kadındı. Ona dikkat etmeliydim. Diğer ikisi de parlıyordu ama yeteneklerini ele veren herhangi bir şey yapmadılar.

Öteki iki kadının neler yapabildiğini bilmiyordum fakat Taktik Ekibi üniformalı Gryphon onları dikkatle izliyordu. Yüzünün yarısını kaplayan gözlüğü sayesinde dumanların ardını görebiliyordu. Yanımızdan ayrılır ayrılmaz haberi almış ve hızlıca giyinip buraya gelmiş olmalıydı.

Nox dün gece kanepede uyuduğu kılıktaydı ve Sharpe'in arkasındaki küçük Üstün yetenekli grubunu küçümser bir tavırla süzüyordu. Bu insanların kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, zaten bağım da buna aldırmıyordu.

Bu insanların hepsi diğer taraftaydı, yani bizim için bir tehditlerdi.

Tehditler hoş görülemezdi.

Bağımla uzlaşmayı gerçekten öğrenmem gerekiyordu ama bugün hiç şakası yoktu. Son günlerde Bağlarım çok yaralanır ve zarar görür olmuştu, üstelik bu durum bağımın canına tak etmişti.

Hepsini öldür.

Sharpe ukala sesiyle bağırdı. "İşte orada! Korumak için toplumumuzu yok etmeyi göze aldığın küçük kaçak Bağ. Kızın tekini korumak için benim ve ailemin peşine düşmeye nasıl cüret edersin? Alt tabakadan gelen, değersiz ve asi bir Bağ için? Olduğu yerde kalmasına izin vermeliydin."

North'un gözleri bana kaydığında Sharpe'in telekinetik Bağ'ı bunu fırsat bilerek North'a dev gibi bir kaya parçası fırlattı. Aynı anda iki şey oldu; North'un göğsünden fırlayan şekilsiz duman yaratık bir topa vurur gibi kaya parçasını kolayca başka bir yere savurdu.

Ve benim bağım kadını yere çarptı.

Kadın kısa ama herkesi dehşetle kendine baktıracak kadar yüksek sesli bir çığlık attı. Gözleri yuvalarında dönerek akları göründü. Yere düşüp kıvranmaya başladığında hiçbir şey hissetmedim. En ufak bir duygu bile.

Brutus bu çığlıktan hoşlanmadığına karar vererek yere atladı ve belime gelinceye dek irileşerek herkese hırlamaya başladı.

Sharpe titreyen elini Bağ'ına uzattı. Kadının gözleri kanamaya başlamıştı. Eğer Sharpe Meclis günlerden hakkımda birkaç şey biliyorsa onun kurtuluşu olmadığını tahmin edebilirdi.

Sharpe bana baktığında soğuk, zalim bağımlı onunla konuştu. “Akıllı olacaktın ve benim olana dokunmayacaktın. Ona çok daha kötüsünü yapabiliyordum.”

Sharpe’in dudakları geriye doğru çekildi, gözleri yine bembeyaz parlardı ama ondan daha güçlü olduğumu biliyordum. Yeteneği bana saldırıp hiçbir şey elde edemediğinde bağımlı gururla şişindi. Gelgelelim bir insanın Bağlanan’ını kaybetmesi ya da onların yaralanması mantığı tamamen ortadan kaldıran bir şeydi. Sharpe bana yine saldırmak için ayağa fırladı ama henüz bir adım atmıştı ki North’un yarattığı üzerine saldırdı.

Benim kusurlu yanımla işte o zaman devreye girdi çünkü Sharpe gözlerimin önünde parçalanırken ne korktum ne de iğrendim. Brutus bu kan banyosunu uzaktan izlemeyi yeğledi, boşluk gözleriyle hiçbir şeyi gözden kaçırmadı. Yanma çömelip boynuna sarılarak burnumu ona sürttüm.

Bağımlı ondan *çok* hoşlanıyordu.

“Oli lütfen içeri gir. Bırak burayı ötekiler temizlesin,” diye mırıldandı iki adım arkamdaki Atlas. Bağımlı kendini gösterdiğinde benden biraz uzaklaşmıştı. Bunu yaptığına memnun olmuştum. North’un bize bağırdığını duyduğumda Atlas’ın aramıza mesafe koymasına daha çok sevindim.

Başımı çevirince North’un yarattığının bize yöneldiğini gördüm.

Her adımında daha da belirgin bir şekil alarak âdeta ete kemiğe bürünüyordu. Az sonra yetişkin bir Dobermanı andıran bir yaratığa dönüştü. Boşluk gözleri ve jilet gibi dişleri vardı. Gerçek bir köpek gibi hızlı hızlı soluyordu. Gabe’in onları *kuduz* olarak tanımladığını hatırlasam da Gryphon bana doğru koşmaya başladığında ben köpeğe elimi uzattım.

North’un yarattığının Brutus gibi yalnızca kulağının kaşınmasını istediğini nasıl mı anlamıştım? İnanın en ufak bir fikrim yoktu ama yaratık hafifçe mızlandı ve kulağını kaşımaya

başladığımda zevkle ürperdi. Dilini sarkıtıp boşluk gözlerini yumarak gördüğü ilginin tadını çıkardı.

Ona sevgi sözcükleri fısıldadım. Arkamızdan kavga sesleri geliyordu ama bağım tüm dikkatini önümde duran bu muhteşem ve ürkütücü yaratığa yöneltmişti. “Çok güzelsin, yardımın için teşekkürler. Kardeşini ısırma lütfen, o benim kıymetlim. Ama istersen sen de öyle olabilirsin. Ah, karnını mı kaşıyayım? Olur, onu da yaparım.”

Brutus ilgimi bir başkasıyla paylaşmaktan hoşlanmadığı için burnuyla omzumu dürttü ve onları eşit sevmeye gayret gösterdim.

“Bu da ne? Şu ân neler oluyor?” diye mırıldandı Gabe dehşetle. Başımı kaldırdığımda tüm Bağlarımın yavru köpeklerle oynamamı izlediğini gördüm.

Gerçi şimdi ikisi de yetişkin Dobermanlar kadar büyüktü ama şirinliklerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdi.

Gryphon çok yavaşça yanıma çömelirken North’un yaratığından gözünü ayırmadı. Aniden dişlerini boğazıma geçireceğini düşünüyor gibiydi. Sonra alçak bir sesle benimle konuştu. “Oli o yaratığı kaşırmaktan vazgeç ve North’un onu ortadan kaldırabilmesi için kenara çekil.”

Yaratık Gryphon’ın ses tonundan hoşlanmadı ve başını çevirip ona hırladı.

Brutus de hırlamaya başladı ve bana omuz atarak aramıza girdi. Kavga etmemeleri için aralarına girmek zorunda kaldım. Çevremden küfürler geldi ama onlara aldırmadan North’un yaratığının ağzını tutup bana bakmaya zorladım. “Bağlarıma hırlamak yok. Yaramazlık etme bakayım. Böyle yaparsan bir daha kulağını kaşımam.”

Yaratık poposunun üzerine oturdu. Üzgün bir suratla kuyruğunu hafifçe sallamasına bakılırsa ona kızgın olduğumu anlamıştı.

North'a baktım, biraz terlemişti. "Adı ne?" diye sordum. "Yine saçma sapan bir isim söylersen külahları değişiriz."

North yavaşça nefes alarak yaratığa elini uzattı. Onu geri çağırırken avucu simsiyah oldu. Ben hiçbir şey söyleyemeden yaratık ortadan kayboldu.

Ellerimi yana açtım. "Onu buradan götürmeni söylemedim!" dedim öfkeyle. "Şimdi ona kızgın olduğumu düşünecek! Götlük etme, çabuk geri getir onu!"

North yumruğunu sıktı ve dişlerinin arasından tıslayarak konuştu. "Sakin ol. Gözlerin hâlâ siyah ve temizlik için buraya daha çok Taktik Ekibi gelecek."

Yüksek sesle konuşmamdan hoşlanmayan Brutus burnunu bacaklarıma sürttü ama North'un yaratığı götürmesine çok kızmıştım. "Onu bana geri ver. Brutus'ü idare edebiliyorsam onu da... Adını söylesene şunun."

North topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı.

Onu öldürmek istedim.

Beni cevap vermeye tenezzül etmediği biri gibi görüyormuşçasına çekip gittiği için kışında yeni bir göt deliği açmaya gidiyordum ki Gryphon yolumu kesti ve ellerini kaldırarak beni durdurdu. Beni yatıştırmaya çalışıyor gibiydi. Bu tür bir hareketi ondan hiç beklemediğim için gerçekten durdum.

"Gözlerin, Oli. Nefes al ve sakinleş. Eğer bunu yapamıyorsan içeri gir çünkü kontrolünü kaybedip North'a olan öfkeni benim ekibimden çıkarmanı istemiyorum."

Durdum ve tekrar çevreme baktım. Şimdi tüm dikkatim yaratıkların üzerinde olmadığı için Gryphon'ın Taktik Ekibi'nin bugüne dek rastladıkları en dehşet verici, en korkunç canavarmışım gibi bana baktığını görebildim.

Bu bana hiç mantıklı gelmedi.

North'u daha akıllıca davranmasını beklediğim bir kadından korumuştum o kadar. Ajanlar Direniş üyelerini öldürmek ve Üstün Yetenekliler toplumunu korumak üzere eğitiliyordu.

Kahrolası Bağlarımı savunduğum için beni yargılayacak hâlleri yoktu ya?

Gryphon pisliği yine düşüncelerimi okudu. “Hayır, asla yaklaşmamaları ve yoluna çıkmamaları için eğitim aldıkları bir kâbus yaratığa sarıldığın için sana öyle bakıyorlar. Bir Draven kâbusuna asla dokunmamaları gerektiğini milyonlarca kez duydular ve sen biraz önce North’un en korkunç yaratığını okşuyordun. Bu yüzden ödleri boklarına karıştı.”

Ona bir bakış atarken gözlerimin nihayet normale döndüğünü hissettim. “Kafamın içinden çık,” diye fısıldadım. “Ayrıca çok sevimliydi. Bunlar bu kadar kolay tırsıyorsa yeni bir Taktik Ekibi kurman gerekebilir.”

Belli belirsiz bir tereddütle bize doğru yürüyen Kieran, Gryphon’ın önünde durdu ve bana kaşını kaldırdı. “Az önce bir adamı parçalamasını izledin. Onların uysal yaratıklar olduğunu iddia edemezsin.”

Boş versene dercesine elimi salladım. “Evet, öyle yaptı çünkü Sharpe, North’u tehdit etti! Adam öldürmek değil bu, pisliği ortadan kaldırmak.”

Kieran yavaşça başını iki yana salladı. Brutus’ü yanıma çağırarak oradan uzaklaşırken Kieran’ın Gryphon’a fısıldadığını duydum. “Boyundan büyük işlere kalkıştın. Bu kız hepinizi çiğ çiğ yiyecek, ben de oturup keyifle izleyeceğim.”

Ufaktan şerefsizin biri olsa da Gryphon’ın kumandan yardımcısından hoşlanıyor olabileceğime karar verdim.

On Sekizinci Bölüm

Yine işi asmak zorunda kaldım ve Gloria bunu dert etmese de ben feci sinir oldum. Gabe tüm Üstün Yetenekli toplumunun kötü şöhretli Draven malikânesinin ön bahçesinde yaşananları çoktan duymuş olduğunu belirtmekte gecikmedi. Dolayısıyla Gloria'nın henüz öfkem yatışmamışken onun kafesinde çalışmamı tercih etmeyeceğini belirtti. Ama bu, Bağlarımı eleştirmeye cüret eden Üstün Yetenekliler sosyetesinin aslında ne kadar omurgasız ve zayıf karakterli insanlar olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Üstün Yetenekliler Dünyasına Giriş dersi için şimdiye kadar yazılmış en zehir dolu kompozisyon ödevini yazdım ve North'un bana çıkacağı düşük not için kendimi hazırladım.

Gerçi çok umursayacak bir hâlde değildim çünkü yaratığı konusunda bana büyük götlük etmişti. Bunun bana neden bu kadar koyduğunu anlayamamıştım. Tek bildiğim North'un yaratıklarından bahsedildiğinde kalbimin sızladığıydı.

North insanların böyle konuşmasına neden izin veriyordu? Yaratıklarının vahşileşip ona saldırmasına, hatta onu yaralamasına nasıl göz yumuyordu? Hâlbuki Nox'unkiler ne kadar uysal ve eğitimliydi.

Hiçbir şey bana mantıklı gelmediği için iyice saldırganlaşmıştım.

Gabe öğle yemeğinden sonra annesini görmeye gitti. Sanırım öfkemi üzerine kusmamdan çekindiği için yanağımı öpmeden önce biraz tereddüt etti. Atlas sabahın geri kalanını benimle geçirdikten sonra ablasıyla görüntülü konuşmak için odasına kapandı. Bir ablası olduğunu bile bilmiyordum, ona kaş çattığımda güldü.

“Onu sır olarak sakladığım falan yok ki! Üst Kademe Üstün Yetenekli aileleri yakından takip etmediğini unutuyorum o kadar. Aurelia benden beş yaş büyük. Babamız bir, annelerimiz ayrı. Aurelia dört Bağlananlı bir grubun Esas Bağ’ı ve şimdi sana herkesin bilmediği bir şeyi söyleyeceğim: bağlarının üçünden nefret ediyorum.”

Kaşımı kaldırdığımda hafifçe homurdandı. “Jericho düzgün biri ama diğer üçü kendini beğenmiş, ukala pislik herifler. Sonsuza dek toz olsalar ablama daha çok faydaları dokunur. Sadece bu kadarını söyleyeceğim, yoksa onlardan bu denli nefret ettiğim için beni kınayabilirsin.”

“Sanki böyle bir şey için seni kınarmışım gibi. İstersen onları haklamana bile yardım ederim,” diye ekledim şakayla karışık bir tonla.

Aslına bakarsanız ona yardım etmekle ilgili şaka yapmıyordum. Ama bu fikri tartışmak için masaya yatırabileceğimizi yarı şaka yarı ciddi söylemiştim.

Yalnız kaldığımda insanlık tarihinin en uzun banyosunu yaptım. Küveti köpüklü suyla doldurdum ve çocuk gibi eğlendim. Brutus kulağımın arkasından çıkıp benimle köpüklerin arasında oturduğunda ona biraz daha âşık oldum. Önce daha

küçük formunda suyun üzerinde kayıyordu ama bir dakika sonra küvette benden daha fazla yer kaplamaya başladı.

Köpükleri kokladı ve bir hayalet gibi içlerinden geçmesine rağmen onları ağzıyla yakalamaya çalıştı. Her bakımdan aşırı sevimli ve muhteşemdi. Buraya nasıl geldiğimi sorgulamaya başladım.

Küvetten bahsetmiyordum, bu evi kastediyordum. Bağlarımdan uzak durmak için bu kadar çaba harcarken onlara bağlanmaya başlamıştım. Yeteneğimin kendini göstermesine izin verdiğim anda böyle olacağını tahmin etmiştim aslında. Bağımın daha da güçlendiğini biliyordum. Ama Bağlarımın göz açıp kapayıncaya kadar kalbimi kazanabileceklerine ihtimal vermemiştim. Varlığımın önemli bir parçası hâline gelmelerini beklemiyordum.

Boku yemiştım.

Kieran taktik değiştirdiklerini söylemişti. Peşimdeki kim olduğunu öğrenmeyi bekliyorlardı. Ama eğer *o adam* buraya gelirse hepimiz ölürdük.

Siktir.

Yıllardır onu düşünmekten kaçınıyordum. Onun varlığını kabul etmem bile bağımın tepki vermesine yol açtı.

Bunu fark eden Brutus burnuyla suratımı dürterek içine yuvarlandığım kâbus gibi düşüncelerin arasından çekip çıkarmaya çalıştı. Kaçak yıllarımda travmamla baş etmenin birçok yolunu bulmuştum ve bunların en etkilisi zihnimde onu engellemekti. Anılarımı aklımın en uzak köşesindeki minicik bir kutuya tıkıp kimsenin Pandora kutumu açmaması için birkaç tur koli bandıyla sarmıştım.

Küvetin yanında yerde duran telefonum çaldı. Titreyen elimi havluyla silip telefonu açtım.

“Neler oluyor? Bağını derhâl dizginlemezsen kapıyı kıracağım,” dedi Gryphon hâl hatır sormadan doğrudan konuya girerek.

Ona cevap verirken sesim biraz cılız çıktı. “Dışarısı savaş alanına dönmüşken kapımın önünde ne işin var? Yoksa temizliği bitirdiniz mi? Taktik Ekibi lideri Gryphon’dan beklenmeyen hareketler bunlar.”

Arkasından mırıltılı sesler geldi ama Gryphon kulak asmadı. “Hâlâ uğraşıyoruz. Bu sabah olanlar seni sarstı ve bağını kontrol altına almak için çok yaptık. Sakinleşmek için neye ihtiyacın var? Belli ki banyo işe yaramıyor.”

Brutus’e baktım ve diğer elimle onun kulaklarının arkasını kaşırken gürültüyle iç çekmemeye çalıştım. “Banyo beni tetikledi. Birazdan çıkacağım. Bugün düşüncelerimle yalnız kalamam.”

Kısa bir sessizliğin ardından Gryphon tekrar konuştu. “Bağını kontrol altına alırsan North ve benimle gelebilirsin. Sharpe’in Bağlarıyla ilgileneceğiz. Bu seni birkaç saatliğine oyalar.”

Bak sen.

Kulağa ilginç geliyordu ve North’la konuşmama gerek kalmadan Meclis’te neler olup bittiğiyle ilgili bilgi edilebilirdim.

Ayağa kalkarak bir havlu aldım. “Bana beş dakika ver. Giyinip geliyorum.”

“İki dakikan var. Kaldır kışını.”

Kahrolası Bağlar.

Banyodan çıktığımda yatak odası boş olsa da yatağın üzerinde kıyafetler serilmişti. Belki biraz ukalaca olacaktı ama hiçbir şey Gryphon’ı bundan daha iyi özetleyemezdi.

Siyah kotu, beyaz tişörtü ve deri montu giydim. Mükemmel deri botları ayağıma geçirdikten sonra nasıl görüldüğüme bakmaya gerek bile duymadım. Tam bir Taktik Ekibi ajanının giyeceği türden bir kılıktı ve muhtemelen Gryphon bunu

amaçlamıştı. Askerî eğitim almış kişilerin etrafında bir elbise kullanışsız olabilirdi.

Atlas'a bir mesaj yazdıktan sonra parmaklarımı şıklatarak Brutus'e benimle gelmesini işaret ettim. Ev yabancılarla doluyken tekrar saçlarımın arasına girmek istemedi ve dev boyutunda kalarak benimle hole indi.

Her yeri istila eden Taktik Ekibi ajanlarıyla hizmetçiler benden uzak durmaya çalışarak yanlarından geçerken duvar diplerine kaçıştılar. Brutus uslu ev köpeği rolündeydi, yanımdan ayrılmadı ve kimseyi ısırmaya ya da koklamaya çalışmadı.

Giriş salonunda beni bekleyen North, Gryphon ve Kieran mermer zeminde yankılanan ayak seslerimi duyduklarında aralarında fısıldaşmaktan vazgeçip bana baktı.

Gryphon bana ters bir bakış attı. "İki dakika demiştim ve kâbus böyle gelemes. Ya saçlarının arasına girecek ya da Nox'la burada kalacak."

Gözlerimi kıstım. "Beni aşağı davet ettiğinde ıslaktım ve kalabalık Brutus'ü huzursuz ediyor. Onun saklanması için yeniden yalnız kalmamızı beklemen gerek. Şu anda tedirgin."

North bana başını salladığında Brutus bundan hiç hoşlanmadı. Bağ'ıma hırlayınca önüne geçmek zorunda kaldım. Bu durum beni biraz zorluyordu doğrusu. Hepsi bana ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi bakıyordu. Oysa hayatımdaki hiçbir konuda bu yaratıklarla olduğumdan daha emin olmamıştım.

"Sorumlu olduğun yaratıklarla aran nasıl bozuk olabiliyor ciddi anlamıyorum! Bu da bir yetenek, Draven," diye homurdandım. Brutus'e elimi uzatarak saçlarımın arasına girmesi için onu kandırmaya çalıştım.

Brutus bunu istemiyordu ama göz temasımızı sürdürdüm ve geri adım atmadım. Sonunda hafifçe inleyerek küçüldü, kolumdan yukarı tırmanarak gerçekte olduğu uslu çocuk gibi kuzu kuzu kulağımın arkasına girdi.

Brutus gözden kaybolduğunda odadaki herkesin rahat bir nefes aldığını duyunca benim sevgili Brutus'ümden korkan tüm bu Taktik Ekibi ajanlarının gücünü bir kere daha sorguladım.

"Yeterince zaman kaybettik. Oleander benimle Meclis'e geliyor. Gryphon ve Black tutuklularla birlikte bizimle orada buluşacak," dedi North. Garajın kapısını açtı ve hızlıca yanına gelmemi istiyormuş gibi elini uzattı.

Gryphon'a kaşımı kaldırdım çünkü bu kesinlikle anlamamızda yoktu. Ama o, iri elini belime koyarak beni hafifçe North'a doğru itmeyi tercih etti.

Piç herif.

North'un şoförü Rafe benim için Rolls Royce'un kapısını açtı ve arka koltuğa otururken ona teşekkür ettim. North'a yer açmak için yana kaymak zorunda kaldım ama onunla en son burada hapsedüğümüzdeki gibi rahatsız değildim.

Son birkaç ayın mucizelerinden biri de buydu.

North başka bir takım elbise giymişti. Kıyafetleri jilet gibi ütülenmiş ve tertemizdi. Her zamankinden daha yorgun görünmesine rağmen sabahtan beri epey toparlanmıştı.

Rafe, araba yolundaki dev çukurlara düşmeden caddeye çıkmayı başararak uzman bir şoför olduğunu ispatladı. Dravenların komşularının yanlarından geçerken bahçelerinden bizi izlemelerine aldırmamaya çalıştım.

Hâlbuki bu çaptaki bir saldırıdan sonra saçma sapan büyüklükteki evlerine kapanıp hayatları için endişe edeceklerini düşünürdünüz.

"Bu sabahki gibi kendini kavganın ortasına atamazsın. Bizim ne planladığımızı ya da karşıdakilerin senin için gerçek bir tehlike oluşturup oluşturmadığını bilmiyordun," dedi North. Gözlerini bana dikmişti. Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama başaramadım.

Harika.

Tam da böyle bir derse ihtiyacım vardı.

Dilimi tuttum ve o konuşurken başımı sallayarak sessiz kalmamın buna bir son vermesine yeteceğini umdum ama Meclis üyesi ve kontrol manyağı North Draven elbette bu konuyu sakız gibi uzatacaktı.

Bana biraz nefes aldırarak hiçbir şey yapamazdı o.

“Yeteneğin hakkında bize bir şey söyleyemeyeceksen geride duracaksın ve senin için her şeyi bizim yapmamıza izin vereceksin. Riskleri bilmediğimiz sürece bizim sorumluluğumuzdasın.”

Acil bir konu değişikliğine ihtiyacım vardı. “Yaratığınla konuşmama neden izin vermedin? Ona kızgın olduğumu düşünmesinden memnun olacak kadar mı nefret ediyorsun benden?”

Bana ateş püsküren gözlerle baktı ve çenesini sıkarak dişlerinin arasından konuştu. “Senden nefret etmiyorum ve o burada değilken hiçbir şey düşünmüyor. Akılsız bir kâbustan söz ediyoruz. İsim koyabileceğin ve evcilleştirebileceğin bir köpek yavrusu değil o. Sen bile böyle düşünecek kadar saf olamazsın, Fallows.”

Ah, soyadıyla hitap etme faslına geri dönmüştük. Siktiğimin ukalası. “Augustine. August diye kısaltabiliriz.”

Başını iki yana salladı ama devam ettim. “Eğer ona bir isim koymayacaksan o zaman adı bu olsun. August ve Brutus uyumlu oldu. Onu sahiplenmeme izin vermelisin. İstersen ona birlikte bakabiliriz. Bir hafta sende kalır, bir hafta bende. Onu sürekli kilit altında tutmazsan belki o kadar huysuz olmaz. Brutus benimle yatmayı seviyor. Koşu bandında birlikte koşuyoruz. Ama en çok köpük banyosunu seviyor.”

Yanıma kâr kalacağını bilsem o sırada North’un suratının fotoğrafını çekerdim çünkü bu adamın yüzündeki dehşetle karışık hayret kadar muhteşem bir şeyi ömründe hiç görmemiştim.

Tekrar cama döndüm ve demir parmaklıklı çitlerle korunan sitenin gözden kaybolarak işlek otoyolla yer değiştirmesini izledim. Meclis ofislerine doğru yol alırken şansımız yaver gitmedi ve tüm kırmızı ışıklara yakalandık. Gryphon’la Kieran

camları karartılmış bir minibüsle bizi takip ediyordu. Arkama baktığımda kıskançlıktan çatlamamaya çalıştım.

Gryphon sırtıyordu, Kieran'la bir şeye gülüyorlardı.

Gryphon'ın güldüğünü bir kez görmüştüm, onda da bana gülüyordu. Sonradan mantıklı bir açıklama yaptığı için bu konuya eskisi kadar çok takılmıyordum. Gryphon arkadaşıyla eğlenirken her zamankinden çok daha genç ve seksi görünüyordu. İhtiyatlı ve huysuz hâllerinden eser yoktu ve ben onun bu versiyonunun keyfini süremezken Kieran'ın bunu yapabilmesi onun kanında yıkanma arzusuna kapılmama neden oluyordu.

“Düşündüğün şeyi derhâl unut ve sakinleş. Meclis üyelerine ve çalışanlara toplumumuz için bir tehlike oluşturmadığını söyleyip duruyorum. O kapkaranlık gözlerinle oraya gelip beni haksız çıkarmanı istemiyorum,” diye homurdandı North ve önüme döndüm.

Haklıydı.

Kendi hâlinde, uysal ve sıkıcı kız rolünü oynamaya devam etmeliydim. Tatlı tatlı gülümseyip olmadığım biri gibi davranmalıyım çünkü bugün öğrenmeyi planladığım bilgiler buna değerci.

O adamın beni bulmasını istemiyorsam aklımı başıma toplayıp o rolü oynamam gerekti.

“Bağımı dizginleyeceğim,” diye mırıldandım. Rafe bizi yeraltı otoparkına sokarken North keskin bakışlarını önümüzdeki binaya dikti. Otopark ışıklandırıldığı için karanlık değildi. Yine de orada sıra sıra dizilmiş lüks arabaların kurşun gibi ağırlığını yüreğimde taşımaya devam ediyordum.

North alçak sesle bir şeyler söylemek için bir kez daha bana sokuldu. “O binada daima gerçek bir dayanışma sergiliyoruz. Bağlarımdan biriyle aynı fikirde olmasam da bunu asla uluorta tartışmam. Eve dönene kadar yorumlarını kendine saklasan iyi edersin.”

Dişlerimi sıkıp başımı sertçe sallamakla yetindim.

Aslında iyi bir stratejiydi çünkü insanın zayıflığını sergilemesi ezelden beri doğru bir taktik değildi. İçimden bir ses bunun bana karşı bir silah olarak kullanıldığını söylese de bu kez North'la hemfikirdim.

Rafe arabayı park etti ve North'la bana kapıyı açmak için aceleyle hareket etti. Sakinleşmek ve duygusuz bir tavır takınmak için bir nefes daha alıp verdim.

Ben arabadan inerken biraz ileriye park eden minibüsteki Gryphon kaşlarını çattı ama bir yorum yapmadı. Kieran'la minibüsün arkasını açmaya gittiklerinde her zamanki kadar sert görünüyordu. Sharpe'in iki Bağlananını minibüsten indirdiler.

Kıymetli August'umun Sharpe'i canlı canlı yemesinden önce öyleydiler en azından.

"Onları doğruca aşağı götüreceğiz. Bizimle mi geleceksin yoksa North'la uzun yoldan mı gelirsin, Oli?"

Gryphon'ın arkasından koşmak istedim ama North'a göz attım. Şimdilik ona nazik davranabilirdim.

Bu yüzden boğulsam bile bunu başarabilirdim.

"Gryphon'la git. Ben Pen'le konuşmalıyım, senin de onunla bir derdin var gibi."

Siktiğimin North'u.

Tek kelime söylemeden Gryphon'a doğru yürürken sakınleştirici düşüncelere odaklanmaya çalıştım. Yine de dayanamayıp botlu ayaklarımı beton zemine vura vura yürüyerek gürültü yapmaktan kendimi alamadım. *Çocuk gibi davranma, Oli. Burada hareketlerime dikkat etmek zorundasın. Sonradan bunu sana karşı kullanmamaları için buna mecbursun.*

Servis asansörüne bindiğimizde Gryphon en alt katın düğmesine bastı. Yer altında hapis kalma korkum yüzünden bir kere daha derin bir nefes aldım ama sanırım ikisi de bunu yanlış anladı.

Kieran artık arkadaş olduğumuza karar vermiş gibiydi; kulağıma eğilerek, "Penelope'yle ne derdin var? Biraz dırdırcıdır ama iyi kızdır," dedi.

Bu daha da küçük düşürücüydü çünkü Kieran benden ilk görüşte nefret etmişti. Gryphon ona bir bakış attı, gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Oli’nin bağı ondan hoşlanmadı. Pen yanlış bir şey yapmadı, Bağ hezeyanıyla ilgili bir şey bu.”

“North kaç sekreterini becerdi? Kesin sayıyı biliyor muyuz, yoksa kaç kişinin ona dokunduğunu tahmin etmeyi sürdürmek zorunda mıyım?” diye sordum tatlı gibi bir sesle.

Kieran şaşırarak benden uzaklaştı. “Beni bu kavga karıştırmayın,” diye mırıldandı. “Draven kendi başının çaresine bakabilir.”

Gryphon’a kaşımı kaldırdım ama omzunu silkti. “Senin bu konuda söz hakkın yok.”

Ah, öyle bir vardı ki. Hatta neler söyleyebileceğim hakkında hiçbir fikri... hayır. *Bunları düşünme, Oli.*

Derin bir nefes alarak bağıma bu adamların o kadar da kötü insanlar olmadığını hatırlattım.

Asansörün kapıları açıldığında Gryphon önümüze geçip ilerideki beton ve çelik yığınına göstererek başıyla onu takip etmemi işaret etti.

Hapishane hücreleri.

Meclis ofisleri hücrelerin üzerine inşa edilmişti. Hepsi, Direniş üyeleri olduklarını varsaydığım ve vergilerini ödeyemedikleri ya da halka açık alanda içki içtikleri için orada olmadıklarını umduğum Üstün Yetenekli insanlarla doluydu.

Hücrelerin içine bakmamaya çalıştım. Tanıdığım biriyle karşılaşmak istemiyordum. Yanlarından geçerken hepsi çığlık atarak, öfkeyle bağırarak ve cama vurarak bize tepki gösterdi. Arkamı dönüp oradan kaçmak istedim.

Bacaklarımı zorlayarak yürüdüm.

“Onlara aldırma. North’la Nox’un bastığı kamplardan toplanan insanlar bunlar,” dedi Gryphon alçak sesle ve bakışlarımı ona çevirdim. Endişeli görünüyordu, özellikle de koridorun sonuna doğru bir mahkûm camı yumruklamaya başladığında.

Ona bakmamalıydım.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama ses dikkatimi çekti ve refleksle başımı çevirdiğimde Carlin'le göz göze geldim.

Onu son gördüğümünden de kötü görünüyordu. Saçları biraz uzamıştı ve gözlerinin altında torbalar vardı ama Direniş'in en güçlü testçisiyle ilgili en ürkütücü şey bu kez beni şıp diye tanımasıydı.

"*Ruh çıkararak,*" diye tısladı bana ve sırf ondan bir an önce kurtulmak için Gryphon'ı geçip sorgu odasına doğru yürüdüm.

Kieran peşimden geldi, hiçbir şey duymamış gibi sorgu odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Ama Gryphon sorumluluğundaki mahkûmu içeri itip kapıyı arkasından kapadıktan sonra bana döndü.

"Ne dedi o sana?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Beni sana yalan söylemek zorunda bırakma."

Derin bir nefes aldı ve elini saçlarının üzerinden geçirdi. "Sana şey dedi..."

"Lütfen söyleme. North'a ve Nox'a da söyleme. Lütfen hiç kimseye söyleme."

Saçlarını düzeltti ve arkada topladı. İki yönlü camdan Kieran'ın iki kadını odadaki sandalyelere oturtmasını izledim. Kadınlar hiçbir şey söylemedi, kaçmaya ya da direnmeye kalkışmadılar ama Gryphon'ın gözlerindeki pırıltı bunun nedenini gayet iyi açıklıyordu.

Gryphon geçici bir süreliğine zihinlerini kapatmıştı, kaçmayı veya savaşmayı isteyebilecek tüm vücut parçaları etkisiz hâle gelince geriye bu uysal zombiler kalmıştı.

Aramızda gergin bir sessizlik oldu. Bağımı kontrol altında tutmak için paniğimi ve korkumu bastırmaya çalıştım. Yeteneklerimin hepsini öğrenirlerse ya gitmeme izin verirlerdi ya da beni şu küçük hücrelerinden birine kapatırlardı.

Her iki senaryoda da insanlara zarar vermemi engellerdi, sonuçta olabilecek en korkunç seçenekler değillerdi. North buraya gelip aklını kaybetmeden önce mantıklı bir açıklama bulmalıydım.

Kapı açıldı ve Kieran tekrar gözlem odasına girdiğinde bir Gryphon'a, bir bana baktı. "Bağ'ına ne dediğini duymazdan mı geleceğiz?"

"Bağ'ıma hiçbir şey söylemedi," dedi Gryphon sert bir bakışla ve Kieran iyi bir kumandan yardımcısı gibi kısaca başını sallamakla yetindi.

O kadar içim rahatladı ki az kalsın bayılıyordum ama bunun o iki kelimeyi son duyuşum olacağından kuşkuluydum.

On Dokuzuncu Bölüm

Zar zor tahammül ettiğim sessizlikle geçen bir saatin ardından North sorgu odasına girdi.

Dışarıdan bakıldığında kızgın olduğuna dair hiçbir iz yoktu ama ben kolay kolay fark edilmeyen işaretleri okumayı öğrenmiştim. Yumruklarını sıkmamıştı fakat parmaklarının gerginliği birinin dişlerini dökmeye hazır olduğunu gösteriyordu. Başparmağındaki küçücük siyah nokta yeteneğinin birazını dizginleyemediğinin belirtisiydi. Başka biri onu bir çil sanabilirdi ama sıkıcı Bağ yemeklerimizde bu adamı yeterince gözlemlemiştim ve öyle olmadığını biliyordum.

North kendini zor tutuyordu.

Gryphon ona yeteneğimi söylediğinde tüm öfkesini bana kusacaktı. Şimdiden tırmaya başlamıştım.

Gryphon'la birlikte ayakta duran ve beklediğimiz süre boyunca anlamadığım şeyler hakkında konuşan Kieran, North'a bir kere baktıktan sonra sorgu odasına sıvıştı. Huysuz bir Draven'dan korkup kaçmasına bakılırsa dışarı yansıttığı gibi etrafa dehşet

saçan tehlikeli Taktik Ekibi ajanı olmadığına dair ona söyleyeceklerimi sonraya sakladım.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Gryphon ve North alayla homurdandı.

“Sharpe ipini koparmadan önce Meclis’in ikiye bölünmesini ve şimdi de hepsinin ya benden kaçmasını ya da gırtlığımıza yapışmasını bir sorun olarak görüyorsan, evet.”

Tanrım, bana dünyaları verseler şu Meclis’e üye olmayı aklımın ucundan geçirmezdim. Sıradan soyağacım yüzünden buna endişelenmeme gerek olmasa da o insanlarla uğraşma fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

Diplomasi bana uygun bir şey değildi.

North orada olduğumun bile farkında değilmiş gibiydi. Bana göre hava hoştu ama yanıma gelmeye başladığında Gryphon aramıza dikildi.

“Sorgulamayı sen yapacaksın. Ben Oli’nin yanında kalacağım.”

North ona bir bakış attı ama Gryphon başını iki yana salladı. “Onu bırakmayacağım. Neye ihtiyacı olduğunu bilmem konusunda bana güvendiğini söyledin ve buna ihtiyacı var. Sorguyu Kieran yönetecek, sen de ona destek olabilirsin.”

Güçlkle yutkundum ama ikisine de bakmadım. North’un bakışlarının başımın arkasını ateş gibi yaktığını hissedebiliyordum fakat başka bir şey söylemeden sorgu odasına girdi.

Camın önünde duran Gryphon’a katıldım, aramızdaki sessizliğin gerginliği biraz hafiflemişti. Kieran’ın yanına oturan North’u izledik. Biraz rahatlamak için ceketinin önünü açtı.

Kieran elini kaldırdığında Gryphon’ın gözleri daha da parladıktan sonra normale döndü. İki kadın da odadaki ışıktan rahatsız olmuş gibi gözlerini kırptırıyordu. Neden kelepçelendiklerine dair hiçbir fikirleri yok gibiydi, bileklerindeki zincirleri çekiştirip duruyorlardı.

Kadınlar birbirlerine ve sonra karşılarındaki adamlara nefretle baktıklarında odanın sessiz ve huzurlu ortam bozuldu.

Gryphon bana doğru eğildi. “Bağırmadığımız sürece bizi duyamazlar. Bir sorun varsa şimdi sorabilirsin.”

Ona baktım ama sorgu odasından gözünü ayırmadı. Şimdi bana daha yakındı, her zamanki iki adımlık mesafesini yarım adıma düşürmüştü.

Sorgu ve Sharpe meselesiyle ilgili sorularımı kastettiğini biliyordum ama zihnim kendi problemlerime odaklanmıştı. “Ona neden söylemedin?”

Kaşını kaldırdı. “Söylemememi istediğin için. Ayrıca çok değer verdiği birini yeni kaybetti ve mantıklı düşünemiyor. Sen hazır olana ve o yeniden doğru düşünebilene kadar ona bir şey söylemeyeceğim.”

Başımı salladım ve Gryphon bana biraz daha sokuldu. Neredeyse saçlarımız birbirine değecek kadar yakın duruyorduk. “Neden yalan söylemedin? Karşımdakinin yalan söylediğini anlayabilsem de bundan kaçmanın yolları var. Gabe bana senin bunu çoktan çözdüğünü söyledi.”

Kahrolası Gabe hem müthiş biriydi hem de çok gıcıktı. “Yalancılara tahammül edemediğini söylemiştin. Her şeyin içine sığmasına rağmen buna saygı göstermeye çalışıyorum. Sharpe neden Meclis’ten kovuldu? Neden şimdi?”

Düpedüz birbirimizi sıkıştırıyorduk, bir cevaba karşılık başka bir cevap bekliyorduk ama ilk kez yeteneğimle ilgili sırlar ayağıma dolanmadan gerçek cevaplar alabiliyordum.

North kadınlara nelerle suçlandıklarını madde madde okurken Gryphon gözlerini kıstı. Suçlamalar arasında vatan hainliği, adam öldürme ve Bağ gruplarını parçalamaya yönelik komplo kurmak gibi maddeler vardı ama kadınlar ukala bir tavır takınmıştı. Başardıkları zorlu bir iş için ödül takdim ediliyormuş gibi hâllerinden gayet memnun görünüyorlardı.

Son derece sinir bozucu bir manzaraydı.

“Sharpe’in Direniş’le bağlantısını yıllardır biliyorduk. Bella, senin icabına baktığın Telekinetik, tanınmış bir Direnişçi aileden geliyordu. Sharpe senelerdir onu kurtardığı izlenimini yaratmaya çalışıyordu. Onu bulup Direniş’in beynini yıkayarak aklına soktuğu saçmalıklardan arındırmış gibi davranıyordu. Bunun bir düzmece olduğunu yıllar önce anladık. Sharpe toplumumuzdaki ölümlerin sorumlusu olduğu gibi ayrıca Direniş kamplarını bulmak için takip ettiğimiz bir pislikti.”

Yavaşça başımı salladığımda elimi tuttu. Bu şimdiye kadarki en samimi dokunuşuydu. Yanaklarım yanmaya başlayınca kendimi aptal gibi hissettim. Alt tarafı ele ele tutuşmuştuk ama başparmağıyla benimkini hafifçe okşayınca kalbim eridi.

Ne olduğumu bilmesine rağmen bana dokunuyordu.

Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Gryphon elimden çekerek beni kendine yaklaştırdı, beni o odada olabilecek şeylerden korumak ister gibi kolunun arkasını göğsüme dayadı.

Bu küçücük sevgi gösterisi yüzünden ona sıırılsıklam âşık olmamaya çalıştım.

“Sharpe geçen hafta North’a karşı siyasi bir hamle yaptı. Seni ve Bağımızın henüz tamamlanmamasını ona karşı koz olarak kullandı. Sharpe pisliğin tekiydi, North’u bu konuda köşeye sıkıştırabileceğini düşündü. North onunla diplomasi kuralları çerçevesinde savaşıyordu ama sonra William öldürüldü ve diplomasi kurallarının bir hükmü kalmadı. Olaylar düzelmeye başlamadan önce her şey daha da kötüye gidecek.”

Yavaşça başımı salladım ve North’u izlerken korkmuş ya da bu durumu takıntı yapmış gibi görünmemeye çalıştım. Kadınların ikisi de konuşmayı reddediyordu, birbirlerine bakışları aklen dengesiz oldukları izlenimini uyandırıyorlardı. Sharpe’in artık yanlarında olmamasının onları nasıl hissettirdiğini merak ettim. Esas Bağ’larını kaybetmenin acısı onları sarsmış mıydı, yoksa inkâr sürecinde miydiler?

Merak ettiğim bir başka konuysa bu kadınların Direniş taraftarı olup olmadığıydı. Sharpe bunu onlardan gizlemiş miydi? Sonsuza dek hapsedilmeyi veya Sharpe'in suç ortakları olarak idam edilmeyi hak ediyorlar mıydı?

Gryphon yine konuştu. Camın arkasındakilerin bizi duy-
masından endişeleniyormuş gibi sesi deminkinden bile alçak
çıktı. "Direniş seni kaçırdı. Nasıl ve ne zaman bilmiyorum ama
seni kaçırdılar. Carlin Meadows'un seni tanıması ve yeteneğini
bilmesi başka türlü açıklanamaz."

Ona belli belirsiz başımı salladım ama kelimeler boğazımda
dügümlendi. Gryphon bunu bilse bile ona daha fazlasını anla-
tamazdım. Neden kahrolası bir canavar olduğuma dair iğrenç
ayrıntılara giremezdim.

"Ne kadar sürdü?"

Yutkundum. "Bunu konuşmak iste-"

"Sadece ne kadar sürdüğünü söyle. Daha fazla sormaya-
cağım... Şimdilik."

Pekâlâ, bu konunun uzamasına izin veremezdim yoksa her
şeyi ağzımdan kaçırabilirdim, hayatımın her bir ayrıntısını. Bu
yüzden, "İki yıl," diye fısıldadım.

Çenesini sıkıp gevşeterek dişlerini gıcırdattı. "O zaman neden
seni bulamıyordum? Ulaşabildiğimiz her bir bilgi kırıntısının
üzerinden defalarca geçtik ve istihbaratımız çok kuvvetli, Oli.
Neden hiçbir yerde bahsin geçmiyordu?"

Başımı salladım çünkü birincisi, hiçbir şeyden kesin ko-
nuşabilecek kadar emin değildim ve ikincisi, en iyi tahminim
birçok şeyi ele verebilirdi. Buna devam etmek istemiyordum.
Bu boktan durumla ilgili daha fazla şey bilmek istemiyordum.
Aklımdan geçenleri okumasını istemiyordum. Hepsinden bir an
önce uzaklaşmam gerektiği gerçeğini düşünmek istemiyordum.

Savaşmaktan ve kaçırmaktan öyle yorulmuştum ki.

Gryphon yine usulca küfretti ve elimi sıktı. "Tamam. Şim-
dilik başka bir sorum yok. Ama bu konu burada kapanmadı,

Oli. Sorun neyse çözeceğim ve Bağ grubumuzu yeniden bir araya getireceğim. Bu işin peşini bırakmayacağım.”

Tekrar sorgu odasına odaklandık, Gryphon elimi sıkıca tutmaya devam etti ve sözlerine takılmamaya çalıştım. Ona bazı cevaplar vermem gerekiyordu ama tek kelime söyleyemezdim. Yoksa söyleyebilir miydim? Ona güvenebilir miydim?”

Belki.

Ama Direniş ya da *o adam* yerimi öğrenirse Gryphon gitmeme izin vermeyebilirdi, dolayısıyla ona hiçbir şey söyleyemezdim. Beni burada tutmaya çalıştığı için öldürülmesini göze alamazdım.

Böyle bir vicdan azabıyla yaşayamazdım.

Bir saat sonra ayaklarıma kara sular inmişti ve sorgu hâlâ devam ediyordu. Gryphon biraz mola vermemi önererek beni odanın köşesine götürdü. Oradaki kanepeye kıvrılıp gözlerimi kapadım.

Gryphon’ın uzun Taktik Ekibi paltosunu üzerime örtüğünü hissettim ve biraz uyumak için onu başıma çektim.

Uyandığımda Rolls Royce’un arka koltuğuna kıvrılmıştım, başım Gryphon’ın kucağındaydı ve araba Meksika yemeği kokuyordu. Uyanmayı hiç istemememe rağmen karnım gurulduyordu ve bir şeyler yemek için adam öldürebileceğim gerçeğini inkâr edemezdim.

Dolayısıyla uzun uzun esneyerek doğruldum, dar alanda kollarımı kaldırdım ve elimden geldiğince gerinmeye çalıştım. O sırada arabanın arka kapısı açıldı ve North *taco* kamyonundan aldığı yemek kutularıyla yanımıza oturdu.

O kutulardaki yemeklerden vücut ağırlığımca yiyebilmeyi garantilemek için gerekirse onu yere serip elindekileri zorla alabilirdim.

Gryphon kutulardan ikisini alıp bana verirken North'un buz gibi bakışlarına aldırmayarak, "Gabe balıklı *taco* sevdiğini söyledi," dedi. "Aşçı iş stresini bahane ederek bu haftanın sonuna kadar izin aldı. Bu yüzden o dönene kadar yemekleri dışarıdan söyleyeceğiz."

Kutuları memnuniyetle alırken içimdeki coşkulu neşeyi dışarıya yansıtmamaya gayret ettim. Kahrolası bağım onların beni koruyup kollamasına, bana en sevdiğim yemeği almalarına ve Bağlarımın en iri yarıları için pek de uygun olmayan bir arka koltukta sıkış tepiş yemek yememize aşırı tepkiler verirken bunu yapmak hiç kolay değildi.

North ve Gryphon sadece Bağlarımın en yapıları değildi, aynı zamanda tavır olarak da hepsinden daha dikbaşlıydılar.

"Kusura bakmayın, uyuyakalmışım. Geç yatıp erken kalkmak beni yordu," diye homurdandım yemeğimi yerken ve Gryphon omzunu silkti.

Rafe malikâneye dönmek için arabayı çalıştırdığında Gryphon üzerime eğilerek emniyet kemerimi bağladı.

Mutlu mesut yemeğimi yedim, Bağlarım birer *tacoyu* ancak bitirebildiği sürede ben üçünü mideye indirdim. Ellerimle ağzımı sildiğimde Gryphon'ın kalan *nacholarına* iştahla baktım.

Gözlerini devirdi ve hiçbir şey söylemeden yemeğini bana verdi. Gryphon'ı ömrümün sonuna kadar yanımda tutmaya karar verdim. Sırlarımı saklaması, yeteneğim yüzünden benden nefret etmemesi ve dünyaları yediğim hâlde yemeğini benimle paylaşması yeterince geçerli sebepler değil miydi?

Gryphon benim için o özel kişi olabilirdi.

"Mutlu sesler çıkarmaktan vazgeç, şansını fazla zorluyorsun," diye homurdandı ve huysuzluk ettiği için ona surat asmamaya çalıştım.

Her lokmada zevkle inlediğim için ona kızmaya hakkım yoktu.

North ikimize de aldırmadı, yemeğinin birazını yiyip gerisini bıraktı ve telefonundan çalışmaya devam etti. İşkolik olduğuna yemin edebilirdim, çalışma bağımlısıydı ve hayattaki neşeli ve mutlu şeylere kendini kaptırmamaya yemin etmiş gibiydi.

Benimle olmamaya da öyle.

Malikâneye döndüğümüzde karanlık olmasına rağmen bahçıvanın sabahki dağınıklığı ortadan kaldırdığını görebildim. Araba yolu hâlâ felaket bir hâldeydi ama yanan çimler yenileriyle değiştirilmiş ve çabucak boy atmaları için yeni bir sulama sistemi kurulmuştu.

Görünüşe bakılırsa insanın yeterince parası olduğunda hiçbir zarar kalıcı olmuyordu.

Bununla ilgili bir yorum yapmak istedim ama kavga çıkacağını bildiğimden Rafe'in garaja park edip arabadan inmesini bekledim. "Yemek için teşekkürler North," diye fısıldadım sonunda.

Ne dediğimi anlamamış gibi bana boş boş baktı ve Rafe kapısını açtığı gibi arabadan indi. İç çekip onu takip ederken ukala dallamayı boğmamak için ellerimle kollarımı ovuşturdum.

Ailesinden birini daha yeni kaybettiğini aklımdan çıkarmamaya çalıştım. Bana güvenmiyordu ve yas tutuyordu ama bana karşı tavırlarının aslında pek de değişmediğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Daha doğrusu, bana karşı biraz yumuşadığını hissettiğim bir an olmuştu, sonra göz açıp kapayıncaya kadar yine eski hâline dönmüştü. İkimiz yalnızken buna gerek duysaydı beni erkek kardeşinden koruyacağını söyleyen adam puf diye ortadan kaybolmuştu.

Gryphon nazikçe dirseğimi tutarak beni yanına çekti. "Seni odana götüreyim. Etrafta bir sürü Meclis çalışanı ve Taktik

Ekibi ajanı var. Gabe’la Bassinger yukarıdadır. Uykun gelene kadar onlarla kalabilirsin.”

Kahretsin.

Bu gece North’un sırasıydı.

Biz dışarıdayken bu aklımın ucundan geçmemişti ve bu hafta ilk kez Bağlarımla birlikte uyuma planını es geçmeyi istemeyi düşündüm. Nox bile bana daha iyi davranmıştı, tabii ki bunda Gryphon’un onunla konuşmasının payı büyüktü. Gelgelelim Nox beni tamamen yalnız bırakmıştı. Yatağa bile gelmemişti, yaratıkları etrafımda uyumuştı ama Nox’un özel alanında olmak bağımın yatışmasına yetmişti.

“North bu kadar gerginken bu gece onunla uyumam iyi bir fikir mi?” diye fısıldadım Bağ grubumuzdaki bir meseleyi yabancılarla dolu bir evde bağırarak konuşmamaya özen göstererek.

Gryphon birlikte asansöre binene kadar bana cevap vermedi, sonra kelimelerini dikkatle seçti. “Durumu daha iyi kavradığımdan dolayı benim için bağının huzurunu sağlamaktan daha önemli hiçbir şey yok. İsteksizliğini anlayabiliyorum ama sen de dengeni korumamızın önemini anlamalısın. Bunun için ne gerekirse yapacağız. Hepimizin can güvenliğinden sonra birinci önceliğim bu. Beni anlıyor musun, Oli?”

Evet, anlıyordum.

Hatta bunları ondan daha iyi anlıyordum çünkü aklımla ve ahlaki değerlerimle savaşıyor yeteneğim ve bağımın her şeyi yok etmemesi için her gün mücadele ediyordum.

Her şeyi derken hiç şaka yapmıyordum.

Başımı sallayarak bunun beni nasıl paramparça ettiğini ve hepsini çaresizlik seviyesinde bir hasretle arzuladığımı anlamaması için çenemi sıktım.

Gryphon tekrar elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetlerken, “Hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, Oli,” diye fısıldadı. “Sırrını benimle paylaşmamayı tercih ediyorsun ama

ben seni yarı yolda bırakmayacağım. Bunu birlikte çözeceğiz. Sen, ben ve Bağ grubumuzun geri kalanı birlikte bu ilişkiyi yürütmenin bir yolunu bulacağız.”

Ulu Tanrım.

Aptal işe yaramaz gözyaşlarımla savaşıarak gözlerimi kırptırdım ve tekrar başımı salladım. Ama içim hiç rahat değildi, suçluluk duyuyordum çünkü Gryphon yeteneğimin hangi boyutta olduğunu bilmiyordu.

Yaptığım şeyi bilmiyordu.

Katil.

Odamın kapısında elini yanağıma koydu ve eğilip beni hızlıca öptü. Öpücüğü minik bir dokunuştan ibaretti, dilini kullanmasa da dişlerini alt dudağıma hafifçe batırmıştı.

Benden uzaklaştığında masmavi, büyüleyici gözleriyle bana baktı. Aptal bir âşık gibi gözlerimi kırptırtarak bu bakışlara karşılık verdim. “Sabah seni almaya gelirim ama biraz daha uyuyabilirsin. Yedide burada olacağım. Bu geceki temizlik uzun sürer.”

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. Sonra kendimi geri çekip anahtarımı bulmak için üzerimi yokladım. Kapıyı açarken Gabe’le Atlas geldi. Kâbus gibi bir gün geçirdiğimiz için ikisi de sessizdi ve yüzleri asıktı. Gryphon evde başkaları olduğu için onlara kuralları hatırlattı. Benden beklenenleri biliyordum, dolayısıyla onları yalnız bıraktım.

Atlas’ın baksırlarından birini ve Gabe’in atletini giydim. Buradayken vaktimi iyi değerlendirmek için milyonlarca kere izlediğim, beni rahatlatan bir film koydum. Böylece erkekler film sırasında konuşsa bile onlara sinir olmama gerek kalmayacaktı.

Gryphon yine kapıyı iterek içeri girdi ve gitmeden önce beni son kez öpüp ciddi bir ifadeyle odadan çıktı. Gabe bana kaşlarını kaldırdı.

Yanıma yatmak için soyunmaya başladı. “Bugün ne oldu? Gryphon sorgulama için evden çıkarken öfkeliydi, şimdiyse seni koruma çılgınlığına kapılmış gibi görünüyor.”

Atlas soyunurken beni sorguya çekmedi. Giysilerini katladı ve Gabe’den önce davranarak yatağın benim yattığım tarafına uzanıp beni göğsüne çekti.

Orada yatmak için sık sık tartışıyorlardı ama ben bunu dert etmiyordum.

Yutkundum ve yarım yamalak gerçekleri söylerken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. “Meclis ofislerinde Direniş’ten tanıdığım birini gördük. Biraz sarsıldım ve Gryphon bazı parçaları birleştirmiş olabilir. Belki bu yüzden aşırı korumacı davranıyordur.”

Gabe bunun anlaşılabilir bir şey olduğunu düşünür gibi başıyla onaylayarak yatağın diğer tarafına uzandı. İkisinin de yarı çıplak olmasını hiç dert etmiyor gibiydi. Onlarla ilgili kurmak istediğim tüm ahlaksızca fanteziler bağımın şu anda aşırı heyecanlanmasına izin vermemem gerektiği gerçeğiyle mahvoldu. Kahretsin! Bunları yarınki duş faslına ya da başka bir zamana saklamalıyım.

Atlas, Gabe’in yastıkları kendi rahatına göre düzenlemesini bekledikten sonra saçlarımı okşadı ve dudaklarını kulağıma dayayıp fısıldadı. “Biliyor mu?”

Omzumu silktim çünkü bunu ikisiyle de konuşmak istemiyordum. Atlas’ın gerçekten bir şeyler bildiğini hâlâ düşünmüyordum ve eğer biliyorsa bile Gabe’i bu şekilde sohbetten dışlamak istemiyordum. Bir zamanlar düşündükleri gibi sür-tüğün teki değildim.

Hoş Dravenlar hâlâ öyle düşünüyordu ya neyse.

“Gecenin geri kalanında yetenekler ve bağlar hakkında konuşmasak olur mu? Kendimi iyi hissetmiyorum ve bu gece North’un odasında uyumak zorundayım. North’un morali de

en az benimki kadar kötü. Onu daha da kızdırmamak için gece boyunca kılımı kıpırdatmamaya çalışacağım.”

Atlas kaşlarını çattı ama başını salladı ve sıcak elleriyle sırtımı sıvazladı.

Aradan bir dakika bile geçmeden uyuyakaldım.

Uyandığımda hava karanlıktı, odadaki tek aydınlık koridordan gelen incecik bir ışık demetiydi. Yine de North'un silüetini görebildim ve uyukaldığım için kendime kızdım.

Yavaş ve dikkatlice kendimi Atlas'ın kollarından kurtardım, onun üzerinden geçip yataktan kalktım. Baş ucumdan telefonumla anahtarımı aldım.

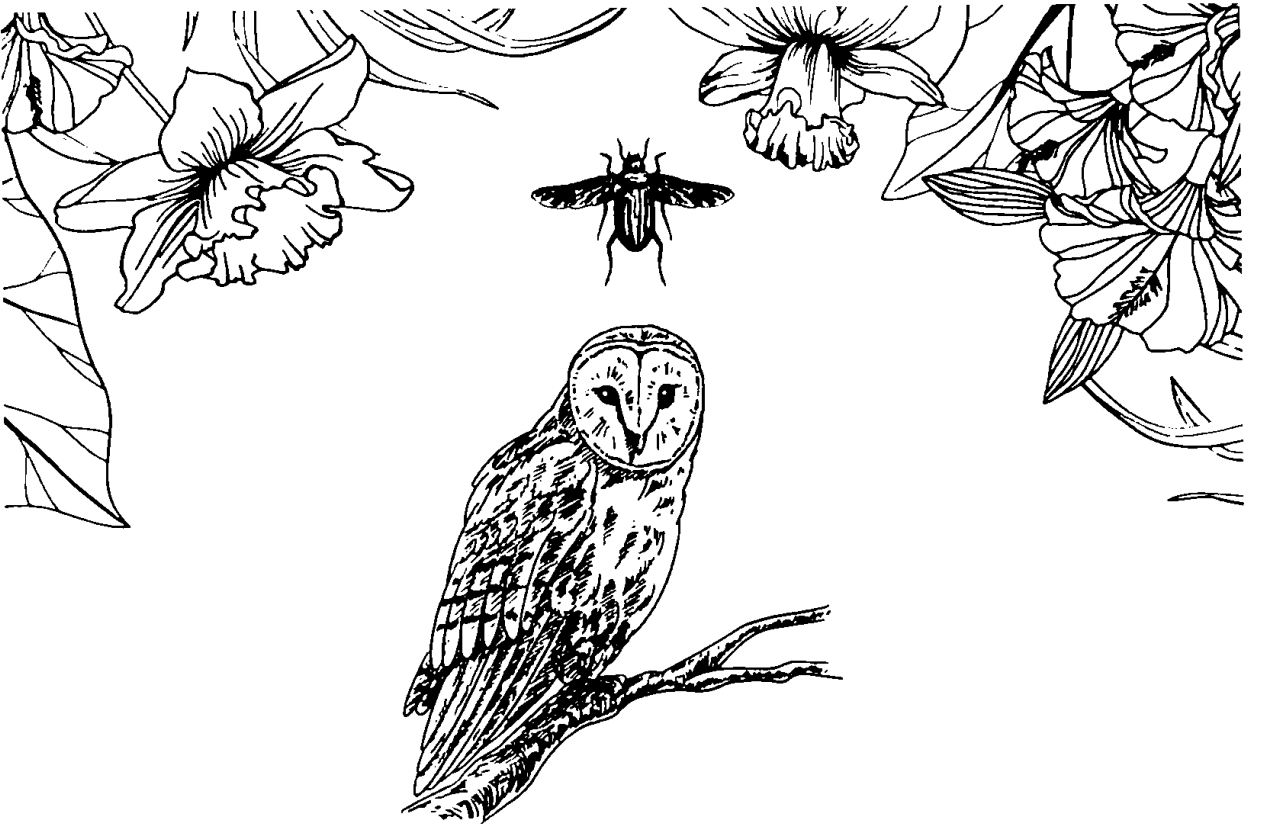
Koridordan gelen keskin ışık gözlerimi kamaştırıyordu, onları ovuştururken kapının çerçevesine tosladım. North hâlâ öfkeli görünüyordu, dirseğimi tutarak beni odasına götürdü.

Yol boyunca hiçbir şey söylemedi.

Onunla konuşmak zorunda kalmadığıma sevinmişim, biraz hoyratça da olsa beni derli toplu ve minimalist yatağına götürmesi hoşuma gitti. North yorganı açtı, beni yatağına yatırdı ve bunları yaparken somurtmaya devam etti. Beni bir eşya gibi oradan oraya yönlendirmesi hakaret saymama rağmen onunla tartışamayacak kadar yorgundum.

Bu korkunç haftanın stresi beni fena çarpmıştı.

North'un banyoya gittiğini ve duş alırken kapıyı açık bıraktığını hayal meyal fark edebildim. Ama sonra gözlerim kapandı, yüzümü onun gibi kokan yastıklara gömdüm ve bağım mutlulukla mırıldamaya başladığında bir ışık gibi sönuverdim.

Yirminci Bölüm

North'un kapısının kilidine sokulan anahtarın sesine uyan-
dığımda North bana daha sıkı sarıldı. Sırtımda göğsünün
sıcaklığını hissediyordum, bacağımın üzerindeki elini biraz daha
kaydırsa avcunu vücudumun merkezine koyabilirdi ve beynim
olanları kavrayamadan orada heyecanlı bir çırpınış hissetmeye
başladım.

Taş kesildim. Fazlasıyla tahrik olmuşum ve sonucu ne
olursa olsun bağımın istediğini almasına izin vermeye hazırdım.
Ama sonra kapı ardına kadar açıldı ve sekreteri odaya daldı.

North'un *sekreteri*.

North'un sekreterinde North'un *odasının anahtarı* vardı.
Yatak odasının.

Beni North'un yatağında, onunla sarmaş dolaş bulduğuna
şaşırmış ya da utanmış görünmedi. Perdeleri ve ışıkları açarken
bir yandan da konuşuyordu. "Günaydın, efendim. Bu sabahki
randevunuz erken geldi, onu giriş katındaki ofisinize alıp içecek

bir şeyler ikram ettim ve size sunacağı teklifi son kez gözden geçirmesi için yalnız bıraktım.”

North bir anlığına bana daha sıkı sarıldı ve o hain anda kadına onu öldürmeden önce bu odadan defolup gitmesini söyleyeceğini sandım.

Sonra birden ve hiçbir şey söylemeden beni bıraktı, yataktan kalkıp banyoya doğru yürürken son derece nazik bir sesle, “Beş dakikaya geliyorum, Pen,” dedi.

Bu ses tonunu bana karşı hiç kullanmamıştı.

North’un aşırı rahat yatağında dört bir yanım onun baş döndürücü kokusuyla sarılmış hâlde son kez bu adama öfkelen dim. *Son kez* diyordum çünkü bu yatağa bir daha girmeyecektim. Bir daha buraya ayak basmaktansa ömrümün sonuna kadar Nox’un kitaplar, yastıklar ve nefretle dolu ininde onun yaratıklarıyla uyurdum daha iyi.

Bağım için nasıl büyük bir tetikleyici olduğundan habersiz olan sekreter, North’un giysi dolabına yürüyerek kıyafet seçmeye koyuldu. Sebep olduğu yıkımla yetinmediği belliydi, yarama biraz daha tuz basmaya ihtiyaç duyuyordu.

North’a bir takım seçerken biraz düşündü, sonra bir gömlek seçti ve kahrolası tabutuma son çivi yi çakmak için çekmeceleri açıp bir baksır çıkardı.

North için çizdiğim ve varlığından bile haberimin olmadığı sınırları bu denli zorlamasaydı yetişkin bir adamın bir çocuk gibi onu giydirmesi için başka birinden yardım alması bana komik gelebilirdi.

Kapı çalındı ve sekreter açmaya gittiğinde kapının önünde durduğu için Gryphon’ı görmeme engel oldu. Bağ’ımın orada olduğunu hissedebiliyordum ve zaten sekreterin burada oluşuna köpürürken bir de poposunu dışarı çıkarıp Gryphon’a kıkırdaması beni iyice çileden çıkardı.

Gözlerim siyahlaştı.

Siktir.

Tekrar sırtüstü yattım, derin bir nefes aldım, sonra zihnimi sakinleştirmek için üç nefes daha aldım.

Gryphon'ın küfrettiğini duydum. Banyonun kapısı açıldı ve önce North'un orada işinin bittiğini sandım ama sonra Gryphon'ın onun ağzına sıçmak için banyoya girdiğini anladım.

Şu anda North Draven'ı çıplak görmeyi kaldıramazdım.

Kahrolası sekreteri onu çıplak gördüğünde bu odada olmam gerektiğini bildiğimden yorganı açıp yataktan fırladım. Kapıdan gözümü ayırmadan odadan çıktım.

Dışarıda Kieran'la karşılaştım. Beni görünce alçak sesle küfretti. "Sen etraftayken bir dakikamız bile olaysız geçmeyecek, değil mi?"

Kuvvetli bir nefes verip ellerimi yana açtım. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Aslında bunu çok istedim ama hiçbir şey yapmadım. Bu yüzden o dallama sana surat yapacak olursa öfkeli kışını da alıp siktir olup gidebileceğini söyleyebilirsiniz!"

O sırada yatak odamın kapısı açıldı ve uykudan yeni kalkan Gabe dağınık saçlı kafasını dışarı uzattı. Benimle göz göze gelene kadar kaşları çatıktı. "Hasiktir, yine ne oldu?" diye sordu hayretle.

"Yok bir şey! Cidden yok. Antrenmana geliyor musun gelmiyor musun?" diye söylendim bir psikopat gibi. Kolunun altından geçip odadaki gömme dolaba ilerlediğimde Atlas'ı giyinirken yakaladım.

Çıplak kışını olduğu gibi gördüm ve güneşten bronzlaşmış kaşları karşısında azmış bir bakire gibi kendimden geçerken içimde fırtınalar estiren kızgın, şehvet dolu ve tahammülü çok zor duygulardan aşırı derecede bunaldığımı hissettim.

Adamın çıkık ve yusuvarlak, deyim yerindeyse taş gibi bir poposu vardı ve ben onu dişlemek istiyordum.

Kahretsın.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. “Bugünden nefret ediyorum,” diye homurdandım. “Bunlarla uğraşmaktansa kendimi bir camdan aşağı atarım daha iyi.”

Atlas kıkırdadı ve ellerimi tutup çektiğinde gözlerimi hâlâ sıkıca yumduğumu görünce boğuk bir kahkaha attı. “Spor şortumu giydim, tatlım. Kıçımın seni kontrolden çıkarabileceğini düşünmemiştim.”

Öfkeyle homurdanıp gözlerimi kırıştırdım ve şortunun üzerinde olduğunu iki kere kontrol ettim. Ne var ki şortu öyle kısaydı ki neredeyse yok gibiydi ve Atlas’tan bir kere daha nefret ettim. Bunu söylemedim, az biraz normal bir laf da edemedim ve “North’un sekreterini öldürebilir miyiz?” diye patladım. “Onu öldürüp cesedini saklayabilir miyim, lütfen? İyi insanlar olduğumuzdan emin miyiz? Beş dakikalığına filan kötü insanlar olamaz mıyız? Beş dakika bile gerekmez, o sürtüğü gebertmem bir saniye sürmeyecek.”

Gabe duvarın kenarından başını uzatıp bize baktı. Kortununu giymişti ve elinde bir tişört vardı. “Sahiden ne olduğunu söylesene.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu konuşmayacağım. O kadının canına okumama ramak kaldı. Onun için gidip kıpırdayacak hâlîm kalmayana kadar koşu bandında koşacağım.”

Atlas’la Gabe göz göze geldi ve hazırlanmam için beni yalnız bıraktılar.

Bodrum katındaki spor salonuna indiğimde Gryphon’ı görmedim ama tam olarak dediğimi yaptım. Koşu bandını en hızlı moda ayarladım, bulabildiğim en gürültülü metal müzik listesini açıp kulaklıklarımı taktım ve öleceğimi düşünmeye başlayana kadar koştum.

Bacaklarım zangır zangır titremeye başlayıp kendime zarar verdiğimi hissettiğimde koşu bandını durdurdum. Kulaklıkların birini çıkardığımda arkamdan gelen öfkeli sesleri duydum.

“Sikerim onun kurallarını. O kendi kurallarına uyamıyorsa biz neden uyacağız?” diye söylendi Atlas ve dövüşmeye başladıklarını işitmeme rağmen arkamı dönmedim.

Bağım sakinleşmişti, çılgınca koşmamdan bitap düşmüştü ve onları minderde gördüğü için yeniden kızışmasını istemediğimden toparlanmak için kendime birkaç dakika verdim.

“Ben o konuyla ilgilendim. Bu öğleden sonra hep birlikte anma törenine katılacağız. North şu ân doğru düşünemiyor. Senin için zor olduğunu biliyorum Bassinger ama baban gibi gördüğün birinin kaybıyla nasıl baş edeceğini düşün. William onların ailesiydi, güvendikleri tek kişiydi ve ikisi de dağılmak için büyük bir çaba harcıyor. Dürüst konuşmam gerekirse, hâlâ ayakta olmalarının tek sebebi Oli. Onun güvenliği ve Bağ grubumuzun refahı, yeteneklerinin sebep olabileceği güç sarhoşluğuna kapılıp tüm toplumun düşündüğü gibi birer canavar olmalarına engel olan tek şey.”

Hasiktir.

Yutkundum ve koşu bandından indim. Yere otururken dizlerimin bağı çözüldü. Esneme hareketleri yapmam gerektiğini bilmeme rağmen kılımı kıpırdatmaya hâlim kalmamıştı.

Bu yüzden sadece terli ve tuhaf bir denizyıldızı gibi yerde yattım ve tavanı izleyerek kendi düşüncelerimin arasında kayboldum.

Ebeveynlerimin yasını tutma fırsatım olmamıştı.

Bir anma ya da cenaze töreni düzenlenmemişti, ziyaret edebileceğim bir mezarları yoktu. Direniş'in eline düşmüştüm. Cansız bedenlerine ne olduğunu bilmiyordum. Annem Bağlanlarıyla birlikte mi gömülmüştü, yoksa bedenini yakmışlar mıydı? İkisinin küllerinin ayrı ayrı kavanozlarda canavar kızlarının onları almasını beklediğini düşünmek yüreğimi sıkıştırıyordu.

Annem bundan nefret ederdi.

Yanaklarımdan yaşlar süzüldü ama eskiden beri döktüğüm ve hiçbir işe yaramayan yaşlar olduklarını bildiğim için onlara aldırmadım.

North'un ne bugünkü ne de başka bir günkü davranışlarını affediyordum ama bir şeyler yapmadığım sürece aramızdaki uçurum daha da açılacaktı. Evet, buradan gitmem gerektiği gerçeği değişmemişti. Evet, Gryphon ne olduğumu bilse de hakkımdaki önemli ayrıntıları onlardan hâlâ gizlemeye ihtiyacım vardı.

Ama Bağ'ıma düzgün davranan biri olmayı seçebilirdim.

Derin bir nefes alıp minderden kalkmayı düşünmeye başladım ama vücudum bin kilo ağırlaşmış gibi hissediyordum. Ayak sesleri duydum. Tepeme dikilen Gabe'in yüzü görüş alanıma girdi. Yerde serilmiş bedenime baktı.

"Yine Bağların yüzünden ağlamayı gerçekten hiç istemedim," diye mırıldandı ve hafifçe inleyerek yerde yanıma oturdu.

Boğazım düğüm düğümdü, yutkunmaya çalıştım. "Bağlarım yüzünden değil. Annemle babama ağlıyorum. Bugün antrenman yapamam. Kendimi çok zorladım."

Gabe başını salladı ve saçlarımı nazikçe yüzümden çektikten sonra yanıma uzandı. "Eğer istersen bugün hiçbir şey yapmayız. Odana dönüp tüm gün aylaklık edebiliriz."

Kaşlarımı çattım ve başımı ona çevirdim. "Hayır, anma törenine gideceğiz. Oraya gideceğiz ve bugünden sonra hiç kimse bizim birliğimizi sorgulayamayacak. Şu anda ne hissettiğimin bir önemi yok, önemli olan tek şey aptalın tekinin buraya gelip yeni bahçe düzenlenmesini mahvetmesine engel olmak."

Gabe gözlerini yüzüme dikti, bakışları yumuşadı ve beni içine çekti.

"Beni gururlandırırıyorsun, Bağ'ın olduğum için onur duyuyorum," diye fısıldadı. "Bizden nefret etsen bile cesaretle, sağlamlığınla ve dürüstlüğüyle gerçekten eşsiz birisin."

Yine ağlamak istedim ama bunun yerine onu öptüm. Dudaklarımızın buluşması kısacık sürmesine rağmen bağımın heyecanlanmasına engel olamadım.

Şimdi yıllar öncesinde kalmış gibi gelen alışveriş çılgınlığım sırasında satın aldığım siyah elbiselerden birini seçtim. Bağlarım ile bir partiye ya da eğlenceli bir etkinliğe gittiğimde giymeyi planlamıştım ama sırtıma geçirdiğim siyah bir ceket ve Sage'in bana haftalarca önce ödünç verdiği bir çift topuksuz ayakkabıyla derli toplu ve saygıdeğer görünmeyi başardım.

Saçlarıma maşa yaptım ve bu anma töreni için fazla kaçmayan, sadece özen gösterdiğimi belli eden hafif bir makyaj yaptım.

Gabe'le Atlas siyah pantolon, gömlek ve cilalı deri ayakkabı giymişti. İkisi de erotik rüyalardan fırlamışa benziyordu. Gabe'in omuzları öyle genişti ki her hareket ettiğinde ceketinin kumaşı geriliyordu ve Atlas'ın dövmeleri ona asi bir hava veriyordu.

İkisinin eşliğinde alt kattaki giriş salonuna giderken pek mutlu bir Bağ'dım doğrusu.

Nox'la Gryphon bizi bekliyordu. Diğerleri gibi giyinmişlerdi, tek fark Nox'un ceket yerine yelek giymiş olmasıydı. Normalde bu parçanın biraz abartıya kaçmış gibi bir hava vermesi gerekirken Nox'un ince belini ve kaslı kollarını vurgulamıştı. Bu adama ağzımın suyunun akmasını kabullenemediğim için Gryphon'a odaklandım.

Silahlarla donatılmış resmî kıyafetli bir erkek görülmeye değer bir manzaraydı. Duş almış, hâlâ ıslak olan saçlarını geriye taramıştı. Kıyafet seçimimi gözden geçirirken ateşli bakışlarını vücudumda gezdirdi, çıplak bacaklarıma gördüğü şeyden hoşlanmamış gibi yapamayacağı kadar uzun bir süre baktı.

North daha önce hiç kullanmadığım bir kapıdan içeri girdiğinde asık suratı ve belirgin öfkesiyle odanın havasını tamamen değiştirdi. Atlas'a biraz daha sokuldum ve hepsinin dikkati benim üzerimde olduğundan bu küçücük hareketim gözlerinden kaçmadı.

Atlas'ın gururla şişindiği belli olmasın diye konuyu saptırmak için ağzımı açmışım ki Gryphon devreye girip günü kurtardı. Açıkçası bu güvenmeye başladığım bir şey hâline gelmişti.

“Güvenlik için tek araba gideceğiz. Sansasyonel ve riskli bir olay olduğu için arabayı ben süreceğim. Gabe önde oturacak. Zırhlı BMW'yi alacağımız için kurşunları dert etmemize gerek yok. Sadece yetenekler bize sorun çıkarabilir. Oli'nin yanında daima bizden iki kişi olacak.”

Başımı salladım ve hiçbir şey sormadan garaja kadar onu izledim. Bugünün nasıl devam edeceğiyle ilgili bir karar vermişim. En azından kontrol edebildiğim konularda. Beş yıldır yaptığım her şey bu adamları canlı ve güvende tutmak içindi. Onların güvende olmasını sağlayacaksa itaatkâr ve uysal Bağ rolünü oynayabilirdim.

Bir gün hepsinin bunu takdir edeceğinden emindim.

Bugün olmasa bile.

Gryphon'la Gabe öne geçti, North arka kapıyı açtığında bunun da karşılıklı iki sıra koltuğu olan, modifiye edilmiş araçlardan biri olduğunu gördüm. Bana yardım etmek için elini uzattığında onu tuttum ve iç çamaşırımın görünmemesine gayret ederek arabaya bindim.

North beni izleyerek yanıma oturdu. Atlas'ın ona kaşlarını çattığını gördüm. “Onunla ben oturmalıyım, hiçbir şey onu benim yeteneğimden daha iyi koruyamaz.”

Nox ona dudak bükerek abisinin karşısına geçti. Bana doğru düzgün bakmadı bile. “Bu araba kurşungeçirmez, bize kıyasla burada bir işe yaramazsın.”

Atlas'ın dudakları öfkeyle gerildi. Ayağımı onunkine dayayıp her şey yolundaymış ve bu beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi ona gülümsedim.

Mezarlığa yaptığımız yolculuk sessizlik içinde geçti.

Dravenlardan birine gözümü dikip bakmamaya çalışıyordum ama bunu yapmaktan kendimi alamıyordum. Nox yumruklarını sıkıyordu, bileğinin etrafında ancak hareket ettiğinde görünen, küçük, siyah bir duman halkası vardı. Arabanın içi gibi dar bir alanda yeteneğini kullanması tuhaftı ama camdan dışarıyı izleyen keskin bakışlarında müthiş sert bir ifade vardı.

North kendini zor tutuyordu.

Tüm vücudu gerilmişti, bizim yanımızda patlamamak için kendini tutmaktan kasları titriyordu. Atlas atmaca gibi onu izliyordu, North kontrolünü kaybederse beni kurtarmaya hazırды ama North'un bunu yapmayacağına güveniyordum.

Keder sağı solu belli olmayan, kahpe bir duyguydu ve North'u çok zorluyordu.

Gryphon lüks arabalarla dolu otoparka girdiğinde iki Taktik Ekibi aracı yanımızda durdu. BMW'den inmeden önce onların boşalmasını bekledik. Ünlü kişiler ya da kraliyet ailesi üyeleriymişiz gibi gözlerinin bu kadar üzerimizde olması tuhaftı ve bununla ilgili rahatsızlık verici bir hisse kapıldım.

North bana uzandığında hiç tereddütsüz koluna girdim ama Atlas'ın da benimle geldiğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Bugünkü rolümü oynamaya karar vermiş olabilirdim ama bunu yaparken güvendiğim Bağlarımın yanımda olmasını istiyordum.

North beni gelişimizi bekleyen kalabalık grubun arasından geçirdi. Çevremiz Üstün Yetenekliler toplumunun en üst kademesinden düzinelerce insanla doluydu ama arkadaşlarımı hemen gördüm.

Sage, Sawyer'la babasının arasından bana gergin bir tavırla gülümsedi. Gray'in de onlarla olduğunu görünce şok oldum, yanlarındaki yaşça daha büyük grup onun ailesi olmalıydı.

Riley'le Giovanna da oradaydı.

Suratlarına yerleştirdikleri alaycı gülümsemelerle Sage'in bu kadar yakınında dikilmeleri tepkilerimi kontrol etmemi güçleştirdi. Öfkeli Bağlarım için sakın kalmaya çalışmama rağmen gerildiğimi hissettim. North'un kolu taş kesildi. İyi olduğumu anlamasını umarak onu hafifçe sıktım ama o yürümeye devam etti.

Kilisenin önünde North rahiple selamlaşıp törene başkanlık ettiği için teşekkür ettikten sonra birlikte içeri girdik.

Kilisenin içine bir Taktik Ekibi konuşlanmıştı, Sage gibi Kieran'ı da abartıya kaçmadan ve bunu bir şova dönüştürmeden selamladım. Kieran arkamızdan içeri girenleri keskin bakışlarla izledi, herkesi bir güvenlik incelemesinden geçirdiğinden emindim.

Ben de aynısını yapıyordum.

Kamplarda çok fazla insanla tanışmamıştım ama tanışıklarım kötünün de kötüsüydü. İçlerinden birini burada görürsem hiç düşünmeden ortadan kaldıracaktım.

Hep birlikte en ön sıraya oturduk, North bir uca, Gryphon da diğerine geçti. North, Nox'u ikimizin arasına aldı ve bunu yaptığımı fazla belli etmeden ona dokunmamaya özen gösterdim.

Tören birkaç aşamalıydı ve epey uzun sürdü.

Bir saat içinde Draven ailesiyle ilgili onlarla yaşadığım aylarda öğrendiğimden daha fazla bilgi sahibi oldum. Ebeveynlerinin vefatından sonra Draven kardeşlerinin velayetinin amcaları William'da olduğunu bilmiyordum mesela. William'ın, Bağlarını hiç bulamamasına rağmen akıl ve beden sağlığını koruyabildiğini de.

Draven kardeşlerin amcası imkânı olmayan çocuklar ve ev içi şiddet mağdurları için birkaç yardım derneği kurmuştu. Üstün Yetenekliler kadar Yeteneksizler için de eşit şekilde ba-

ęışlar yapmıştı. Toplumun saygı duyulan bir üyesiydi ve sırf dünyada iyi bir şeyler yaptığı için çılgın fanatikler tarafından öldürölmüştü.

Anma konuşması bittiğinde sessizce ağlıyordum. North konuşmasını yapmak için ayağa kalktığında Gryphon'ın elden ele geçirerek bana ulaştırdığı ve Gabe'in elime tutuştuğu mendille gözlerimi kuruladığımı görünce donup kaldı.

Yanımızdan ayrılarak kürsüye doğru yürürken adımları daha özgüvenliydi ve yüzünü bize döndüğünde artık hiddetli görünmüyordu.

“Amcam William Draven'ı son kez onurlandırmak adına bugün burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Amcamın hayatı başarılarla doluydu ama benim aklımda en çok yer edenler ve kalbimde sakladıklarım onun en çok alkışlanan başarıları değil.”

Elindeki kâğıtları bıraktı ve arkasındaki ekranı kaplayan fotoğrafa baktı. William gülümseyerek poz vermişti, çok yakışıklı bir adamdı, yeğenlerine benziyordu ve North'un konuşmasına devam etmeden önce yutkunduğunu görünce bir kez daha gözlerimi kurulamak zorunda kaldım.

“Beni ya da erkek kardeşimi yanına almak zorunda değildi. Bizim vasimiz olmaya bile mecbur değildi ama velayetimizi almak için Meclis'te mücadele verdi. Siyasetten nefret etmesine rağmen Draven koltuğuna sahip çıktı çünkü ben reşit olana kadar hakkımı korumak istedi. Bizi daima korudu, kolladı ve sevdi. En zor günlerimde dert ortağım oldu. Hiçbir zaman yargılamadı ve bize kendimizi canavar gibi hissettirmedi. Onun sayesinde hayatta doğru yolu seçtik ve ikimiz de bu toplumu Üstün Yetenekliler ve Yeteneksizler için daha iyi, daha güvenli ve daha kucaklayıcı bir yer hâline getirmek için çalışarak amcamın bize tanıdığı bu şansı onurlandırmayı ve onun adını yaşatmayı planlıyoruz.”

Büyük bir risk alarak çok yavaşça Nox'un elini tuttum. Elini çekmesini bekledim, bunu North'un yarattığı imajı bozmadan ve çaktırmadan ama yine de sert bir tepki göstererek yapacağını düşündüm.

Sıcak parmakları benimkileri sıkıca kavradı.

Bunun bir şey ima ettiğini düşünecek kadar budala değilim, benimle ilgili fikri elbette birdenbire değişmemiştir. Yine de küçük bir zafer kazanmışım gibi hissettim.

Yirmi Birinci Bölüm

William'ın anma töreninden sonra toplumda belirgin bir tavır değişikliği oldu.

Bazılarının bizden nefret etmeyi ve canavar olduğumuzu düşünmeyi sürdürdüğünden kuşku yoktu. Ama genele bakıldığında hakkımızdaki fısıltı ve dedikodular azalmıştı. Kafedeki mesailerim sessiz sakin ve olaysız geçiyordu. Yine de Bağlarımın en azından biri bana eşlik etmeye devam ediyordu.

Gryphon'la antrenmanlarımda ilerleme kaydetmiştim. Onu ilk kez yere serebildiğimde Süper Kadın olduğuma karar verdim. Artık başının çaresine bakabilen sıkı bir hatun olduğuma göre Bağlarımın peşimde gezmesine gerek kalmamıştı.

Ne var ki hiçbiri bu fikrime katılmadı.

Onlarla aynı yatağı paylaşmak şaşılacak kadar normal bir şey hâline geldi. North'un odasında uyumayı reddetmem tam olarak beklediğim gibi tepki aldı.

Gryphon'ın benim tarafımı tutması hoş bir sürpriz oldu.

Bu konuda daha fazla tartışma yaşanmasını bekliyordum ama kendi yatağında North'la sarmaş dolaş bir hâlde, gece yataktan atıldıktan sonra yerde horlayan Atlas'la ve kapıda beni antrenmana götürmek için bekleyen Gryphon'la uyandığımda hiç olmazsa bu savaşı kazandığımı fark ettim.

Hayatımı en az iki çift göz üzerimdeyken yaşamak benim için normal bir şey oldu. Evet, fena hâlde sinir bozucuydu, son derece bunaltıcıydı ama normaldi.

Kieran ya da Gryphon'ın güvendiği başka bir Taktik Ekibi ajanı derslerde bana ve arkadaşlarıma eşlik ediyordu. Gryphon'ın kumandan yardımcısı Kieran'ın Bağ dadılığı görevine atanmasına şaşırdım ama Gabe'e bundan söz ettiğimde bana bir aptalmışım gibi baktı.

“Çoğumuzun aynı anda halka açık bir mekânda bulunması sorun yaratmasaydı Gryphon bunu kendisi yapardı. Hafta boyunca Nox'un derslerinde dört Draven Bağ'ının olması yeterince kötü zaten. O dersi uzaktan alman için bazı konuşmalar dönüyor.”

Yemekhanedeki masamızda ona kaşlarımı çattım. Gabe sıkıcı yemeğini neredeyse bitirmişti ama benim dağ gibi makarnamın çoğu duruyordu. “Bunu neden dert ediyoruz? Kalabalık olmamız daha güvenli değil mi? Her şey boka sardığında dört kişi olduğumuza sevinmeyecek miyiz?”

Sawyer bana kaş çattı ve kız kardeşinin üzerinden uzanıp yemediğim galetalardan birini ağzına attı. Gabe'le Atlas onu sert bakışlarla süzse de bir el işaretiyle onları geçiştirdim.

Şu anda karbonhidrat ihtiyacımı ekmekle değil makarnayla karşılamak istiyordum.

“Bütün mesele Meclis'in sizi hâlâ bir tehdit olarak görmesi,” dedi Sawyer. “North'la Gryphon hepinizi bir arada tutmaya çalışıyor ama halka açık alanlarda grupça gezerek insanları korkutmanızı istemiyorlar. Açıkçası ben babamın Meclis'teki koltuğunu devralmayacağım. İsterse Sage alsın, ya da ailece o koltuktan vazgeçelim çünkü bu akıl oyunlarından çok sıkıldım.”

Babalarının Meclis'te olduğunu bilmiyordum. Sage'e soru sorar gibi baktığımda omzunu silkti. "Meclis'teki koltuk aslında babamın değil, erkek kardeşinin. Ama amcam Bağısız ve bir vârisi olmadığı için koltuğu Sawyer'la bana kalacak. Biz Benson soyunun son temsilcileriyiz, bu yüzden eğer istemezsek koltuk başka bir aileye devredilecek."

Atlas başını salladı ama Gabe homurdanarak gözlerini ovuşturdu. "Sonunda pisliğin birine kalacak. İkinizden biri biraz taşaklı olup devralsın."

Sage burnunu kırıştırarak top yaptığı kese kâğıdını ona fırlattı. "Taşaklı olsun öyle mi? Ne hoşsun, Ardern. Oli'nin en çok beni sevmesine şaşmamalı."

Atlas yalandan kızmış gibi yaparak gözlerini kıstı. "Yaratığından sonra demek istiyorsun herhâlde? En sevilenler listesinde saçlarındaki katil dumanlardan sonra geldiğimizi unutma."

Brutus onun hakkında konuşulmasından hoşlanmıyordu, saçlarımdan arasından burnunu çıkararak Atlas'a sessizce hırladı. Kulağının arkasını kaşıdığım da yatıştı ve tatlarını alabilirmiş gibi parmaklarımdaki galeta kırıntılarını yaladı.

Sawyer gözlerini devirip sohbetimizi böldü. "Oli'nin Bağ grubunda olmanın avantajlarını yeterince konuştuk bence. Bu hafta sonundaki partiye hepiniz gidiyorsunuz değil mi? Bu akşamüzeri Gray'in evine uğrayıp ailesine yalvaracağım. Oli rüşvete ne kadar açıksın? Ya North'u ya da Gryphon'ı benimle oraya gitmeye ikna etmelisin. Hatırım için birininkini ağzına alır mısın lütfen?"

Aptal ve dramatik davrandığı için ona gözlerimi devirdim ama Atlas kolunu sandalyemin arkasına koyarak Sawyer'ı vahşi bakışlarla süzdü. "Bir daha onunla böyle konuşursan kahrolası dilini kopartırım, Benson. Sage'i sevdiğim için şimdilik seni sadece uyarıyorum."

Yalan söylüyordu, Sawyer'ı da seviyordu, hepimiz bunu biliyorduk. Sawyer şok olmuş ve korkmuş gibi davrandı ama tavırlarından alaycılık akıyordu.

Gabe elini masanın altına kaydırarak *ben buradayım* dercesine dizimi sıktı. Desteğine ihtiyaç duymasam da ona minnettar oldum. "Bu ikisi olmadan bir partiye bile gidemiyorum. Gray'i ev hapsinden kurtarabileceğimi kim söyledi?"

"Ama bu yılsonu partisi! Bizimkiler partiyi düzenlemeye devam edebilmemiz için North ve diğer Meclis üyeleriyle saatlerce çalıştı. Katılmana kimse engel olamaz! Gitmek zorundayız," dedi Sage sosa batırdığı ekmeği ağzına atarken. Nasıl formda kaldığını anlayamıyordum, Sawyer'la benim toplamımdan daha fazla yiyordu.

Arkamızdan bir homurtu geldi ve başımızı çevirdiğimizde Kieran'ın anne tavuk gibi bizi gözlediğini gördük. Haftalar sonra ilk kez boyunluğunu indirip miğferini çıkarmıştı. Tam teçhizatlı TE üniforması üniversite koridorlarında biraz fazla abartılı ve korkutucu kaçıyordu doğrusu.

Sage ona kaşını kaldırdı, asık suratlı somurtkan Bağ fedaimle sohbetini her gün biraz daha ilerletiyordu. "Doğru söylemedim mi? Bize partinin yapılacağı söylendi. Bu konuda huysuzluk etmeyi kessen iyi edersin."

Sage'in cesareti karşısında gözlerim hayretle irileşti. Aşagılık Bağ'ından kurtulup başka biriyle çıkan ve hayatını kendi kurallarına göre yaşayan bu yeni Sage'e yumruğumu uzattım. En yakın arkadaşımın olabilecek en iyi versiyonuydu o.

Sage'le acayip gurur duyuyordum.

Kieran bize şöyle bir baktıktan sonra Sage'in yanına oturup küçümseyen bakışlarla bizi süzdü. "Parti yapılacak ama her yerde Taktik Ekibi ajanları olacak. Yani içip sapıtabilirsiniz. Biz size göz kulak olacağız."

Gabe suyunu içti ve Kieran'a kıkırdadı. "Biz ne zaman sapıttık? Ben böyle etkinliklerde hep çok düzgün davranırım."

Kieran telsiziyle onu işaret etti. “Son partide David’in oğlunun suratını yumrukladın.”

“Bağ’ıma hakaret etti, Oli mayoluyken ona uygunsuz şekilde baktı ve ona dokunmak istediğini ima etti. Hâlâ nefes aldığına şükretsın.”

Atlas yavaşça öne eğilip yemekhaneye göz gezdirdi. “Kim bu David’in oğlu denen pislik? Sırf meraktan soruyorum.”

Başımı iki yana salladım ama Sage pis pis sırıttı. “Martinez. Ayrıca labirentte Oli’yi yakalayıp Göl Cadısı’na vermeye çalıştı. Yani o pisliğe dilediğinizi yapmakta serbestsiniz.”

Atlas’ın kaşları saç çizgisine kadar kalktı. “Bağ’ımı Göl Cadısı’na vermeye mi çalıştı? Ardern bu aşağılık herifin neden hâlâ nefes aldığını seninle sonra tartışacağız. Ama Sage hayatım bana o pisliği derhâl gösterir misin, lütfen?”

Sage kıkırdadı ve etrafına bakınmaya başladı ama Kieran ona ters bir bakış attı. “Ailesinin Meclis’te bir koltuğu var, ona hiçbir şey...”

“Ah, benim ona neler yapabileceğimi ve yapacağımı duysan şaşarsın, Black. Belki de gidip o küçük pisliği uyarsan iyi olur. Onu kara listeme aldığımı bilsin. Ve inan bana o listede olduğuna çok pişman olacak. Oli’yi daha fazla strese sokmamak için burada uslu duruyorum ama o dallama elimden kurtulamayacak.”

Gabe yine dizimi sıktı ve Atlas’a yaslanırken ona gülümsedim. “O küçük pisliğe şimdi dersini verirken beni yine strese sokacaksın. Belki de onu TE intikam listemize eklemeliyiz.”

Atlas buna hiç de ikna olmuşa benzemiyordu ama ona biraz göz kırptırmam yumuşamasına yetti.

Sage kıkırdayarak bizi izledi. “Eee, ne giyeceğiz?” diye sordu. “Atlas madem bizim yüzümüzden savaş açacak bu sefer bikiniden fazlasını giyelim bari.”

Kıyafetim tam bir nokta atışı oldu.

Aylardır Bağlarımla antrenman yaptığım için kaslanıp şekillenen bacaklarım harika görünüyordu. Bu yüzden kışımın birazını ve göğüslerimin birazdan daha fazlasını gözler önüne seren bir tulum seçtim. Yeni aldığım üç topuklu ayakkabıyı da denedim ve çok gösterişli olmadan seksi görünmek için sivri burunlu siyah klasik bir modelde karar kıldım.

Hep birlikte hazırlanabilmemiz ve eve birlikte dönebilmemiz için diğer arkadaşlarımızla beraber Sage'i malikânede kalmaya ikna ettim. Bir arada olursak Taktik Ekibi'nin hepimizi daha kolay koruyabileceğini düşünen Gryphon bu fikre bayılmıştı. Kendisi partiye katılmasa da katılımcı sayısından içeri gizlice sokulacak alkol miktarına kadar bu geceki tüm planlardan haberdardı.

Sage'le bize göz açtırmayan erkeklerden kaçarak hazırlanmak için banyoma kapandık. Bence harika bir plandı çünkü Bağlarım, onun abisi ve onların erkek arkadaşları derken binada yeterince testosteron vardı.

Öyle ki neredeyse zor nefes alıyordum.

Sage'in bu gece için seçtiği beyaz mini elbiseyi görünce Felix'in vereceği tepkiyi gözümde canlandırarak gülmeye başladım. Sage saçlarını kıvrıp makyajını yapınca belki de bu gece Felix'le yatmayı planladığını düşündüm.

Bunu ona söylediğimde az kalsın ölüyordu.

"Ah, hayır. Biz... Ben henüz biriyle birlikte olmadım. Sadece çıkmaktan memnunum. Felix harika biri ama... Bağlarla ilgili kafamda hâlâ bir sürü soru var. Riley'i unutmak için çok uğraşıyorum ama olmuyor. Onu düşündüğümde başım ağrıyor. O hayattan vazgeçmeye hazır olduğumu hissetmiyorum."

Lavabonun tezgâhına oturdum ve Sage'in bir sürü güzel zincir kolyeyi üst üste takmasını izledim. Sonra omzumu silktim. "Ne olmuş yani? İşi ağırdan almak için bir nedene ihtiyacın yok. Bunu istemiyorsan yapmazsın olur biter."

Sage iç çekti ve kalçasıyla bacağıma vurdu. “Sanki çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Sanki hepsinin seninle Bağlanmak istemesine karşılık Bağlarının beklentilerini değiştirmek için aylarca uğraşmamışsın gibi. Zamana ihtiyaç duyduğum için kendimi kötü hissediyorum çünkü Felix müthiş biri. Her şeyiyle insanın yüreğini burkacak kadar müthiş biri.”

Başımınla onaylayıp kapının önündeki kendi müthiş Bağlarımı düşündüm. Arkadaşlarıyla geyik yapıp şakalaştıklarını duyabiliyordum. “Mükemmel bir erkek bekler. Bunu ne kadar istese de seni incitecek bir şey yapmaz. Felix senin için defalarca kendini ortaya koydu. Aklını toplamak için biraz daha zamana ihtiyaç duymana anlayış göstermeyip ortadan kaybolacak biri değil o. Dua et de Riley’le Giovanna bu akşam gelmesin. Yoksa ikisini de geberteceğim.”

Sage yalandan somurtttuktan sonra güldü. “Sen mi Sawyer mı? Geçen hafta Giovanna yardım istemek için bizimkileri aradı. Babam sonunda benim tarafımı tutmaya karar verdi. Giovanna’ya posta koyduğunda ona ne demiş biliyor musun? Kızının Bağ’ına *saygısızlık ettiğini* ve ona yardım etmesi gerektiğini. Düşünebiliyor musun? Babam deliye döndü, kan dökecek kıvama geldi.”

Bensonların çok büyük hayranı olduğum hâlâ söylenemezdi. Çocuğunuza iyi davranmak için Direniş’in onu kaçırmamasını beklememeliydiniz. Yine de bunu kesinlikle bir kazanç olarak görmeye kararlıyım.

Bana göre Riley’le Giovanna’nın ölmesini isteyen ne kadar çok insan olursa o kadar iyiydi.

Lavabodan indim, aynada son kez kendime bakarak memelerime yapıştırdığım bantların her şeyi yerli yerinde tuttuğundan emin oldum. “O orospunun seninkilerle ne işi olabilir? Hasiktir, yüzüzlüğe bak ya. Benim içmem lazım. Brutus’ü o kızın üzerine salmamam için bu öfkenin bir kısmını boşaltmalıyım.”

Sage makyaj çantasının fermuarını çekerken alayla homurdandı ve birlikte son bir fotoğraf için poz verdik. Yeterince içerek

yapışkan bandın sağlamlığını kontrol etmeye karar verdiğimiz için bir *öncesi* fotoğrafı çekmemiz gerekiyordu.

Sage telefonunu kaldırırken, “Yazın babamın şirketinde staj yapmak istiyor,” diye anlatmaya başladı. “Derslerden zar zor geçiyor... Kıl payı. Ama bir yandan da babamın genetik laboratuvarında iyi bir pozisyonda çalışmak istiyor. Hâlbuki Sawyer’ın bile o pozisyon için kırk fırın ekmek yemesi gerekti. Yani babam öldürsen ona o pozisyonu vermez, Bağımız bu kadar sorunlu olmasa bile vermezdi.”

Şu Giovanna cidden kaltağın önde gideniydi.

Biraz daha sövmek için ağzımı açmak üzereydim ki biri kapıyı yumrukladı. “Evdeki içkiler bitti,” diye böğürdü Sawyer. “Gabe, Dravenların hışmına uğramaktan tırstığı için gidip daha fazlasını alamıyor. Onun için hemen yola çıkmazsak ayılacağım. Bu gece uslu durmamı istiyorsanız ikiniz de çıkın oradan.”

Sage gözlerini devirip kapıyı açtı ve ona dik dik baktı. “Buraya gelmeden önce iki saat kıllarını aldın, Sawyer. Bizi darlama! Oli memelerini zapt etmek için yarım rulo koli bandı harcadı. Yoksa Atlas’la Gabe kafayı yerdı ve Oli onlar yüzünden toplu bir katliam yapabilirdi.”

Sawyer ısrarından vazgeçmedi. Ne zaman vazgeçmişti ki? “Ben onu sik aşkına yaptım, Sage! Genital bölge temizliği yapmadıkça kimse banyoda bir saat kalamaz. Oli bir sütyen taksaydı keşke... hasiktir, Fallows. Hayır. Bunu giyemezsin. Gabe seni gördüğü anda boşalacak.”

Kıyafetimin arkasını da görsün diye bir tur döndüm ve Sawyer kararlılıkla başını iki yana salladı. “Yok, olmadı. Bunu giyemezsin. Oli, ben gey değilim, biseksüelim ve sana bu tulum olmaz diyorum. Atlas! Gel, şuna bir şey söyle.”

Güldüm ve her şeyi aldığımdan emin olmak için el çantama uzandığımda kapıdan bir inilti geldi.

“Hasiktir, hiç şansın yok. Yeni bir kıyafet seç.”

Arkamı döndüğümde Gabe kıcımlı dikizliyordu. Daha doğrusu, bu hayatta başına gelen hem en iyi hem de en kötü şeymiş gibi çatık kaşlarla bakıyordu. İçimdeki adrenalin patlaması yüzünden histerik bir hatun gibi kıkırdadım.

“Bağ’ım olsun ya da olmasın hiçbir erkek bana ne giyeceğimi söyleyemez, Gabriel Arden. Bu tavrını bir an önce değiştirsen iyi edersin.” Bu arada ona kızmış gibi yalandan parmak sallamayı ihmal etmedim ama bana öyle bir baktı ki kalbim duracak sandım.

Az kalsın arkadaşlarımızla beraber olduğumuzu unutuyordum. Gabe’in yanına gidip o şahane vücuduna tırmanmamak ve dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tuttum. Parmaklarımı saçlarına geçirip onları çekerek başını vücudumun başka bir yerine yönlendirmeme ramak kaldı çünkü buna ihtiyacım vardı ve...

Gabe tekrar homurdandı ve avuçlarını gözlerine bastırdı. “Yeter. Oyunu kurallarına göre oynamıyorsun. Sawyer yeterince ağzıma sıcıyor zaten. Bir de bağının iniltileri yüzünden sertleşmeme hiç gerek yok.”

Sesi o kadar zavallı çıkmıştı ki gerçekten kendimi biraz kötü hissettim. Elimde değildi, Gabe olağanüstü görünüyordu. Kotu ve kaslı kollarını gözler önüne seren beyaz dar tişörtüyle aşırı yakışıklıydı, insanın ağzını sulandırıyor ve...

“Ben çıkıyorum. Atlas, ona sen eşlik et. Kapıda buluşuruz.” Gabe mırıldandıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve Sawyer’la Gray’in yolunu kesmesine aldırmadan çıkıp gitti.

Atlas nihayet giyinme dolabımdan çıkıp neler olduğunu görmek için başını çevirdi. Ona utangaçça gülümsedim ama Atlas beni uzun uzun ve baştan aşağı süzdü.

“Şahane görünüyorsun, tatlım ama sana yarım saniyeden uzun bakan tüm erkekleri öldüreceğim,” dedi dudaklarını seksi ve biraz da hain bir gülümsemeyle çarpıtarak.

Bandı denemek için memelerimi hoplatarak ona doğru yürüdüm ve hiçbir şeyin kıkırdamadığını fark etmek hoş bir

sürpriz oldu. “Anlaştık. Ben sadece bu gece iyi görünmek ve iyi hissetmek istedim. Umarım fazla kaçmamıştır.”

Atlas beni kollarına aldı ve rujumu bozmadan dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi. “Oraya cırılçıplak da gitsen yine sana tapardım ama bizden başka herkesin ölmesi gerekirdi. Bunu seve seve yapardım.”

Ürperdim ve göğsümdeki bağ yine mırıldanmaya başladı. Benim uğruma kan dökebileceklerini duymak bağımı daima mutlu ediyordu, bunu paylaştığımız Bağa sunulan bir adak olarak görüyordu.

Daha fazlasını istiyordum.

Atlas bir kere daha eğildi ve gözlerimin içine bakarken sırtışı tüm yüzünü kapladı. “Ah, sevgilimin hoşuna mı gitti? Sana bakmaya cüret edenleri öldürmemi mi istiyorsun? Hay hay. Ben iyi bir adam değilim, diğer Bağlarına benzemem. Senin için biçilmiş kaftanım ve ötekiler umurumda değil. Kan dökmemi istiyorsan bunu yaparım, tatlım. Sen ne istersen o.”

Güçlkle yutkundum ve nihayet dilim çözüldüğünde sesim karga gibi çıktı. “Bağımla böyle konuşamazsın. O kana susamış bir bencil. Her şeyi ister. *Her şeyi.*”

Atlas beni yine sıkıca göğsüne bastırdı, dünyada sadece ikimiz kalmış gibi hissettim. “Güzel, çünkü ona her şeyi ve daha fazlasını vereceğim. Sen hazır olduğunda... *Her şeyi.* Sana söz veriyorum, tatlım.”

Tekrar yutkundum ve göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Atlas yanağımda ufak bir öpücük kondurup geri çekildi ama sonra beni yine kendine doğru çekti. Biz konuşurken diğerlerinin gittiğini fark ettim. Kapının açıldığını da kapandığını da duymamıştım. Bu biraz utanç vericiydi doğrusu. Yine de gülümsemeye çalıştım.

“Şu aptal partiyi bir an önce atlatsak mı?”

Boğuk ve çatallı sesim Atlas’ı güldürdü. Birlikte kapıya doğru yürüdük ve Atlas kapıyı açtığında Gryphon’ın bizi beklediğini

gördük. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve benimle göz göze geldiğinde burnundan soluduğunu fark ettim.

Korkuyla sindim. “Şimdi ne oldu? Gecemiz başlamadan bitti mi?”

Atlas’a bakmadan ters bir tavırla söylendi. “Bağımla konuşmalıyım. İşimiz bittiğinde onu aşağı getiririm.”

Aylardır Gryphon’ın birini bu kadar sert bir dille kovduğunu duymamıştım. Ses tonu Atlas’ın gerilmesine yol açsa da başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra bizi yalnız bıraktı.

Olaclaklardan biraz korkuyordum ama yanlış bir şey yapmadığımı da biliyordum. Sonunda hakkımda bilgi edinip artık benden nefret ettiğini söylemeye hazırlanmıyorsa tabii. Belki de tüm o ölümlerden ve yıkımlardan haberdardı.

Belki...

“Bu gece böyle giyinmekteki amacın ne? Evden bu kılıkla çıkmak için önce ölümü çiğnemen...”

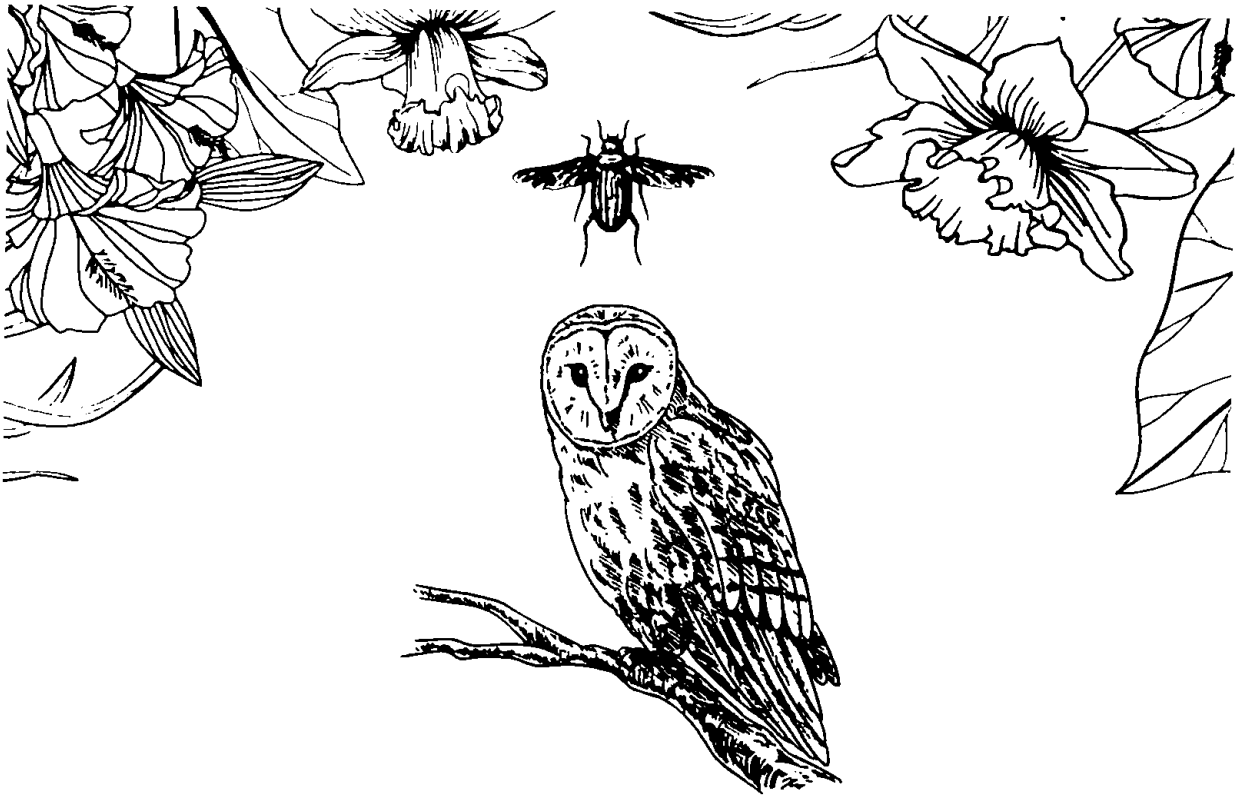
Rahatlamam kısa sürdü. “Bu bir tulum ve birtakım heriflerin bana ne giyip ne giyemeyeceğini söylemesinden...”

Gryphon bir yük treni gibi bana çarptı. Bir an koridorun karşısındaydı ve sonraki an beni kapıya yapıştırmıştı. Gördüklerinin gerçekliğinden emin olamazmış gibi çıplak bacaklarımı tutmuştu.

“Bağıyla savaşılan tek sen misin? Bunların hepsi benim. Bu kapıdan çıkmadan önce bunu kafana iyice sok çünkü bağlansak da bağlanmasak da sen benimsin.”

Nefes almaya çalıştım ama tüm ağırlığıyla bana yüklenirken bunu yapmam zordu. “Biliyorum. Sadece güzel giyinmek istedim, şey yapmaya çalışmıyorum... Bağlarımdan şikâyetim yok. O kadar sorun yaratacaksa üzerimi değiştirebilirim.”

Gryphon belli belirsiz gevşedi ve benden uzaklaştı. “Hayır. Bu gece benim yatağımdasın, bana tam da böyle gelebilirsin.”

Yirmi İkinci Bölüm

Sarhoştum ve tüm arkadaşlarımı kaybetmiştim.

Gabe'le Atlas tabii ki sürekli yanımdaydı ve Kieran'ın etrafımızdaki herkesi kızgın bakışlarla izlediğini görebiliyordum ama Sage yarım saat önce Felix'le bir odaya kapanmıştı ve o zamandan beri ikisini de görmemiştim. Sawyer'la Gray sarhoşluktan yarım yamalak dinleyebildiğim bir iddialaşma yüzünden zaten bu evin tüm odalarında yiyişmişti ve şimdi de düzüşmek için sessiz sakın bir düz yüzey bulduklarından emindim. Onları bu yüzden hem seviyordum hem de onlardan aşırı derecede nefret ediyordum.

Ev, Meclis'in daha önemsiz ailelerinden birinin olmasına rağmen yüzme havuzlu muazzam bir malikâneydi ve yiyecek içecek ikramına dev bir bütçe ayrılmıştı. Ama Meclis üyeleri bu etkinliği varlıklarıyla onurlandırma ihtiyacı duymamıştı ve sürüyle Taktik Ekibi ajanının gözetimindeki bir partide kimse kıyafet zorunluluğunu umursamamıştı.

Kıkır kıkır gülüyordum ve ılık gece havasından Kieran'ın hoşlanacağından biraz daha fazla zevk alıyordum. Bağlarımın ikisi de havuzun kenarındaki dansımı kısmen çakırkeyiflikten kaynaklanan ve midemde kelebekler uçuşmasına neden olan bir zevkle izliyordu. Hem içimi kıpır kıpır eden hem de tenimi karıncalandıran karmaşık duygular içindeydim.

Müzik şaşılacak kadar iyiydi.

“Uçuyorsun,” dedi Gabe şampanyamın son yudumunu içtikten sonra kadehi doldurması için ona uzatıp kirpiklerimi kırptırdığımda. “Biraz daha içersen yarın hayattan nefret edeceksin.”

Dudak bükmememe güldü ve başını iki yana salladı.

Atlas çevresiyle ilgilenmiyordu. Bunu barizce yapmıyordu. Gülümsüyordu ve yanımıza gelenlerle konuşuyordu ama Draven'da da fark ettiğim soğuk bir tavır içindeydi. Bize karşı işledikleri günahlar yüzünden onlara tepeden bakıyor gibiydi.

Bu tür bir sadakatin benim için anlamı büyük olduğundan dayanamayıp ona yaslanarak elimden geldiğince ona yakın olmaya çalıştım.

O aptal hastane odasında dünyam başıma yıkılırken ama daha hiçbir şey görmemişken ilk kez isimlerini duyduğumdan beri onlara zaafım vardı. Kahretsin, dibi görmekten hâlâ ne kadar uzak olduğumdan habersizdim tabii.

Bir el sırtımdan aşağı kaydı, beni rahatlatmak için yapılan bir hareketti bu. Atlas eğilip kulağıma fısıldadı. “Sorun değil, tatlım. Ne düşünüyorsan şu anda hiçbirinin önemi yok. Ben yanımdayım.”

Gabe parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ama ona baktığımda takım arkadaşlarımdan biriyle gelecek sezonla ilgili dertleşmeye devam ettiğini gördüm. Ruh hâlimdeki değişimi bana bakmadan sezebilmişti, bu bile bana bağlanmalarına engel olmak için verdiğim mücadeleyi kaybettiğimin işaretiydi.

Yataklarımızı paylaşmak bağımlı sakınleştiriyor olabilirdi ama diğer her şeyi milyon kat karmaşıklaştırıyordu.

“Hadi eve gidelim, tatlım. Bu partide bize göre bir şey kalmadı,” diye mırıldandı Atlas ve ona omzumu silktim.

“Diğerleri eğleniyor, onlar olmadan gidemeyiz. Neden bir içki daha içip rahatlamıyorsun?”

Sırıttı ve başını salladı. “İçersem biriyle kavga edeceğim... Şu omurgasız pisliklerle konuştuğu için Gabe’le bile edebilirim. Ben böyle yüzsüzlük görmedim.”

Atlas bunu yüksek sesle söylediği için Gabe’in arkadaşı bize bakınca kıkırdadım ama Gabe sırtarak en kıymetli hazinesiymişim gibi elimi dudaklarına götürüp öptü.

Atlas’ı zorla açık büfenin yanındaki dans pistine götürmeye hazırlanırken Sage yalpalayarak evden çıktı. Gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve bakışlarının donuklaştığını görünce yüreğim sıkıştı.

Bağlarımın yanından uzaklaşarak ona koştum. Bağımlı alkol yüzünden durgunlaşmıştı ama kankamı üzen kişiyi yok etme fikri canlanmasına yetti.

Kieran benden önce Sage’in yanına vardı.

“Ne oldu? Felix’le olduğunu sanıyordum. Seni neden yalnız bıraktı?”

Sage gözlerini kırpıştırarak ona baktı, dudağı hafifçe titredi ve ona çıkıştığı için Kieran’ın gırtlığını kesmeye hazırlanırken boğuk bir sesle konuştu. “Oli’yi bulmam için beni dışarı yolladı. Gracie... Gracie çok içti. Şimdi de saçma sapan konuşuyor. Büyütülecek bir şey yok ama Felix onu zapt etmek için yardıma ihtiyaç duyabilir.”

Zapt etmek derken?

Kieran, Sage’i nazikçe bana doğru itti ve eve doğru yürürken yakındaki ajanlara bizi yakından izlemelerini emretti. Sage’e sarıldığımda ânında kendini kollarıma bıraktı.

“İşte bu yüzden dışarı çıkmıyorum, Oli,” diye mırıldandı saçlarıma. Sesi o kadar perişan geliyordu ki bir kez daha Gracie’nin suratını yumruklamak istedim.

Evden bağırışma ve tartışma sesleri geliyordu. Gabe bize yaklaştı ama sonra Felix kız kardeşini peşinden sürükleyerek evden çıktı. Öfkeden deliye dönmüş gibiydi.

Gracie zil zurna sarhoştı.

O kadar dağılmıştı ki kapının yanındaki saksılara kustu ve Felix onu azarlamaya başladığında inledi. “Hiç ders almıyorsun! Senden bir gece istedim ve bir gece için bile uslu durmadın.”

Kieran onları sert adımlarla takip etti ve Gracie’nin kusmuğunun pis kokusunu alınca burnunu kırıştırdı. Göz göze geldiğimizde evrensel dilde *bu boktan durumu ardımızda bırakabilir miyiz* anlamına gelen bir baş işareti yaptı ve kafamı salladım.

Burada işimiz bitmişti.

Atlas, Gabe’le oynadığı taş, kâğıt, makas oyununu kaybettiği için Sawyer’la Gray’i bulup onları bizimle eve dönmeye ikna etmek zorunda kaldı. Felix, Gracie’yi Taktik Ekibi’nin araçlarından birine bindirdikten sonra Sage’in yanına geldi. Onun saçlarını öptü ve Sage ayakta hafifçe sallanırken kulağına rahatlatıcı bir şeyler mırıldandı.

O fahişenin Sage’e ne söylediğini öğrendiğimde Felix’in kardeşi olmasına bakmadan ondan hıncımı alacaktım. Bunu yaptığımda bir daha kıcını toparlayabilecek miydi bakalım?

Arkadaşımın üzerinde tepinmelerine izin veremezdim.

Sawyer kız kardeşine bir baktı ve ânında keyfi kaçtı. O ve Gray sarmaş dolaş aşağı inmişti, saçları ve üstleri başları dağılmıştı. Baş başa vakit geçirmeleri beni çok mutlu etmişti.

Alın size Gracie’den nefret etmem için bir sebep daha.

“Ona çok yüklenme, akıl sağlığı pek yerinde değil,” diye fısıldadı Gabe beni Atlas’ın arabasına bindirirken. Atlas’ın hiç içmediğini anlayınca şok oldum. Moralinin yerinde olmasının alkolle bir ilgisi yoktu, sadece benimle olduğuna mutluydu.

Gabe'e kaşlarımı çattım ama yüzünü buruşturdu. "Yıllar önce Esas Bağ'ını kaybetti. Oğlan çocuk yaşta ölüp gitti. Gracie bu yüzden dengesini kaybetti. Bu bir mazeret değil elbette... Sadece aklında olsun diye söyledim."

Siktir.

Şimdi ondan birazcık daha az nefret ediyordum. Gracie'yle uğraşmayı Felix'e bırakmaya karar verdim. Felix arka koltuğa geçerken suratı hâlâ asıktı. Sage'in Gabe'in yerini işgal etmeden yanına oturabilmesi için ortaya kaydı.

Bunun benim meselem olmadığını biliyordum ama kız kardeşi en kanlı ve korkunç yöntemlerle baş etmeyi istediğim kâbus gibi biri olsa da Felix'in tarafını tutmam için bana bir sebep daha doğmuştu.

"Nefes al," diye mırıldandı Atlas ve elini bacağıma koyduktan sonra bizi malikâneye götürmek için yola çıktı.

Aşağı baktığımda Brutus'ün kucağımda olduğunu gördüm. Beni bu kadar kızdıranın ne olduğunu anlamaya çalışır gibi giysilerimi kokluyordu. Köpek yavrusu biçimindeyken her zaman çok tatlıydı. Minik vücudunu karnından tutup kaldırdım ve onu kucağıma düzgünce yerleştirdim. Oturup parmak uçlarımı yalamaya başladı. Tuhaf bir histi çünkü onu gerçekten hissedebiliyordum ama Brutus'ün bunu yaptığına dair fiziksel bir kanıt yoktu. Kocaman dilinden yavru köpek salyaları akıyordu.

"Siktir, ben sende böyle bir şey olduğunu unutmuştum," dedi Felix arkadan. Ses tonuna bakılırsa biraz rahatsız olmuş gibiydi. Sage bana göbeğini çeviren Brutus'ü görmek için başını uzattı.

"Ne şeker! Yani ben buna asla el sürmem o ayrı ama gerçekten uslu bir çocuk," dedi ve Felix onun bunu söylediğine inanamazmış gibi başını iki yana salladı.

"Siz ikiniz Oli'nin bir Draven'in uzantısıyla dolaşmasını garip bulmuyor musunuz? Geceleri koridorda mı uyuyor yoksa onunla takılmaya aldırıyor musunuz?" diye sordu Felix ve

koridordaki olayı duyduğunu düşünerek bir anlığına gerildim. Sonra Nox'un benden hoşlanmadığını tüm kampüsün bildiğini hatırladım. Felix'in kafasında bazı soru işaretleri olmasını normal karşılamam gerekirdi.

Gabe onu son derece kayıtsız bir tavırla yanıtladı. "Oli'nin üzerinde ne kadar çok göz üzerinde olursa o kadar iyi. Dürüst konuşmak gerekirse bu arkadaşlarımız ve ailelerimiz için de geçerli. Draven hepimiz için küçük mutlu bir fanus gibi görünebilir ama kesinlikle güvenli bir yer değil."

Sage ikisine de kaş çattı ve gece boyunca içtiği şampanyalar yüzünden biraz peltekçe konuştu. "Oli'nin kollanmaya ihtiyacı yok. Biz daha gözümüzü kırpmaya fırsat bulamadan o hepimizi yok edebilir. Ömrümde tanıdığım en taşaklı hatun o. Nox onu kontrol etmek istediği için peşine bir casus taktı hepsi bu. Hepiniz az çok yapıyorsunuz bunu. Bir Bağ grubunda olmanın olayı bu. Hiçbiriniz onun kendi kendine yeten özgür biri olmasını istemiyorsunuz. İlla hayatına burnunuzu sokmak istiyorsunuz. Oli'nin bundan sonraki hayatı böyle geçecek. Riley ve Giovanna'dan nefret ediyorum ama ben de onlara mecburum çünkü hayatım bu. Gracie haklıydı. Ben bir ucubeyim ve eğer Bağ'ım beni istemiyorsa reddedilmiş, dışlanmış biri olmaktan öteye geçemem. Felix'in hayatını da mahvediyorum çünkü dışarıda onu bekleyen biri var ve ben her şeyi daha da karmaşıktırıyorum. Hasiktir, Atlas kusacağım."

Atlas arabayı güvenli bir şekilde yolun kenarına yanaştırdı ama bize eşlik eden Taktik Ekibi araçları bir tehditle karşılaştığımızı sanarak telaşa geçti.

Gracie denen şıllığı gebertecektim.

Kieran kendi aracından fırlayıp bize doğru koştu ama Felix'le benim aramda iki büklüm hâlde kusan Sage'i görünce zınk diye durdu. Gabe onun saçlarını toplayıp yüzünden uzaklaştırdı ve nihayet rahatlayan Sage'in Felix'in göğsüne kapanarak ağlamaya başlaması üzerine suratını buruşturdu.

“O iyi mi? Derhâl bir şifacı getirtebilirim,” dedi Kieran. Gözlerini Sage’in hıçkırıklarla sarsılan vücuduna dikmişti. Başımı iki yana sallayarak Felix’in ışıldayan ellerini gösterdim.

“O halleder. Aniden olduğu için daha önce müdahale edemedi. Kusura bakma, durmak zorunda kaldık.”

Kieran sonunda gözlerini onlardan ayırabildi ama hâlâ tereddütlü görünüyordu. “Dert değil. Bassinger arabayı profesyonel bir sürücü gibi kullanıyor, etrafınızı çevirecek kadar zamanımız oldu. Daha kalacak mıyız burada? Ona göre konumlanmamız gerek.”

Felix başını iki yana salladı ve Sage’i arabaya dönmeye ikna etti. Birlikte ön koltuğa oturmalarını işaret ettim. Atlas yan yana oturacaklarını sanarak emniyet kemerini takmalarına yardım etmek için uzandı ve Sage Felix’in kucağına geçince işleri kolaylaştı.

Eve dönüş yolunda Sage’den gelen boğuk hıçkırıkları dinledim ve onu böyle incittikleri için bu aptal kasabadaki herkese küfrettim. Gabe elimi tuttu, kaşları çatıktı ve kaygılı bir enerjiyle doluymuş gibi bacağını sallayıp durdu.

Şu anda onu teselli edebilecek bir durumda değildim, öfkeliydim ve damarlarımda intikam ateşi dolaşıyordu.

Arabanın içi sessizdi ve Atlas, Draven malikânesinin garajına girdiğinde hemen inmedik. Birkaç dakika daha arabada oturarak kâbusa dönen bu gecenin değerlendirmesini yaptık.

“Sonuçta hayattayız, değil mi? Hepimiz tek parçayız ve nefes alıyoruz. Plan da buydu zaten,” dedi Felix. Kız kardeşine öfkesi geçmemesine rağmen ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Omzumu silkip alayla cevap verdim. “Gece yeni başladı. Yeterince kışkırtılırsam hâlâ birilerini ikiye bölebilirim.”

Bunu şaka yollu söylemiştim.

Partide içkiyi fazla kaçırmadığıma memnundum –Hellcat’ten indiğimde gece boyunca tükettiğim alkol sistemimi tamamen terk etmişti– çünkü bu gece benimle uyuma sırası Gryphon’daydı.

Odasına bu kıyafetle gitmemle ilgili aşırı seksi talebinden sonra bunu düşünmek bile dizlerimi titretiyordu.

Onunla Bağlanamazdım.

Hasiktir, öyle ya da böyle bu gece ondan bir şey istiyordum. Ne olursa. Belki de bağımı kontrol altında tutmamın ıstırabı ona sahip olabilmeye değerdı. Bunu düşününce ürperdim. Atlas üşüdüğüm için titrediğimi sanarak kolunu omzuma koydu. Bir şey içmemizi önerip beni malikâneye götürmek istediğinde sesimi çıkarmadım.

Gabe evdeki tüm odaları biliyormuş gibi insanları misafir odalarına yönlendirmeye başladı ve Gryphon'ın yanına gitmeden önce bir bardak su içmek için Atlas'la birlikte kendi odamın yolunu tuttum.

Gryphon'ın odasında üzerimi değiştirmek için Bağlarımın birkaç giysisini yanıma alırken Atlas'ın neden kendi odamda soyunmadığımı sorgulayan kaş kaldırışını görmezden geldim. Gryphon'ın talepkâr tavrından bahsedersen kendimi kaybetmekten korkuyordum.

Aşırı derecede seksiydi ve Gryphon'ın bu yönüne hayatımda daha fazla ihtiyacım vardı.

Bir bardak su daha içtim, Atlas'ı yanağından öptüm ve yumuşacık halıda çıplak ayaklarımla usulca yürüyerek birinci kata indim. Ev sessiz ve huzur doluydu. Telefonumdan saate baktığımda Gabe'in mesajını gördüm, herkesi odalarına yerleştirdiğini ve bana iyi geceler dilediğini yazmıştı. Bu bana biraz resmî ve üzgün bir mesaj gibi geldi, Sage'in söyledikleriyle ilgili onunla konuşmam gerektiğine karar verdim.

Sage haksız değildi.

Bunu önemsemediğimi söylemiyordum. Peşimde olmasalardı ve hepsi için tehlike oluşturmaysaydım onlarla tüm Bağ gruplarındaki gibi son derece bağımlı bir yaşam sürdürmekten daha fazla hoşlanacağım hiçbir şey olamazdı.

Ama benim payıma düşen hayat bu değildi.

Gryphon'ın kapısını iki kere tıklattım ama cevap alamadım.

Saat gece yarısını geçiyordu ve arabası garajdaydı, dolaşısıyla evde olduğundan emindim ama Bağlarımın odalarına izinsiz girmekten hoşlanmıyordum. Sadece Nox beni asla içeri buyur etmiyordu ama bu da rutinimizin bir parçasıydı. Odasına çıkıyordum, uyuyordum ve saatler sonra onu kanepede uyurken bulacağımı ve odanın her yerinde yaratıklarının olacağını biliyordum.

Ama Gryphon beni daima içeri alırdı.

Nefesimi vererek kapının kolunu indirdim. Odaya girip kapıyı arkamdan sessizce örttüm. Duş sesini duyunca sıra dışı bir durum olmadığını, Bağ'ımın yatmaya hazırlandığını anlayarak rahat bir nefes aldım.

Ama sonra yorganı açtım ve burnuma parfüm kokusu çarptı.

Birden taş kesildim. Keşfettiğim şeyin ne anlama geldiğini henüz kavrayamamışken bağım vücudumun kontrolünü tamamen ele geçirdi.

Parfüm kokusu tüm yatağa sinmişti.

Yastıkları, çarşafı ve itinayla ütülenmiş yorganı ona bulanmıştı ve bağım yavaş yavaş bir deliliğe doğru sürükleniyordu.

Bağ'ıma dokunmaya cüret eden kimdi?

Gryphon başka bir kadını bu odaya, yatağına nasıl sokardı? Bunlar benimdi. *Benim*. O benimdi; odası, yatağı, hepsi bana aitti. O kadını bulup kanını dökecektim ve cansız bedenini Bağ'ımın önüne atacaktım. Benim olana dokunanlara ne olduğunu gösterecektim ona.

Brutus kulağımın dibinde sızlandı, aslında bir ses çıkarmamıştı ama onu hissetmiştim. Onu saçlarımın arasından çıkarıp halıya bıraktım ve kesin bir dille Nox'a gitmesini söyledim.

Buna tanık olmasına hiç gerek yoktu.

Banyonun kapısı açıldı. Gryphon beline sardığı ve vücudunun pek azını örten bir havluyla dışarı çıktı. Bir kanıt bulmak için gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Gryphon yavaşladı, sonra durdu ve saçlarını geriye attı. Kaslı vücudunun bu hareketle birlikte dalgalanması üzerine gözlerimi kısıtım.

O kadın da onu böyle görmüş müydü?

Gryphon onu benim yatağında düzerken vücudunun her bir santiminin nasıl gerildiğini ve hareket ettiğini görmüş müydü? Bağ'ım onun içinde ileri geri hareket ederken onu izlemiş miydi?

“Oli? Ne oldu, bağın neden...”

Göz göze geldiğimiz anda onunla konuşmak istemediğimi anladım. Onun bağını istiyordum, bu meseleyi doğrudan çözmek istiyordum çünkü adamın yaptığı iğrenç bir şey olsa da bağı bana aitti.

Benimdi.

Bunu iyice anlamasını sağlayacaktım, Gryphon'ın en ilkel ve hayvani özüne bunu kanıtlayacaktım çünkü şu anda bu adama güvenemezdim. Bu adam bana ve birlikte inşa ettiğimiz her şeye ihanet etmişti.

Boğazından iniltiyle homurtu arası bir ses yükseldi, gözleri beyaza döndü ve bağını üste çıkması için kışkırttığımda bacakları titremeye başladı. Bir kez daha göz göze geldiğimizde o asık suratlı ve çatık kaşlı adamdan eser kalmamıştı.

Yalnızca Bağ vardı.

Derin bir nefes aldı, nerede olduğundan artık emin olmıyormuş gibi etrafına bakındı ve bana derhâl sahip olmaya çalışmaması içimi öfkeyle doldurdu.

“Sen *benimsin*.”

Bu sözler üzerine harekete geçti, bir anda havluyu yere fırlatıp beni yatağa fırlattı ve üzerime çıktı.

Onu doğru düzgün görememiştim ama önemli değildi. Benimle *derhâl* bağlanma ihtiyacı duyması dışında hiçbir şey önemli değildi.

Saçlarına yapıştım ve dudaklarını yüzüme yaklaştırdım. Öpüşmeye başladığımızda dillerimiz birbirinin üzerinde hâkimiyet kurmak için savaşıırken Gryphon beni cezalandırmak ister gibi dudağımı ısırды. Kan tadı aldım ama benimki mi onunki mi anlayamadım. Giysilerime yapıştı, tulumumu parçalayıp yere attı.

Göğsümün yarısını kaplayan bandı görünce homurdandı ve onu çıkarırken de nazik davranmadı. Çırılçıplak kaldığımda dilini kızaran ve acıyan yerlerimde gezdirdi.

Bunun yumuşak bir şey olmasını istemiyordum.

Kime ait olduğuyla ilgili hiçbir soru işareti kalmaması için beni düzmesini ve benimle bağlanmasını istiyordum. Ben el ele tutuşmakla yetinecek yumuşak huylu bir Esas Bağ değildim. Boşaldığında menisi bacaklarımın arasından akmalıydı, kokum yatağındaki o kahrolası parfümün yerini almalıydı ve buna hemen şimdi ihtiyacım vardı.

Bir kez daha saçlarına yapışıp onu vücudumun alt kısmına doğru iterken külotumu sıyırmak için uzandım. Bacaklarımı yakalayıp omuzlarına koydu ve baldırlarımı başına doladığımda sıcak diliyle tadıma baktı. Bacaklarımın arasındaki kayganlığın lezzetini alarak aletine ne kadar hazır olduğumu anladı. Bu odaya girdiği andan beri onun için hazırdım. Benim olanı almaya hazırdım ve dudaklarıyla dilinin vajinamın üzerinde dolaşmasından acayip zevk alsam da daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bacaklarım titremeye başlayınca yine boynuna asıldım çünkü boşaldığımda içimde olmasına ihtiyacım vardı. Bağın tamamlanması için bana katılması lazımdı.

“Becer beni. Bağlanalım, hemen şimdi,” dedim karanlık ve zehirli bir sesle. Sert buyruğumla gözleri biraz daha parladı.

Burada olanların benim kontrolümde olduğunu mu düşünüyordum bilmiyorum ama kalçalarımın altına bir yastık koyup boğazıma sarıldığında çabucak fikrimi değiştirdim. Beni sıkıca tutarken aletini tek hamlede sertçe içime iterek can çekişen bir adam gibi inledi.

Aklımın bir köşesinde bunun canımı acıttığını idrak edebildim, Gryphon'ın penisinin çok büyük olduğunu ve tüm bunların bana çok fazla geldiğini düşündüm ama bağım vücudumdan dışarı fırlayarak onunkini sarmaladı ve nefesim kesilme noktasına gelinceye kadar birbirimize bağlandık.

Gryphon kalçasını bana doğru itti, sonunda üzerime kapanana dek aramızdaki sürtünmenin hızı giderek arttı. Bana sahip oldu ve beni sonsuza kadar kendine bağladı çünkü ben onsuz var olamazdım. Biz aynı ölü yıldızdan yaratılmıştık, birbirimizi bulmamız ve ebediyen birbirimize bağlanmamız için bu dünyaya bırakılmıştık.

Çarpışan vücutlarımızın sesi odada yankılandı, müstehcen ama mükemmeldi ve kulağına inlediğimde beni sıkıca tutarak aletini daha da derine itti. Her hamlesiyle kasıkları klitorisime sürtünmeye başladı.

Boşalmak üzereydim, birazdan tamamen benim olacaktı ve beni öpmek için bir kez daha eğildiğinde yüzümü boynuna çevirip onu ısırdım. Herkesin görebileceği ve anlamını bileceği şekilde onu işaretledim.

Birlikte boşaldık ve bağım onun içine sızarak bağıyla bir oldu. Daha önce tecrübe ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Orgazmlar harikadır ama bu? Bu her şeydi ve daha fazlasıydı, tüm dünyam bir toplu iğne ucundan ibaret olmuştu ve sonra milyonlarca parçaya bölünmüştü. Bir sürü anlamı olan ve hiçbir anlamı olmayan her şeyin karışımıydı ve daha önce kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

Gryphon'ın hareketleri yavaşladı, boğazımı daha sıkı kavradı ve kendinden geçerek başını arkaya attığında artık bağlandığı-

mız için bağının parlak ışığının teninden yansıdığını gördüm. Ona gücümün bir parçasını vermiştim ve bu armağanı bana on misliyle iade ediyordu.

O benimdi.

Yatakta yanıma yığıldığında bağım beni aniden terk etti. Olanların dehşetini tüm varlığımla kavradım.

Ona hiçbir şey söylemeye fırsat bulamadım çünkü kapı duvara çarparak açıldı ve North odaya daldı. O kadar öfkeliydi ki yüzü mosmor kesilmişti. Utançla acayip bir ses çıkararak bağırdım ve telaşla yorgana sarıldım.

Başka ayak sesleri duydum ama Gryphon'ın gözleri parladığında Bağlarımın ikisi kapıda durdu. Gabe'le Atlas olmalıydılar. O anda sadece ölmek istedim.

Gerçekten ölmek istedim.

Korkunç bir sessizliğin ardından North öfkeyle tısladı. "Ne yaptın sen?"

Buna nasıl bir cevap vermem gerekiyordu? Ne yaptığımı bilmiyordum. Bağımın üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu ve şimdi hapi yutmuştum. Ama Gryphon'ın tüm bunlara nasıl bir tepki verdiğini görmek için ona baktığımda North'un tüm ilgisini ona yönelttiğini fark ettim. Gryphon ellerine bakıyordu ve onlardaki kan lekelerini görünce dehşete kapıldım. Tanrım, bacakları kırmızı bir bayrak gibi parlıyordu.

Berbat bir durumdu, korkunçtu.

Sonra ikisi de bana baktı ve evet, cidden ölmek istedim. Bağ zihnimden tamamen çekilince hezeyanımın sonuçlarıyla baş başa kalmıştım. Bağı tamamlamanın ve Gryphon'ı Bağlananım yapmamın sonuçlarıyla.

Bağlanmak içimdeki duygu barajını yıkmıştı, midem sinir uçlarımla savaş alanına dönmüştü. Hasta gibiydim, sevinçten havalara uçuyordum, üzgündüm, içim coşuyordu ve daha bir sürü şeyi aynı anda hissediyordum. Cildim patlayacak gibi gerilmişti, içimde büyüyen muazzam güç beni korkutuyordu.

Duygularımın yoğunluğu yüzünden ağlamak istiyordum çünkü her şeyi mahvetmiştim. Ya ruhsal bir buhranın eşiğinde olduğum çok belliydi, ya da ikisi de aynı anda beni bu kahrolası azaptan kurtarmaya karar vermişti çünkü Gryphon bana arkasını dönüp önüme geçerek kendimi içinde bulduğum bu cehennemde bana olabildiğince mahremiyet tanıdı.

“Oli, bu gece başka bir yerde uyumak ister misin?” diye sordu Gryphon’ı sert bakışlarla süzmeye devam eden North usulca. Üç kere konuşmaya çalışıp beceremedikten sonra birkaç kelime söyleyebildim.

“Burada kalmalıyım. Bir yere gidemem.”

North tek kelime daha etmeden arkasını döndü ve Gryphon’ın onlara yaptığı şey sayesinde kapıda mahsur kalan Atlas’la Gabe’in beni görmemesi için özellikle önlerinden geçerek odadan çıktı.

Her şeyi mahvetmiştim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kapı North'un arkasından kapanır kapanmaz hâlâ yorgana sarılı hâlde yataktan fırlayarak banyoya koştum. Birinci sınıf bir korkak gibi kapıyı kilitledim.

Sonra paniğimi tam anlamıyla yaşamak için kendime bir dakika tanıdım.

Bağımın Brutus'ü göndermesi şart mıydı? Aklımın başımdan gittiği bu anlarda küçük duman arkadaşımın dostluğuna ihtiyacım vardı. Bunu gururla söylemiyorum ama küveti doldurup içinde boğulmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım.

Onun yerine duşa girdim.

Burada hâlâ Gryphon'ın kokusu vardı, sabununun ve şampuanının köpükleri duşun karo zemininde duruyordu. Bağımın buna fena hâlde öfkelenmesine aldırmadan Gryphon'ın kokusunu cildimden arındırdım.

Ve bacaklarımın arasından.

Bağıma çok öfkeliydim. Beni böyle bir belaya bulaştırdığına inanamıyordum. Bağlarımla mesafemi korumak için

onca çaba harcadıktan sonra kıskançlık krizi yüzünden her şeyi mahvettiğine inanamıyordum!

Bağ'ımı o kahrolası yatağında başka bir kadınla yuvarlandıktan hemen sonra düzdüğümü hele hiç düşünmek istemiyordum.

Seksten aldığım hazzın etkisinden kurtulduğum gibi ölmek isteyeceğim aklımın ucundan geçmezdi. Siktir, yaptığım şeyin keyfini bile çıkaramamıştım. Diğerleri gelince mayışmaya vakit kalmamıştı. Tek tesellim seksle tanışma tecrübemin olağanüstü geçmesiydi. Öyle şiddetli boşalmıştım ki bacaklarımın arasında kan ve onun sperminden fazla kendi ıslaklığım vardı. Tamam, biraz acımişti ve ipler bağımın elinde olmasaydı daha iyi olurdu ama gözlerimi kapayıp kendimi diğer boktan durumları unutmaya zorlarsam ağzıyla klitorisimde yaptıklarını ve beni nasıl çıldırttığını hâlâ hatırlayabiliyordum.

Benim banyomda kendini mi okşuyorsun?

Duyduğum ses kesinlikle normal bir insan sesi değildi, korkuyla şampuan şişesini elimden düşürdüm. Kapalı alanda ses gürültüyle yankılanınca başıma bir sancı saplandı ve kulaklarım çınlamaya başladı.

Sonra bu gece bir türlü bitmek bilmediği için Gryphon banyonun kapısını kırdı.

Evet, kırdı!

“Ne yapıyorsun?” diye cıyakladım ve Gryphon sebepsiz yere omzuyla kapıyı kıran benmişim gibi kaşlarını çatı.

Daha bir saat önce memelerimi emip yalayan o değilmiş gibi kollarımı gövdeme dolamıştım ve Gryphon bana dik dik bakıyordu. Sonra düşün kapısını açmak için bir adım attı.

“Bir ses duydum, düştüğünü sandım. Kenara çekil.”

Ona hayretle baktım ve yerimden kıpırdamadım ama duşa girince mecburen geri çekildim. Benim kanımı vücudundan temizlemesini izlemek istemiyordum. Ağzını açtığı anda ondan önce konuştum. “Yapma. Sakın şu anda yeteneğini benim üze-

rimde kullanmaya kalkma. Çok kızgınlım ve küvette kendimi boğmayı düşünüyorum.”

Alayla homurdanarak sabuna uzandı. Ellerini köpürttükten sonra kendisi yerine benim bacaklarımı sabunlamaya başladı. Ellerini güvenli bölgelerin dışına çıkarmadı ama içimde olmasının nasıl bir his olduğunu artık bildiğim için bu benim için çok ateşli bir andı.

“Onu ne kışkırttı? Black eve sağ salım döndüğünüzü söylemişti. Onun gözetiminde ciddi bir sorun yaşamamışsınız. Bağını kim kışkırttı? Sana bunu yaptıkları için onları öldüreceğim.”

Homurdanarak göğsünü ittim ama rahat benim üç katım kadardı ve taş duvardan farksızdı. Onun için oralı olmadı, sadece ellerimi yakalayıp çıplak göğsüne bastırdı.

“Bırak beni! Bağım bizi bağlanmaya zorlayıp bağın üzerindeki hakkını ispatladıktan sonra rahatça göğsüme yerleşmekten memnun olabilir ama ben başka bir kızı yatağına almanı kolay kolay affedemem! Dışarı çıkmadan önce kıyafetimle ilgili onca sözü söyledikten sonra buraya başka bir kızla mı geldin? Hayır. Fikrimi değiştirdim, başka bir yerde uyuyacağım,” dedim sertçe ama ben öfkeyle ağzıma geleni söyledikçe Gryphon giderek daha şaşkın ve öfkeli görünmeye başladı.

Başını eğip beni gözlerine bakmaya zorladı. “Neden bahsediyorsun sen? Seni buraya zorla getirip Meclis ofislerinde bıraktığımız günden beri başka bir kadına dokunmadım. Oli, bana bak. Bağımız üzerine yemin ederim ki tanıştığımızdan beri senden başka kimseyle olmadım.”

Sözleri vücudumun hiç ummadığım yerlerinin heyecanla titremesine yol açtı. Öfkeme tutunmaya çabaladım çünkü o kokuyu hayal etmediğimi biliyordum. “Yatağındaki parfüm neydi o zaman? Mucize eseri birdenbire orada belirmedi herhâlde? Bana söylediğin gibi buraya tulumumla geldim ve yatağında başka bir kadının kokusunu aldım. Kızmaya, üzölmeye bile

fırsat bulamadım. Bağım kontrolü ele geçirdi ve... Her şey çok hızlı oldu.”

Gryphon gözlerini kırptırdı.

Sonra usulca küfrederek duşun kapısını açtı ve bir havlu aldı. Benden istediğini aldığı için odadan çıkıp gitmesini bekliyordum. Aramızdaki Bağ tamamlanmıştı ve gücü daha şimdiden artmamışsa bile bu kaçınılmazdı. Ama arkasını dönüp musluğu kapadıktan sonra beni yumuşacık pahalı havlusuna sardı.

Yüzünde North'ta görmeye alıştığım ama onda ilk kez şahit olduğum amansız bir ifade olsa da beni kurulayan elleri nazik ve şefkatliydi. İşini bitirdiğinde beni yine nazikçe ama kararlı bir tavırla odaya yönlendirdi. Kendisinin çıplak ve ıslak oluşunu hiç umursamıyor gibiydi.

Her yerde kan vardı.

Öyle hayatı tehdit eden bir miktarda değildi tabii ama yatak ve Gryphon'ın üzerini silip yerde bıraktığı havlu leke içindeydi. Bunun hakkında konuşmamak son derece tuhaf geliyordu ama belki de adet dönemimde olduğumu düşünmüştü.

Şansım yaver giderse bunu onunla hiçbir zaman konuşmak zorunda kalmayacaktım.

Beni kırık banyo kapısını yanında bırakıp yatağa doğru yürüyüp eğildi. Kaşlarını çatmasına bakılırsa seks kokularımızın ardındaki parfüm kokusunu o da almıştı. Kıpırmızı kesildim, onunla seviştiğimizi düşündükçe utanıyordum ama Gryphon doğrulup telefonunu eline alınca yine ölmek istedim.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladım fakat Gryphon aradığı kişiyle gözümün içine baka baka konuştu. Olanları saklamaya ya da örtbas etmeye çalışmadı..

“Bu evdeki tüm kadınları ofisine çağır, son iki saatte buraya girip çıkan herkesi. Biri odama girip yatağımı kurcalamış. Oli'nin bağını kışkırttı ve bağım ona karşılık verdi. Biri bunu onu incitmek için yaptı. Oli şimdi iyi, sadece kızgın. Ben de

öyleyim. Beş dakikaya geliyorum. Oli burada kalacak. Bu gece bu pislikle uğraşmayacak.”

Telefonu kapayıp tekrar baş ucuna attığında kollarımı kavuşturdum. “Hiçbir şey yapmadığına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Kahrolası bir yalan makinesi değilim ama dünkü çocuk da değilim!”

Bana hiç tepki vermedi. Nevresim takımını çıkarıp kucakladığında yüzünde belli belirsiz bir iğrenme vardı. Ağırlığımı diğer ayağıma geçirdim. Vücudumun yepyeni yerleri sızlıyordu. Yanımda getirdiğim pijamaları aradım. Yığın hâlinde kapının yanında duruyorlardı, bağım dizginleri ele aldığı anda belli ki onları elimden düşürmüştüm.

Pijamalarımı yerden aldığım anda onların Bağlarımın giysileri olması bağımı kızdırdı çünkü şimdi sadece Bağlanan’ımla olmak, onun kokusuna bulanmak ve paylaştığımız Bağ kuvvetlenene dek onun alanında debelenmek istiyordu. Çatık kaşlarla pijamalarımı baktım ve Gryphon yatağı yaptığı anda tekrar yanıma geldi.

“Benim dolabımdan istediğini alabilirsin... Kahretsin, şu anda yuva yapma kafasındasın. Bunu istemediğini biliyorum ama ihtiyaçlarına kulak ver. Rahat bir şeyler giy ve uyu. Bu durumu düzelteceğim.”

Diğer giysileri birden alev almışlar gibi yere attım. Bağlanan’ımın alanına saygısızlık ediyordum ama Gryphon buna aldırmadı. Giysileri yerden kaldırdı ve benimle giyinme odasına gelerek bir baksır ve rahat bir siyah kazak giymemi bekledi.

Başka bir şey almadan giyinme odasından çıktığımda kendine kıyafet seçmeye başladı. Arkamı döndüm. Giyinip beni bırakıp gitmesini istemiyordum. Sadece biz kokan bir yatakta onunla beraber olmak istiyordum.

Bir kot ve tişörtle giyinme odasından çıktığında göğsüm sıkıştı, elimde olmadan inledim.

Gryphon beni kollarına alıp göğsüne bastırdı. “Neyin var? Bana inanmadığını biliyorum ama bunu kimin yaptığını bulacağım. İstedığın kanıtı sana getireceğim.”

Başımı salladım ve yüzümü göğsüne sürttüm. Ona inanmaya başlamama rağmen konuşamadım. Vücudumun bir yerinde vahşi bağım ve giderek güçlenen öldürücü yeteneğimle mahsur kalmıştı.

Kapı çalındı.

Gryphon elini saçlarıma kaydırıp ve Bağımı içeri davet ederken başımın arkasını tuttu. Gelenin North olduğunu tahmin etmiştim. Gryphon’ın kadını bulmak için ondan yardım istediği çok açıktı. Ama Gryphon’ın kollarından kendimi kurtaramadım çünkü şu anda bana dokunmaktan vazgeçerse vücudum ortadan ikiye bölünüp iç organlarım yere saçılacakmış gibi hissediyordum.

Bu gece kesinlikle lanetliydi.

“Güvenlik kameralarını kontrol ettim. Oleander’dan on dakika önce Gracie Davenport buradaymış. Onunla konuşmaya gittim ama Sage’e yine sataştığı için Felix onu eve yollamış. Görünüşe bakılırsa ona odasını gösterirken Gabe’in söylediği bir şeye alınarak tekrar evde dolaşmaya çıkmış.”

Kahrolası Gracie.

Gryphon sıcak elleriyle nazikçe sırtımı okşadı ama North’la konuşurken sesi çok sertti. “Onunla sabah ilgileneceğim. O kızı Draven’dan atacaksın. Bir daha ne Oli’nin ne de bizim yanımıza yaklaşacak. Eğer o ya da ailesi bu durumu anlayışla karşılamazsa kızıdan kurtulacağım.”

Gryphon’ın kollarında kaskatı kesildim ama o rahatlatıcı okşayışlarını sürdürdü. North ona cevap vermeyince ikisinin bakışlarıyla anlaştıklarını tahmin ederek meraklandım. Derin bir nefes aldıktan sonra North’u görmek için Gryphon’ın kollarında ona döndüm.

North Gryphon'ın köşedeki çamaşır sepetine tıktığı nevresim takımına bakıyordu. Sarındığım yorgan banyoda kalmıştı ama Gryphon yeni bir tane bulup yatağa sermişti.

“Gracie ne yaptı?” diye sordu North ve Gryphon beni bırakıp banyoya girdi. Döndüğünde Gracie'nin aptallığının parfüm kokulu kanıtı elindeydi.

Öğürmemek için yutkundum. “Parfüm,” dedim. “Yatağını parfümüne bulamış. Gryphon’la konuşmaya bile fırsat bulamadan bağım dizginleri ele aldı. Durum kontrolümüzden çıktı çünkü bağım hırçın, kıskanç bir sürtük. Kontrol tamamen ondaydı.”

Gryphon kirli çamaşırları topladı ve onlarla birlikte odadan çıktı. North’la belki birkaç saniye yalnız kaldıktan sonra arkasından koşmak istedim. Aptalca olduğunu biliyordum ama bağım Gryphon sanki beni terk etmiş gibi onun yasını tutuyordu.

Sulu gözlü acınası bir Bağ olmamak için Gryphon’la aramızda yeni yeni filizlenen ve zamanla gelişeceğini bildiğim minik bağlantılara odaklandım. İki kelimeyi onun zihnine yollamaya çalışırken alnımda ter damlaları belirdi. Gryphon koca bir cümleyi bana kolayca gönderebilmişken bu kadar zorlandığım için kendime küfrettim.

Yak onları.

Kafamın içinde kısa bir sessizlik oldu. Sonra cevabını duydum. *İstersen tüm malikâneyi yakarım. Bu gece için senin odana dönebiliriz. Yarın odaları değiştiririm.*

Siktir.

Kalbim göğsümün içinde çılgınca atarken epey sarsılmama rağmen, *Bu odada kalacağım, acele et ve bana geri dön,* diyebildim.

Onsuz yatağa girmek istemiyordum ama North yalnızca birkaç adım ötemdeydi ve tüm bunlar için esaslı bir ceza düşünüyormuş gibi odaya göz gezdiriyordu. Tanrım, muhtemelen tam da bunu yapıyordu. Bu zor duruma Gryphon’la düştüğüme şükrediyordum çünkü en azından North ona inanıyor ve sözüne yüzde yüz güveniyordu. Kollarımı ovuşturarak bekledim,

üzerimdeki kazağa rağmen klima yüzünden oda buz gibiydi ama belli ki North bunu umursamıyordu.

Sonra bana yaklaştı, adımları tereddütlüydü fakat kendinden emin bir sesle konuştu. “Bu gece olanlardan sonra bir şeye ihtiyacın varsa... Ne istersen söyle, hemen getirteyim.”

Kaşlarımı çattım ama bana bakmadı. Devam etmeden önce iç çekti. “Bakire olduğunu bilmiyordum. Bağının kontrolünde olduğuna göre prezervatif kullanmadığınızı tahmin ediyorum. Eğer istersen sana ertesi gün hapı aldırabilirim. Hap kullanmaya karşıysan ve sonuçlarını kabul ediyorsan o başka tabii.”

Hasiktir. “Lütfen. Buraya gelmeden önce adetlerim için iğne oluyordum ama sonuncusunun üzerinden epey zaman geçti. Tanrım, bu durum daha ne kadar berbatlaşacak acaba?”

Paniklemiştim ama North bana bakmadığı için bunu fark etmemişti. Gryphon geri dönene kadar kazık gibi dikilmeye devam etti.

Gryphon, North’un yüzüne bakmadan doğruca yanıma gelerek beni kollarına aldı. Birlikte yatağa doğru yürüdüğümüzde eğildi ve parfüm kokusunun tamamen geçtiğinden emin olmak için neversim takımlarını kokladı.

“Biz iyiyiz, North. Bu gece yapılabilecek başka bir şey yok,” dedi Gryphon onu açık açık yanımdan kovarak. Bunu cesurca buldum çünkü daha önce tüm denemelerime rağmen North asla ona gitmesini söylememe izin vermemişti.

North tek kelime etmeden odadan çıktı.

Biraz korkutucuydu doğrusu.

“Bu yatağa tamam diyor musun, Oli? İstersen başka bir yere de gidebiliriz ama ben bir koku almıyorum.”

Daldığım düşüncelerden uyanarak gözlerimi kırptırdım. Her yerim ağrıdığı ve ikinci tura hazır olmadığım için ihtiyatla yatağı kokladım. Hizmetçilerin kullandığı çamaşır suyunun temiz kokusundan başka bir koku alamadım. Bunun üzerine bir şey söylemeden yatağa uzandım. Gryphon normalde yatağın

diğer tarafında uyumasına rağmen arkama yattı ve lambanın düğmesine basıp odayı karanlığa gömdüğünde başımı yastığa pat diye düşürdüm.

Bu gecenin bitmesine ihtiyacım vardı.

Gryphon'ın kollarına yerleştim ve rahat edene dek bizi hareket ettirmesine izin verdim. Bir dakika sonra elini karnıma koydu, dokunduğu yerin ısındığını ve yeteneğinin içimi doldurduğunu hissettim. Bacaklarımın arasındaki sızı geçince yüzüme ateş bastı.

Boğazımı temizledim ve “Bunu yapmak zorunda değildin,” diye fısıldadım.

Gryphon yüzünü kulağımın arkasına, Brutus'ün genelde uyuduğu yere gömdü. “Sana bunu yaptığı için o kızı çıplak ellerimle parçalayacağım,” diye mırıldandı. “Ama ben bencil, aşağılık herifin biriyim. Diğerlerinden biriyle değil de benimle olduğuna seviniyorum.”

Yüzümü yastığa çevirdim ve belki yalan söylemediğine, belki beni gerçekten istediğine ve yapabileceklerimi bilen birine bağlandığım umuduyla rahatlayan bir aptal gibi ağlamamak için kendimi tutmaya çalıştım.

“Ağlama Bağ'ım. Ne olursa olsun bu işte beraberiz.”

Acıklı bir gülümsemeyle ona baktım. “Bir canavara bağlandın. Gerçek bir canavara, bir *katile*. Carlin'i duydun, ne yapabileceğimi biliyorsun. Daha da güçlenirsem ne olacak? Onun güçlendiğini karnımın içinde hissedebiliyorum biliyor musun? Daha şimdiden. Kahretsin, hepimiz öleceğiz.”

Gryphon homurdandı ve işlevini yitiren vücudumu tüy gibi hafif bir bez bebekmişim gibi kaldırıp kendine çevirdi. Bunu seksi bulmamaya çalıştım. Karanlıkta gözlerini göremememe rağmen bunu yapabileceğimi umar gibi gözlerimi kırptıstırdım.

Elini yanağıma koydu. “Eğer bir daha kendine canavar derssen seni dizime yatırıp aklın başına gelene kadar kıcına şaplak atacağım. Sen mükemmelsin. En Üst Kademe yeteneğinin

olması nadir rastlanan bir şey olsa bile seni canavar yapmaz. Bir sürü canavar tanıdım, sen onlardan değilsin.”

Kesinlikle mükemmel değildim ama Gryphon bunu o kadar ikna edici bir sesle söylemişti ki ona inanmak istiyordum. Elini karnımın yumuşak pürüzsüz derisinde gezdirmeye başladı. Sıkı antrenman yapıp minik ayva göbeğimi erittiğime sevindim. Rahmime ev sahipliği yaptığı için hâlâ biraz göbeğim vardı. Sonuçta ben bir kadındım, öyle değil mi? Ama bu artık kendimi rahatsız hissettiğim bir şey olmaktan çıkmıştı.

“Hadi uyu, Oli. Her şeyle sabah ilgilenebiliriz.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gryphon'ın kollarında uyandım ama bu seferki yakınlığımız yatağında uyandığım diğer sabahlardan çok farklıydı.

Bunun başlıca nedeni elinin bacaklarımın arasında olmasıydı. Dün gece ondan ödünç aldığım baksırının üzerinden başparmağıyla klitorisimi okşuyordu. Penisi sertleşmişti ve popoma sürtünerek hafifçe inliyordu. Sırf içimden öyle geldiği için kalçalarımı oynatmaya başladım ve bacaklarımın arasındaki sızının dindiğine sevindim.

Madem en kötüsü olmuştu ve onunla bağlanmıştım, o zaman bu cehennem yolculuğunun tadını çıkarabilirdim.

Gryphon dişlerinin sivri uçlarını omzuma geçirdiğinde nefesimi tuttum. Dirseğine dayanıp doğrularak orada bıraktığı izi öptü. “Eğer biri cehenneme gidecekse o kişi ben olacağım çünkü seni elde ettikten sonra kendini beğenmiş bir pisliğe döndüm. Ama senin bu kadar karamsar olduğunu tahmin etmezdim.”

Ona dirsek attım, yine oralı olmadı. “Kafamın içinden çık. İsteddiğimde drama kraliçesi bir sürtük olmaya hakkım var!”

Gryphon dirseğimi yakalayıp biraz daha geriye çekerek kolumu arkaya büktü ve boynumda öptüğü ıslak noktaya nefesini üfledi. Tüylerim diken diken oldu, sırtım yay gibi arkaya doğru büküldü ve kıcıımı penisine biraz daha sertçe bastırdım.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Bana karşı koymaktan ve kıvranıp durmaktan vazgeçersen sana seksin nasıl bir şey olduğunu göstereceğim. Bundan sonraki seks hayatımızın nasıl olacağını.”

Benim ukala Bağlanan’ım. “Yeterince porno izledim. Neyin nereye girdiğini biliyorum. Beni şok edecek bir cinsel tutkun olduğunu da sanmıyorum.”

Alayla homurdandı ve elini vücudumun üzerinde bir yılan gibi kaydırarak parmaklarını baksırın bel lastiğinden içeri sokup vajinamı buldu. Çoktan ıslanmıştım, dün gece bana diliyle yaptıkları için hazırdım.

Bu kovalamaca beni tahrik ettiği için bilerek kıpırdandım. Gryphon yataktaki hünerlerini ispatlamak istiyorsa bunun için biraz uğraşması gerekecekti.

Ben ona karşı koyarken kıcımdaki penisi daha da sertleşti. Boğazımı tutup beni yine arkaya bükmek için dirseğimi bıraktığında hafifçe inledim. Parmaklarının baskısını arttırdı ama diğer eliyle benimle yalnızca oynuyordu, aslında beni boşaltmaya çalışmıyordu. Önemli yerlere dokunmasını istediği için yine kıpırdandım.

Gryphon sonunda sırtüstü yatıp ona uysallıkla teslim olmamı beklemekten sıkıldı. Beni istediği pozisyona getirmek için kaba kuvvet kullanarak kalçamın altına bir yastık koydu ve büyük bir dikkatle odaklandığı vücudumun her yerine ulaşmak için üzerimdeki kazağımı yukarı sıyırdı.

Ona küfretmek için ağzımı açmıştım ki dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Yaramazlığım için beni cezalandırıcısına dudağımı ısırды. Beni böyle yola getirmeyi planlıyorsa

bu adamın hayatını seve seve mahvedebilirdim çünkü bundan hiçbir zaman vazgeçebileceğimi sanmıyordum.

Nasırlı başparmağıyla meme ucumu sertçe okşadıkça tenim can yakıcı ama mükemmel bir hisle karıncalanıyordu. Sonra meme ucumu çimdikledi ve dudaklarına inlediğimde hınzırca kıkırdadı. Buna öfkelenmek istedim ama dilini ve dudaklarını öyle hünerli ve kendinden emin kullanıyordu ki yine aklımı başımdan almıştı. Dilini boynumdan aşağı kaydırıdıktan sonra dişlerini de işin içine kattı. Ardında kırmızı bir iz bıraktığını biliyordum, orada olduğundan kimsenin şüphesi kalmasın istiyordu ama temposunu ve uyguladığı baskıyı beni âdeta bir çılgınlığın eşiğinde bırakacak kadar iyi ayarlıyordu.

Bağımın zihnimi kontrol ettiği anlara göre çok daha yoğun duygular tecrübe ediyordum.

Gryphon'ın şevkle yaptığı her şeyi hissediyordum ve elle-riyle vücudumun haritasını çıkarırken ben bedenimin nerede başlayıp nerede bittiğinin izini kaybetmiştim. Varlığını bile bilmediğim en hassas noktaları yalayıp emerken ertelenmiş hazzımın enkazıyla altında kıvranıyordum.

Sonunda baksırımı çıkarmak için aşağı kaydığında bağımın birazını daha işin içine katıp yüzünü yine bacaklarımın arasına itmeye hazırdım. Ama Gryphon kararlılıkla hareket ederek buna gerek bırakmadı. Bahçeye bakan büyük pencereden odaya sabah ışığı doluyordu, kendimi çok çıplak ve çok korunmasız hissediyordum. Biraz mahremiyet ihtiyacıyla elimle yüzümü örtmek istedim ama Gryphon bileklerimi yatağa bastırınca bana oral seks yapmasını izlemekten başka şansım kalmadı.

Hem de ne oral seksti!

Bileklerimi biraz daha sıkı kavrayarak bacaklarımın arasındaki tüm kıvrımları yalamaya başladı. Olağanüstüydü ama bununla yetinmeme imkân yoktu. Can çekişen ve acılarından kurtarılmayı bekleyen bir kadın gibi homurdandığımda Gry-

phon nihayet hedefe odaklandı ve büyük bir profesyonellikle klitorisime yoğunlaştı. Boşalırken sırtımı yataktan kaldırdım.

Derdi kendini bana kanıtlamaksa olağanüstü bir iş çıkardığını söyleyebilirdim. Vajinamın ıslak sesi odada yankılandı ve Gryphon sonunda bacaklarımı avuçlayıp onları omuzlarına kaldırmak için bileklerimi bıraktı. Bacaklarımla ilgili bir takıntısının olduğunu görebiliyordum ama tekrar boşalırken vajinamı yüzüne sürtmekle meşgul olduğumdan bununla ilgili bir yorum yapamadım.

Üçüncü orgazmımdan sonra aşırı hassaslaşmıştım ve inliyordum. Vajinamı dilinin haşın baskısından kurtarmak için biraz ara vermemizi söylediğimde Gryphon mutsuzca homurdandı. Nihayet, *en sonunda* başını kaldırıp beni ne hâle getirdiğini görünce kendinden emin bir tavırla sırıttı.

Bu kadar ukala görüldüğü için onu azarlayacak ya da dişlerini tekmeleyecek enerjim yoktu. Dizlerinin üzerinde doğrulup penisini defalarca boşaldığım için iyice ıslanan bacaklarımın arasına ittiğinde zevkle homurdandı.

Sonra konuşmaya başladı ve beni öldürmeye çalıştığına, bunun tehlikeli Bağlanan'ından kurtulmak için zalimce bir plan olduğuna karar verdim. "Ne kadar açgözlü bir kızsın sen öyle. Şimdi bana söz ver. Bundan sonra uslu olacaksın. Bu güzelliği bana her istediğimde vereceksin. Kime ait olduğunu her hatırlaman gerektiğinde seni istediğim kadar sert becermeme izin vereceksin çünkü bu benim. Bağın sana ait olduğumu söyledi. Yani bebeğim sen benimsin ve seni her canım çektiğinde düzeceğim. Sen de beni istediğinde bunu alacaksın."

Gryphon birden beni tuttu ve ters çevirip kıcıma bir şaplak atarak tekrar içime girdi. İnleyip kıvranarak bir kez daha doruğa ulaştım, bağırmaktan kısılan sesimle haykırdım.

Gryphon parmaklarını kalçalarımın geçirip inleyerek boşaldı. Son kez kalçalarını bana doğru ittiğinde duvara çarpmamak için yatağın başlığına tutundum. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı

hissettiğimde yine prezervatif kullanmadan seks yaptığımızı fark ettim ama sonra North'un bana getirmeceği hapin bu işin çaresine bakacağını tahmin ettim.

"Hasiktir," diye inledim. Bacaklarım hâlâ titriyordu ve pelte gibi olmuşlardı. Gryphon yanıma sırtüstü yattı. Körük gibi inip kalkan göğsü bende onu ısırma isteği uyandıracak kadar lezzetli görünüyordu.

"Pornodan iyi miydi?"

Popomun altındaki yastığı yüzüne savurdum ve Gryphon kahkahayla gülünce gönülsüzce gülümsedim. "Evet, daha iyiydi ama formdan düşme. Ben memnun edilmesi kolay bir kız değilim."

Giriş salonuna ihtiyatlı adımlarla girmem aslında aptalcaydı.

Gryphon'la bağımızı işin içine katmadan sevişme seansımızın ardından, fazlasıyla rahatsız edici ama kaçınılmaz seks sonrası toplantısı için duşa girmiştım. Bunun olacağını biliyordum. Gryphon ve belki North, Gabe ve Atlas'a nasıl bir açıklama yapmış olursa olsun onlarla konuşup olanları anlatmam gerektiğini biliyordum.

Gryphon başımda bekleyip sanki arkasını döndüğü gibi duşa kendimi asacakmışım gibi her hareketimi dikkatle izlemişti. Bir hizmetçi elinde küçük bir eczane poşetiyle kapıyı çaldığında Gryphon tamamen giyinmiş ve tabancasını ona doğrultmuş şekilde karşılamıştı.

Biraz abartmıştı doğrusu.

Bağın etkileri yüzünden sadece benim delirmediğimi anlamak iyi gelmişti ama Bağımızı tamamladığımız için en akli başında Bağ'ımın kafayı yediğini görmek doğrusu biraz tuhaf gelmişti.

Bundan sonra ona *Bağlanan*'ım demeliydim.

Siktir.

Gryphon ertesi gün hapını ağzıma atıp bir bardak suyla yutmamı ve onun giysilerini giymemi beklemişti. Benimle odama gelip kafedeki mesaim için hazırlanmamı izledikten sonra aşağı yalnız inmeme ve hasar kontrolü yapmam için sonunda beni kendi hâlime bırakmıştı.

Yatağıma oturup bir korkak gibi Sage'e mesaj yazmıştım.

Sage bir şeyler olduğunu biliyordu çünkü North, Atlas'la Gabe'e Gracie'nin ne yaptığını söylediğinde Atlas küplere binmişti. Çıkan tartışma North'un dumanının herkesi ayırmasıyla sona ermişti. Bu şimdiye kadar duyduğum en utanç verici şey değilse neydi bilmiyordum.

Sonuç olarak birilerine rastlarım korkusuyla evde bir hırsız gibi dolaşıyordum ama bir yandan da herkesin öfkesinin ve şaşkınlığının yükünü sırtlanmaya tamamen hazırdım.

Evren belki de yeterince çektiğime karar vermişti çünkü salona girdiğimde dumandan yapılmış ve boşluk gözleri olan mini mini bir köpek yavrusu beni bekliyordu.

Hoplayıp zıplayarak yanıma gelince onu yakalamak için eğildim. Büyüyüp iki katı oldu ve ayaklarımın dibinde bana göbeğini çevirdi. "Brutus! Burada mıydın sen? Endişelenmeye başlamıştım, senin için Nox'la kavga etmek zorunda kalmaktan korkuyordum. Biraz daha görüşmeseydik bunu yapardım."

Ayak sesleri duydum ama başımı kaldırmaya korktuğum için Brutus'e hayatının göbek masajını yapmaya odaklandım.

"Onu bana geri göndermemeliydin. Yanında kalması sana faydalı olurdu," dedi Nox ve başımı kaldırdığımda sarhoş olduğunu fark ettim.

Omuz silktim. "Bunu ben yapmadım. Bağım yaptı. Kontrolümü ele geçirdi ve onu uzaklaştırdı. Belki de şey yapacağını biliyordu... Gerçi ne yapardı bilmiyorum."

Nox yanımıza geldi ve benim gibi eğilip Brutus'ün göbeğini okşadı. "Neler olduğunu bana söylerdi ve ne yapılacağına ben karar vermek zorunda kalırdım. Bağlanma konusunda üzgün görünmüyorsun. Belki de onu göndermekle en doğrusunu yaptın. Böylece Gryphon'ı tam istediğin şekilde tuzağa düşürebildin."

Yemin ederim, bu adamı anlayabilmem mümkün değildi. "Beni koridorda duvara sıkıştırdığında da seni ben mi tuzağa düşürdüm?"

Dudakları büküldü ve görmeye çoktan alıştığım öfkeli Draven maskesi içkili ama sakın görünümünün yerini aldı. "Bir Bağ'ın oyununa gelecek kadar saf değilim. Güçlerimi istiyorum diye kendimi zehirli bir yaratığa zincirlemeyeceğim."

Onu uzun uzun süzdüm, göğsümün içindeki bağ Nox'un bu darmaduman hâline hiçbir tepki göstermedi. Alkollüyken bile kontrollüydü ama belli ki içinde fırtınalar kopuyordu. Önem verdiği birinin yasını tuttuğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Sadece birkaç hafta önceki anma töreninde elini tutmuştum.

Nox elini tutmama izin vermişti.

Brutus'ün karnından elimi çekerek topuklarımın üzerine oturdum. Sevgi arsız Brutus hevesle elimi kovalamaya başlayınca kulaklarının arkasını kaşıdım. Tüm bunlar boyunca Nox'un haşın bakışlarından gözlerimi ayırmadım. "Şu anda böyle biri olduğuma inanmaya ihtiyacın varsa fikrini değiştirmeye çalışmayacağım, Nox. Bugünü atlatman için hikâyenin kötü kahramanı olmam gerekiyorsa bunu kabulleneceğim. Ama sen ne kadar uğraşırsan uğraş benim hikâyemin kötü kahramanı olmayacaksın. Şimdi seni çok daha iyi anlıyorum ve benim hayatımdaki kötü kişi olma tatminini sana yaşatmayacağım."

Sanki onu tehdit etmişim gibi bir tepki verdi.

Topuklarının üzerinde yaylanarak beni öfkeyle süzdü. Sonra bakışları onu izleyen Brutus'ü buldu. Bunun işe yarayacağını

nasıl düşünebildiğini bilmiyordum ama Brutus'ün beni incitmeyeceğine bu hayattaki her şeyden daha fazla güveniyordum.

Nox'un yeteneğinin bana zarar vermeyeceğinden, Brutus'ün Nox'un beni incitmeyi istemeyecek tek parçası olduğundan belki de asıl bağım emindi. Bir diğer ihtimal de kendi gücüme başkalarının kibir olarak adlandırabileceği bir ölçüde güvenmem olabilirdi. Her hâlükârda kesinlikle endişeli değildim.

Ne yazık ki, Atlas, Gabe ve Gryphon benim gibi hissetmiyordu.

“Uzak dur ondan!”

“Kahretsin, Oli, uzaklaş ondan.”

“Bağlanan'ıma dokunma, Nox. Git buradan.” Gryphon kollarımı tutup beni ayağa kaldırarak arkasına sakladı.

Brutus benimle beraber hareket etti, ayaklarımın dibinden ayrılmamak için Gryphon'ın etrafından dolaşması gerekti ve Gabe tatlı kuçuma tekme atmaya çalışan Atlas'a engel oldu.

Atlas'a dik dik baktım ve nihayet küfretmekten vazgeçip Gabe'in elinden kurtulduğunda, “O evcil bir hayvan değil, kahrolası bir Draven casusu,” dedi öfkeyle. “O şey peşinde dolaştığı sürece güvende olamazsın. O aşağılık herif sana zarar verebilir.”

Elimi uzattığımda Brutus koluma tırmanıp kulağımın arkasına saklandı. Artık göz önünde değildi ama olduğu yerden bana sonsuz bir güven veriyordu. Sabahtan beri ilk kez kendimi içinde bulduğum kargaşayla mücadele etmeye hazır hissediyordum.

Nox belli ki öyle hissetmiyordu ve kendini Gryphon'ın hain bakışlarının hedefinde bulunca öfkeyle konuştu. “Onu becerdin diye kıymete mi bindi? Herhâlde çok...”

“Yapma, Nox.”

Nox ona, en yakın arkadaşına güldü ve bir an Gryphon'ın onu yumruklayacağını sandım. Ama derin bir nefes aldıktan

sonra, “Git, uyu,” dedi. “Stresli bir gece geçirdik ve bok gibi görünüyorsun.”

Kafeye giderken arabanın içi sessizdi.

Gryphon bana son derece masum bir öpücük verdikten sonra beni Gabe ve Atlas’la bırakarak gitmişti. Taktik Ekibi’yle ilgili bazı konular yüzünden telefonu susmuyordu ve ona doğru düzgün bir veda bile edememiştim.

Gabe kısa bir sessizliğin ardından elimi tutup beni yanına çekmişti ve beraber garaja gitmiştik. Atlas tek kelime etmeden peşimizden gelmişti. Hellcat’e binip otoyola çıkana kadar bana dokunmamıştı. Elini dizime koyup her zamanki gibi kotumun üzerinden bacağıma okşadığında rahat bir nefes almıştım.

En azından bana kızgın değildi.

Telaşla kafeye girdiğimde Sage, Sawyer, Gray ve Felix beni bekliyordu.

Bağlarımın masasındaydılar ve önlerinde kahvelerle sandviçler vardı. Peşimde Atlas ve Gabe’le içeri girdiğimde Sage ahlaksızca sırttan Sawyer’ın koluna bir yumruk patlattı.

Bu kıza bayılıyordum.

Gabe’le Atlas masanın yanına iki sandalye çekerken ben tezgâhın arkasına geçip çantamı bıraktım. Gloria beni kibar ama biraz soğuk bir ifadeyle selamladı. Doğrusu içim sıkıldı ama bana neden kızgın olduğunu düşünmek yerine tüm enerjimle yoğun bir mesaiye başladım.

Kitty kâbus gibiydi.

Kasanın önündeki kuyruk dağıldığında bile bana yardım etmek için yerinden kıpırdamadığı için mesaim boyunca başı kesilmiş tavuk gibi oradan oraya koşturdum.

Bir saat sonra benimle bir çift laf edemeyen arkadaşlarımın hepsi gitti ama Bağlarım mesaimin bitmesini bekledi. Atlas üçüncü kahvesinden sonra buzlu çaya geçti ama Gabe uzun bir gece planlıyormuş gibi *latteleri* devirmeye devam etti.

Bir müşterinin çocuklarından biri koca bir bardak dolusu *milkshakei* yere fırlattığı için zeminin büyük bir bölümünü silmek zorunda kaldım. Yarattıkları pislik yüzünden benden özür dilememeleri kanıma dokundu ama burada işe başladığımdan beri en kötü mesaimde değilmişim gibi yüzüme bir gülümseme kondurdum.

Öğleden sonraki saatler bana günlerce sürmüş gibi geldi.

Sonunda dükkânı kapadığımızda yerleri silmek için Atlas'la Gabe'den dışarı çıkmalarını istedim. Kitty temizlikten kaytarmak için telefonuyla arka tarafa geçti. Gloria bununla ilgili ona tek kelime etmeyince yine dilimi tutarak işimi yaptım.

İyi bir çalışan olduğumu, Gloria'nın işine değer kattığımı ve buradan uzakta geçirdiğim vakti telafi ettiğimi sanıyordum.

Vay be, bu kadar yanıldığımı düşünemezdim.

Her yeri pırıl pırıl yaptığımda kasadaki para sayıldı ve Gloria'nın alması için bir kenara ayrıldı. Kitty sonunda tuvaletten günlük kıyafetleri ve omzunda çantasıyla çıktı. Bana pis pis sırtıp beni çileden çıkaran ukala bir tavırla saçlarını arkaya savurdu.

“Sen git, Kitty,” dedi Gloria ona arka kapıdan çıkmasını işaret ederek. Kitty'nin buna bozulup usulca küfretmesine aldırmadı. Kimsenin bu kıza çirkin tavırları ya da çalışma ahlakı yüzünden bir şey söylememesi biraz canımı sıkıyordu.

Öte yandan burada iyi para verdikleri için çenemi kapalı tutacaktım.

Kitty kapıyı arkasından kapadığında ve Gloria yine bana döndüğünde, “Buraya gelemediğim günler için üzgünüm ama söz...”

Cümlemin ortasına daldı. “Bağların seni bekliyor. Bu yüzden lafı uzatmayacağım. Çıkarken önlüğünü bırak, bundan sonra burada çalışmayacaksın. Maaş çekin burada, bugüne kadarki kazancın. Bundan sonra görüşmemize gerek yok.”

Çenem kahrolası yere yapıştı. “Pardon ama beni kovuyor musun? Neyi yanlış yaptım?”

Aldığım izinleri bahane etmesini bekledim, bunu anlayabilirdim ama bağımın sinirine dokunan şeyler söyledi. “Bana yeteneğimin ne olduğunu bir kere bile sormadın. Ben bir Empatım, insanların yeteneklerini görebiliyorum. Niyetlerini de öyle. En güçlü Üstün Yeteneklilerden olmayabilirim, En Üst Kademe olmadığım kesin ama şeytanı gözünden tanırım. Seni kafemde istemiyorum. Geldiğinde gerginlik yaratmak istemedim ama bundan sonra burada yerin yok.”

Şeytan.

Canavar.

Zehir.

Birden tepem attı. Ona bağırmasam da sert konuşmaktan kendimi alamadım. “Nox’un burada yemek yemesine izin veriyorsun! Onunla konuşuyorsun. Canavar Bağ saçmalığının günah keçisi olarak beni seçemezsin!”

Ona küfretmişim gibi başını iki yana sallarak dilini şaklattı. “İnsanların Draven oğlanlarıyla ilgili söylediklerinin hiçbir önemi yok. Ben onların içini biliyorum. İkisi de sapına kadar iyi insanlar. Kimse yeteneği yüzünden canavar olmaz. Senin içini de görüyorum ve oradakiler hoşuma gitmedi. Daha önce senden emin değildim ama artık bağlandığın için daha net görebiliyorum. Seni dükkânımda istemiyorum. Bir daha gelme, geçerken bile uğrama buraya.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Gloria'nın bir şeytan olduğumu ileri sürerek beni işten kovmasından sonra Bağlarımla yiyeceğim akşam yemeğine katılmaktan daha az istediğim bir şey olamazdı. Öte yandan, bu yemekten yırtmak için North'a Gloria'nın bana söylediklerini tekrarlamak zorunda kalırdım ve bunu yapmayı gerçekten hiç istemiyordum. Yoksa North'un eline koz verirdim, kovalayacağı daha fazla ipucu olurdu ve nasıl biri olduğumu öğrenme olasılığı artardı. Bu riski göze alamazdım.

Ne var ki, Atlas'la Gabe'e gerçeği söyledim.

Atlas sürücü koltuğundan bana dik dik baktı, sonra tek kelime etmeden arabayı tekrar park ederek kontağı kapadı. Arabadan inip kafeye doğru yürüdüğünde arkasından seslenmek istedim fakat boğazım düğümlendi.

Kelimelerim tükenmişti.

“Yaşlı kaltağa kulak asma sen. Hiçbir şeyden haberi olmayan kaçık bir Empat o,” dedi arka koltuktaki Gabe ama kafenin arka kapısını bir hamlede yerinden söken Atlas'ı izlemekle yetindim.

Belki de onu durdurmamız gerekiyordu.

“Sizi uyarmaya çalıştım. Benimle Bağlanmanın bu hayat-taki en kötü seçeneğiniz olduğunu söylemiştim! Gracie kaltağı her şeyi mahvetti...”

Gabe öne eğildi ve bakışlarımı yakalayarak sözümü kesti. “O hiçbir şeyi mahvetmedi, Oli. Yalnızca bir dakikalığına endişelenmeyi bırak ve çevrene bak. Gryphon’la bağlandığınızda kötü bir şey olmadı. Tamam, bağlarınız kışkırtıldığı için kendinize engel olamamanız kötü oldu. Sizin elinizde olan bir şey değildi bu. Onun için kabullen artık. Söylemeye çalıştığım şu: bu sabah güneş yine de doğmadı mı? İkiniz de hâlâ nefes alıyorsunuz, size bir zarar gelmedi, kıyamet kopmadı.”

Gabe kızgın görünüyordu. Kafeden kulakları sağır eden yeni bir gürültü gelince usulca küfredip arabadan indi, kapıyı öfkeyle kapadı ve Atlas’ın sinir krizine müdahale etmeye koştu.

Neden panikledin? Gabe’e söyle, telefonunu açsın.

Gryphon’ın sesinin zihnimde yankılanmasıyla irkildim. Benimle konuşmak istediğinde kafamın içinde belirmesine hiçbir zaman alışabileceğimi sanmıyordum. Aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geldiği bir noktadan dilediği zaman zihnime ulaşabildiği bir duruma gelmişti.

Yaptığı kabalıktı aslında.

Ona cevap vermek için yine tüm dikkatimi toplamam gerekti ama bunda giderek daha az zorlandığımı fark ettim.

İşten kovuldum. Buram buram kötülük kokuyormuşum. Atlas Gloria’ya dersini vermeye gitti. Gabe kafede cinayet işlenmesine engel olmaya çalıştığı için telefonuna bakamamıştır.

Gryphon hemen cevap vermedi ama ilk kez onu, onun beni hissedebildiği gibi hissettim.

Çok öfkeliydi. Çılgına dönmüştü. Bu duygusu öyle güçlüydü ki boğazım düğümlendi ve bir elimi göğsüme bastırarak hislerimi yatıştırmaya çalıştım. Yoksa bağım kavgaya karışmaya karar verebilirdi ve bu hiç iyi olmazdı.

Dışarıdan bir patlama sesi geldi. Başımı kaldırıncı Gryphon'la Kieran'ı gördüm. Kieran'ın yeteneği sayesinde buraya belirmişlerdi ve ikisi de tam teçhizatlı Taktik Ekibi kıyafetleri giymişti. Gryphon arabayı işaret ettikten sonra kafeye doğru koştu.

Kieran yanıma gelip camı indirmemi işaret etti. Onun yerine kapıyı açıp indim. Kieran hiçbir şey söylemedi ama açık yaralı olup olmadığını kontrol etmeye başladı.

Kaşlarımı çattım. "İçimden fışkıran kötülüğün o kadına dokunmasına izin vermedim. Ama aynı şeyi Atlas için söyleyemem."

Kieran gözlerini devirip omzunu silkti. "O bir Bassinger. Ne bekliyordun ki? Ondan küçük bir parça bile koparmadın mı? O önyargılı fahişenin suratına bir tane patlatmadın mı?"

Ah, hayır, hayır, hayır, bu adamla arkadaşlık edemezdim. Son derece rahatlatıcı şiddet tasvirleri yapan bu zeki ve iğneleyici adamla hiçbir ilişki kurmamalıydım. Arkadaş kontenjanım doluydu, yakın çevremde bir sürü insan vardı zaten.

"Önyargılı olduğunu nereden çıkardın?" dedim Kieran'ın sözleriyle kendimi daha iyi hissetmeme rağmen bunu ona belli etmeden. "Kadıncağz iyilik meleği, Draven Bağlarımın huzur dolu hayatı için endişeleniyor o kadar. Gloria'ya sorarsan Nox bir karıncayı bile incitemez. *Şeytan* olan benim."

Bu kelimeye neden bu kadar takıldığımı sormayın ama onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

Kafenin içinden yine bir gürültü geldi ve Kieran özel mülkün kasti yıkımından keyif alıyormuş gibi kıs kıs güldü.

Gözlerimi devirdim. "Onlara yardım etmen gerekmiyor mu?"

"Hayır, ben Bağ dadılığı görevindeyim. Ayrıca Bassinger Tanrı'dan daha zengin. Zararı tazmin edip o sürtüğün ağzını kapatır."

Erkekler işe yaramaz yaratıklardı.

Üşüdüm ve açım. Artık bu işe bir son verebilir miyiz, lütfen? Bugün millete yeterince rezil oldum.

Gryphon'la bu şekilde iletişim kurmak giderek kolaylaşıyordu. Benden daha hızlı ve akıcı bir cevap verdi. *Black'ten seni malikâneye götürmesini iste. Sonra onu tekrar buraya yolla.*

Bir Nakilciyle seyahat etmekten nefret ettiğim için Kieran'a emirleri iletirken homurdandım. Kieran kolumu bıraktığında gözlerimi açtım ve malikânedeki yemek odasında North'a karşılıklı dikildiğimizi görmek beni şaşırtmadı. Bağ'ımın pırıl pırıl cilalı siyah deri Hermes ayakkabılarına kusmamak için elimle ağzımı kapadım.

North beni bir sandalyeye oturttu ve baş dönmemin geçmesi için kafamı bacaklarımın arasına eğmemi söyledi.

"Sadece bir gün. Sadece bir günümü hasar tespiti yapmak zorunda kalmadan geçirmek istiyorum. O üçüne söyle hayatımı zorlaştırmayı bıraksınlar ve derhâl buraya dönsünler, yoksa ben peşlerine düşeceğim," diye söylendi ve bu ihtimali düşünerek yüzümü buruşturdum.

Yine bir patlama sesi duyuldu ve Kieran gitti. Kusmaya-çağımdan emin olduğumda doğruldum.

North beni kendi sandalyesine oturtmuştu, kendisi de yanımdaki sandalyede oturuyordu ve önünde evraklar vardı. İşine burnumu soktuğumu sanarak beni azarlamasını istemediğim için gözlerimi kaçırdım. Bu sefer de masanın diğer ucundaki Nox'la göz göze geldim.

Önünde bir viski bardağı duruyordu.

"Bassinger yine senin onurunu mu kurtarıyor? Ne zavallılık. Kendine yeni bir amaç edinmeli," dedi bardağı dudaklarına götürürken. North iç çekti ve başını kaldırıp Nox'a gözlerini kısarak baktı. Ama kardeşi ona aldırmadan beni aşağılayıcı bakışlarla süzmeye devam etti.

Gerçekten bu odadan çıkmak istiyordum.

En azından yerimi değiştirmek istiyordum, masanın başında Nox'un alkolle tetiklenen boktan ruh hâline maruz kalmak istemiyordum.

Kollarımı ovuşturarak ona kaşlarımı kaldırdım. “Şimdi de alkolik olmaya mı karar verdin? Senin ders vermen gerekmiyor mu? Genç beyinleri şekillendirmen falan gerekmiyor mu?”

Kaşlarını çattı. “Ben uykumda bile ders verebilirim ama diğer görevlerim için idari izindeyim. Gryphon sana daha söylemedi mi? Taktik Ekibi'ne destek olmak için yarın yola çıkacağız.”

Bağım bundan hiç hoşlanmadı.

Nox'un bunu götlüğünden, sırf beni üzme için söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak North'a baktım. North evraklardan başını kaldırmadan, “Gabe ve Bassinger seninle kalacak,” dedi. “Güneyde başka kaçırılma vakaları oldu. Onlarla ilgilenmemiz gerek. Gryphon, Nox ve ben bir ya da en fazla iki hafta burada olmayacağız.”

Hayır.

Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Yine yumruklarımı sıktım ve yanaklarıma ateş basınca başımı tekrar bacaklarımdan arasına eğdim. Bu aşırı dramatik bağ saçmalığı ne zaman sona erecekti?

“Bağlananlar cennetinde sorun mu var? Gryphon'ın çoktan sana söylediğini...”

“Nox, yeter. Çenenin tutamıyorsan git,” diye tersledi North onu. Kardeşiyle bu denli sert konuştuğuna ilk kez tanık olmuştum. Nox'u pamuklara sarmaktan vazgeçmişti.

Nox'un odadan çıktığını duydum ama korku ve paniğim yatışana dek başımı aşağıda tutmaya devam ettim. Tekrar doğrulduğumda mutfağın kapıları açıktı ve hizmetliler her zamanki gibi bize yemek servisi yapmaya başlamıştı ama hiçbir şey yemek istemiyordum.

Sadece uzanmak istiyordum.

North bir tabağı karbonhidratlı sıkıcı yiyeceklerle doldurmaya başladı. “Sen Bassinger’ın durumunu haber verdiğinde Gryphon ikimizle toplantıdaydı. Senden bir şey saklamıyordu. Nox sorun çıkarmak için elinden geleni yapıyor. Yakında bunu da aşacaktır.”

Tekrar evraklarıyla ilgilenmeye başlamadan önce tabağı önüme koydu. İştahım açılmaya başlamıştı ve tabaktaki basit yemekler aniden öyle lezzetli görünmeye başlamıştı ki bir teşekkür mırıldanarak çatalımı elime aldım.

North bana karşılık vermeden evraklarına gömüldü ve az sonra, “Bu gece benimle uyuyacaksın,” diye mırıldandı. “Hâlâ yuva kurma dönemindeysen ve benim yerime Gryphon’ı istiyorsan, o ayrı. Nox yaratığını seninle bırakacak ve şimdi Gryphon’la bağlandığına göre biz yola çıkmadan önce benimle kalman daha mantıklı olur.”

Yuva kurma döneminde miydim? Bağımı yokladım ve North şaşılacak kadar ifadesiz bir yüzle beni izledi. İlk kez bana kızgın değildi, sadece ne yaptığıma bakıyordu.

Onun dikkatli bakışları altındayken kızarmamaya çalıştım. “Bağım iyi. Bence o dönemi atlattım. August’u yanında götürmekte ısrar edersen sanırım... Sanırım sana ihtiyacım olacak.”

Bu sözleri söylemek benim için ölüm gibiydi ama North bunu yüzüme vurmaya ya da böbürlenmeye kalkışmadı. Bunun yerine evraklarını bir kenara kaldırarak kendine bir tabak hazırladı.

Diğerleri nihayet eve döndüğünde Atlas yemeğe gelmedi ve ne Gabe ne de Gryphon yer değişikliğimle ilgili bir yorum yaptı.

Sabah saat ikiyi biraz geçte telefonumun çalmasıyla kendi yatağımda uyandım.

North'un belime sarılan kolu kurşun gibi ağırdı, bin kiloluk bir taşın altında kalmış gibiydim ve kahrolası telefonuma ulaşmak için lastik gibi esnemek zorunda kaldım. Birinin bana telefon şakası yaptığını sanmıyordum ve önemli bir şey olsaydı Bağlarım direkt yanıma gelirdi.

Geriye arkadaşlarım kalıyordu.

Kimin aradığına bile bakmadan telefonu açtım ve karga gibi bir sesle, "Ne oldu?" dedim.

Sage'in panik dolu fısıltısını duyduğum anda doğruldum. "Aman Tanrım. Oli, yardımına ihtiyacım var! Bunun olduğuna inanamıyorum. Ben lanetliyim, kahretsin kesin lanetliyim! Ah, Oli, çok korkunç..."

North'un homurdanarak yan dönmesiyle yataktan fırlayıp giyinme odasına koştum. "Neredesin? Güvende misin? Ne olduğunu söylesene. Birinin canına okumak üzereyim, Sage!"

Sage ağlıyordu, sesi çatlamıştı ve arkadan biri kapısını kırmaya çalışıyormuş gibi *güm güm* sesler geliyordu. Bir eşofman altı giydim ve Nox'un bir köşeye sakladığım eski kaşmir kazaklarından birini aldım.

"Tıp fakültesinin yurdundayım. Felix'in yatakhanesinde. Onunla randevum vardı ve..."

Arkadan gelen gürültü yüzünden cümlesi yarım kaldı. "Seni incitti mi?" diye bağırdım. "Onun derisini yüzeceğim!"

"Hayır! Oli, biz... Biz seks yaptık ve kahrolası binada yangın çıkardım! Yeteneğim kontrol altındaydı ama bağım... Oli, sanki onunla bağlanmışım gibi hissettim. Tabii ki öyle bir şey olamaz, çok saçma ama şey gibiydi... Şimdi itfaiye burada. Bittim, Oli, sıçtım ben."

Söyledikleri çok mantıksızdı ama bunun hiçbir önemi yoktu. Sage benim en yakın arkadaşımdı. Bana ihtiyacı vardı ve ne olursa olsun kıcımlı kaldırıp yanına koşmalıyım.

"Geliyorum. Nerede olduğunu söyle ve telefonunu açık tut. Birazdan yanındayım, Sage. Sakın üzülme."

Olur, tamam gibisinden bir şeyler mırıldandı. Telefonu kapadığımda Gryphon'ı ya da Atlas'ı kaçış planıma dâhil etmeyi düşünerek arkamı döndüm.

Ve North Draven'ın muhteşem çıplak göğsüne çarptım. Yorgun ve dağılmış görünüyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye homurdandı ve telefonumu gösterdim.

"Kankalık görevlerim beni bekler. Yanıma bir Bağ'ımı alacağım ve hemen döneceğim. Sen uyu." Ilımlı ve ikna edici bir yaklaşım benimsemeye çalışmıştım ama North bana dik dik bakıp üzerime yürüyünce bunu başaramadığımı anladım.

"Doğrusunu istersen, eğer kaçmayı planlasaydım senin yatağında olduğun bir geceyi seçmezdim. Bu aptallık olurdu. Atlas'ı ya da Nox'u seçerdim. Nox benimle aynı yatağa bile girmiyor. Bu yüzden şimdi önümden çekil ve... Hey, ne yapıyorsun?"

North bana aldırmadan Gryphon'ın *sweatshirt*lerinden birini giydi. İlk kez onu spor kıyafetle görüyordum ve adam hiç olmadığı kadar seksiydi. Gabe'in bir köşede duran spor ayakkabılarını giydi ve arkasını döndüğünde yine bana dik dik baktı. "Evet? Madem bu zamanla yarıştığımız bir kurtarma görevi o zaman acele edelim."

Vay canına.

Betim benzim attı ama North giyinme odasından çıkıp yatağın baş ucundan telefonunu aldı. Odanın kapısını açınca onu takip etmekten başka çarem kalmadı.

Asansöre bindiğimizde North bir süre telefonuyla meşgul oldu. Bu durumdan duyduğum rahatsızlığı ona belli etmemek için elimden geleni yaptım.

Sage'in Dravenlardan ödü kopuyordu.

Onlardan daima korkmuştu ve bunu hiç benden saklamamıştı. Dolayısıyla ona bir uyarı mesajı yollamam gerekiyordu. Öte yandan böyle hassas bir durumdayken bu onu iyice telaşlandırabilirdi.

Kahretsin.

Kesinlikle kötü bir fikirdi.

“Gryphon’a dışarı çıktığımızı söyle. Mesajlarıma cevap vermedi ama birinin gittiğimizi bilmesi gerek,” diye mırıldandı North asansörün kapıları açıldığında ve dudaklarımı kemirerek başımı salladım.

Bu iş giderek çığırından çıkıyordu.

Ah, selam. Seni uyandırdığım için özür dilerim ama Sage’in yardıma ihtiyacı var ve North’la onu kurtarmaya gidiyoruz. North sana haber vermemi istedi. Yakında döneriz. Sen uyumaya devam edebilirsin.

Bir aptal gibi konuştuğum için kendime küfrettim. O kadar dikkatim dağılmıştı ki North’un beni Bentleylerden birinin ön koltuğuna oturttuğunu biraz geç fark edebildim. Kendisi de öne geçince şaşırdım.

North her yere şoförüyle giderdi.

Hayretim karşısında gözlerini devirdi. “Araba kullanmayı biliyorum ve Rafe’in uykuya ihtiyacı var. Nereye gidiyoruz? Kemerini tak.”

Dediğini yapıp tıp fakültesi yurdunun yerini bildiğine şükrettim çünkü ben bilmiyordum. Yurt Draven kampüsündeysen North muhtemelen onun da sahibiydi.

Kahretsin.

Bunu söylemek için doğru zamanı bekledim ve kırmızı ışıktaki durduğumuzda baklayı ağızımdan çıkardım. “Bu arada, Sage kazara binayı yakmış. Bilgin olsun.”

North başını çevirip bana baktı ve “Umarım şaka yapıyorsundur,” dedi öfkeyle. “O bina iki yüz yıllık ve altı yüzü aşkın Üstün Yetenekli Şifacı’yı barındırıyor.”

Başımı salladım. “Evet, orası yanıyor.”

Yeşil yanınca North’un öfkeli bakışlarının hedefi olmaktan kurtuldum. Yanlış bir şey yapmamıştım ama Sage’i North’un

gazabından korumak için öfkesini üstlenmeye hazırdım. O kız için her şeyi yapardım.

Kendi engellerini aşarak Felix'le yattığı için Sage'le gurur duyuyordum. Sage bir yangın çıkardığına göre Felix'le sevişmeye bayılmıştı, yani mantıken öyle olması gerekiyordu. Onu kurtardığımda tüm şehvetli ayrıntıları öğrenecektim.

Hepsini.

“Neler olmuş? Bekçiyi arayıp bazı hazırlıklar yapacağım.”

North'a baktım, yüzü allak bullak olmuştu ama en azından benim yerime yola bakmaya mecburdu. “Felix'le dışarı çıkmışlar. Sonra Felix'in yurttaki odasına gitmişler ve Sage istemeden binada bir yangın çıkarmış. Tüm hikâye bu.”

North'la Bağlanan'ımla seks yaptığımı bile konuşamazken Sage'in seks hayatını tartışmam olanaksızdı.

“Sage saldırıya mı uğramış? Bağlı bir tehditle mi karşılaşmış? Bu meseleyi çözmek için daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. O kız Maria'nın Bağlanan grubundan doğmuş bir çocuk. Onu ortada bırakmam.”

Kollarımı kavuşturup omzumu silktim. “Saldırıya uğramadı. Sadece ufak bir kaza oldu. Ayrıca o benim en yakın arkadaşım, burada bana iyi davranan ilk kişi. Onu ortada bırakmayı aklından bile geçirirsen seni mahvederim. Bunu kendim için yapmayabilirim ama inan bana onun için yaparım.”

Yurda yaptığımız yolculuk bana saatler sürmüş gibi geldi. İtfaiye arabalarıyla polis şeritlerini görünce nihayet doğru sokağa saptığımızı anladım.

Trafik durma noktasına gelince mecburen yavaşladık.

Sage'e bir mesaj yazarak yakında olduğumuzu haber verip paniklememesini söyledim. Telaşlı bir cevap verdi. Haksız da sayılmazdı hani.

North sorup sorabileceği en berbat sorularla Sage'i yatıştırma çalışmalarımı böldü. “Bassinger, Gryphon'la bağlanmanı

nasıl karşıladı? Bağı başlattığına göre onunla ve Gabe’le de bağlanacak mısın?”

Omzumu silktim, şu anda bu konuyu açabilmesi bile bende hafif bir çarpıntı yarattı. “Hiçbir şey değişmedi. Yani tabii ki değişti. Gryphon artık kafamın içinde ve daha da güçlenen yeteneğim asla yerinde duramıyor, onu denemem için bana yalvarıyor. Ama planlarım değişmedi. Daha fazla güçlenemem. şimdikinden daha güçlü olamam, olmamalıyım.”

North başıyla onayladı ve yavaş akan trafiğe öfkelenerek parmaklarıyla direksiyonda sabırsızca tempo tuttu. Etrafımızdaki insanları izledim, bu sessiz ve güvenli alanda tüm o kargaşadan uzaktık.

North tekrar konuşunca irkildim. “Beni kendine inandırmalısın. Yapman gerekeni yaptığını söylediğinde sana inanmak istiyorum. Gryphon’ın sana inandığını biliyorum, dolayısıyla söylediklerin bir yere kadar doğru olmalı ama o yanında değilken yalan söyleyip sylemediğinden emin olamıyorum ve Gryphon seninle olan sınırlarını bana çok net çizdi. Sen kaçmadan önce bu bağa her şeyimi adamıştım. Dünyayı ayaklarına sermeye hazırdım. Seni inciten herkesi yok edebilirdim. Birinin sana yan bakmasına bile tahammülüm yoktu. Sen bunu mahvettin. Başka bir seçeneğin olmadığı için bunu yaptığına inanmamı sağla. Sana bir çözüm sunabileceğimizin farkında olmadığını söyle.”

Ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim.

Bana inanması için ona ne diyebilirdim? Onu doğruca Direniş’in kapısına götürmeyecek nasıl bir kanıt sunabilirdim?

North güçlükle duyabildiğim bir fısıltıyla konuşmaya devam etti. “Bizimle, hepimizle bağlanmayı ister miydin onu bile bilmiyorum. Bizden ısrarla sakladığın o tehlikeyle karşı karşıya olmasaydın bizi ister miydin?”

Buna cevap vermek daha kolaydı. “Bağlarımı istedim. Hepinizi gerçekten istiyorum. Ama yapamam işte. Size ihtiyacınız olanı

nasıl vereceğimi bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Bunu nasıl yapacağımı Tanrı bilir ama mutlaka bir yol bulacağım.”

North başını çevirip bana baktı, sokak lambalarının ve itfaiye arabalarının ışıkları yüzünden suratı gölgelerle kaplıydı ama başını salladığında bunun ilişkimizde kaydettiğimiz en büyük aşama olduğunu hissettim.

Trafik nihayet ilerlediğinde ikimiz de sekiz katlı binayı tırmanan dev gibi alevlere hayretle baktık.

“Ufak bir kaza demiştin. Oleander, bu ufak bir kaza değil, resmen bir kriz.”

Boğazımı temizledim ve hafif histerik bir kahkaha attım. “Bakış açısına göre değişir.”

Yirmi Altıncı Bölüm

North kalabalığın arasında bekçiyi buldu ve hiçbirimize bir zarar gelmeden Sage'i binadan çıkarmanın bir yolunu bulana kadar benim arabada kalmamı istedi. Fırsatı değerlendirip Sage'i bir kere daha aradım. Alevlerin yolunun üzerinde olmadığından emin olmak istiyordum.

Sesi üzgün geliyordu. "Bu katın boşaltılmasını bekledim ve Felix'in banyosuna saklandım. Alevleri buradan uzak tutuyorum ama yangın çok büyüdü, gerisine müdahale edemiyorum."

"Tamam, sakın ol, sakın panikleme! North binanın sahibiymiş, senden tazminat filan istemeyecek. Felix nerede? Tırsıp kaçtığını söylersen onu öldürürüm!"

Sage hıçkırmayla inleme arası bir ses çıkardı. "Çok korkuyorum, Oli! Çok utanıyorum. Felix beni dışarı çıkarmaya çalıştı ama itfaiyeciler içeri girdiğinde gitmek zorunda kaldı. Ona seni aradığımı söyledim. Oli... Kafamın içinde sesini duyuyorum. Benimle sürekli konuşuyor, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Sırf senin yolda olduğunu bildiği için peşimden gelmedi."

Dehşetin buzlu parmaklarının vücudumda dolaştığını hissettim.

North kendisi söylemişti, Direniş en güçlü Bağlanan gruplarını ve aileleri dağıtmayı deneyecekti. Bensonların Dravenlardan aşağı kalır yanı yoktu. Davenportların da öyle.

Bağlara nasıl müdahale edebiliyorlardı?

Böyle bir şey mümkün müydü, yoksa saçmalıyor muydum? Hayatımızı kökünden değiştirecek kadar büyük bir olayın patlak vermek üzere olduğunu hissediyordum. Göğüs kafesim endişeyle sıkışırken nefes almakta güçlük çekiyordum.

Boğazımı temizledim. “Sage, beni dinle. Seni almaya geleceğim. Felix’e itfaiyecilerin istediklerini yapmasını ve sonra elinden geldiğince çabuk North’un evine gelmesini söyle. Konuşmamız gereken çok fazla konu var ama önce seni oradan çıkaralım olur mu? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Arabadan inip North’un yanına gittim. Dolabımda bulduğu diğer Bağlarıma ait spor giysilerle öyle tuhaf görünüyordu ki ortama yakışmayacak bir şekilde kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. North yine de otoriterliğinden ödün vermiyordu ve dikkat çekmeden yanına yaklaşırken sırtışıımı yüzümden silmek zorunda kaldım.

Bekçi benim yüzüme bile bakmadan yanımızdan ayrıldığında gözlerimi kalabalıktan ayırmadan, “Gidip Sage’i alacağım,” diye mırıldandım. “İnsanların dikkatini dağıtabilirsen bana çok yardım etmiş olursun.”

North hemen buz gibi bir yanıt verdi. “Yanan binaya tek başına girmene izin veremem, Oleander. Derhâl yeni bir plan yap.”

Yüzüm asıldı ve öğrenci kalabalıklarıyla itfaiyecileri gösterdim. “Oraya gizlice girip çıkamazsın. Şu anda gizliliğe ihtiyacımız var, North. Bir Meclis üyesi yurdun tuvaletlerinde çıplak bir kızı arayamaz. Arkamızdan neler söyleyeceklerini hayal edebiliyor musun? Ben almayayım sağ ol!”

North bir an gözlerini bana dikip baktı, sonra en yakınımızdakilere göz gezdirdi, hâlâ bizi duyamayacak kadar uzaktaydılar. Bu okulun zengin züppe Üstün Yeteneklilerle dolu olmasının iyi yanı kimsenin bir Bentley'i yadırgamamasıydı ve üzerinde takım elbise olmadığı için North kolay kolay fark edilmiyordu ama bu durum sonsuza dek sürmeyecekti.

Bekçiden başka biri er geç onun orada olduğunu fark edecekti.

Ona homurdanarak telaşla fısıldadım. "O zaman bana August'u ver. Benimle gelirse güvende olduğumu, kaçmadığımı filan bilirsin. Eğer bu kadar endişelendiğin buysa."

"Deli misin sen?" dedi öfkeyle. "Kâbus yaratıklarımın birini sana öylece veremem, bu işler böyle yürümez."

Brutus'ün saçlarımın arasında saklandığı yeri işaret ettim. "Saçmalamayı bırak ve bana yavru köpeği ver. Bina yıkılmadan önce arkadaşımı kurtarmalıyım. Yoksa annesiyle babasına neden orada cırılçıplak mahsur kaldığını ve neden çıldırdığını açıklamak zorunda kalacağız."

North gözlerini yüzüme dikti ve bu tavrı canıma yetti. Boş boş konuşmaktan sıkılmıştım. Binaya doğru yürüyerek North'un derhâl geri dönmem için öfkeyle söylenmesine aldırmadım. Ne beklediğinden emin değildim, ben bu kız için Direniş'in kucağına atlamaktan çekinmemiştim, yanan bir bina bana vız gelirdi.

Kalabalığın ve tüm yetkililerin etrafından dolaşırken dikkatli olmam gerekti. Sage ona nasıl ulaşabileceğimi detaylıca anlatmıştı. Dolayısıyla eğilip koşmaya başladığımda North'un dikkat dağıtmak için bir plan yaptığını umdum.

Yangın binanın doğu kısmındaydı, Sage de orada olmasına karşın dumanlara maruz kalmamam için yolu uzatarak batı kanadından ilerlememi söylemişti. Her ihtimale karşı kazağımla burnumu örttüm ve Gryphon'un bana yaptırdığı kahrolası kardiyο antrenmanlarına içimden teşekkür ettim çünkü üçüncü kata çıktığımda henüz nefes nefese bile kalmamıştım.

Arkamda ayak sesleri duyunca başımı çevirdim. August'un peşimden koştuğunu gördüğümde az kalsın bir sevinç çılgılığı atıyordum. Onu son gördüğümünden yalnızca birazcık daha küçüktü, öyle göze çarpan bir farkı yoktu. Koca kafasıyla bacağıma toslayarak beni selamladı ve neyin değiştiğini anlamaya çalışır gibi beni uzun uzun kokladı.

"Seni çok özledim, tatlı bebeğim! Sage'i bulup buradan çıktığımızda göbeğini uzun uzun seveceğim. Ama şimdi beni koruyabilir misin? Bunu yapabilir misin? Evet, yaparsın benim yakışıklı oğlum."

Bunun North'un artık benim tarafımda olduğu anlamına geldiğini ya da en azından kafamın dikine gittiğim için beni öldürmek istemediğini ima ettiğini umdum. Şu kahrolası tuvaleti, namı diğer Sage'in panik odasını bulmak için koşmaya başladım.

Sage kapıyı ikinci kez çalmamı beklemeden açtı ve boyuma sarıldı. Bir çarşafa sarılı olması bende bir dejavu hissi yarattı. Görünüşe bakılırsa o da bir yerlerden dürüm kılığında kaçmayı seviyordu.

"Sanırım kafayı yedim, Oli! Gözyaşlarım dinmiyor, Felix burada olmadığı için bağım çıldırdı. Ben... Ben aklımı kaçıyorum!"

Pekâlâ, nevresim takımlarından dürüm kostümü yapma yöntemlerimizi karşılaştırmak için iyi bir zaman değildi. "Her şey yoluna girecek, Sage. Şimdi seni giydirip buradan çıkarmalıyız. Sonra yuva kurma olayını konuşabiliriz."

Benden uzaklaşırken çarşaf biraz kaydı ve omzundaki aşk ısırıklarını görünce onunla tuhaf bir gurur duydum.

Görünüşe bakılırsa, ben de aklımı kaçıırıyordum.

"*Yuva kurma* mı?" Oli, ben Felix'in Bağ'ı değilim, bu yuva kurma olamaz! Sadece birine abayı yaktım ve şimdi cehennemdeyim! Esas Bağ'ım olmayan biriyle olmaya çalıştığım için bunların hepsi benim suçum."

Ona giydirebileceğim bir şeyler aradım ama ağzına kadar dolu ilk yardım çantası dışında odada hiçbir şey yoktu. “Malikâneye döndüğümüzde bunu konuşacağız, burada kesinlikle bir şeyler oluyor. Gel, önce üzerine bir şeyler giydirelim ve o minik poponu buradan götürelim.”

August fayansların arasında bir tehlikenin gizlendiğinden endişe eder gibi duvarları koklamaya başladı. Sage’e giydirecek bir şey bulmak için duvarla onun arasından geçmek zorunda kaldım.

“Bu da ne?” dedi Sage ve kısık sesindeki korkuyu sezince homurdandım.

Neden herkes August’tan bu kadar nefret ediyordu?

“Adı, August. North itfaiyecilerle bekçinin dikkatini dağıtırken bizi koruyor. Felix seni ele vermemek için kırk yalan söyledi, bu binada bir Ateş olduğunu kimse öğrenmeyecek. Kahretsin, Felix neden bu kadar düzenli? Bize bir tişört lazım.”

Çöp kovasının arkasında Felix’in temizlik yaparken gözden kaçırdığı bir atlet bulduğumda Sage gözlerini kırptırarak bana baktı ve yine gözyaşlarına boğuldu. “North mu? Annemin yanında çalıştığı Bağ’ını buraya mı getirdin? Tamam, bitti bu iş, kendimi şu pencereden atacağım. Buna daha fazla devam edemem.”

Kolunu yakalayıp atleti başından geçirdim. “North’u dert etmene gerek yok. Ona şey söyledim... Yani aslında hiçbir şey söylemedim. Sadece bize yardım edecek kadarını biliyor. Her şey yoluna girecek.”

Atleti ancak benim yardımımıla giyebildi ve dün gece yuva kurma sürecindeyken ne kadar hassas olduğumu aklımdan çıkarmamaya çalıştım. Yumuşak bir tonda konuşup yavaş ve nazik davranmalıydım. Sonunda Sage’i yatıştırmayı ve vücudunun hiç olmazsa üst kısmını örtmeyi becerebildim.

North’un çok kızacağını bilmeme rağmen eşofman altımı çıkarıp Sage’e verdim. Külotum vardı ve Nox’un kazağı popomu

örtüyordu, dolayısıyla teknik olarak buradan çıplak çıkmayacaktım. Gerçi Bağ'ının pantolonsuz gezmesinin North'u yine de utandıracağını biliyordum.

Eğilip August'un kulaklarının arkasını kaşıdım. "Hazırlıksız yakalanmaması için onu uyarabilir misin?" diye mırıldandım. "Bunu yapabilir misin, yoksa sen bir casustan ziyade bir koruma köpeği misin?"

August boşluk gözleriyle onları hiç kırpmadan bana baktı ve Sage, "Seni ısırarak mı?" diye fısıldadı. "Karnı aç gibi görünüyor."

Somurttum ve August'un kafasını öptüm. "Asla öyle bir şey yapmaz. Hazır mısın? Asıl parti başlamadan buradan gitmeliyiz."

Sage derin bir nefes aldı, elleri zangır zangır titriyordu, yine de bana başını salladı. Destek olmaktan ziyade onu rahatlatmak için kolumu uzattım. Sage koluma girdiğinde August'u şüpheyile süzdü. Sonra yavru köpeğin peşine takıldık.

Dumanlar yoğunlaşmıştı.

Sage bir kere öksürdü, sonra elini kaldırdı ve parmaklarını şıklatarak dumanı dağıtırken gözleri parladı.

Acil bir durumda oldukça işe yarayan bir beceriydi.

Her yerde itfaiyeciler vardı ve elimizden geldiğince onlardan uzak durmaya çalıştığımız için dışarı çıkmamız benim Sage'i bulmamdan iki kat daha uzun sürdü. August bu gece birini mideye indirmeyi aklına koyduğundan vaktimin yarısını onu insanlardan uzaklaştırmaya çalışmakla harcadım. Nihayet binaya girdiğim yan kapıdan dışarı çıktığımızda Sage her yeri kaplayan siyah, yoğun dumanlara bakıp inledi ve elime yapıştı. Dumanlar Bentley'e kadar uzanıyordu. Etrafı net görebilmek için yeteneğimi devreye soktup Sage'i sağ salim arabaya bindirebildim.

“Her şeyi baştan anlat ve bu kez önemli olmadığını düşündüğün kısımları atlama.”

Öfkeyle homurdandım ve Sage alev alev yanan yanaklarıyla bana göz attı. Arabaya servis yapan bir restoranda sıradaydık. Sabahın bu saatinde şaşılacak kadar kalabalık bir kahve ve dondurma kuyruğu vardı ama görünüşe bakılırsa parti sonrası yoğunluğuna denk gelmiştik. North bu fırsatı Sage’i hiç de hoş olmayan bir ısrarla sorguya çekerek değerlendiriyordu.

Sage intihar etmeyi planlıyor gibiydi ve onu suçlamıyordum.

“Seks yaptık ve yeteneğim... Daha da güçlendi. Önce bunu hayal ettiğimi sandım. Mutlaka öyle olmalıydı ama sonra Felix’i şifacı olarak çalışmaya başladığı bir laboratuvardan aradılar. Felix’in yanımdan ayrılması fikri bağımı çılgına çevirdi ve birden bina yanmaya başladı. Bağımı kontrol edemedim, on yıldan fazladır bu şekilde kontrolümü kaybetmemiştim.”

North başını salladı ve yine parmaklarıyla direksiyonda tempo tutmaya başladı. Düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatmıştı. Takıntılıymışım gibi onu izlememeye çalıştım fakat yatağıma yatıp kalktığı birkaç dakika dışında onu ilk kez bu kadar normal ve insani bir ifadeyle görüyordum.

North’un onları bırakıp gitmemi aşamadığını itiraf etmesi bir fark yaratmış mıydı bilmiyordum ama aramızdaki dengeler yine değişmişti.

Asıl sorunumuza odaklanmaya çalışarak boğazımı temizledim. “Felix’in sesini kafasının içinde duyabiliyor. Bu Bağlananlara özgü bir şey değil mi? Ben de bu yüzden Gryphon’ı duyabiliyorum, değil mi?”

North kaşlarını çatı ve yine arkadaki Sage’e baktı. “Bağ gruplarında nadiren olan bir şey bu. En Üst Kademe Üstün Yeteneklilerin yalnızca küçük bir kısmı böyle iletişim kurabilir.”

Sage başını salladı ve “İşte bu yüzden Oli’yi arayıp yardım istemeye karar verdim,” diye mırıldandı. “Tanrım, babam öğrendiğinde beni öldürecek.”

North'a sert sert baktım ama o bana bakmaya bile tenezzül etmeden karşılık verdi. "Baban öğrenmeyecek. Bu pisliği temizleyerek yangının elektrik kontağı yüzünden çıktığını söyleyeceğim. Maria'nın da bu işin dışında tutulmasını sağlayacağım. Dikkatimizi vermemiz gereken daha önemli konular var. Esas Bağ'ın olmayan biriyle nasıl bağlanabildiğin gibi."

August'u geri gönderdiği için onu *neredeyse* affedecektim. North arabaya biner binmez siyah lekeli avcunu uzatıp sevgili yavru köpeğimi geri çağırıyordu. Sonrasında tam on dakika boyunca surat asıp North'la konuşmayı reddetmiştim. Uzun çıplak bacaklarıma gözü takıldığı için ona söylemeyi planladığım sert sözleri içime atmak zorunda kalmıştım.

Bacaklarımla ilgili bu takıntıları anılamıyordum, Gryphon da böyleydi.

Kontrol manyağı, süper çekici ve pisliğin önde gideni Bağ'ını düşünmekten vazgeç, Oleander!

Bir kere daha boğazımı temizledim ve kahretsin ki bunu gürültülü bir sesle yaptım. North iki koltuğun arasındaki bölmeden bir şişe su çıkarıp bana verince kızardım. "Bağlar yuva kurma sürecinden geçmez, bunu sadece Esas Bağlar yapar. Belli ki Sage çok güçlü bir tepki verdi. Tıpkı benim gibi davranıyordu. Bir Bağ'ın durup dururken Esas Bağ'a dönüşmesinin bir yolu yok, değil mi?"

North kaşlarını çatı ve arabayı servis penceresine doğru kaydırıp camı indirdi. Sage'e ne istediğini sorması ama benim siparişimi ezberle söylemesi başkalarına hükmetmeyi ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Ve ruhuma lanet olsun ki bu buyurgan tavrı birazcık da seksiydi.

Beni bu saçmalığa yavaş yavaş alıştırıyordu ama savaşmadan ona teslim olmaya niyetim yoktu.

Ayrıca North'u acayip sinsi buluyordum çünkü daha önce onun yanında kahve içmememe rağmen büyük boy bol kremalı kahveleri tercih ettiğimi nereden biliyordu? North bana

favorim olduğu hâlde Atlas ve Gabe'den istemeye utandığım tarzda bir kahve söyledi.

North kahvenin içine koyulmasını istediği malzemeleri ve ekstra *shot*ları sayarken Sage bile kaşlarını kaldırdı.

Bana doğru eğilip mırıldandı. “Nasıl bir kahve bu?”

North’a yan yan bakıp kaşlarımı çattım. “North erkekliğinden o kadar emin ki beş pompa esmer şeker ve iki pompa çilek şuruplu, fazladan kremalı, karamel parçacıklı, bol köpüklü ve dört ekstra *espresso shot*lu büyük boy kahve tercih ettiğini bilmemize aldırıyor.”

Sage’le ben çocuk gibi kıkırdayıp bu boktan gecede bile birbirimizin dostluğundan keyif alırken North’un ağzından tek kelime çıkmadı.

North’un yanında gözle görülür bir şekilde rahatlayan Sage arkasına yaslanıp homurdandı. “Sawyer ondan önce seni aradığıma çok bozulacak. Kahretsin, kâbus gibi üzerime çökecek. Gün boyunca seni sıkıştırmam için mesaj atıp durdu. Dedikoducuya bakar mısın ya!”

İç çekip avuçlarımı çıplak bacaklarıma sürttüğümde North’un hemen ısıtmayı açtığını fark ettim. “İkimize de çektireceğinden eminim. Atlas’ın yanında bana bir şey sorarsa Atlas onu öldürür.”

Atlas’ı düşününce içim sıkıldı. Dünkü akşam yemeğine katılmaması hâlâ aklımı kurcalıyordu. Onun üzülmesine mi, yoksa kontrol edemediğim bir durum yüzünden bana trip atmasına mı kızdığımı bilmiyordum.

Sonra Atlas’ın, ahlakımı sorguladığı için Gloria’nın kafesini yerle bir ettiği aklıma gelince kendimi bok gibi hissettim. Atlas kesinlikle kötü niyetli biri değildi.

Ne karışık bir durumdu.

Sage kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve servis kuyruğunun yavaş ilerlemesine söylendi. “Felix, North’un evine gitti. Bu arada herkes uyanık. Felix, Sawyer’ı arayıp ikimizin

de güvende olduğunu söyledi. Şimdi o da oraya gidiyordur. Şu zihin iletişimi olayı bayağı işe yarıyor.”

“Evet, Bağların senin onurunu korumak için eski işyerini yerle bir ederken mahsur kalana ve destek için çağırdığın Bağlanan’ın da onlara katılana kadar.”

North tekrar gaza bastı, kafein ve şekerle aramızda sadece bir araba kalmıştı ve Sage hem arabanın ani hareketinden hem de yaşadığı şok yüzünden dengesini kaybederek arkaya savruldu. “Ne demek eski işyerim? İşi bıraktın mı? Tanrım, Atlas sonunda seni rahatsız ettikleri için üniversite birliğindeki oğlanları öldürdü mü yoksa?”

North bunu duyar duymaz bana baktı ama elimi sallayarak onu geçiştirdim. “Beni rahatsız etmiyorlar. Nox, Branson denen aptalı herkesin içinde rezil ettikten sonra arkamdan atıp tutmaya başladılar, hepsi o. Bence yeniden üzerime gelmek için cesaretlerini toplamaya çalışıyorlar ama buna kalkışamayacak kadar ödleler.”

Sonra koltuğumda arkamı döndüm ve Sage’i sert bakışlarla süzdüm. “Gloria’dan mı bahsediyorduk? Onun bir Empat olduğunu bana kimse söylemedi ve çalışmak için oraya gittiğimde gerçek yüzümü görebildiğini iddia etti. Gryphon’la bağlandığım ve gücüm arttığı için olsa gerek. Seni uyarmalıyım, en yakın arkadaşın bir şeytan. Gloria şeytanı gözünden tanıyabiliyormuş. Evet, bunlar onun sözleri. Öte yandan, Dravenlar birer melekmiş, yani haberler iyi. Bunu kampüste yaymalıyız; Gloria onay verdiğine göre şu canavar saçmalığı artık sona erebilir. Ama belki de benimle arkadaşlığını bir kere daha gözden geçirmelisin.”

Sage gözlerini kırptırdı ve North’a döndü. “Siz Bağlar bu konuda ne yapıyorsunuz? Umarım ölmüştür. Umarım o önyargılı yaşlı sürtüğü gebertmişsinizdir çünkü Oli şeytansa ben de öyleyim. Kahretsin, bir milyon yıllık binayı yaktım. Benden âlâ şeytan mı var?”

Ona kaşlarımı çattım ama North şimdi doğruca bana bakıyordu. Arabanın içi karanlık olduğu için ne düşündüğünü gözlerindeki ifadeden anlamam imkânsızdı. Kahretsin. “Gryphon olayı bana aktarırken önemli ayrıntıların bazılarını atlamış ama bununla ilgileneceğim. Gloria ölmedi fakat buradaki hayatının bir hayli zorlaşacağı kesin.”

Sage duyduklarından tatmin olmuşa benzemiyordu ama North nihayet içeceklerimizi alıp ona büyük boy bir bardak uzattığında Sage bir teşekkür mırıldandı ve biraz yatıştı.

North bana aşırı gösterişli kahvemi verdiğinde Sage bir kahkaha patlattıktan sonra iki büküm olarak gözlerinden yaşlar süzülene kadar güldü.

Yolun geri kalanı sakın geçti. Hepimiz hayatımız buna bağlıymış gibi kahvelerimizi son yudumuna kadar içtik. North garaja girdiğinde tek istediğim yatağıma yatmak ve birkaç saatliğine ölmekti.

Sage toparlanmak için birkaç saniye duraksadı. Sonra dikiz aynasından North’a baktı. “Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim. Kahve ve arkamı toplayacağın için de. Sana borçlandım.”

Sage’in North’a borçlanması için önce cesedimi çiğnemesi lazımdı.

Karşı çıkmaya hazırlandım ama North lafı ağzıma tıkadı. “Borcun filan yok. Biz ortada yokken Oleander’a göz kulak olduğun için asıl ben sana borçluyum. Gryphon, Nox ve ben bir hafta burada olmayacağız. Geri döndüğümüzde senin şu bağlanma olayını araştırırız. Gizlice tabii. Ciddiyim, bunu çözene kadar siz de Felix de kimseyle konuşmamalısınız.”

Sage başıyla onayladı ve evde bizi bekleyen kargaşayla yüzleşmek için North’un peşine takıldık.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bir hizmetçi bizi kapıda karşıladı ve çıplak bacaklarıma bakmak ölümden beter bir cezaymış gibi gözlerini yerden kaldırmadan bana bir eşofman altı verdi. Yarım saniye kadar kendimi hakarete uğramış gibi hissettim, ta ki North'un yüzünü görene kadar.

Kadına benim için bir tehditmiş gibi bakıyordu.

Amcasının çok kısa bir süre önce çalışanlarından biri tarafından yatağında katledildiğini ve katilin onun kanıyla yazılmış bir mesaj bıraktığını hatırladım. Pekâlâ, bu konuda ona karşı biraz daha anlayışlı davranabilirdim.

Öte yandan kadıncağıza acıdım, her an kalp krizi geçirebilecekmiş gibi duruyordu.

"Teşekkür ederim! North'la çıktığım gece gezmelerinde yanıma yedek kıyafet almayı öğrenmeliyim. Takım elbiselerine aldanmayın, diğer eşofman takımına çok haşın davrandı," dedim kıs kıs gülerек ve Sage, North'un bana bakışlarına kıkırdamak için eliyle ağzını kapamak zorunda kaldı.

“Seninle arkadaşlık etme fikrine hazırlıksız yakalandım,” dedi North. “Bunu istediğimden emin değilim.”

Ona haince sıırttım, böyle laflar küstahlığımı daha da körüklüyordu “Yalancı, bence bayılıyorsun. Aksi olsaydı şimdiye kadar beni bodruma zincirlerdin. Ayrıca onu buraya Direniş yerleştirdiyse birbirimize ne kadar *bağlı* ve *uyum içinde* olduğumuzu öğrenecekler, fena mı?”

North tehdidinin hatırlatılmasından hoşlanmayarak yüzünü buruşturması acayip hoşuma gitti. Nihayet haneme bir puan yazılmıştı. Bu adama ve diğer Bağlarım kendimi kanıtladığımda onu bozuk para gibi harcayacaktım.

Sanırım, yani belki hepsini elimde tutmak istiyordum. Bu çok uzun bir zamandır kendime itiraf ettiğim en ürkütücü şeydi.

Yeteneğimin saatli bomba gibi herkesi yok etmek için geri saymadığı başka bir hayatta hepsine sahip olmayı ummak çok fazla şey istemek gibi geliyordu. Yine bunu ciddi ciddi düşünüyordum.

Kahretsin, hatta ondan başka bir şey düşünemediğimi söylesem yeri ydi.

Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum fakat kahretsin ki en azından denemem gerekiyordu.

Eşofman altını giydiğimde North bizi malikânenin daha önce hiç gitmediğim bir tarafına yönlendirdi. Çalışma odasına ya da bir toplantı odasına gittiğimizi sandım, North’un görev nedeniyle buradan ayrılmadan önce bize ve diğerlerine vereceği durum raporu için resmî ve seçkin bir yer seçtiğini düşünüyordum. Dolayısıyla kocaman bir sinema salonuna girdiğimizde şok oldum.

Adamın evinde resmen bir sinema salonu vardı.

Odanın ışıkları açıktı ama tüm duvarı kaplayan projeksiyon ekranında bir görüntü yoktu. Diğer Bağlarım, Sawyer ve Felix oradaydı ve hepsi de değişik seviyelerde endişeli görünüyordu.

Orada bizi beklemeleri aslında hoş bir davranıştı. İçeri girdiğimizde tüm başlar bize çevrildi.

Sage fazlasıyla bitkin görünen Felix'i görür görmez ağlamaya başladı ve boynuna sarıldı.

Son birkaç aydır bağım yüzünden gösterdiğim aşırı tepkilerle ilgili kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Hormonlarımın çıldırmasının ve ota boka ağlamamın bağımın suçu olduğunu ve yavaş yavaş delirmediğimi anlamak iyi gelmişti. Vay be, az çok normale döndüğüme seviniyordum.

Sawyer, Sage'e şöyle bir baktıktan sonra sert bakışlarını North'a çevirdi. "Ne söyledin de onu ağlattın? Kâbus yaratıkların umurumda değil, öldüreceğim seni!"

North'un önüne geçerek Sawyer'ı buz gibi bakışlarla süzdüm. "North kurtarma görevinde şoför olmak için gecenin bir yarısı yatağından kalktı, Sage'in canını sıkkan hiçbir şey söylemedi ve buraya dönerken ona kahve ısmarladı. Bu yüzden kendine hâkim olsan iyi edersin, Benson. Yoksa etinden bir parça koparmaya karar verebilirim ve bunun için yavru köpeklerle de ihtiyaç duymam."

Gabe'in kaşları saç çizgisine kadar kalktı ve belli belirsiz gülümsedi. Sonra yanıma gelip kolunu omzuma attı ve benimle birlikte Sawyer'ı dik bakışlarla süzdü. North onu korumamızı kendisine yapılmış bir hakaret sayar gibi bize bakıp homurdansa da ona aldırmadık.

Sawyer bir Gabe'e, bir bana baktı ve ellerini yana açtı. "İyi. O zaman biri bana neler olduğunu anlatabilir mi? Felix bir kriz çıktığını söyledi, şimdi de Sage ağlıyor. İnsanların onu ağlattığını görmekten gerçekten usandım artık."

Tanrım.

Bu kadar büyük bir şeyi çok fazla sırrı ele vermeden ona nasıl anlatabilirdim?

Gryphon başını bana doğru eğdi ve kafamın içinde sesini duydum. *Ona hiçbir şey söyleme. Biz geri dönene kadar bekle, sonra bu meseleyi birlikte halledeceğiz.*

Bu gergin sessizliğin ortasında hiçbir şey yapmadan durmamı mı bekliyordu? Bu benim için işkenceden farksızdı ve Sawyer, Sage'e bakıp kaşlarını çatınca kendimi tutamadım.

Gryphon'ın daha mantıklı davranmasını beklerdim. Sage'i zor bir durumdayken yalnız bırakabileceğimi nasıl düşünebilirdi?

Yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım ama sanırım başaramadım. "Küçük bir kaza oldu. Sage beni aradı çünkü onu kurtaracağımı ve sizin gibi yargılamayacağımı biliyordu. North bizimle geldi ve adını kullanarak işi tatlıya bağladı. Hepsi bu kadar."

North olayı küçük bir kaza olarak tanımlamama kaşlarını çatarak tepki gösterdi ama sözümü kesmedi ve Sawyer bana diklenmeye kalkışmadı.

Neyse ki Gryphon imdadımıza yetişti. "Yola çıkmamıza iki saat kaldı. Döndüğümüzde bunu detaylı olarak tartışırız."

North saatine bakıp iç çekti ve yanımdan geçerken eli benimkine değdi. Belli belirsiz bir dokunuştı, yine de bana bir söz gibi geldi.

Ancak benim hakkında yanıldığını kanıtlayan bir şey bulabilirsem yerine getirilecek bir sözdü bu.

Gryphon, North'un peşine takılıp odadan çıkarken Nox'u omzuyla dürttü. Usulca bir şeyler konuştuklarında arkalarından hasretle bakmamaya çalıştım. En çok Bağlanan'ımdan ayrıldığıma üzüliyordum ama aralarındaki bariz samimiyet ve Nox'un Gryphon'la kurduğu rahat iletişim içimde müthiş bir özlem uyandırıyordu.

Buna asla sahip olamayacaktım.

Odanın karşısındaki Atlas nihayet bana baktığında onun yüzünden bunalıma girmeyeceğimden emin olabildim çünkü her zamanki gibi dürüst bakışlarla beni süzüyordu.

Ona gülümsediğimde yanıma gelip elimi tuttu. “Diğerleri yolculuk için hazırlanırken Ardern’le aramızda uyu. Gerçek dünyayla yüzleşmeden önce biraz dinlenmelisin.”

Başımı salladım ve ona yaslanıp yüzümü göğsüne gömdüğümde günlerdir ilk kez rahatça nefes alabildim.

Sawyer mutsuzca homurdanarak arkaya yaslanan koltuklardan birine uzandı. Sage’le birlikte diğer koltuğa yayılıp başını göğsüne bastıran Felix’i düşünceli bakışlarla izledi.

Sawyer’ın yapboz parçalarını birleştirmeye başladığını görebiliyordum.

Tüm bunları arkadaşlarımızdan sonsuza kadar saklayamazdık.

Atlas beni odanın arkasındaki yükseltilmiş bölümde bulunan ve ekranı mükemmel bir açıyla gören sedirlere götürdü. Gabe bir battaniyeyle üzerimi örtmek için beni orada bekliyordu. Onu öpmek için eğildim, dudaklarına minik bir öpücük kondurdum ve beni battaniyeye sarıp göğsüne bastırmasına izin verdim. Atlas arkama uzandı, üzerine bir battaniye örttü ve kalçamı arkaya çekerek kışkırtıcı bir pozisyonla kasıklarına yasladı.

İkisinin arasında memnuniyetle iç geçirdim ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Uyandığımda Gryphon’ın eli yanağımı okşuyordu. Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve “Uyan ve bana bir veda öpücüğü ver bakalım,” diye fısıldadı.

Beynim kafatasımın içinde yüzüyormuş ve sağa sola savruluyormuş gibi sersemlemiş bir hâldeydim. Doğrulup oturduğumda Atlas memnuniyetsizlikle homurdandı.

Yanıma çömelen Gryphon ona kaşlarını çattı ama bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde sakın görünüyordu. “Ablamla konuştum. Kafede yardıma ihtiyacı var ve seni denemeye hazır olduğunu söyledi. Gloria’yı unut. O yaşlı cadı için bir şeyler düşünüyoruz ama bu artık senin problemin değil.”

Başımı sallayıp onu öpmek için uzandım ve iki âşığa yakışır şekilde dilimi onunkinin üzerinde dolaştırdım. Bağımlı

bunu istiyordu, ona karşı koyamıyordum. Ayrıca Gryphon'ın bu durumdan şikâyeti yok gibiydi. Elini boynuma koyarak hafifçe sıktı.

Sahiplenici Bağlanan'ım bu tavırlarıyla favorilerimden biri olma yolunda hızla ilerliyordu.

Gryphon benden uzaklaştığında sersemlemiş hâlde can simidiymiş gibi gömleğine yapıştım. Gryphon hülyalı bakışlarımı son derece erkeksi bir tavırla süzdü. Bu hâllerine alışmaya başlamıştım.

Gryphon'ın ateşli bakışlarıyla daha fazla baş edemeyeceğimi hissederek başımı çevirdiğimde North'la Nox'un kapıda beklediğini gördüm. Giyinmişlerdi, yola çıkmaya hazırlardı. Neyse ki aralarında hararetle tartıştıkları için ikisi de ağzım bir karış açık onlara baktığımı fark etmedi.

Vay canına.

Gryphon sayesinde Taktik Ekibi ajanlarının kıyafetlerinin seksi olduğu konusunda beynim yıkanmıştı ama asker gibi giyinen Draven kardeşlerin bambaşka bir havası vardı.

Hasiktir.

Bana bir şeyler oluyordu.

İkisinin de hiçbir çocuksu yanı yoktu. Eğer North takım elbiseyle seksiyse kurşungeçirmez yeleği ve kumaş boyunluğuyula insanı yakıp geçen bir çekiciliği vardı. Tanrım, bu kılık karakterine cuk oturmuştu.

Çok mu ahlaksızdım?

Muhtemelen, evet.

Şu anda ikisini de kafamda nesneleştirdiğimden emindim ve Gryphon zihnimi okuyabildiği için bu utançla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Uslu bir kız olursan bunu onlara söylemem, dedi kafamın içinde ve beni son kez öpüp yanımdan kalktı.

Bağlarımın benden uzaklaşmasını izlerken aramız ne kadar limoni olursa olsun bana geri dönmeleri için dua ettim.

Ertesi sabah Atlas bana karşı her zamankinden daha ilgiliydi.

Yemek odasında Gabe'le onun arasında oturuyordum. Sage, Felix ve Sawyer karşımızdaydı ve şefin geç kahvaltımız için hazırladığı nefis yiyecekler hakkında konuşuyorduk.

Ne yemek istediğime karar vermem uzun sürdü ve Bağlarımın gidişiyle ilgili sızlandığımda Gabe huysuzluğuma güldü.

“North'un sana yemek servisi yapmasını mı özledin? Seni etkilemek için demode numaralara başvurduğunu anlamadığına inanamıyorum.”

Ona bir bakış attım. Atlas bana doğru eğilip sıcak elini dizime koydu ve desteğini göstermek için hafifçe sıktı. Bu hareketi bağımı daima sakinleştiriyordu. Gabe'in laflarına kızmamıştı ve bu beni daha da rahatlattı.

Bir Bağ grubu olarak birbirimizle anlaşmanın yolunu bulmuş gibi görünüyorduk. Ama önce çözmem gereken bazı şeyler vardı.

Bir dakika.

“Demode numaralar da ne demek? Neden daha önce hiçbir şey söylemedin?”

Gabe daha çok güldü ve aptallığıma hayret eder gibi başını iki yana salladı ki bundan hiç hoşlanmadım. Atlas kulağıma mırıldandı, “Sen bundan nefret edebilirsin ama bağın... O sadece Bağ'ın tarafından tüm ihtiyaçlarının karşılandığını görüyor ve bunu önemsiyor. Sana söyledim ama bildiğini sanıyordum. Bu bir saygı ifadesi... Sırf bu yüzden kendimi biraz geri çektim.”

Bak sen.

Aşağılık herif.

North bana göstermediği saygıyı bağıma göstermenin yollarını buluyordu öyle mi? Vay sinsisi. Çıkarıcı pislik! Bağımı dürtüp bu kadar kolay oltaya gelmemesini söylemek istedim ama o aynı zamanda benim insan sarrafımdı. Belaya her bu-

laştığımda beni kurtarmıştı. Dolayısıyla bir yanım North'un yaptığı şeyi takdir ediyordu.

Kahretsin.

Sinsi ve manipülatör Bağlarımla başım dertteydi.

Yemeğimi yemeye devam ederken masada bir sessizlik oldu. Sage kıtlıktan çıkmış gibi yiyor, protein ve karbonhidratları koca koca lokmalarla ağzına tikiyordu.

Koca bir binada yangın çıkarmak için ciddi anlamda enerji harcamış olmalıydı.

Gabe ve Atlas bana dokunmadan duramıyordu, ellerini bacaklarıma koyup bana yaslanmışlardı. Resmen aralarında sandviç olmuştum. Bu değişimin neden kaynaklandığını bilmiyordum ama bana göre hava hoştu.

Sawyer masadakileri dikkatle izliyordu; bana, Bağlarıma ve sonra neredeyse kucak kucağa oturan Felix'le Sage'e göz attığında bakışları şüpheyle karardı.

Dün geceyi arkadaşlarımızdan saklayamayacağımız gerçeğini kabullenmiştim. Sawyer bu işin peşini bırakmayacaktı ve Atlas'ın yalnız kaldığımız gibi beni sorularıyla bunaltmaya başlayacağını biliyordum.

Sage'i sırtından bıçaklamadan ve onunla ilgili dedikodu yapmadan, ki arkadaşımın arkasından konuşmayı aklımdan bile geçirmezdim, bu işten nasıl sıyrılabileceğimi bilmiyordum.

Sawyer her zamanki gibi bizi zorladı. Tabağının kaldırılmasını bekledikten sonra arkasına yaslanıp konuyu açtı. "Dün gece neler olduğunu anlatacak mısınız? Yoksa Sage'i yaka paça eve götürüp bana her şeyi anlatmak zorunda kalana kadar milletin arkasından demediğimi bırakmayacağım. Sage'in haksızlığa dayanamayacağını hepimiz biliyoruz."

Felix, Atlas'a bir bakış attı ve onun da çamurun içinde insanlarla güreşmekten hoşlanan bir futbolcu olduğunu hatırladım. Diğerleri gibi yapılıydı, Gabe'den biraz daha minyondu

ama Sawyer'dan iriydi. Öte yandan, bir Şifacı olduğu için bende kavga gürültü sevmeyen biri olduğu izlenimini uyandırmıştı.

Görünüşe bakılırsa bu konuda yanılıyordum.

Sage abisinin Felix'i çileden çıkardığını fark etmiş olmalıydı ki, "Felix'le dün gece seks yaptık ve bağlandık," diye bombayı patlattı. "Sonra Tıp fakültesinin yurdunda yangın çıkardım. North olayı örtbas edecek. Sağ olsun, Oli topun ağzındaki kendisiymiş gibi yanıma koşup beni kurtardı. Felix benim için milyonlarca yalan söylemek zorunda kaldı. Böylece itfaiyeciler kapıyı kırmadan banyoda rahat rahat panik atak geçirebildim. Oli beni yatıştırıp oradan çıkarmak için iki kâbus yaratıkla birlikte yanan bir binaya girdi. Ayrıca eşofman altını bana verdiği için kendisi belden aşağısı çıplak olarak binadan çıktı. Sonra North'la annemi, babamı ve Bağ ebeveynlerimizi karıştırmadan bu pisliği nasıl temizleyebileceğimizi tartıştı. Yani bizi biraz rahat bırakırsan süper olur. Hepimiz uykusuzuz ve içimiz içimizi yiyor... En azından, ben öyleyim."

Gabe'le Atlas taş kesildi ve Sage'in dile getirmediğini sezdiklerini tahmin ettim.

Sawyer'ın aklından geçen binbir düşünce ve karmaşık duyguları yüzüne yansıdı. Sonra her zamanki şirret ve küstah tavrını takındı. "Yani Davenport'un siki yurttaki herkesi neredeyse öldüreceğin kadar iyi miydi diyorsun?"

Sage kıpkırmızı kesilerek homurdandı. Gözlerimi devirdim ve Sawyer'a *salak mısın?* der gibisinden bir işaret yaptım. "Anladığını sanmıyorum, Sawyer. Bu önemsiz bir kontrolden çıkma olsaydı North'la Gryphon ısrarla sessiz kalmamızı istemezdi. Aptallık etme, sana hiç yakışmıyor."

Sawyer bana kaşlarını çattıktan sonra tekrar Sage'e baktı. "Bir güç atağı sadece Bağlar arasında olabilir. Bu imkânsız."

Sage biraz daha kızararak başını eğdi. "Ben bir Esas Bağ olmadığım sürece bunun nasıl olabildiğini anlayamıyorum ama oldu işte. Aptal değilim. Riley'nin Esas Bağ'ım olduğunu

biliyorum. O Giovanna'yla benim Bağ'ım. Kan testleriyle de ispatlandı ama aklıma başka bir açıklama gelmiyor.”

Gerçi benim aklıma bir şey geliyordu. Şu kan testleri...

Laboratuvarda yapılanlar.

Giovanna'nın staj yapmaya can attığı laboratuvarda.

Hasiktir, onun kaypak ve çıkarıcı bir sürtük olduğunu biliyordum! Odanın karşısındaki Sage'e baktığımda onun da parçaları birleştirdiğini anladım. Resmin tamamını görmekten henüz çok uzaktık ama siktir, bir yerden başlamıştık işte.

Boğazımı temizledim. “Giovanna'nın yeteneği Telekinezi değil mi? Bağınla o oynuyor olabilir mi? Esas Bağ sen olabilir misin? Belki de Riley'nin Esas Bağ olmadığını gizlemek için onunla yatıyor.”

Felix usulca küfretti ve Sage'e daha sıkı sarıldı.

“Oli... Riley'nin annesi geçen hafta beni aradı. Riley'nin migren atakları geçirdiğini ve burnunun kanadığını söyledi. Bunların bizim bağlanmamamız yüzünden olduğundan endişe ediyor. Uzun süreli zihin kontrolü beyninin yapısını bozuyor olabilir mi?” dedi Sage karga gibi bir sesle ve dehşetle homurdandım.

“O pisliği kurtarmaktan söz etmek istemiyorum,” dedi Sawyer öfkeyle.

Felix onun sözünü kesti. “Giovanna onun zihnini kontrol ediyorsa Riley bir pislik olmayabilir. O yalnızca bir kurban. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... Gabe, sen hatırlarsın, yanılsam beni düzelt. Riley, Sage konusunda takıntılıydı, tıpkı benim eskiden beridir olduğum gibi. Onu koruyordu ve her şeyi onunla yapıyordu. Sonunda beraber olacaklarını hepimiz biliyorduk. Aynı benim de er geç Sage'le olacağımı bildiğim gibi. Sonra Giovanna hayatına girer girmez Riley birdenbire değişti.”

Sage ağlamaya başladı.

Felix onu kucaklayıp yüzünü boynuna bastırdı ve bir an Gryphon, Direniş kamplarıyla uğraşırken Sage'in Bağlanan'ının kokusuyla sarmalanmasına imrendim.

Gabe sıkıntıyla yüzünü ovuşturarak homurdandı. “Bizi nasıl bu kadar yakından izleyebiliyorlar? Ailelerimizin içine kadar girip Bağlarımızla uğraşmayı nasıl becerebiliyorlar? Bunları öğrenene kadar kaybetmeye mahkûm olduğumuz bir savaşı sürdürmeye devam edeceğiz.”

Atlas çenesini sıkıp gevşetti ve dişlerini gıcırdattı. “Ne kadar içimize sızdıklarını öğrenmeliyiz. Giovanna’nın Meclis’te bir ablası yok muydu? Başka tutarsızlıklar ya da şüpheliler var mı? İşe onlardan başlayabiliriz.”

Kısa bir sessizliğin ardından Sawyer, “Oli’nin takip cihazı sinyalinin Doğu Kıyısı’na gitmesi gibi mi?” diye sordu.

Derin bir sessizlik oldu.

Kıyamet kopmadan önce yarım saniye kadar odada çıt çıkmadı.

Atlas sert bakışlarla Gabe’e döndü. “Ne diyor bu?”

Gabe’in dudakları gerildi. “Bunu daha önce söylemek aklına gelmedi mi? Senin neyin var?”

Araya girerek kavgaya devam etmelerine engel oldum. “Neden bahsediyorsun? Bunu nereden biliyorsun?”

Sawyer elini kaldırdı ve parmaklarının arasında bir elektrik kıvılcımı çaktı. “Ben bir Teknokinetiğim. Seninle ilk karşılaşmamızda omurgandaki çipi hissettim ve bu bana yanlış geldi. Sage’in, vücudunda bu tür bir teknoloji barındıran biriyle takılmasından hoşlanmadım. Sonra seni tanıyınca bunun senin suçun olmadığını anladım ve endişelenmekten vazgeçtim. Ben bunu hepimizin bildiğini sanıyordum.”

“Bu hayati bir bilgi, Benson. Birimize söylemek bu kadar zor olmamalıydı!” diye bağırdı Atlas ve kan dökülmemesi için araya girdim.

Ayrıca Sage’in şu anda ne kadar hassas olduğunu görebiliyordum çünkü abisi bir şiddet tehdidi altındayken bile Felix’ten uzaklaşmıyordu. Birazcık yüzünü buruşturmuştu o kadar. Durumu yatıştırmam için bir sebep daha doğmuştu.

Sawyer ellerini yana açtı. “Sen de Doğu Kıyısı’ndaydın ve Oli’ye göz kulak olduğunu düşündüm! Sonra da unuttum gitti. Benim için o çipin varlığı Oli’nin etrafındaki tuhaf bir auradan ibaret kaldı. Özür dilerim! Kahretsin, bilseydim mutlaka bir şey söylerdim!”

Bunların hiçbir önemi yoktu. “Bir Teknoysan onu manipüle edebilirsin, değil mi?” diye sordum. “Çipi çıkarırsam beynimin dağılmasına engel olabilir misin?”

“Beyninin dağılması mı? Ne diyorsun sen?” diye bağırdı Gabe. Ona baktığımda yüzü sapsarıydı.

“Çipi taktıklarında bana öyle söylediler. Çıkarmaya çalışırsam küçük bir patlama olacağını ve bunun beni öldürmeye yeteceğini söylediler.”

“Siktir, galiba kusacağım,” dedi Gabe ve masadan kalkarken telefonunu çıkardı. North’u arayıp paylayacağını tahmin ettim.

Ne var ki...

Atlas benden önce davranarak, “Onu arayamazsın,” dedi. “Bunu kimseye söyleyemezsin. Oli’yi öldürmeden onu çıkarmalıyız. O çipin Oli’ye takılmasına aracı olanların isimlerine ihtiyacımız var. Çevremizdeki pislikleri temizlemek için bir plan yapmalıyız. North’un Direniş’e karşı kaybetmesinin bir sebebi var. Zehir çoktan burada köklenmiş.”

“Etrafta bir yerlerde ilk yardım çantası olmalı. Biri getirebilir mi?” dedi Felix. Gabe bu isteği yerine getirmeye koşarken Felix mutfağın yolunu tuttu.

Mutfağın yaylı kapısı kapanmadan önce Felix’in bir cerrah edasıyla ellerini yıkadığını gördüm. Etimi yarıp içimi açacaktı ve... Pekâlâ, bu çipin çıkarılmasını ne kadar istiyordum?

Çok, hem de çok.

Derin bir nefes aldım. “Sikerler. Hadi, yapalım şu işi.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Felix üzerime birazcık uyuşturucu krem sürdükten sonra etimi yararken Gryphon'ın beyni uyuşturup acıyı dindirme yeteneğiyle yanımda olması için birçok şeyi feda edebileceğimi düşündüm.

İşin garip yanı, Gryphon Bağımız aracılığıyla bana saplanan keskin acıyı hissederek neler olduğunu anlamak için kendi bağıyla içimi doldurdu. Canımı yakan acıyı örtbas etmeye ve sadece gerçeklere odaklanmaya gayret ettim.

Ben iyiyim! Korkma, bazen sakarlığım tutuyor.

Derhâl cevap verdi. *Neler oluyor? Yola çıkalı sadece birkaç saat oldu, Kieran'dan beni oraya geri göndermesini isteyebilirim.*

Çipin beni öldürmesine engel olmaya tüm dikkatiyle yoğunlaşan Sawyer'ın bembeyaz parlayan gözlerindeki yoğun konsantrasyon ifadesine bakarken kusmamaya çalıştım.

Yutkundum ve akli başında bir cevap vermeye çalıştım. *Gerek yok. Felix benimle ilgileniyor. Bir anne tavuğa daha ihtiyacım yok. Beni unut ve işine odaklan.*

Bağı yanımda kaldı ve etime gömülen cımbıza rağmen acım azaldı. Çip ensemden nihayet çıkarıldığında Felix eldivenlerinin birini çıkarıp yara kapanana kadar avcunu boynumun arkasına bastırdı.

Odadakiler rahat bir nefes aldı.

Bir daha kendine zarar vermek yok, tamam mı? Yoksa oraya gelir ve bunu sana ödetirim. Malikânede kal ve Kyrie'yle görüşene kadar ders çalış. Seni öğle yemeğinden önce bekliyor. Sonrasında doğruca eve gideceğine söz ver.

Burada bir şeyler olduğunu anlamaması için ona gerçekten çok dikkatli bir cevap vermeliydim. Gryphon'ın yalanları kolayca fark edebilmesi işimi zorlaştırıyordu. *Söz veriyorum, Bağlarımı ve senin Taktik Ekibi korumalarını yanıma almadan buradan ayrılmayacağım.*

Bağı beni okşar gibi, yavaşça bedenimi terk ettiğinde derin bir nefes aldım. Dolaylı yoldan bile olsa ona yalan söylemek kendimi dünyanın en kötü Bağlanan'ı gibi hissetmeme yol açmıştı. Ama ona gerçeği söyleseydim eminim Gryphon ânında soluğu burada alırdı.

Direnış'ten kurtulmak için elimizden geleni yapmak zorundaydık.

Felix diğer eldivenini de çıkarıp tıbbi malzemeleri toplamaya başladığında Sawyer'ın elinde tuttuğu cımbızın ucundaki çipi incelediğini gördüm. Parlak beyaz gözlerini kısmıştı.

“Bize onunla ilgili söyleyebileceğin bir şey var mı? Yeteneğin nasıl çalışıyor? Bana bir şeyler ver, Benson,” dediğimde omzunu silkti.

“Sinyal göndermeye devam ediyor. Seni takip etmekten başka bir şey yaptığını sanmıyorum. Ama evden bilgisayarımı alıp sinyalin izini süreceğim. Nereye sinyal gönderdiğini öğrendiğimizde bir yol haritası belirleriz.”

Başımı sallayıp saatime baktım. Daha erkendi, hâlâ bir duş alıp Bağlanan'ımın ablasıyla buluşmaya derli toplu gidebilirdim.

Bu konu beni çok geriyordu.

Gabe ölümcül GPS çipi açıklamasından sonra durgunlaşmıştı. Birlikte odama giderken parmaklarımı onunkilere kenetledim. Atlas, annesi aradığında bizimle yukarıda buluşmak için sözleşerek yanağıma öpücük kondurduktan sonra kendi odasının yolunu tuttu.

Gabe konuşmak için asansörde yalnız kalmamızı bekledi. “Bok gibi hissediyorum. Hepimizden nefret etmekte haklıydın. Sana o şeyi taktıklarına inanamıyorum.”

Omuz silktim ve geniş göğsüne yaslanıp kokusunu içime çektim. “Dürüst olayım mı? Hepsinin North’un başının altından çıktığını düşündüm. Sizin bununla bir ilginiz olduğu aklımdan bile geçmedi. Çipi takan adam North’u övüp duruyordu, bunun onun için ne kadar utanç verici olduğunu filan söyledi. Sonra şey dedi... Sırtüstü yatıp hepinize teslim olmamı söyleyen oydu. Profesyonel bir zorlama Bağ destekçisi gibiydi.”

Gabe’in çenesinde bir kas seğirdi ve tekrar ona baktığımda başını iki yana salladı. “Küçücük bir asansörde kendimi kaybetmemeye çalışıyorum ama çok zorlanıyorum. North... Kahretsin, North bu yüzden meclisi yerle bir edecek. Noakes’un yaptığı bir şey yüzünden bize öfke duyduğunu ve bizi kendinden uzaklaştırdığını öğrenince delirecek. O kaypak pisliği kâbuslarına yem edecek.”

Buna inanmayı çok istiyorum ama... “North bir keresinde bana eğer kaçmaya çalışırsam beni boynumdan bodruma zincirleyeceğini söyledi. Dolayısıyla sana inanmak istiyorum ama hâlâ bazı şüphelerim var.”

Asansörün kapıları açılırken Gabe usulca küfretti ve oraya yeterince baskı uygularsa bu konuşmayı hafızasından silebilecekmiş gibi yüzünü ovuşturdu.

Onu anlayabiliyordum.

“Seni hak etmiyoruz. Hiçbirimiz. Bu Bağ grubunu elbirliğiyle sikip attık ve sen daha fazlasını hak ediyorsun,” diye

mırıldanırken sesinin çatlaması boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

“Böyle düşünme, Gabe. Benim ne kadar korkunç şeyler yaptığımı bilmiyorsun.”

Sage’in elinden çıkan saçım ve makyajımla neredeyse kusursuz görünmem bile Gryphon’ın ablasıyla yapacağım iş görüşmesi için Hellcat’in kapısını açarken elimin titremesine engel olamadı.

Benden nefret ederse ne olacaktı?

Hiç olmazsa tanışın, korkma ısırılmaz.

Homurdandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak bir çocuk gibi surat astım. *Madem o kadar korkutucu biri değil, onunla neden daha önce tanışmadım? Muhtemelen benden nefret ediyor! Yok, ben yapamayacağım. Senden otlanmaya başlayacağım.*

Olağanüstü bir yeteneği vardı çünkü kafamın içinde yankılanan kahkahası gerçeğinin tıpatıp aynısıydı. Hafifçe ürperdim.

Bunu yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. North’a olan borçlarının bile çetelesini tuttuğundan eminim. Bir iş istemiyorsan Kyrie’yi arayıp görüşmeyi iptal edebilirim. Onunla ben döndüğümde tanışabilirsin, zaten seni sorup duruyordu. Senden emin olmadan önce tanışmanızı istemedim.

Benden artık emin olduğunu ve beni ablasıyla tanıştırmaya değer bulmasının bağlanmamızdan başka sebepleri de olduğunu ima etmesi üzerine yutkundum.

Tamam. Ama benden nefret ederse beni buraya yalnız yolladığın için seni ebediyen affetmeyeceğim.

“Gryphon’la cilveleşmeyi bırak da doğru düzgün bir kahve alalım,” diye homurdandı Gabe. Bugünkü konuşmamızdan sonra gerginliğini üzerinden atamamıştı ama ona hak veriyordum. Benim adıma kızgın olduğu için ona kızmaya hakkım yoktu.

Atlas Gabe'in ses tonundan hoşlanmadığı için sert bir bakış attı. Onu yatıştırmak için elimi bileğinin üzerine koydum. Herkes gergindi ve şu anda birbirimize her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardı.

Hep birlikte arabadan indiğimizde Atlas cebindeki GPS çipini yokladı. Onu çıkardığımızın anlaşılmaması için Sawyer çipi özenle sarmalamıştı. Hep aynı yerlere gittiğim için benim taşımamı önermişim ama Atlas'la Gabe buna kesinlikle itiraz etmişti.

İkisi de çipe el sürmemi istemiyordu.

Gabe kıyafetimi bir kez daha gözden geçirdi. Siyah bir kotla yine siyah dar tişörtün üzerine Gryphon'ın bana bıraktığı deri montu giymiştim. Ayağымda sevgili botlarım vardı. Gabe kolunu omzuma atarak saçlarıma fısıldadı. "Kyrie süper biridir. Boşuna endişeleniyorsun. En başında onunla çalışmadığına kızacak o kadar."

Ona kaşlarımı çattım ve ayaklarımı biraz sürüyerek yürüdüm. "Şansımı denedim! Özgeçmişimi vermeye çalıştığım kadın burada çalışamayacağını söyledi."

Atlas, Gabe'in kahkahalarla gülmesine bakıp başını iki yana salladı, beni ondan ayırdı ve kafenin kapısından içeri soktu.

Gloria'nın mekânından bin kat daha iyi bir yerdi.

Tamam, Gloria beni kovduğu için biraz taraflı davranıyor olabilirdim ama burası tertemizdi, ortamı samimi ve davetkârdı.

Öğle yemeği saati olduğu için kafe kalabalıktı, insanlar kahve ve sandviç almaya gelmişti. Masaların hepsi doluydu ve kasanın önünde uzun bir kuyruk vardı. İşlek bir saatte buraya gelip rahatsızlık verdiğimi düşünerek kendimi kötü hissettim.

"Hey, Vicki! Val içeride mi? Bizi Gryphon yolladı," dedi Gabe geçen sefer beni başından savan yaşlıca kadını tatlı bir gülümsemeyle selamlayarak.

Bunu North'un talimatıyla yaptığını bildiğimden kadına kin gütmemeye çalıştım ama bağım bu konuda hâlâ tepkiliydi.

Vicki başını sallayıp arkayı işaret etti ve tezgâhın yaylı kapısını açarak bizi içeri aldı.

“Val kim?” diye mırıldandım ve Gabe kıs kıs güldü.

“Valkyrie. Gryphon onlara bu isimleri koydukları için ailesini sadistlikle suçlasa da Kyrie bunu dert etmiyor. İnsanlar onu Val diye tanır fakat aile arasında Kyrie’yi tercih ediyor.”

Vay canına.

Bence ikisi de süper havalı isimlerdi. En azından onlara zehirli bir çiçeğin ismini vermemişlerdi. Benim adım ileride başıma geleceklerin uğursuz bir alameti gibiydi. Annem bir keresinde ben doğmadan önce uzun yıllar boyunca beni rüyasında gördüğünü söylemişti. Dediğine göre, rüyalarında beşiğim hep zakkum çiçekleriyle doluydu ve adımı onlardan esinlenerek koymuştu.

Annemin psişik güçleri olup olmadığını eskiden beri merak ederdim.

Atlas’la Gabe’in peşinden tezgâhın arkasına geçtik. Gabe bizi bir odaya götürdüğünde Kyrie’yi kocaman kahve çekirdeği çuvallarını üst üste yığarken bulduk. Atlas hemen onun yanına gidip elindeki çuvalları aldı ve Kyrie’nin işaret ettiği yere koydu.

Kyrie biraz soluklanmak için durarak onu izledi. Belindeki önlüğün cebinde bir sipariş defteri vardı. Tıpkı Gryphon’ın odasındaki fotoğrafta hâline benziyordu, yalnızca biraz daha yaşlıydı.

Eliyle alnını sildi. “Mükemmel zamanlama. Siparişlere yetişemiyoruz. Gloria denen yaşlı cadıdan nefret ediyorum ama en azından iş yükümüzü biraz hafifletiyordu. Hiç olmazsa erkek öğrenci birliğindeki dallamalarla uğraşmıyorduk. Şimdi kadın düşmanlarının arasında kaldık.”

Beni şöyle bir süzdükten sonra eğilip bir önlük çıkardı. “Hemen başlayabilir misin? Gryph ihtiyar sürtüğün epey işine yaradığını söyledi. Eminim burada da iyi çalışırsın. Seni daha

önce yollamadığı için ona kızdım ama Gryphon kahrolası bir sır küpüdür.”

Önlüğü almak için uzanırken diğer elimle ağzımı kapatarak güldüm. “İyi söyledin. Bu arada ben, Oli. Sonunda tanıştığımızı sevindim.”

Nasıl biri olduğumu anlamaya çalışır gibi beni yine dikkatle süzdükten sonra bakışları belli belirsiz yumuşadı. “Kyrie. Bizimkilerin bana neden böyle bir isim koyduğunu sorma. Travmalarımızı konuşacak zamanımız yok. Gabe, sen şu güçlü arkadaşınla kutuları boşaltabilir misin lütfen? Oli, sen benimle gelip siparişlere koşturmaya başlasan süper olur.”

Atlas, Kyrie’nin buyurgan bir tavırla verdiği talimatları duyunca kaşlarını kaldırdı ama ben bundan hiç rahatsız olmadım. Bana Gryphon’ı anımsatmıştı ve bu işe gerçekten ihtiyacım vardı. Dolayısıyla şikâyet etmeye niyetim yoktu.

Kafe iyice yağlanmış bir makine gibi tıkır tıkır işliyordu.

Kyrie’nin beş çalışanı daha vardı ve hepsi sorunsuzca beni ekibe kabul etti. Bir sorum olduğunda yardımına koştular ve işi çabucak kapmamı övdüler. Neyse ki mutfakta neyin nerede durduğunu ve neyin nereye koyulması gerektiğini gösteren işaretler vardı. Doğrusu işimi çok kolaylaştırdılar.

Gabe ve Atlas kutuları boşalttıktan sonra Kyrie onlara ofisine gidecek bazı mobilyaları taşıttı. Sonra arkadaki soğuk depodan çıkardıkları malzemeleri mutfaktaki buzdolaplarına yerleştirdiler. İkisi de sızlanmadan çalıştı.

Kahvaltıda konuştuğumuz tüm problemleri unuttum ve çabamın fark edilmekle kalmayıp takdir de edildiği bir yerde canımı dişime takarak çalışmanın zevkini çıkardım. Burada Bağlarımın hayatlarına sinsice burnunu sokmaya çalışan Kitty veya erkek birliği zırvalıkları yoktu ve bir masadan beni izleyen Bağlarımın yerine, dışarıda kafeye girip çıkanları gizlice izleyen Taktik Ekibi ajanlarının gözetimindeydim.

Keyfim yerindeydi.

Bu kadar gevşememem gerektiğini şimdiye kadar öğrenmeliydim.

Dirseklerime kadar bulaşık suyunun içindeyken elektrik kesilince bunu dert etmedim. Elektrik kesintisi aşçı Marigold'un da canını sıkmışa benzemiyordu, tedbir amaçlı ocakları ve fırını kapatıp tam pişmemiş yiyecekleri daha sonra pişirmek için bir kenara kaldırdı.

Gabe ağır iş yaptığı için terlemişti ama onun arkasından mutfığa giren Atlas sabah malikânenen çıktığımızdaki kadar temiz ve derli toplu görünüyordu. Anlaşılan süper güçlü olmak bazen işe yarıyordu.

“Neler olduğunu biliyor musunuz?” dediğimde Gabe başını iki yana salladı.

“Hadi Kyrie'yi bulalım. Bakalım müşterilerin panikleyip gitmemesi için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

Başımı sallayıp ellerimi kuruladım. Hep birlikte içeri giderken dükkânın camları patladı, çığlıklar koptu ve içeri kurşun yağmaya başladı.

Atlas üzerime kapanınca sırtüstü yere düştüm, Atlas koluyla düşüşümü biraz yavaşlattı. Gabe yüzüstü yanımıza düştü. Atlas'ın hayretle irileşen gözlerine baktım, sonra etrafımızdaki çığlık sesleri daha da yükseldi.

Direnış buradaydı.

Bir patlama sesiyle birlikte Kieran çömelmiş vaziyette yanımızda belirdi. Bize kollarını uzattı ve ondan kaçmaya çalıştığım da bileğimi yakaladı.

Kyrie'yi geride bıraktık.

Kendimizi bir arka sokakta bulduğumuzda Kieran'a çatmaya hazırlandım ama bir el işaretiyle beni susturdu. “Geri dönüp onu alacağım, Fallows. Sen biraz sakin...”

“Çok geç,” dedi Atlas ve başımı çevirdiğim de Kyrie'nin iki Direniş askerinin elinden kurtulmak için debelendiğini gördüm.

Gücüm içimden dışarı fışkırdı ve iki asker göz açıp kapayıncaya kadar öldü. Biri düşerken Kyrie'ye çarpıp onu yere düşürdü. Nefesimi verip ona doğru koşmaya başladım ama sonra arka arkaya iki patlama sesi geldi. Her şey gözlerimle takip edemediğim bir hızda olup bitti.

Bir Nakilci Kyrie'yi götürmüştü.

Kahretsin, Kyrie ortadan kaybolmuştu.

Kieran usulca küfretti ve telsizden emirler yağdırmaya başladı. Sikerler, Kyrie'nin peşinden gidecektim.

Ne var ki Atlas'ın bana doladığı kolları demir parmaklıklardan farksızdı, kıpırdayamıyordum. "Aklından bile geçirme, Oli. Senin kurtarıcı kompleksinle bir kere daha uğraşamam. Bunu özel eğitilmiş profesyonellere bırak."

Öfkemi dışarı vurmaktan çekinmedim ama bağımın bu işe karışmaması için kendimi frenledim. "Beni öldüremez! Bunu sen de biliyorsun ben de. Kahretsin, bana bir kere bakmaları yeterli, Direniş'in yarısı benimle baş edemeyeceğini saniyesinde anlar! İnsanları kaçırmalarına seyirci kalamam."

Atlas kollarını gevşetmedi. "Burada yeterince ajan var. Gitmene izin veremem."

Onu öldürmek istesem de bağımın sert bir tepki vermesine zorla engel oldum. "Burada yeterince ajan yok ve bunu ikimiz de biliyoruz!" diye tısladım. "Bırak beni! Bağlarımın beni korumasına izin veren bir kız olmak isterdim ama ben öyle biri değilim. Gryphon'la temas kuracağım ama bu savaşı kaybediyoruz çünkü elimizdeki en güçlü silahı kullanmıyoruz. Kahretsin, ben o silah olacağım!"

Gabe bir Atlas'a, bir bana, sonra da silahlarını bize doğrultmuş tek sıra hâlinde bize doğru yürüyen maskeli adamlara baktı. Şekil değiştirip onlara saldırmayı düşünürmüş gibi yumruklarını sıkıp açtı ama ben daha fazla vakit kaybedemezdim.

Bundan sonra hiçbir şeyden korkmayacağım gerçeğini kabullenmiştim.

Yeteneğimle yüzleşip onun hepimizi korumasına izin verecektim. Yaptığımın sonuçlarını ve bu işin ahlaki yönünü daha sonra düşünebilirdim çünkü bu savaşı kaybedeceğimizi biliyorduk. Buna izin veremezdim. Elimden geldiğince Bağlarımı ve arkadaşlarımızı koruyacaktım.

Gözlerim iki boşluğa dönüştü, görüş alanımdaki her şey netleşti ve sonra hepsini öldürdüm. Beyinlerini eritmek veya akıllarıyla oynamak gibi yöntemlere başvurmادم, sadece onları öldürdüm. Yeteneğimle ruhlarına dokundum, onları kısıktırak yakaladım ve ruhlarını söküp alırken hissettikleri acıyı duyumsadım.

Kieran bir tepki vermedi, Carlin'in söylediğı iki kelime onu yeteneğim için hazırlamıştı. Zar zor yutkunarak beni izlemekten başka bir şey yapmadı.

Öte yandan, Gabe çılgına dönmüştü. "Neler oluyor? Bu da ne? Oli, ne..."

Atlas öfkeyle onun sözünü kesti. "O bir Ruh Çıkaran, aptal. Beyin eritme onun için yalnızca ucuz bir numaraydı. Yeteneklerinin en önemsiziydi. Oli insanları ruhlarının en boksantan kısımlarında süründürebiliyor. Ama asıl olayını ne biliyor musun? Ruhlarını sökmek. Onları göz açıp kapayıncaya kadar öldürüyor. Siktiğimin North Draven'inkinden bin daha güçlü bir yeteneğı var çünkü onunki dokunmayla sınırlı. Oli'nin bir sınırı yok. Muazzam bir silah o. Sınırsız bir silah."

Bu üç kelime tenimin karıncalanmasına neden oldu ama zihnim söylenenleri tam anlamıyla kavrayamadan Kieran usulca küfretti. "Ne körmüşüz. Hiçbirimiz görmedik, sen o raporlarda tabii ki vardın. Kod adı: HS. Gücünü tüketme, yeteneğini büyük başlara sakla çünkü hiçbir güç sınırsız değildir."

Büyük başların canı cehenneme.

Oradaki herkesi hissedebilene kadar yeteneğimi geniş bir alana yaymayı sürdürdüm. Tüm duygu ve düşünceleri ayrıştırmam imkânsızdı ama orada olup olmamaları gerektiğini

anlayabiliyordum. Buraya katletmeye ve yağmalamaya gelip gelmediklerini ayırt edebiliyordum.

Hepsini öldürdüm.

Ruhlarını bedenlerinden ayırdığımda boş bakışlarla tek tek yere düşen insanları hayretle izleyen Gabe gözlerini bana çevirdi.

İstersem tam olarak kaç kişiyi yok ettiğimi söyleyebilirdim ama bağım göğsümün içinde zevkle kıvrınmasına rağmen bunu düşünmek istemiyordum.

Yeteneğimi kullanmanın bana vız geldiği gibi ufak bir ayrıntı daha vardı. Ellerim titremiyordu, ruhları alırken harcadığım enerji yüzünden güçten düşmemiştim.

Neredeyse hiç etkilenmemiştim.

“Arkama geç, Fallows. Şu gözlerini de düzelt.”

Kaşlarımı çatıp yaptıklarımı gösterdim. “Arkana saklanmaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, Kieran. Bence sen benim arkama saklanmalısın.”

Boyunluğunu yüzüne çekip bana öfkeyle söylendi. “Ölürüm daha iyi. Hadi, kıpırdayın. Malikâneye dönüyoruz, orayı savunmak daha kolay.”

Atlas başını salladı. “Bizi naklet. Ardern, yanımıza gel. Gidelim buradan.”

Gabe henüz iki adım atmıştı ki patlamalar yine başladı ve Atlas üzerime kapanarak dev cüssesiyle beni ezdi. Sırtım arkamızdaki binaya çarparken nefesim kesildi.

Direnış askerleri kalabalıklaşmıştı, kampüsü ele geçirmek için akın akın geliyorlardı. Çevremizde kopan çığlıklar patlama yüzünden çınlayan kulaklarımı tırmalıyordu.

“Kahretsin, Üstün Yeteneklileri sokaklardan topluyorlar. Dravenların burada olmadığını bildikleri için bizi katlediyorlar,” dedi Gabe öfkeyle. Gözleri kurt gözlerine dönüştü ve Atlas’ın gözlerinde beyaz ışıklar yanıp söndü.

Kontrolümüzü kaybetmek üzereydik. Büyük bir karar verilmesi gerekiyordu ve ben seçimimi çoktan yapmıştım.

Bu kimsenin hoşuna gitmeyecekti.

Gryphon'ın planlarımı hissetmemesi için duygularıyla düşüncelerimin kontrolünü derhâl ele almalıydım ama içimde zonklayan bağım bunu zorlaştırıyordu. Kısa süreliğine de olsa onları yine bırakıp gideceğim için pişmanlık duyuyordum ama planımdan cayamazdım.

Hiçbir şey yapmadan duramazdım.

Bağlarımın karşı karşıya olduğumuz daha acil tehditlerle ilgilenmesini bekledim ve dikkatleri benim üzerimde değilken Kieran'a doğru eğildim. "Gryphon'a ablasını kaçırmalarına seyirci kaldığını rahat rahat söyleyebilecek misin? Çünkü ben bunu yapamayacağım," diye fısıldadım.

Kieran usulca küfrederken saklandığımız yerden etrafı izlemeyi sürdürdü. "Hayır, ama seni oradan çıkardım. Bana ne pahasına olursa olsun seni korumam söylendi ve görevimi yaptım."

"Yanlış. Neler yapabildiğimi biliyorsun, beni ayırma kamplarına götür. Bana yalan söylemeye kalkışma, yeni bir kamp bulduğunuzu biliyorum. Beni oraya bırak ve git. Onu geri getireceğim," diye mırıldandım ve Kieran bana aklımı kaybetmişim gibi baktı.

Ama aynı zamanda rahatlamış görünüyordu ve onu ikna ettiğimi biliyordum.

Boyunluğunu ağzının üzerine çekip etrafa baktıktan sonra mırıldandı. "Seni bir yere götürüp orada bırakmama olanak yok, Fallows. Shore'un Bağlanan'ı olmasaydın da bunu yapmazdım. Ama Kyrie'yi kurtaracağız ve buraya döneceğiz. Seni yanıma almamın tek nedeni yeteneğin sayesinde kavgada işime yarayacağını düşünmem. Dışarıdayken seni gözümün önünden ayırmamaya söz verdim. Oraya gireceğiz ve çıkacağız, hepsi bu kadar. Yanımıza bir buçuk metreden fazla yaklaşan herkesi öldür."

Kieran alçak sesle konuşmasına rağmen Atlas onu duydu. Bana engel olmak için arkasını dönse de geç kaldı. Kieran'ın

parmakları bileğimi kavramıştı ve bizi naklederken dünyam tepetaklak oldu. Arkamızdan seslenen Bağlarımın sesleri kulaklarımda çınlıyordu.

Bir an için yüreğim sızladı ama bu duyguyu bastırmaya çalıştım. Pişmanlığın şu anda kimseye bir faydası olmazdı ve Kieran bizi sağ salim geri getirdiğinde vicdan azabı çekmek için bolca vaktim olacaktı.

Kieran iyi eğitilmiş bir Taktik Ekibi ajanı ve Gyrphon'un en güvendiği adamı olduğu için kimseye belli etmeden bizi kampın kıyısına kadar götürdü. Ama Kyrie'yi bulmak için yeteneğimi bir ağ gibi fırlattığımda milyonlarca değişik sebepten ötürü hapi yuttuğumuzu fark ettim. Direniş'in elinde tutsak olduğum günlerden bu yana çok şey değişmişti ve ben hiçbirine hazır değildim.

Olivia oradaydı ve derhâl arkadaşlarını uyardı.

Bu büyük bir problem değildi, o sürtüğü kılımlı kıpırdatmadan indirebilirdim ama tanıdığım en güçlü Kalkan da yanındaydı. Gryphon'la bağlanmamdan dolayı artan gücümle bile Franklin'i öldürebileceğimden emin değildim. Ayırma kamplarında onunla karşılaşmayı beklemiyordum, besin zincirinin en tepesinde olduğundan genelde bu tür işler yapmazdı. Kalbim korkuyla sıkıştı.

Ama çılgılığı basıp canımı kurtarmak için kaçmak yerine bekledim.

Bağlanan'ımın kız kardeşini bu kamptan kurtarmak için tutsaklığı, işkenceyi ve ölümü göze almıştım. Gryphon'un şifonyerinin üzerindeki fotoğraf onunla ve ailesiyle ilişkisi hakkında çok şey söylüyordu çünkü odasındaki tek özel eşya oydu.

Gryphon Kyrie'yi kaybetmeyecekti.

"Git. Onlar buraya gelmeden git. Ben Kyrie'yi bulup onu sağ salim eve getireceğim," diye fısıldadım ama Kieran başını iki yana salladı. Boyunluğunu yine ağzının üzerine çekti ve bileğime yapıştı.

Ne var ki, bizi nakledemedi.

Franklin yerimizi belirlemişti ve hareket etmemize engel oluyordu. Karşılama komitesi yoldaydı. Bacaklarım ağırlaşmıştı, başka birinin uzuvlarımın kontrolünü ele geçirmesi yeteneğimi sindirmişti ve bizi karşılamaya gelen kişiyi düşünmek içimi panikle dolduruyordu.

Derin derin nefes almalıyım. Gryphon'ın bunu vaktinden önce öğrenmesine izin vermemeliyim, yoksa hepsini kaybedeceğim.

Kieran'a bunu yaptığım için kendimi berbat hissediyordum çünkü bunların uzun bir zaman için ona söylediğim son sözler olduğunu biliyordum. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Güçlü ol. Onlara hiçbir şey söyleme ve benim için endişelenme. Daha önce hayatta kaldım, yine yapabilirim. Kyrie'yi bul ve ilk fırsatta onu buradan götür."

Kieran gözlerini kırptırarak bana baktı ama buradaydılar. Bir işaret fişeği onları bize doğru yönlendiriyormuş gibi uzun otları eze eze yanımıza geliyorlardı. Sanırım yeteneğim tam da buydu, insanları yozlaştırıp peşine takan ve onlarda sahip olma hırsı uyandıran bir işaret fişeğiydi.

Sonra birden karşımızda bittiler. Bir savaşı kazanmış gibi sırtıyorlardı.

Silas Davies'i, Direniş'in tutsağıyken bana yapılan işkencelerin ve tüm ahlaki çöküşümün sorumlusu olan adamı tekrar görmekten daha ağır bir darbe düşünemiyordum... Ki bu bile yeterince kötüydü.

Ama Atlas'ın babasının onunla olması çok daha korkunçtu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Yazar Hakkında

J. Bree kendini hayalperest, anne, çiftçi ve bir kedi insanı olarak tanımlıyor. Önceliklerinin sırası günden güne değişiyor.

Avusturalya'nın, kimsenin adını duymadığı küçük, kırsal bir kasabasında yaşıyor. Günleri kitaplardaki erkek arkadaşlarını hayal etmekle, hayat arkadaşının şarap üzümünün büyümesiyle ilgili yakınmalarını dinlemekle ve üç çocuğuna atıştırma bir şeyler hazırlamakla geçiyor.

